

Ticaret Hukuku

*Sermaye Piyasası Faaliyetleri Düzey 2 Sınavı
Sermaye Piyasası Faaliyetleri Düzey 3 Sınavı
Kurumsal Yönetim Derecelendirme Sınavı
Kredi Derecelendirme Sınavı*

Ticaret Hukuku

Ders Kodu: 1010

- Sermaye Piyasası Faaliyetleri Düzey 2 Sınavı
- Sermaye Piyasası Faaliyetleri Düzey 3 Sınavı
- Kurumsal Yönetim Derecelendirme Sınavı
- Kredi Derecelendirme Sınavı

30 Haziran 2025

Bu çalışma notu Prof. Dr. Korkut ÖZKORKUT tarafından hazırlanmıştır.

Bu kitabın tüm yayın hakları Sermaye Piyasası Lisanslama Sicil ve Eğitim Kuruluşu A.Ş.'ye aittir. Sermaye Piyasası Lisanslama Sicil ve Eğitim Kuruluşu A.Ş.'nin izni olmadan hiçbir amaçla çoğaltılamaz, kopya edilemez, dijital ortama (bilgisayar, CD, vb) aktarılamaz.

SINAV ALT KONU BAŞLIKLARI
TİCARET HUKUKU

1. Türk Ticaret Kanununun Ticaret Şirketlerine İlişkin Genel Hükümleri (Madde 124-210)
2. Türk Ticaret Kanununun Anonim Şirketlere İlişkin Hükümleri (Madde 329-562)

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM.....	1
TÜRK TİCARET KANUNUNUN TİCARET ŞİRKETLERİNE İLİŞKİN GENEL HÜKÜMLERİ (MADDE 124-210)	1
1. TİCARET ŞİRKETLERİ VE UYGULANACAK HÜKÜMLER.....	1
1.1. Ticaret Şirketlerinin Ortak Özellikleri	1
1.1.1. Tüzel Kişiliğe Sahip Olma	1
1.1.2. Sınırlı Sayı İlkesine Bağlılık	2
1.1.3. Hak Ehliyetinin İşletme Konusu ile Sınırlı Olmaması (<i>Ultra Vires</i> 'in Kaldırılmış Olması) ...	2
1.1.4. Kurulların Elektronik Ortamda Yapılabilmesi Olanakları	3
1.1.5. Ticaret Şirketlerinde “Sermaye Koyma Borcu” ve Yaptırımları	3
1.1.6. Birleşme, Bölünme ve Tür Değiştirme.....	11
1.1.7. Şirketler Topluluğuna İlişkin Düzenlemeler	27
SORULAR (BİRİNCİ BÖLÜM).....	34
İKİNCİ BÖLÜM	35
TÜRK TİCARET KANUNUNUN ANONİM ŞİRKETLERE İLİŞKİN HÜKÜMLERİ (MADDE 329-562)	35
2.1. Anonim Şirketlerin Tanımı ve Unsurları	35
2.1.1. Tanım	35
2.1.2. Unsurlar.....	35
2.2. Anonim Şirketlerin Ekonomik Fonksiyonları	38
2.3. Anonim Şirketlere İlişkin İlkeler	39
2.3.1. Çoğunluk İlkesi	39
2.3.2. Malvarlığının ve Sermayenin Korunması İlkesi	39
2.3.3. Sınırlı Sorumluluk İlkesi	40
2.3.4. Emredici Hükümler İlkesi	40
2.3.5. Kamuyu Aydınlatma ve Şeffaflık İlkesi.....	41
2.3.6. (Bir İlkeler Bütünü) Kurumsal Yönetim	42
2.3.7. Eşit İşlem İlkesi.....	43
2.3.8. Pay Sahiplerinin Şirkete Borçlanma Yasağı	44
2.3.9. Oransallık İlkesi	45
2.4. Sürdürülebilir Finans Alanındaki Gelişmelerin ve Düzenlemelerin Anonim Şirketlere Etkileri.....	46
2.4.1. Sürdürülebilir Finans Kavramı ve Önemi	46
2.4.2. Sürdürülebilir Finansla İlişkin Uluslararası Düzenlemeler	46
2.4.3. Türk Ticaret Kanunu’nda Sürdürülebilir Finansla İlişkin Düzenlemeler	47
2.4.4. Sürdürülebilir Finans Alanındaki Gelişmelerin Anonim Şirketlere Etkileri.....	50
SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 1.,2.,3.).....	51
2.5. Anonim Şirketlerin Kuruluşu	52
2.5.1. Kurucu Kavramı.....	52
2.5.2. Kuruluş Türleri.....	52
2.5.3. Kuruluşta İzin.....	53
2.5.4. Kuruluş Belgeleri	54
2.5.5. Kurucu Menfaatleri	55
2.5.6. Esas Sözleşmenin Tescili	55
2.5.7. Anonim Şirketin Kuruluşunda Kanuna Karşı Hile- Kuruluştan Sonra Devralma veya Kiralama	56
2.5.8. Anonim Şirketin Kurulmasının Sonuçları.....	57
SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 4).....	59
2.6. Anonim Şirketin Organları	60
2.6.1. Yönetim Kurulu	60
SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 5.1).....	91

2.6.2. Genel Kurul	92
SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 5.2)	109
2.7. Anonim Şirketlerin Denetimi	110
2.7.1. Denetimin Düzenlenişi	110
2.7.2. Bağımsız Dış Denetimin Amacı, İşlevleri ve “Dürüst Resim İlkesi”	113
2.7.3. Denetime Tabi Anonim Şirketlerin Belirlenmesi	114
2.7.4. Denetçilerin Nitelikleri ve Seçilme Engelleri	116
2.7.5. Denetçilerin Seçilmesi	117
2.7.6. Denetimin Konusu	118
2.7.7. Denetim Raporu	118
2.7.8. Görüş Yazıları ve Hukuki Sonuçları	118
2.7.9. Denetçilerin Sorumluluğu	119
2.7.10. Denetçinin Bilgi Alma Hakkı	120
SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 6)	121
2.8. Anonim Şirketlerde Esas Sözleşme Değişiklikleri	122
2.8.1. Genel Olarak Esas Sözleşme Değişiklik İşlemleri	122
2.8.2. Sermaye Artırımı	123
2.8.3. Sermaye Azaltımı	127
SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 7)	129
2.9. Anonim Şirketlerde Menkul Kıymetler	130
2.9.1. Menkul Kıymet Kavramı	130
2.9.2. 6102 Sayılı Türk Ticaret Kanununa Göre Anonim Şirketlerde Menkul Kıymetler	131
SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 8)	133
2.10. Anonim Şirketlerde “Pay” Kavramı ve Pay Sahipliği Hakları	134
2.10.1. Pay	134
2.10.2. Pay Sahibinin Hakları ve Borçları	139
SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 9)	147
2.11. Anonim Şirketlerde Sona Erme ve Tasfiye	148
2.11.1. Sona Erme	148
2.11.2. Tasfiye	150
SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 10)	156
KAYNAKÇA	157

KISALTMALAR

AB	: Avrupa Birliği
AET	: Avrupa Ekonomik Topluluğu
AÜHFD	: Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi
b.	: Bent
BankK	: Bankacılık Kanunu
Batider	: Banka ve Ticaret Hukuku Dergisi
BDDK	: Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu
Bkz.	: Bakınız
C.	: Cilt
dpn.	: Dipnot
EPDK	: Enerji Piyasası Düzenleme Kurumu
eSerPK	: 2499 sayılı mülga Sermaye Piyasası Kanunu
eTTK	: 6762 sayılı mülga Türk Ticaret Kanunu
f.	: Fıkra
TB, Bakanlık	: Ticaret Bakanlığı
KAMUDESK	: Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu
MKK	: Merkezi Kayıt Kuruluşu
örn.	: Örneğin
RG.	: Resmi Gazete
S.	: Sayı
s.	: Sayfa
SerPK	: Sermaye Piyasası Kanunu
SPK	: Sermaye Piyasası Kurulu
TCK	: Türk Ceza Kanunu
TMK	: Türk Medeni Kanunu
TMS	: Türkiye Muhasebe Standartları
TTSG	: Türkiye Ticaret Sicili Gazetesi
TTK	: Türk Ticaret Kanunu
UFRS	: Uluslararası Finansal Raporlama Standartları
vd.	: Ve devamı

BİRİNCİ BÖLÜM

TÜRK TİCARET KANUNUNUN TİCARET ŞİRKETLERİNE İLİŞKİN GENEL HÜKÜMLERİ (MADDE 124-210)

1. TİCARET ŞİRKETLERİ VE UYGULANACAK HÜKÜMLER

Bilindiği üzere, 6102 sayılı Türk Ticaret Kanununun (TTK)¹ 124 ilâ 644. maddelerinin yer aldığı ikinci kitabı “ticaret şirketleri”ni düzenlemektedir.

Söz konusu düzenlemelerin henüz başında ticaret şirketlerinin kolektif, komandit, anonim, limited ve kooperatif şirketlerden ibaret olduğu hükme bağlanmıştır (m. 124/1).

Ticaret şirketleri kendi aralarında kanuni bir sınıflandırmaya tabi tutulmuştur. TTK m. 124/2 hükmünde yapılan ayrıma göre kolektif ile komandit şirketler şahıs şirketi; anonim, limited ve sermayesi paylara bölünmüş komandit şirketler ise sermaye şirketi niteliğindedir. Dikkat edilecek olursa, ticaret şirketi sayılan kooperatifler bu ayrımın dışında tutulmuştur.

Türk Ticaret Kanununun ticaret şirketlerine ilişkin düzenlemeleri beş kısma ayrılarak sistematize edilmiştir:

Birinci kısım “Genel Hükümler” başlığını taşımakta, aksine özel bir düzenleme olmayan hallerde tüm şirketler için uygulama alanına sahip olan düzenlemeler olarak kendi içerisinde şirketlerin türleri, tüzel kişilik ve ehliyetleri ile sermayeye ilişkin kuralların yer aldığı 124-133. maddeleri ile şirketlerin yapısal değişiklikleri olarak da adlandırılabilir birleşme, bölünme ve tür değiştirmeye ilişkin düzenlemelerden oluşan 134-194. maddeleri, şirketler topluluğuna ilişkin 195-209. maddeler ve nihayet Ticaret Bakanlığı’nın düzenleme ve denetleme yetkisine ilişkin 210. maddeden oluşmaktadır.

Ticaret şirketlerine ilişkin genel hükümlerin yer aldığı birinci kısmı, “Kolektif Şirketler”e ilişkin düzenlemeler (m. 211-303) ile sırasıyla “Komandit Şirketler” (m. 304-328); “Anonim Şirketler” (m. 329-563²); “Sermayesi Paylara Bölünmüş Komandit Şirketler” (m. 564-572) ve nihayet “Limited Şirketler” (m. 573-644) için ayrılmış kısımlar izlemektedir.

Bunlarla birlikte, ticaret ortaklıklarına ilişkin Türk Ticaret Kanununda hüküm bulunmayan hallerde, Türk Medeni Kanununun (TMK)³ tüzel kişilere ilişkin genel hükümleri ile Türk Borçlar Kanununun (TBK)⁴ adi şirketlere ilişkin 620-645. maddelerinin niteliklerine uygun düştüğü ölçüde genel hüküm olarak uygulama alanına sahip olduğunu vurgulamak gerekir (TTK m. 126).

Önemle belirtelim ki, ekonomik düzenimizde finansal piyasalar ve özellikle sermaye piyasaları için büyük önem taşıyan ticaret şirketi “anonim şirketler”dir. Dolayısıyla bu sistematik içerisinde ticaret şirketlerine ilişkin genel hükümler anonim şirketler ekseninde incelenecek ve sonrasında anonim şirketlere ilişkin özel düzenlemeler açıklanacaktır.

1.1. Ticaret Şirketlerinin Ortak Özellikleri

1.1.1. Tüzel Kişiliğe Sahip Olma

Ticaret şirketlerinin ortak özellikleri arasında ilk zikredilmesi gereken husus, bu şirketlerin tamamının tüzel kişiliğe sahip olduğudur. Bu yönüyle ticaret şirketleri, Türk Borçlar Kanununda düzenlenen adi şirketlerden ayrılır. Zira adi şirketlerin tüzel kişiliği bulunmamaktadır.

Ticaret şirketlerinin tüzel kişiliğe sahip oldukları Kanunun 125. maddesinde açıkça belirtilmiştir. Tüzel kişiliğe sahip olmanın önemli sayılabilecek birtakım hukuki sonuçları mevcuttur. Tüzel kişiliğe sahip olmakla ticaret şirketleri, hukuk sistemi içerisinde birer hak süjesi haline gelmekte ve bu bağlamda kendi özel malvarlığına ve ticaret unvanına sahip olmaktadır; aynı zamanda tabiiyet ve ehliyet açısından da özellik arz etmektedirler. Bu bağlamda, anonim şirketin ortaklarından bağımsız

¹RG. 14.02.2011, S. 27846.

²Türk Ticaret Kanununun 563. maddesi 6335 sayılı Kanunun 42. maddesiyle yürürlükten kaldırılmıştır.

³RG. 08.12.2011, S. 24607.

⁴RG. 04.02.2011, S. 27836.

bizatihi kendisinin bir tüzel kişi olarak hak sahibi olabilme ve borç altına girebilmesinin mümkün olduğu vurgulanmalıdır.

1.1.2. Sınırlı Sayı İlkesine Bağlılık

Yukarıda da değinildiği üzere, ticaret şirketleri Türk Ticaret Kanununun 124. maddesinin birinci fıkrasında sayılmış ve kollektif, komandit, anonim, limited ve kooperatif şirketlerin “ticaret şirketi” niteliğini haiz olduğu sınırlı sayı ilkesi (*numerus clausus*) kabul edilerek belirtilmiştir. Bu tespitin dayanağını ise anılan hükümde kullanılan “*ibarettir*” ifadesi ve sınırlandırıcı ifade şekli oluşturmaktadır.

Ticaret şirketlerinin sınırlı sayıda belirlenmiş olmasının en önemli hukuki sonucu ise gerçek ve tüzel kişilerin anılan şirket tipleri dışında bir ticaret şirketi kuramamaları ve Kanunda sayılan şirketlerin karakteristik özelliklerinin karıştırılarak yeni bir şirket tipi oluşturmamalarıdır. İhtimalen bir şirketin, Türk Ticaret Kanununda ticaret şirketi türlerine özgü ayırt edici özellikleri taşıyamaması durumunda, 6098 sayılı Türk Borçlar Kanununun (TBK) 620. maddesinin ikinci fıkrasındaki, “*Bir ortaklık, kanunla düzenlenmiş ortaklıkların ayırt edici niteliklerini taşııyorsa, bu bölüm hükümlerine tabi adi ortaklık sayılır.*” hükmü gereği adi şirket olarak nitelendirilecektir.

1.1.3. Hak Ehliyetinin İşletme Konusu ile Sınırlı Olmaması (*Ultra Vires*’in Kaldırılmış Olması)

6762 sayılı mülga TTK’da ticaret şirketlerinin hak ehliyeti şirketlerin sözleşmelerinde yazılı olan “işletme konusu” ile sınırlı olarak belirlenmişti. Bunun sonucu olarak da şirketin işletme konusu dışında kalan bir işlem şirketi bağlamıyor; “yok” hükmünde kabul ediliyordu. İngiliz hukuk sistemine dayanan bu yaklaşım *ultra vires* teorisi olarak adlandırılmaktaydı.

Tarihsel süreç içerisinde Avrupa Birliği (AB) düzenlemelerinin etkisiyle bu teori zayıflamış ve Türk kanun koyucusu da Avrupa Ekonomik Topluluğu’nun (AET) 68/151 ve 2009/101/AT sayılı Yönergelerine paralel olarak, 6102 sayılı yeni Türk Ticaret Kanunu ile *ultra vires* teorisini terk etmiştir⁵.

6762 sayılı mülga TTK’nın 137. maddesinin yerini alan TTK m. 125’e göre “*Ticaret şirketleri, Türk Medenî Kanununun 48. maddesi çerçevesinde bütün haklardan yararlanabilir ve borçları üstlenebilirler*”.

Ultra vires teorisinin terk edilmesinin sonucu olarak ticaret şirketlerinin ve dolayısıyla anonim şirketlerin hak ehliyetinin sınırını işletme konusu oluşturmayacak; Türk Medeni Kanununun 48. maddesinde de ifade edildiği üzere, diğer ticaret şirketlerindeki gibi bu şirketlerde de cins, yaş, hısımlık gibi yaradılış gereği insana özgü niteliklere bağlı olanlar dışındaki bütün haklara ve borçlara ehil olunacaktır.

Konunun anonim şirketler hukuku içerisindeki özel görünümünü ise TTK m. 371/2 hükmü oluşturmaktadır. Bu düzenlemeye göre “*Temsile yetkili olanların, üçüncü kişilerle, işletme konusu dışında yaptığı işlemler de şirketi bağlar; meğerki, üçüncü kişinin, işlemin işletme konusu dışında bulunduğunu bildiği veya durumun gereğinden, bilebilecek durumda bulunduğu ispat edilsin. Şirket esas sözleşmesinin ilân edilmiş olması, bu hususun ispatı açısından, tek başına yeterli delil değildir*”. Anılan hükümle birlikte şirketi temsile yetkili olanların işletme konusu dışındaki işlemlerinin eTTK döneminde olduğu gibi “yok” hükmünde kabul edilmediği ve kural olarak şirketi bağlayacağı kabul edilmiş; ancak kendisiyle işlem yapılan üçüncü kişinin, işlemin şirketin işletme konusu dışında bulunduğunu bildiği veya durumun gereğinden bilebilecek durumda bulunduğu ispat edildiği hallerde şirketi bağlamayacağına genel kuralın istisnası olarak yer verilmiştir. Bu noktada, anonim şirketin esas sözleşmesinin tescil ve ilân edilmiş olmasının ise durumun ispatı açısından, tek başına yeterli delil olmadığı ve dolayısıyla söz konusu husus açısından ticaret sicilinin olumlu fonksiyonunu icra etmeyeceği kabul edilmiştir.

6102 sayılı yeni Türk Ticaret Kanununda *ultra vires* teorisinin terk edilmiş olduğunun söylenmesi, TTK m. 371/2 hükmü ile birlikte değerlendirildiğinde bazı tereddütlere yol açabilecek niteliktedir. Zira bu teorisinin terk edilmiş olması, anonim şirketlerin esas sözleşmelerinde, şirketin

⁵Ayrıntılı bilgi için bkz. Yıldız, B.: *TTK Tasarısında Şirketlerin Ehliyeti ve Bu Bağlamda TTK m. 137 Hükümündeki “Ultra Vires” Sınırlamasının Yerindeliğinin Değerlendirilmesi*, AÜHFD 2006, C. 55, S. 1, s. 321-353; Yıldız, B.: *Ultra Vires İlkesinin Kaldırılmasının Ardından İşletme Konusu Unsuru ve Ticaret Şirketlerinin İşletme Konusu Dışındaki İşlemlerinin Hukukî Niteliği*, Batider 2011, C. XXVII, S. 3, s. 111-134.

işletme konusuna yer verilmeyeceği anlamına gelmemektedir. Tam tersine TTK m. 339/2 hükmü ile anonim şirketin esas sözleşmesine yazılacak hususlar arasında, “*Esaslı noktaları belirtilmiş ve tanımlanmış bir şekilde şirketin işletme konusu*” da yerini almıştır. TTK m. 371/2 hükmü, esas sözleşmede yer alması gereken işletme konusu çerçevesinde ele alınacak; anonim şirketin üçüncü kişilerle yaptığı işlemlerin hukuki nitelikleri şirketin işletme konusu içinde olup olmamasına göre değerlendirilerek sonuca varılacaktır.

Özetle, bir anonim şirketin üçüncü kişilerle yaptığı işlemler, şirketin esas sözleşmesinde belirtilen işletme konusu içindeyse işlem şirketin hak ehliyeti kapsamında olduğu için şirketi bağlayacaktır. Bu durumda işlemin temsilcinin temsil yetkisi kapsamında olduğu açıktır. Üçüncü kişilerle yapılan işlem şirketin esas sözleşmesinde yer alan işletme konusu dışındaysa, TTK m. 371/2 hükmü, “*Temsile yetkili olanların, üçüncü kişilerle, işletme konusu dışında yaptığı işlemler de şirketi bağlar ...*” dediğine göre, söz konusu işlem şirketin hak ehliyeti kapsamında olmasına rağmen, temsilcinin temsil yetkisi kapsamında yer almayacaktır. Böyle bir durumda yetkisiz temsil söz konusu olacağından, şirket açısından işlemin askıda geçerliliği söz konusu olacaktır. TTK m. 371/2 düzenlemesi meseleyi üçüncü kişinin bu durumu bilip bilmemesine göre bir çözüme kavuşturmuş bulunmaktadır. Üçüncü kişi işlemin şirketin işletme konusu dışında bulunduğunu bilmemesi, diğer bir ifade ile iyi niyetli olması halinde işlem geçerli halde şirketi bağlayacaktır. Aksi durumda, yani üçüncü kişinin işlemin şirketin işletme konusu dışında olduğunu bilmesi veya bilebilecek durumda olduğunun ispat edilmesi halinde (ki, bu durumda üçüncü kişi bu durumu somut olarak bildiği için kötü niyetli addedilecektir), işlemin iptalini talep ederek, işlemin geçersiz hale gelmesini sağlayabilecektir.

1.1.4. Kurulların Elektronik Ortamda Yapılabilmesi Olanağı

6102 sayılı Türk Ticaret Kanunu ile getirilen yeniliklerden biri de şirket sözleşmesinde veya esas sözleşmede düzenlenmiş olması şartıyla, sermaye şirketlerinde yönetim kurulu ve müdürler kurulu toplantıları ile genel kurulların elektronik ortamda yapılabilmesi imkânıdır. Bu imkân Kanunun 1527 ve 1528. maddesinde açıkça düzenlenmiş ve anılan maddenin beşinci fıkrasının verdiği yetkiyle Ticaret Bakanlığı (TB) tarafından çıkarılan “Anonim Şirketlerde Elektronik Ortamda Yapılacak Genel Kurullara İlişkin Yönetmelik”⁶ ile konuya ilişkin usul ve esaslar belirlenmiştir.

Türk Ticaret Kanununun 1527/5. fıkrası uyarınca anonim şirketlerde genel kurullara elektronik ortamda katılma, öneride bulunma, görüş açıklama ve oy verme, fizikî katılmanın ve oy vermenin bütün hukuki sonuçlarını doğurur. Elektronik ortamda, bazı üyelerin, özellikle de genel kurulu toplantıya çağırılanların fiziken mevcut bulundukları bir toplantıya bir kısım üyeler elektronik olarak katılıp görüş açıklamakta ve oy kullanabilmektedir.

Önemle belirtelim ki, genel kurullara elektronik ortamda katılma ve oy kullanma sisteminin uygulanması pay senetleri borsaya kote edilmiş şirketler için bir zorunluluk, bu kapsamda olmayan şirketler açısından ise uygulanması şirketin tercihinine bağlı bir imkândır.

1.1.5. Ticaret Şirketlerinde “Sermaye Koyma Borcu” ve Yaptırımları

Bilindiği üzere, “sermaye”, “şirket” kavramının geleneksel olarak kabul gören beş unsuru olan “kişi”, “sözleşme”, “sermaye”, “ortak amaç” ve “ortak amaç uğruna birlikte gayret gösterme (*affectio societatis*)” unsurlarından bir tanesidir. Şirketin unsurunu oluşturmasının bir sonucu olarak da ortaklar şirkete sermaye koyma borcu altındadırlar.

Sermaye kavramı muhasebedeki teknik anlamıyla şirketin bilançosunun pasif tarafında yer alan itibari bir değeri yansıtır⁷. Ticaret hukuku açısından ise sermaye, şirketin, amacına ulaşmak için kullandığı, asgari miktarı ve nelerden oluşabileceği Türk Ticaret Kanununda düzenlenen zorunlu bir unsurdur.

Ticaret şirketleri arasında anonim ve limited şirketler için asgari sermaye zorunluluğu öngörülmüştür. Bu miktar, esas sermaye sistemini benimsemiş anonim şirketler açısından ikiye bölünmüştür. Türk Lirası; kayıtlı sermaye sistemini kabul eden halka kapalı şirketler açısından ise beşyüzbin Türk

⁶RG. 28.02.2012, S. 28395.

⁷Poroy, R./Tekinalp, Ü./Çamoğlu, E.: Ortaklıklar Hukuku I, 13. Baskı, İstanbul 2014, s. 19.

Lirasıdır (m. 332/1). Kayıtlı sermaye sistemini benimsemiş halka açık anonim ortaklıklar açısından da SPK'nın "Kayıtlı Sermaye Sistemi Tebliği'nde (II-18.1)" yine 2024 yılı için yüz milyon Türk Lirası asgari sermaye olarak belirlenmiştir (m. 5/3)⁸.

Limited şirketlerin kurulabilmesi için ise kurucuların tamamının en az onbin Türk Lirası sermaye getirmiş olmaları gerekir (m. 580/1).

1.1.5.1. Sermaye Olarak Getirilebilecek Unsurlar

Ticaret şirketlerine sermaye olarak getirilebilecek değerler Türk Ticaret Kanununun 127. maddesinde örnekleyici olarak sayılmıştır.

Bu düzenlemeye göre,

(i) Para, alacak, kıymetli evrak ve sermaye şirketlerine ait paylar,

(ii) Fikrî mülkiyet hakları,

(iii) Taşınurlar ve her çeşit taşınmaz,

(iv) Taşınır ve taşınmazların faydalanma ve kullanma hakları,

(v) Kişisel emek,

(vi) Ticari itibar,

(vii) Ticari işletmeler,

(viii) Haklı olarak kullanılan devredilebilir elektronik ortamlar, alanlar, adlar ve işaretler gibi değerler,

(ix) Maden ruhsatnameleri ve bunun gibi ekonomik değeri olan diğer haklar,

(x) Devrolunabilen ve nakden değerlendirilebilen her türlü değer,

Kanunda aksine hüküm olmadıkça, ticaret şirketlerine sermaye olarak getirilebilir.

Anılan genel kuralın istisnalarına TTK m. 127/2. fıkrasında, Kanunun 307. maddesinin ikinci, 342. maddesinin birinci ve 581. maddesinin birinci fıkra hükümleri saklı olduğu belirtilerek işaret edilmiştir.

Türk Ticaret Kanununun 342. maddesinde, anonim şirketler için geçerli olmak üzere, üzerlerinde sınırlı aynı bir hak, haciz ve tedbir bulunmayan, nakden değerlendirilebilen ve devrolunabilen, fikrî mülkiyet hakları ile sanal ortamlar da dâhil, malvarlığı unsurlarının aynı sermaye olarak konulabileceği; hizmet edimleri, kişisel emek, ticari itibar ve vadesi gelmemiş alacakların ise bu tür şirketlere sermaye olamayacağı emredici olarak hükme bağlanmıştır. Bu düzenlemenin benzeri özel bir diğer istisnaya ise limited şirketler için geçerli olmak üzere Kanunun 581. maddesinde yer verilmiştir.

Anonim şirketler için TTK m. 127'ye göre özel hüküm niteliğini haiz olan TTK m. 342 öncelikle uygulama alanı bulacak; 127. madde ise 342'ye aykırı olmayan hükümleri ile sınırlı olarak uygulanabilecektir.

1.1.5.2. Sermaye Koyma Borcunun İfası

Sermaye koyma borcunda da bütün borçlarda olduğu gibi taahhüt ve tasarruf aşaması şeklinde iki aşama bulunmaktadır. Şirket sözleşmesinin yapılmasıyla şirkete devri öngörülen değerler açısından kural olarak taahhüt aşaması gerçekleşirken tasarruf aşamasının tamamlanması ise getirilen sermayenin türüne göre değişen işlemlerin gerçekleştirilmesine bağlıdır. Bu işlemlerle ilgili olarak ticaret hukukunun gerektirdiği özel ihtiyaçlar çerçevesinde, Türk Ticaret Kanununda özel düzenlemeler yer almaktadır.

Aşağıda açıklanan özel kurallara uyulmaması hâlinde bu değerlerin şirkete sermaye olarak kabul

⁸RG. 25.12.2013, S. 28862.

edilebilmesi mümkün değildir.

a. Tapuya Kayıtlı Taşınmazların Sermaye Konulması

Türk Ticaret Kanununun 127/1. fıkrasının (c) bendinde “*taşınurlar ve her çeşit taşınmaz*” ile (d) bendinde “*taşınır ve taşınmazların faydalanma ve kullanma hakları*”nın da ticaret şirketlerine sermaye olarak getirilebilecekleri hükme bağlanmıştır. Dolayısıyla taşınmazların kendisi sermaye olarak getirilebileceği gibi bunların faydalanma ve kullanma haklarının da ticaret şirketlerine ve dolayısıyla anonim şirketlere sermaye olarak konulması mümkündür.

Taşınmazların şirkete sermaye olarak getirilmesine ilişkin Türk Ticaret Kanununun 128. maddesinde özel düzenlemelere yer verilmiştir.

Genel hükümlerde öngörülen resmi şekil uyarınca taşınmazların devrinde tapu sicil memuru önünde; taşınmaz devir vaadi ise noter huzurunda, özel bir resmi şekle tabi tutulmuştur. Türk Ticaret Kanunundaki özel düzenleme ile anonim şirketlere sermaye olarak taşınmaz mülkiyeti veya taşınmaz üzerinde var olan veya kurulacak olan aynı bir hakkın konulması borcunu içeren şirket sözleşmesi hükümlerinin, resmi şekil aranmaksızın geçerli olacağı kabul edilmiştir (m. 128/3).

Genel hükümlerde aranan resmi şeklin ikamesi olarak Türk Ticaret Kanununun 128. maddesinin ikinci ve üçüncü fıkrası hükümleriyle konuya ilişkin düzenleme getirilmiştir.

Taşınmazların ya da taşınmazlar üzerinde bir aynı hakkın sermaye olarak getirilmesinde taahhüdün yer aldığı şirket sözleşmesinin, satış vaaadinin noter tarafından yapılmasının veya resmi senet şartının yerine geçtiği kabul edilmektedir⁹.

Kanunun m. 128/2. fıkrasında şirket sözleşmesinde bilirkişi tarafından belirlenen değerleriyle yer alan taşınmazların “tapuya şerh verildiği” anda aynı sermaye kabul olunacağı ve aynı zamanda özel sicile yapılan kayıtlın iyi niyeti kaldıracağı hükme bağlanmıştır. Güvenli kuruluş ilkesinin bir gereği olarak karşımıza çıkan tapu siciline şerh mekanizması ile birlikte genel hükümlerde tapu sicil memuru önünde yapılması öngörülen devir işlemine bir istisna yaratılmış olunmaktadır. Şirketin ticaret siciline tescili sonrasında tescil edildiği ticaret sicil müdürlüğü, şirketin kurulduğunu tapu siciline bildirmesi ve tapu sicilinin de taşınmaz üzerinde gerekli değişikliği yapması gerekecektir. Bu konudaki usul ve esaslar Ticaret Bakanlığı tarafından yayımlanan “Şirketlerde Yapı Değişikliği ve Aynı Sermaye Konulmasında Siciller Arası İşbirliğine İlişkin Tebliğ” ile düzenlenmiştir¹⁰.

TTK m. 128/5’e göre taşınmaz mülkiyetinin veya diğer aynı bir hakkın sermaye olarak konulması hâlinde, şirketin bunlar üzerinde tasarruf edebilmesi için tapu siciline tescilinin gerekli olduğu öngörülmüştür.

Türk Ticaret Kanununun anonim şirketle ilişkin 342 ve 343. maddeleri, taşınmazlar aynı sermaye niteliğini haiz olduğundan burada da uygulama alanı bulur. TTK m. 342 gereği anonim şirkete sermaye olarak konulacak taşınmazların üzerlerinde sınırlı aynı bir hak, haciz ve tedbir bulunmaması; aksine, nakden değerlendirilebilen ve devrolunabilen nitelikte olmaları gerekir. Aynı zamanda TTK m. 343 uyarınca taşınmazlara şirket merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesince atanan bilirkişilerce değer biçilmesi zorunludur. Değerleme raporunda, uygulanan değerlendirme yönteminin somut olayın özellikleri bakımından herkes için en adil ve uygun seçim olduğu; aynı olarak konulan her varlık karşılığında tahsis edilmesi gereken pay miktarı ile Türk Lirası karşılığı, tatmin edici gerekçelerle ve hesap verme ilkesinin icaplarına göre açıklanır. Bu rapora kurucular ve menfaat sahipleri itiraz edebilir. Mahkemenin onayladığı bilirkişi kararı ise kesindir.

b. Alacakların Sermaye Olarak Konulması

Alacakların ticaret şirketlerine sermaye olarak konulabileceği, Kanunun 127. maddesinde açıkça zikredilmiştir. Hemen belirtelim ki, şirkete sermaye olarak ortakların kişisel “alacaklarının” getirilmesi hususu özellik arz eder.

Türk Ticaret Kanununun kural olarak bütün ticaret şirketleri için geçerli olan 130. maddesine göre sermaye olarak şirkete alacaklarını devretmiş olan bir ortak, alacaklar şirketçe tahsil edilmiş

⁹Poroy/Tekinalp (Tekinalp/Çamoğlu), s. 93.

¹⁰RG. 31.10.2012, S. 28453.

olmadıkça sermaye koyma borcundan kurtulmaz. Alacak, vadesi gelmemiş ise aksi kararlaştırılmış olmadıkça, vade gününden, muaccel ise şirket sözleşmesi veya esas sözleşme tarihinden itibaren bir ay içinde şirketçe tahsil edilmelidir. Her ne sebeple olursa olsun, bu süre içinde tahsil edilemediği takdirde, gecikmeden dolayı şirketin tazminat hakkına halel gelmemek şartıyla, ortak, sürenin bitiminden itibaren geçecek günlerin temerrüt faizini de öder. Alacak kısmen tahsil edilmişse, yukarıdaki hükümler tahsil edilmemiş olan kısım hakkında geçerli olacaktır.

Anonim şirketler açısından alacakların şirkete sermaye olarak getirilebilmesi için her şeyden önce muaccel (vadesi gelmiş) nitelikte olmaları gerekir. Zira TTK m. 342’de vadesi gelmemiş alacakların sermaye olamayacağı öngörülmüştür. Ayrıca TTK m. 343 çerçevesinde, sermaye olarak konulan alacakların gerçekliği, geçerliliği ve 342. maddeye uygunluğu belirlenir; tahsil edilebilirlikleri ile tam değerleri tatmin edici gerekçelerle ve hesap verme ilkesinin icaplarına göre açıklanır.

c. Taşınırın Sermaye Olarak Konulması

Taşınmazların sermaye olarak konulmasına ilişkin bölümde de değinildiği gibi, Türk Ticaret Kanununun 127/1. fıkrasının (c) ve (d) bentlerine göre taşınırın da hem kendilerinin hem de üzerlerindeki faydalanma ve kullanma haklarının ticaret şirketlerine sermaye olarak getirilebilmesi mümkündür.

TTK m. 128/2’de taşınırın ticaret şirketlerine dolayısıyla anonim şirketlere sermaye olarak kabul olunabilmeleri için “güvenilir bir kişiye tevdi edilmeleri” koşulu öngörülmüştür.

Taşınır da nitelikleri gereği aynı sermaye şeklinde kabul edildikleri için anonim şirketlerde sermaye olabilmeleri için TTK m. 342 uyarınca üzerlerinde bir sınırlı aynı hak, haciz ve tedbir bulunmaması, nakden değerlendirilebilen ve devrolunabilen nitelikte olmaları gerekir. Bununla birlikte, daha önce de açıklandığı şekilde TTK m. 343 uyarınca şirketin merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesi tarafından atanan bilirkişilerce sermaye olarak getirilmek istenen taşınırlara değer biçilmesi şarttır.

ç. Fikri Mülkiyet Haklarının Sermaye Olarak Konulması

Türk Ticaret Kanununun m. 127/1(b) hükmünde, ticaret şirketlerine sermaye olarak getirilebileceği ifade olunan “fikri mülkiyet hakları”na ilişkin olarak Kanunun 128. maddesinde “özel sicillerine bu hüküm uyarınca kaydedildikleri” takdirde aynı sermaye olarak kabul olunacakları hükme bağlanmıştır. Aksi takdirde, bu değerlerin şirkete sermaye olarak kabul edilebilmesi mümkün değildir.

İşletmelerin gayrimaddi bir unsuru olarak kabul edilen fikri mülkiyet hakları geniş anlamıyla marka, patent, faydalı model, endüstriyel tasarım gibi sınai mülkiyet hakları ile eser sahipliğinden doğan telif hakkı gibi fikri hakları içine almaktadır.

Unutmamak gerekir ki, iktisadi bir değer taşıdığı kesin olmakla birlikte doğrudan nakdi bir değeri ifade etmedikleri için fikri mülkiyet haklarının da anonim şirketlere sermaye olarak kabulünde aynı sermayeye ilişkin yukarıda açıklanan esaslara (m. 342, 343); özel sicillere yapılacak bildirim konusunda ise yine Ticaret Bakanlığı tarafından yayımlanan “Şirketlerde Yapı Değişikliği ve Aynı Sermaye Konulmasında Siciller Arası İşbirliğine İlişkin Tebliğ”¹¹ hükümlerine uygun hareket edilmelidir.

d. Nakdi Değerlerin Sermaye Olarak Konulması

Türk Ticaret Kanununun anonim şirketlere ilişkin 344. maddesine göre nakden taahhüt edilen payların itibari değerlerinin en az yüzde yirmibeşi tescilden önce, gerisi de şirketin tescilini izleyen yirmidört ay içinde ödenmek zorundadır. Aynı maddede ayrıca payların çıkarma primlerinin tamamının tescilden önce ödenmesi esası kabul edilmiştir.

Türk Ticaret Kanununun 344/2. fıkrasında, Sermaye Piyasası Kanununun (SerPK) pay bedellerinin ödenmelerine ilişkin hükümleri saklı tutulmuştur. SerPK m. 12/1 hükmüne göre ihraç olunan payların bedellerinin tamamen ve nakden ödenmesi şarttır. SerPK ihraç ve halka arzlarda pay

¹¹RG. 31.10.2012, S. 28453.

bedelleri açısından tam ve nakden ödeme kuralını getirmiştir. Ancak maddede Sermaye Piyasası Kurulu (SPK), aynı zamanda birleşme, bölünme, hisse değişimi ve benzeri şirket yapılandırmalarında yapılacak sermaye artırımları gibi pay bedellerinin nakden ödenmesinin zorunlu olmadığı durumları belirlemeye de yetkili kılınmış olup, bu şekilde kurala istisnalar getirilebileceği de hükümde kabul edilmiş bulunmaktadır. Maddeye göre SPK, satış süresi içinde satılamayan payların tamamının satın alınacağını ve bedellerinin ödeneceğinin ortaklığa karşı taahhüt edilmesini (satın alma taahhüdü) isteyebilir (bu konuda ayrıntılar için bkz. VII-128.1 Pay Tebliği, RG.22.06.2013, S.28685). SerPK'nın bu düzenlemesi gereğince, bir anonim şirketin kuruluşunda halka arzlı bir kuruluş gerçekleşirse halka arz edilen paylar yönünden, sermayenin nakit olarak getirilmesi ve bedellerinin tam olarak (tek seferde) ödenmesi kuralı geçerli olacaktır. Ancak SerPK'nın bu hükmü dikkate alınarak yeni TTK'ya göre bir anonim şirketin kuruluşunun halka arzlı yapıp yapılamayacağını da kısaca değerlendirmekte fayda bulunmaktadır. TTK'nın "Halka arz edilecek paylar" başlığını taşımakta olan 346. maddesi,

“(1) Esas sözleşmede taahhüt edilmiş olup da taahhüt sahiplerince, şirketin tescilinden itibaren en geç iki ay içinde halka arzedileceği esas sözleşmede belirtilmiş ve ayrıca garanti edilmiş bulunan nakdi payların karşılıkları satıştan elde edilen gelirden ödenir. Pay senetlerinin halka arzedilmesi sermaye piyasası mevzuatına göre yapılır. Satış süresinin sonunda, payların itibarı değerlerinin, varsa çıkarma priminin karşılığı şirkete, giderler düştükten sonra kalan tutar ise, pay senetlerini halka arzedip pay sahiplerine ödenir.

(2) Halka arzedilip de süresinde satılmayan payların bedellerinin tamamı, süresinde halka arzedilmeyen payların bedellerinin ise, yüzde yirmibeşi iki aylık süreyi izleyen üç gün içinde ödenir.”

hükmünü içermektedir. Bu hüküm gereğince kuruluşta şirketin tescilinden itibaren iki ay içinde, tamamı taahhüt edilmiş nakit paylar için halka arzda bulunulması kabul edilmiştir. Maddeye göre kuruluşta payların halka arzında da sermaye piyasası mevzuatının esas alınması öngörüldüğüne göre, payların halka arz edilen kısmı yönünden SerPK'nın tam ve nakden ödeme kuralının esas olacağı açıktır. Ancak SerPK'nın 12. maddesi altıncı fıkrasında, "6102 sayılı Kanunun 346 ncı maddesi ... halka açık ve halka açılmak üzere Kurula başvuran ortaklıklara uygulanmaz" demek suretiyle bu hükmü bertaraf etmiştir. SerPK m. 12/6 hükmünün, TTK'nın anonim şirketlerin kuruluşunda öngördüğü kolay halka arzlı kuruluşla ilişkin hükmü neden uygulanamaz hale getirdiği de kolay anlaşılır değildir¹². Bir anonim şirketin kuruluşunda fiili olarak zor görünse de, ortak sayısı (500 kişiyi geçmesi) nedeniyle halka açıklık statüsünü kazanması mümkün olabileceksen, kuruluşta taahhüt edilen (mevcut) payların halka arz edilebileceğini öngören TTK hükmünün bertaraf edilmesi, kuruluşta fiili halka arz yapılmasının benimsenmemiş olduğu yorumunu kuvvetlendirmektedir. Oysa SPK'nın Pay Tebliği incelendiğinde halka açık olmayan (kapalı) bir anonim şirketin ortaklarının mevcut paylarını halka arz edebilmeleri imkân dahilindedir. Belki SerPK'nın 346. maddeyi uygulanamaz hale getirmesindeki yegane gerekçe, bu maddede öngörülmüş olan iki aylık halka arz süresinin kısa bulunmuş olduğu şeklinde açıklanabilir.

Nakdi ödemelerin ödeme yeri konusuna ilişkin olarak Kanunun 345. maddesinde, nakdi ödemelerin, 5411 sayılı Bankacılık Kanununa¹³ tabi bir “banka”da, kurulmakta olan şirket adına açılacak özel bir hesaba, sadece şirketin kullanabileceği şekilde yatırılacağı öngörülmüştür. Taahhüt edilen payların, kanunda veya esas sözleşmede öngörülmüş bulunan ve kanunda yazılı olandan daha yüksek olan tutarlarının ödendiği, ticaret siciline yöneltilecek bir banka mektubu ile ispatlanır. Banka, bu tutarı, şirketin tüzel kişilik kazandığını bildiren bir sicil müdürlüğü yazısının sunulması üzerine, sadece şirkete öder.

Anılan düzenlemenin ikinci fıkrasına göre şirket tarafından, 335. maddenin birinci fıkrasında öngörülen noter onayı tarihinden itibaren, üç ay içinde tüzel kişilik kazanılamadığı takdirde, bu hususu doğrulayan bir sicil müdürlüğü yazısının sunulması üzerine, bedeller banka tarafından sahiplerine geri verilir.

¹² Eleştiri için bkz. Tekinalp (Poroy/Çamoğlu), s.310.

¹³ RG. 01.11.2005, S. 25983.

1.1.5.3. Sermaye Koyma Borcunda Borcun İfasında Temerrüt ve Yaptırımları

a. Borcun İfasını Talep ve Dava Hakkı

Sermaye koyma borcunun Türk Ticaret Kanununda belirtilen esaslar ile bu yasal çerçeve içerisinde olmak kaydıyla esas sözleşme ile öngörülen şekilde yerine getirilmemesi hâlinde şirket, her ortağın sermaye koyma borcunu yerine getirmesini isteyebilir ve borcun ifasını dava edebilir.

Borcun ifası talebini içeren dava, hukuki niteliği itibarıyla bir eda davasıdır. TTK m. 128/7 ile bu davayı açma hakkı şahıs şirketlerinde şirketin yanı sıra ortaklara da verilmiştir (*actio pro socio*). Ancak anonim, limited ve sermayesi paylara bölünmüş komandit şirketlerde söz konusu ifa davasını sadece şirket tüzel kişiliği açabilir.

b. Tazminat İsteme Hakkı

Türk Ticaret Kanununun m. 128/7 hükmüne göre şirket, ortağın sermaye koyma borcunu yerine getirmede gecikme sebebiyle uğradığı zararın tazminini de isteyebilir. Kanun koyucu tazminat istemi için ihtarda bulunulmasını şart koşturmuştur.

Anonim şirketlerde sermaye koyma borcunun ifa edilmemesi dolayısıyla şirketin tazminat isteme hakkının saklı olduğu m. 482/4 hükmünde özel olarak zikredilmiştir.

c. Temerrüt Faizi İsteme Hakkı

Türk Ticaret Kanununun 130. maddesinin üçüncü fıkrasına göre, alacak hakkının sermaye olarak getirildiği hallerde, alacak, müccel (vadesi gelmemiş) ise aksi kararlaştırılmış olmadıkça vade gününden; muaccel (vadesi gelmiş) ise şirket sözleşmesi veya esas sözleşme tarihinden itibaren bir ay içinde şirketçe tahsil edilmediği takdirde, gecikmeden dolayı şirketin tazminat hakkına hâlel gelmemek şartıyla, ortak, sürenin bitiminden itibaren geçecek günlerin temerrüt faizini de öder.

Anonim şirketlerde ise yukarıda da değinildiği üzere, sadece vadesi gelmiş alacakların sermaye olarak konulabileceği ve TTK m. 130/3'ün sadece muaccel alacaklara ilişkin kısmının uygulama alanına sahip olduğu gözden uzak tutulmamalıdır.

Kanun koyucu, anonim şirketlerde sermaye koyma borcunu süresi içinde yerine getirmeyen pay sahibinin, ihtara gerek olmaksızın, temerrüt faizi ödemekle yükümlü olduğunu TTK m. 482/1 hükmünde özel olarak düzenlenmiştir.

ç. İhtiyati Tedbir İsteme Olanakları

Türk Ticaret Kanununun 128/8. fıkrasında ortaklarca, sermaye olarak konulması taahhüt edilen hakların korunması için, kurucular tarafından ortaklar aleyhine ihtiyati tedbir istenebileceği hükme bağlanmıştır.

İhtiyati tedbir üzerine açılacak davalar için, 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununun¹⁴ 397/1. fıkrasında öngörülen iki haftalık süre ancak şirketin tescil ve ilân tarihinden itibaren işlemeye başlayacaktır (TTK m. 128/8).

d. Şirket Türüne Göre Uygulanabilecek Özel Bazı Yaptırımlar

aa. Çıkarma ve Iskat

Anonim şirketlerde pay bedelinin ifasına ilişkin özel hükümler olan TTK m. 480 ilâ 483. maddelerinde bu şirket türü için uygulanan özel bir usul olarak “iskat” müessesesi düzenlenmiştir.

Anonim şirketlerde yönetim kurulu tarafından, sermaye koyma borcunun yerine getirmeyen pay sahibine, Türkiye Ticaret Sicili Gazetesi (TTSG) ile esas sözleşmenin öngördüğü şekilde ilân yoluyla şirketin internet sitesinde de yayımlanacak bir mesajla ihtarda bulunulur. Bu ihtarda, mütemerrit pay sahibinin temerrüde konu olan tutarı bir ay içinde ödemesi, aksi halde, ilgili paylara ilişkin haklarından yoksun bırakılacağı ve sözleşme cezasının isteneceği belirtilir.

Söz konusu ihtara rağmen bir ay içerisinde borcun ifa edilmemesi hâlinde yönetim kurulu,

¹⁴RG. 04.02.2011, S. 27836.

sermaye koyma borcunu yerine getirmeyen pay sahibini, iştirak taahhüdünden ve yaptığı kısmi ödemelerden doğan haklarından yoksun bırakmaya ve söz konusu payı satıp yerine ortak olarak başkasını almaya ve kendisine verilmiş pay senedi varsa, bunları iptal etmeye yetkilidir (m. 482/2). İptal edilen pay senetleri ele geçirilemiyorsa iptal kararı TTSG’de ve ayrıca esas sözleşmenin öngördüğü şekilde ilân olunur.

Sermaye koyma borcunda temerrüde düşen pay sahibine yukarıda belirtilen yaptırımlar sadece bedelini ödemediği paylar için uygulanabilir. Bir başka anlatımla, söz konusu kişiler, şirkette birden fazla paya sahip ve paylarının bir kısmına ilişkin taahhütlerini yerine getirdiyse bu paylara ilişkin hakları ellerinden alınamaz.

Iskat olunan pay sahibi, yeni pay sahibinin ödemelerinden açık kalan tutar için şirkete karşı sorumludur (m. 483/3).

Eklemek gerekir ki, kolektif şirketlerde de sermaye koyma borcunun yerine getirilmemesi TTK m. 255/3 bağlamında ortağın şirketten çıkarılması için haklı sebep teşkil eder. Söz konusu düzenleme m. 328 gereğince (adi) komandit şirketler için de uygulama alanına sahiptir.

bb. Şirketin Haklı Nedenle Feshini Talep

Türk Ticaret Kanununun 245. maddesi birinci fıkrasında, kolektif şirketler açısından haklı sebebi, *"şirketin kuruluşuna yol açan fiili veya kişisel sebeplerin şirketin işletme konusunun elde edilmesini imkânsız kılacak veya güçleştirecek şekilde ortadan kalkmış olması"* şeklinde ifade etmiş sınırlı sayıda olmamak üzere dört bent halinde haklı sebep sayılabilecek hallerde örnekler vermiştir. Bu yönde maddenin birinci fıkrasının (b) bendinde, *"Bir ortağın kendisine düşen asli görevleri ve borçları yerine getirmemesi"* kolektif şirketin feshi için haklı sebep olarak öngörülmüştür. Bu düzenleme TTK m. 328’de yer alan atıf gereğince (adi) komandit şirketler için de uygulama alanına sahiptir.

Aynı şekilde limited şirketlerde de, sermaye koyma borcunun ifa edilmemesinin TTK m. 636/3’e göre şirketin feshi için haklı sebep olarak kabul edilmesi gerektiği öğretide savunulmaktadır¹⁵. Limited şirket bir sermaye şirketi (bkz. TTK m.124/2) olmakla birlikte, anonim şirket karşısında, sermaye şirketlerinin en tipik örneğini de teşkil etmemektedir. 6102 sayılı TTK, 6762 sayılı mülga TTK’ya göre limited şirketleri taşıdığı, şahıs şirketlerinden de gelen karma şirket özellikleri bakımından anonim şirketlere oldukça yaklaştırmaya çalışsa da, halen bu tür görüşler limited şirketler için savunulabilir niteliktedir. Ancak, TTK 636. maddenin üçüncü fıkrasına ilişkin madde gerekçesinde, haklı nedenlerle şirketin feshinin talep edilebilmesi yönünden anonim şirketlere ilişkin haklı nedenle feshi düzenleyen 531. madde hükmü ile paralellik kurmuş olması, bu görüşün savunulmasında limited şirketler yönünden tereddüt uyandırabilecek niteliktedir.

Esasen anonim şirketlerde, her ne kadar sermaye koyma borcu farklı yaptırımlara tabi tutulmuş olup fesih için haklı sebep olarak kabul edilmese de, bu durum dolayısıyla şirketin mali durumunun önemli ölçüde bozulması veya şirket amacının elde edilmesinin imkânsız hale gelmesi hallerinde, TTK m. 376/3 ile m. 529/1(b) bağlamında şirketin iflası ya da sona ermesi sonucunun doğabileceği ileri sürülmektedir¹⁶.

Yalnız, anonim şirketlerin nitelikleri ve bu konuda öngörülen özel yaptırım türleri göz önünde bulundurulduğunda, somut olayın özellikleri bir yana, TTK m. 531 ile ilk defa düzenlenen anonim şirketin haklı sebeple feshi açısından, salt sermaye koyma borcunun ifa edilmemesini, anonim şirketin feshine yol açabilecek ölçüde bir haklı sebep olarak kabul edebilmek oldukça güç görünmektedir.

cc. Sözleşme Cezası Talebi

6098 sayılı yeni Türk Borçlar Kanununda “ceza koşulu” terimiyle düzenlenmesine rağmen 6102 sayılı Türk Ticaret Kanununda “sözleşme cezası” teriminin kullanıldığı bu kavram, genel olarak borçlunun sözleşmeye uygun hareket etmesini sağlamaya yönelik fer’i borç doğuran bir hukuki araçtır. Genel olarak, Türk Borçlar Kanununun 179 ilâ 182. maddelerinde düzenlenmiştir.

Anonim şirketlerde esas sözleşmeyle, pay sahipleri, temerrüt hâlinde, sözleşme cezası ödemekle

¹⁵Poroy/Tekinalp (Tekinalp/Çamoğlu), s. 94.

¹⁶Poroy/Tekinalp (Tekinalp/Çamoğlu), s. 94.

zorunlu tutulabilirler (m. 482/3). Ancak önemle vurgulamak gerekir ki, sermaye koyma borcunun zamanında ve gereği gibi ifa edilmemesi sonucunda sözleşme cezasının uygulanabilmesi için şirket esas sözleşmesinde bu konuda bir hüküm bulunması şarttır.

Benzer şekilde, limited şirketler için de TTK m. 578/1(f) hükmünde Kanunda ya da şirket sözleşmesinde öngörülmüş bulunan yükümlülüklerin hiç ya da zamanında yerine getirilmemeleri hallerinde uygulanabilecek sözleşme cezası hükümlerinin bağlayıcı olduğu kabul edilmiştir.

e. Yargılama Usulü ve Zamanaşımı

Türk Ticaret Kanununun 1521. maddesinde, ticaret şirketlerinde, ortakların veya pay sahiplerinin şirketle veya birbirleriyle, şirket ortaklığından veya pay sahipliğinden kaynaklanan davalarda veya şirketin yönetim kurulu üyeleri, yöneticileri, müdürleri, tasfiye memurları ya da denetçilerine karşı açılacak davalarda “basit yargılama usulü”nün uygulanacağı hükme bağlanmıştır. Basit yargılama usulünün ticaret şirketleriyle ilgili davaların uzamasının engellenmesi amacıyla tercih edildiği öğretide ifade olunmaktadır¹⁷.

Türk Ticaret Kanununun ticaret ortaklıklarına ilişkin genel hükümlerinde zamanaşımı konusu ile ilgili genel bir düzenleme yapılmamıştır. Bu durumda, Türk Borçlar Kanununun 147. maddesi genel hüküm olarak uygulama alanı bulacaktır.

TBK m. 147/b.4 hükmünde “*Bir ortaklıkta, ortaklık sözleşmesinden doğan ve ortakların birbirleri veya kendileri ile ortaklık arasındaki; bir ortaklığın müdürleri, temsilcileri, denetçileri ile ortaklık veya ortaklar arasındaki alacaklar*”ın beş yıllık zamanaşımına tabi olduğu ifade edilmiştir. Bu düzenlemenin bir alacak zamanaşımını öngördüğü ve maddede sayılan kişilerin sınırlı sayıda görülmesi gerektiği kabul edilmektedir¹⁸. Ayrıca önemle belirtelim ki, Türk Ticaret Kanununda ticaret ortaklıkları hakkında özel bir zamanaşımı düzenlemesinin bulunduğu hallerde özel hüküm-genel hüküm ilişkisinin bir sonucu olarak TBK m. 147’deki genel hüküm değil Kanunda öngörülen özel zamanaşımı süresi uygulama alanı bulacaktır (örnek için bkz. TTK m. 560).

f. Ortakların Kişisel Alacaklılarının Durumu

Ticaret şirketlerinin ortaklarının kişisel ilişkilerinden doğan borç ilişkileri dolayısıyla alacaklılarının bu kişilerin ortağı oldukları şirket üzerindeki haklarına ne ölçüde başvurulabileceği hususuna ilişkin olarak Türk Ticaret Kanununun “Ortakların Kişisel Alacaklıları” kenar başlıklı 133. maddesinde özel bir düzenlemeye yer verilmiştir.

Söz konusu maddeye göre bir şahıs şirketi devam ettiği sürece ortaklardan birinin kişisel alacaklısı, hakkını şirketin bilançosu gereğince o ortağa düşen “kâr payından” ve şirket fesholunmuşsa “tasfiye payından” alabilir. Henüz bilanço düzenlenmemişse alacaklı bilançonun düzenlenmesi sonucunda borçluya düşecek kâr ve tasfiye payı üzerine haciz koydurabilir.

Sermaye şirketlerinde dolayısıyla anonim şirketlerde alacaklılar, alacaklarını, o ortağa düşen kâr veya tasfiye payından almak yanında, borçlularına ait olan, senede bağlanmış veya bağlanmamış payların, 2004 sayılı İcra ve İflas Kanununun¹⁹ taşınırlara ilişkin hükümleri uyarınca haczedilmesini ve paraya çevrilmesini isteyebilirler. Haciz, istek üzerine, şirketin pay defterine işlenir.

Bunun dışında, alacaklılar, tüm ticaret şirketlerinde alacaklarını, ortağın şirketten olan diğer alacaklarından da alabilme ve bunun için haciz yaptırabilme yetkisini de haizdir.

Ayrıca vurgulamak gerekir ki, yukarıda açıklanan özel hükümler borçlu ortakların şirket dışındaki mallarına alacaklıların başvurmalarına engel olmaz.

¹⁷Poroy/Tekinalp (Tekinalp/Çamoğlu), s. 97.

¹⁸Poroy/Tekinalp (Tekinalp/Çamoğlu), s. 96.

¹⁹RG. 19.06.1932, S. 2128.

1.1.6. Birleşme, Bölünme ve Tür Değişirme

1.1.6.1. Genel Olarak

Ticaret şirketlerinin birleşme, bölünme ve tür değişirme işlemlerine konu olması, 6102 sayılı yeni Türk Ticaret Kanununun 134-194. maddeleri arasında ayrıntılı olarak düzenlenmiştir.

Birleşme, bölünme ve tür değişirme işlemleri SerPK m. 23/1(a) hükmünde halka açık anonim şirketlerin “önemli nitelikteki işlemleri” arasında sayılmıştır. Dolayısıyla halka açık anonim şirketler açısından bu tür işlemlere bağlanan hukuki sonuçlara da tabi olunacaktır. Bu noktada, SerPK’nın yanı sıra SPK’nın ilgili alt düzenlemeleri olan “Önemli Nitelikteki İşlemler ve Ayrılma Hakkı Tebliği (II-23.3)”²⁰ ile “Birleşme ve Bölünme Tebliği (II-23.2)”²¹ özel önem taşımaktadır.

Söz konusu hükümlerde öngörülen kanuni usul ve esaslar çerçevesinde olmak kaydıyla, ticaret şirketlerinin birleşme, bölünme ve tür değişirme işlemleri ile malvarlığını da etkileyecek şekilde farklı hukuki kalıplara bürünmeleri mümkündür. Anonim şirketler de anılan düzenlemeler uyarınca, sermaye şirketleri, kooperatifler ve (devralan olmak koşuluyla) şahıs şirketleri ile birleşebilirler (TTK m. 137); sermaye şirketlerine ve/veya kooperatiflere bölünebilirler (TTK m. 160) ve eskisinin devamı niteliğinde olmak üzere başka tür bir sermaye şirketine (limited şirket ya da sermayesi paylara bölünmüş komandit şirket), kooperatife dönüşebilirler (TTK m. 181).

Birleşme, bölünme ve tür değişirme hükümleri, Türk Ticaret Kanununda esas itibarıyla ticaret şirketleri için düzenlenmiştir. Bununla birlikte yeni TTK’nın “Ticari işletme ile ilgili birleşme ve tür değişirme” başlığını taşıyan 194. maddesi, birleşme ve tür değişirme açısından bu esasa önemli bir istisna getirmektedir. Bu hükme göre, maddede öngörülen esaslar çerçevesinde, bir ticari işletme, bir ticaret şirketiyle, onun tarafından devralınmak suretiyle birleşebilecek; ayrıca, bir ticari işletme bir ticaret şirketine dönüşebileceği gibi bir ticaret şirketinin bir ticari işletmeye dönüştürülebilmesi de söz konusu olabilecektir.

Ayrıca değinmek gerekir ki, Kanunun birleşme, bölünme ve tür değiştirmeye ilişkin hükümlerinin arasında üç yeni ortaklık davası özel olarak düzenlenmiştir: “Ortaklık paylarının ve ortaklık haklarının incelenmesi davası (denkleştirme davası)” m. 191; “Birleşmenin, bölünmenin ve tür değiştirmenin iptali davası” (m. 192); “birleşme, bölünme ve tür değişirme dolayısıyla sorumluluk davası” (m. 193) söz konusu yapısal değişiklik işlemlerine katılan şirketler için karşımıza çıkabilecektir.

1.1.6.2. Birleşme

a. Kavramsal Çerçeve

Ticaret şirketlerinin birleşmesi, Türk Ticaret Kanununda tanımlanmamıştır. Yalnızca TTK m. 136’da şirketlerin;

(a) Bir şirketin diğerini devralması, teknik terimle “devralma şeklinde birleşme” veya

(b) Yeni bir şirket içinde bir araya gelmeleri, teknik terimle “yeni kuruluş şeklinde birleşme”

yoluyla birleşebilecekleri hükme bağlanmıştır.

İlgili düzenlemeler bütünü bir arada değerlendirildiğinde, birleşmenin, bir sözleşme ilişkisi çerçevesinde, bir ya da daha çok ticaret şirketinin malvarlıklarının tasfiye edilmeksizin mevcut veya yeni kurulan bir ticaret şirketi tarafından devralınması ve devralınan şirketlerin malvarlıkları karşılığında devralan ya da yeni kurulan şirketin paylarının önceden belirlenen değişim oranına göre devrolunan şirket ya da bu şirketin ortakları tarafından kendiliğinden iktisap edilmesi olarak tanımlanabilmesi mümkündür²².

SPK’nın yukarıda belirtilen “Birleşme ve Bölünme Tebliği”nde (II-23.2) birleşmenin, “devralma veya yeni kuruluş şeklinde birleşmeyi” ifade ettiği belirtilmiştir. Görüleceği üzere, SPK, bu kavramı doğrudan tanımlamamış, türlerini belirleme yolunu seçmiştir.

²⁰RG. 27.06.2020, S. 31168.

²¹RG. 28.12.2013, S. 28865.

²²Tekinalp (Poroy//Çamoğlu), s. 99.

Belirtilen türlerden “devralma şeklinde birleşme”, “*En az bir şirketin, aktif ve pasif malvarlığı unsurlarını bir bütün olarak başka bir şirkete devrederek tasfiyesiz sona ermesini ve devrolunan şirketin ortaklarına belirli bir değişim oranına göre hesaplanacak miktarda devralan şirketin paylarının verilmesi*” [m. 4/1(e)]; “yeni kuruluş şeklinde birleşme” ise “*İki veya daha fazla şirketin, aktif ve pasif malvarlığı unsurlarını bir bütün olarak yeni kurulacak olan bir şirkete sermaye olarak koyarak tasfiyesiz sona ermesini ve sona eren şirketlerin ortaklarına sahip oldukları paylara karşılık gelen belirli bir değişim oranına göre hesaplanacak olan miktarda yeni kurulan şirketin paylarının verilmesi*” [m. 4/1(r)] olarak tanımlanmıştır.

b. Birleşmelerine İzin Verilen Şirket Türleri

Türk Ticaret Kanununun 137. maddesinde “geçerli birleşmeler” düzenlenmiştir. Bu düzenlemeye göre,

Sermaye şirketleri;

- (a) Sermaye şirketleriyle,
- (b) Kooperatiflerle ve
- (c) Devralan şirket olmaları şartıyla, kollektif ve komandit şirketlerle,

birleşebilirler.

Şahıs şirketleri;

- (a) Şahıs şirketleriyle,
- (b) Devrolunan şirket olmaları şartıyla, sermaye şirketleriyle,
- (c) Devrolunan şirket olmaları şartıyla, kooperatiflerle,

birleşebilirler.

(3) Kooperatifler;

- (a) Kooperatiflerle,
- (b) Sermaye şirketleriyle ve
- (c) Devralan şirket olmaları şartıyla, şahıs şirketleriyle,

birleşebilirler.

Yukarıda da açıklandığı üzere, TTK m. 124/2 uyarınca kollektif ile komandit şirketler şahıs şirketlerini; anonim, limited ve sermayesi paylara bölünmüş komandit şirket sermaye şirketlerini oluşturmaktadır.

Hemen belirtelim ki, Kanuna Adalet Komisyonu raporu ile sonradan eklenen ticari işletmelere ilişkin birleşme ve tür değiştirme işlemlerine olanak veren TTK m. 194’e göre “ticari işletmeler” de bir ticaret şirketiyle, onun tarafından devralınmak suretiyle birleşebilir.

c. Ortaklık Payının ve Haklarının Korunması İlkesi

Birleşme hukukuna hâkim ilkelerden biri olan ortak olma durumunun devamlılığı kısaca şirket payının devamlılığı (korunması) ilkesi, TTK m. 140’da kanuni ifadesini bulmuştur. Bununla birlikte, TTK m. 141’de düzenlenen “ayrılma akçesi” de bu ilke bağlamında öngörülmüştür.

Söz konusu ilke, devrolunan şirketin her bir ortağının, devrolunan şirketteki payının değerini karşılayacak ve şimdiye kadarki payının verdiği haklarına eşit (veya öyle kabul edilen) hakları içeren bir devralan şirket payını talep etmeye hakkı olduğu anlamına gelir²³.

Devrolunan şirketin ortaklarının, mevcut ortaklık paylarını ve haklarını karşılayacak değerde, devralan şirketin payları ve hakları üzerinde istemde bulunma hakları vardır²⁴. Bu istem hakkı,

²³Bkz. TTK “Madde Gereklileri”, m. 140.

²⁴“Devrolunan şirketteki şimdiye kadar sahip olunan pay, bir değişim (değiş-tokuş) oranına göre hesaplanan bir devralan şirket payı ile devralan şirkette devam eder. Devamlılık ilkesi, devralan ile devrolunan şirketlerin malvarlıksal büyüklüğünden doğan, mutlak olmayan

birleşmeye katılan şirketlerin malvarlıklarının değeri, oy haklarının dağılımı ve önem taşıyan diğer hususlar dikkate alınarak hesaplanır.

TTK m. 140/2 gereğince ortaklık paylarının değişim oranları belirlenirken, devrolunan şirketin ortaklarına tahsis olunan ortaklık paylarının gerçek değerlerinin onda birini aşmaması şartıyla, bir denkleştirme ödenmesi öngörülebilir.

Devrolunan şirketin oydan yoksun paylarına sahip ortaklarına aynı değerde, oydan yoksun veya oy hakkını haiz paylar verilir. Yine, devrolunan şirkette mevcut bulunan paylara bağlı imtiyaz hakları karşılığında, devralan şirkette eş değerde haklar veya uygun bir karşılık verilir. Devralan şirket, devrolunan şirketin intifa senedi sahiplerine, eş değerli haklar tanımak veya intifa senetlerini, birleşme sözleşmesinin yapıldığı tarihteki gerçek değeriyle satın almak zorundadır (m. 140/3,4,5).

“Ortaklık Payının ve Haklarının Korunması” kenar başlıklı TTK m. 140’ın gerekçesine göre “Hükümdeki ‘ortaklık payları ve hakları’ ile, devrolunan şirketteki şirkete katılma payı (135 inci maddeye bakılmalıdır) ve paya bağlı malvarlığı, yönetim, denetim ve inceleme hakları kastedilmiştir. Bu terim, azlık haklarını kapsayamaz. Çünkü, devrolunan şirkette azlık haklarına sahip bir ortak, oransal eşitlik sebebiyle devralan şirkette azlık hakkını haiz olmayabilir.”

Birleşme dolayısıyla söz konusu olabilecek ayrılma akçesine ilişkin TTK m. 141 uyarınca birleşmeye katılan şirketler, birleşme sözleşmesinde, ortaklara, devralan şirkette, pay ve ortaklık haklarının iktisabı ile iktisap olunacak şirket paylarının gerçek değerine denk gelen bir ayrılma akçesi arasında seçim yapma hakkı tanıyabilirler. Birleşmeye katılan şirketler birleşme sözleşmesinde, sadece ayrılma akçesinin verilmesini de öngörebilirler.

Esas itibarıyla birleşme, bölünme ve tür değiştirme işlemlerinin tümüyle ilgili temel bir ilke olan “ortaklık paylarının ve haklarının korunması” ve bu bağlamda ayrıca ayrılma karşılığının uygun belirlenmemiş olması dolayısıyla “ortaklık paylarının ve ortaklık haklarının incelenmesi davası/denkleştirme davası (TTK m. 191) ile de özel olarak güvence altına alınmıştır.

ç. Birleşme İşlemleri

aa. Birleşme Öncesi Görüşmeler

Birleşme süreci, esas itibarıyla taraflar arasındaki “birleşme görüşmeleri” ile kurulan temaslarla başlar. Bu görüşmelerde karşılıklı iradelerin uyuşması hâlinde bir sonraki aşamaya geçilebilir.

bb. Ara Bilanço Çıkarılması

Kanun koyucu, birleşme sözleşmesinin imzalandığı tarih ile bilanço günü arasında altı aydan fazla zaman geçmişse veya son bilançonun çıkarılmasından sonra, birleşmeye katılan şirketlerin malvarlıklarında önemli değişiklikler meydana gelmişse, birleşmeye katılan şirketlerin bir “ara bilanço çıkarmak zorunda” olduklarını hükme bağlamıştır.

Kural olarak ara bilançoya yıllık bilançoya ilişkin hüküm ve ilkeler uygulanır. Ancak ara bilanço için fizikî envanter çıkarılması gerekli değildir ve son bilançoda kabul edilen değerlemeler, sadece ticari defterdeki hareketler ölçüsünde değiştirilir; amortismanlar, değer düzeltmeleri ve karşılıklar ile ticari defterlerden anlaşılmayan işletme için önemli değer değişiklikleri de dikkate alınır (m. 144).

cc. Birleşme Sözleşmesi

Kurulan temaslar sonrasında anlaşma sağlanırsa taraflar arasında “birleşme sözleşmesi” imzalanır. Birleşme sözleşmesi yazılı şekilde yapılır. Sözleşme, birleşmeye katılan şirketlerin, yönetim organlarıncı imzalanır ve genel kurulları tarafından onaylanır (m. 145).

Türk Ticaret Kanununun 146. maddesine göre birleşme sözleşmesinin;

(a) Birleşmeye katılan şirketlerin ticaret unvanlarını, hukuki türlerini, merkezlerini; yeni kuruluş yolu ile birleşme hâlinde, yeni şirketin türünü, ticaret unvanını ve merkezini,

eşitlikle tanımlanır. Eşitlik, büyüklüklerin oranlanmasına göre bulunmuş bir anlaşılmış değerdir. Bu eşitlik, hükümdeki “karşılacak değerde” ibaresiyle açıklanmıştır. Eşitlik sadece parasal olarak değil haklara ilişkin eşitlik bakımından da söz konusudur” (Bkz. TTK “Madde Gereçekleri”, m. 140).

(b) Şirket paylarının değişim oranını, öngörülümüşse denkleştirme tutarını; devrolunan şirketin ortaklarının, devralan şirketteki paylarına ve haklarına ilişkin açıklamaları,

(c) Devralan şirketin, imtiyazlı ve oydan yoksun payların sahipleriyle intifa senedi sahiplerine tanıdığı hakları,

(ç) Şirket paylarının değiştirilmesinin şeklini,

(d) Birleşmeyle iktisap edilen payların, devralan veya yeni kurulan şirketin bilanço kârına hak kazandığı tarihi ve bu isteme ilişkin bütün özellikleri,

(e) Gereğinde 141. madde uyarınca ayrılma akçesini,

(f) Devrolunan şirketin işlem ve eylemlerinin devralan şirketin hesabına yapılmış sayılacağı tarihi,

(g) Yönetim organlarına ve yönetici ortaklara tanınan özel yararları,

(ğ) Gereğinde sınırsız sorumlu ortakların isimlerini,

içermesi zorunludur.

çç. Birleşme Raporu

Birleşmeye katılan şirketlerin yönetim organları, ayrı ayrı veya birlikte, birleşme hakkında bir rapor hazırlarlar (m. 147).

Birleşme raporunda;

(a) Birleşmenin amacı ve sonuçları,

(b) Birleşme sözleşmesi,

(c) Şirket paylarının değişim oranı ve öngörülümüşse denkleştirme akçesi; devrolunan şirketlerin ortaklarına devralan şirket nezdinde tanınan ortaklık hakları,

(ç) Gereğinde ayrılma akçesinin tutarı ve şirket pay ve ortaklık hakları yerine ayrılma akçesi verilmesinin sebepleri,

(d) Değişim oranının belirlenmesi yönünden payların değerlemesine ilişkin özellikler,

(e) Gereğinde devralan şirket tarafından yapılacak artırımın miktarı,

(f) Öngörülümüşse, devrolunan şirketin ortaklarına, birleşme dolayısıyla yüklenecek olan, ek ödeme ve diğer kişisel edim yükümlülükleri ile kişisel sorumluluklar hakkında bilgi,

(g) Değişik türdeki şirketlerin birleşmelerinde, yeni tür dolayısıyla ortaklara düşen yükümlülükler,

(ğ) Birleşmenin, birleşmeye katılan şirketlerin işçileri üzerindeki etkileri ile mümkünse bir sosyal planın içeriği,

(h) Birleşmenin, birleşmeye katılan şirketlerin alacaklıları üzerindeki etkileri,

(ı) Gerekliyorsa, ilgili makamlardan alınan onaylar,

hukuki ve ekonomik yönden açıklanır ve gerekçeleri belirtilir.

Bunlarla birlikte, yeni kuruluş yoluyla birleşmede birleşme raporuna yeni şirketin sözleşmesinin de eklenmesi şarttır. Tüm ortakların onaylaması hâlinde, küçük ve orta ölçekli şirketler, birleşme raporunun düzenlenmesinden vazgeçebilirler.

dd. Ortakların Bilgi Edinme ve İnceleme Haklarının Sağlanması

Türk Ticaret Kanununun 149. maddesine göre birleşmeye katılan şirketlerden her biri, merkezleriyle şubelerinde ve halka açık anonim şirketler ise Sermaye Piyasası Kurulu'nun öngöreceği yerlerde, genel kurul kararından önceki otuz gün içinde birleşme sözleşmesini, birleşme raporunu ve son üç yılın yılsonu finansal tablolarıyla yıllık faaliyet raporlarını, gereğinde ara bilançolarını, ortakların, intifa senedi sahipleriyle şirket tarafından ihraç edilmiş bulunan menkul kıymet hamillerinin,

menfaati bulunan kişilerin ve diğer ilgililerin incelemesine sunmakla yükümlüdür. Bunlar ayrıca ilgili sermaye şirketlerinin internet sitelerinde de yayımlanır.

Ortaklar ile intifa senedi sahipleriyle şirket tarafından ihraç edilmiş bulunan menkul kıymet hamillerinin, menfaati bulunan kişilerin ve diğer ilgililerin, söz konusu belgelerin suretlerinin ve varsa basılı şekillerinin kendilerine verilmesini isteyebilirler. Bunlar için, herhangi bir bedel veya gider karşılığı istenilemez.

Birleşmeye katılan şirketlerden her biri, Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde yayımlanan ve internet sitelerine de konulan ilânda, inceleme yapma hakkına işaret eder.

Birleşmeye katılan her şirket, yukarıda zikredilen belgelerin nereye tevdi edildiklerini ve nerelerde incelemeye hazır tutulduklarını, teviden en az üç iş günü önce, Türkiye Ticaret Sicili Gazetesi ile şirket sözleşmesinde öngörülen gazetelerde ve sermaye şirketleri de internet sitelerinde ilân eder.

Kanun koyucu TTK m. 147/4'de küçük ve orta ölçekli şirketler için bir istisnaya yer vermiştir. Buna göre tüm ortakların onaylaması hâlinde, küçük ve orta ölçekli şirketler inceleme hakkının kullanılmasından vazgeçebilirler.

ee. Şirketlerin Malvarlıklarındaki Değişiklikler

Kanunun 150. maddesine göre birleşmeye katılan şirketlerden birinin aktif veya pasif varlıklarında, birleşme sözleşmesinin imzası tarihiyle, bu sözleşmenin genel kurulda onaya sunulacağı tarih arasında, önemli değişiklik meydana gelmişse, yönetim organı, bu durumu kendi genel kuruluna ve birleşmeye katılan diğer şirketlerin yönetim organlarına yazılı olarak bildirmek zorundadır.

Birleşmeye katılan tüm şirketlerin yönetim organları, bu durumda birleşme sözleşmesinin değiştirilmesine veya birleşmeden vazgeçmeye gerek olup olmadığını incelerler; böyle bir sonuca vardıkları takdirde, onaya sunma önerisi geri çekilir. Diğer hâlde, yönetim organı genel kurulda, birleşme sözleşmesinde uyarlamaya gerek bulunmadığının gerekçesini açıklamak durumundadır.

ff. Birleşme Kararı

Birleşmeye katılan şirketlerin almak zorunda oldukları “birleşme kararı”na ilişkin esaslar Kanunun 151. maddesinde ayrıntılı olarak düzenlenmiştir.

Bu düzenlemeye göre yönetim organı, genel kurula birleşme sözleşmesini sunar. Birleşme sözleşmesi genel kurulda;

(a) Bu Kanunun 421. maddesinin beşinci fıkrasının (b) bendi saklı olmak üzere, anonim ve sermayesi paylara bölünmüş komandit şirketlerde, esas veya çıkarılmış sermayenin çoğunluğunu temsil etmesi şartıyla, genel kurulda mevcut bulunan oyların dörtte üçüyle,

(b) Bir kooperatif tarafından devralınacak sermaye şirketlerinde, sermayenin çoğunluğunu temsil etmesi şartıyla, genel kurulda mevcut bulunan oyların dörtte üçüyle,

(c) Limited şirketlerde, sermayenin en az dörtte üçünü temsil eden paylara sahip bulunmaları şartıyla, tüm ortakların dörtte üçünün oylarıyla,

(ç) Kooperatiflerde, verilen oyların üçte ikisinin çoğunluğuyla; ana sözleşmede ek ödeme ve başka edim yükümlülükleri ya da sınırsız sorumluluk kabul edilmiş veya bunlar mevcut olup da genişletilmişse kooperatife kayıtlı tüm ortakların dörtte üçünün kararıyla,

onaylanmalıdır.

Hemen belirtelim ki, kollektif ve komandit şirketlerde birleşme sözleşmesinin oybirliğiyle onaylanması gerekir. Ancak, şirket sözleşmesinde birleşme sözleşmesinin bütün ortakların dörtte üçünün kararıyla onaylanması da öngörülebilir.

Bir sermayesi paylara bölünmüş komandit şirketin, başka bir şirketi devralması hâlinde, TTK m. 151/1(a) bendindeki nisaba ek olarak, komanditelerin tamamının birleşmeyi yazılı olarak onaylamaları da şarttır.

Bir limited şirket tarafından devralınan anonim ve sermayesi paylara bölünmüş komandit

şirkette, devralma ile ek yükümlülük ve kişisel edim yükümlülükleri de öngörülüyorsa veya bunlar mevcut olup da genişletiliyorsa, bütün ortakların oybirliğine gerek vardır.

Birleşme sözleşmesi bir ayrılma akçesini öngörüyorsa bunun, devreden şirket şahıs şirketiye oy hakkını haiz ortaklarının, sermaye şirketiye şirkette mevcut oy haklarının yüzde doksanınin olumlu oylarıyla onaylanması şarttır.

Birleşme sözleşmesinde devrolunan şirketin “işletme konusu”nda değişiklik öngörülmüşse, birleşme sözleşmesinin ayrıca, şirket sözleşmesinin değiştirilmesi için gerekli nisapla onaylanmış olması zorunludur.

gg. Ticaret Siciline Tescil ve İlân

Türk Ticaret Kanununun 152/1. fıkrasına göre birleşmeye katılan şirketler tarafından birleşme kararı alınır alınmaz, yönetim organları, birleşmenin tescili için ticaret siciline başvurur. Birleşme, birleşmenin ticaret siciline tescili ile geçerlilik kazanır (m. 153/1).

Bununla birlikte, devralan şirket, birleşmenin gereği olarak sermayesini artırmışsa, ek olarak esas sözleşme değişiklikleri de ticaret siciline sunulur (m. 152/2).

Son olarak belirtelim ki, kanun koyucu, tescil olunan hususların Kanun veya Ticaret Sicili Yönetmeliğinde aksine bir hüküm bulunmadıkça ilân olunacağına ilişkin genel kuralın (m. 35/3) varlığına rağmen birleşme kararının, Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde ilân olunacağını özel olarak vurgulama ihtiyacı hissetmiştir.

d. Kolaylaştırılmış Usulde Birleşme

TTK m. 155 ve 156 ile getirilen özel düzenlemelerle, belirli koşulların varlığı hâlinde sermaye şirketlerinin kolaylaştırılmış şekilde birleşmesi mümkün kılınmıştır.

Bu düzenlemeye göre devralan sermaye şirketi devrolunan sermaye şirketinin oy hakkı veren bütün paylarına veya bir şirket ya da bir gerçek kişi veya kanun yahut sözleşme dolayısıyla bağlı bulunan kişi grupları, birleşmeye katılan sermaye şirketlerinin oy hakkı veren tüm paylarına sahiplerse sermaye şirketleri kolaylaştırılmış usule göre birleşebilirler.

Devralan sermaye şirketi, devrolunan sermaye şirketinin tüm paylarına değil de oy hakkı veren paylarının en az yüzde doksanına sahipse, azınlıkta kalan pay sahipleri için; devralan şirkette bu payların denk karşılığı olan paylar verilmesi şirket payları yanında, TTK m. 141'e göre, şirket paylarının gerçek değerinin tam dengi olan nakdî bir karşılık verilmesinin önerilmiş olması ve birleşme dolayısıyla ek ödeme borcunun veya herhangi bir kişisel edim yükümlülüğünün yahut kişisel sorumluluğun doğmaması hâlinde de birleşme kolaylaştırılmış usulde gerçekleştirilir.

Yukarıda belirtilen hallerde söz konusu olabilecek kolaylıklar ise Kanunun 156. maddesinde düzenleme bulmuştur. Birleşmeye katılan ve 155. maddenin birinci fıkrasında öngörülen şartlara uyan sermaye şirketleri, birleşme sözleşmesinde, 146. maddenin birinci fıkrasının (a) ve (f) ilâ (i) bentlerinde gösterilmiş bulunan kayıtlara yer verirler. Bu sermaye şirketleri, 147. maddede öngörülen birleşme raporunu düzenlemeye ve 149. maddede düzenlenen inceleme hakkını sağlamakla yükümlü olmadıkları gibi, birleşme sözleşmesini 151. madde uyarınca genel kurulun onayına da sunmayabilirler.

Birleşmeye katılan ve 155. maddenin ikinci fıkrasında öngörülen şartlara uyan sermaye şirketleri ise birleşme sözleşmesinde, sadece, 147. maddenin ikinci fıkrasının (a), (b) ve (f) ilâ (i) bentlerinde gösterilmiş bulunan kayıtlara yer verirler. Bu şirketler 147. maddede öngörülen birleşme raporunu düzenlemeye ve birleşme sözleşmesini 151. madde gereğince genel kurula sunmaya da zorunlu değildirler. Bununla birlikte, Kanunun 149. maddesinde öngörülen inceleme hakkının, birleşmenin tescili için ticaret siciline yapılan başvurudan otuz gün önce sağlanmış olması gerektiğini de belirtmekte yarar vardır.

e. Birleşmenin Hukuki Sonuçları

Birleşme sürecinin tamamlanmasıyla birlikte devrolunan şirketlerin malvarlıkları devralan ortaklığa devrolunur. Söz konusu malvarlıklarının devralan ya da yeni kurulan şirkete geçişi “külli halefiyet ilkesi” bağlamında gerçekleşir. Bu prensip, “*Birleşmeyle, devralan şirket devrolunan şirketin*

malvarlığını bir bütün hâlinde devralır” şeklindeki TTK m. 136/4’de ve “*Tescil anında, devrolunan şirketin bütün aktif ve pasifi kendiliğinden devralan şirkete geçer.*” şeklindeki TTK m. 153/1 hükmünde ifade olunmuştur.

Birleşmenin bir diğer önemli hukuki sonucuna göre ise devrolunan şirket, birleşmenin ticaret siciline tescili ile infisah eder (TTK m. 152/3). Devrolunan şirketin ortakları, devralan şirketin ortağı olur. Ancak bu sonuç, devralan şirketin kendi adına fakat bu şirket hesabına hareket eden kişinin elinde bulunan paylar ile devrolunan şirketin kendi adına fakat bu şirket hesabına hareket eden kişinin elinde bulunan paylar için doğmayacaktır.

Kanun koyucu birleşmeye ilişkin düzenlemelerde birleşmeye katılan şirketlerin alacaklılarını ve çalışanları korumaya yönelik olarak birtakım özel düzenlemeler getirmiştir. TTK m. 157’ye göre birleşmeye katılan şirketler; alacaklılarına, Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde, yedişer gün aralıklarla üç defa yapacakları ilânla ve ayrıca internet sitelerine konulacak ilânla haklarını bildirirler. Birleşmeye katılan şirketlerin alacaklıları birleşmenin hukuken geçerlilik kazanmasından itibaren üç ay içinde istemde bulunurlarsa, devralan şirket bunların alacaklarını teminat altına almak zorundadır. Diğer taraftan alacaklıların zarara uğramayacaklarının anlaşılması hâlinde, yükümlü şirket teminat göstermek yerine borcu da ödeyebilir (m. 157/2).

Yine, “*Ortakların Kişisel Sorumlulukları ve İş İlişkilerinin Geçmesi*” kenar başlıklı 158. maddede alacaklıları korumaya yönelik olarak devrolunan şirketin borçlarından birleşmeden önce sorumlu olan ortakların sorumluluklarının birleşmeden sonra da devam edeceği kararlaştırılmıştır. Ancak bu sorumluluğun devam edebilmesi için bu borçların birleşme kararının ilânından önce doğmuş olması veya borçları doğuran sebepler bu tarihten önce oluşmuş bulunmalıdır. Bu düzenleme alacaklılara karşı ortakların sorumlu olduğu şahıs şirketleri açısından uygulama alanına sahiptir. Şöyle ki, birleşmeye katılan şirketler arasında bir ya da birden fazla şahıs şirketi bulunması hâlinde bu şirketlerin birleşme öncesi faaliyetlerinden doğan borçlarından ortakların şahsi sorumluluğu mevcut olduğundan bu sorumlulukların devam etmesi istenmiş ve bu bağlamda birleşme kararının ilânından önce doğan ya da borçları doğuran sebepler bu tarihten önce oluşmuş bulunan ilişkiler için ortakların birleşmeden sonra da sorumluluklarının devam etmesi esası kararlaştırılmıştır.

158. maddenin ikinci fıkrasında devrolunan şirketin borçlarından doğan, ortakların kişisel sorumluluğuna ilişkin istemlerin, birleşme kararının ilânı tarihinden itibaren üç yıl geçince zamanaşımına uğrayacağı öngörülmüştür. Hemen belirtelim ki, alacak ilân tarihinden sonra muaccel olursa, zamanaşımı süresi muacceliyet tarihinden başlar. Ancak bu sınırlama, devralan şirketin borçları dolayısıyla şahsen sorumlu olan ortakların sorumluluklarına uygulanmaz.

TTK m. 158/3’de alacaklıların korunması amacıyla yer verilen bir diğer düzenleme olan “*Kamuya arz edilmiş olan tahvil ve diğer borç senetlerinde sorumluluk itfa tarihine kadar devam eder; meğerki, izahname başka bir düzenleme içersin.*” hükmü ise Türk hukukunda tahvillerin ve benzeri borçlanma araçlarının sadece anonim şirketler tarafından ihraç edilebilmesinin mümkün olması ve bu tür şirketlerde pay sahiplerinin şirket borçlarından dolayı şahsi sorumluluklarının mevcut olmaması sebebiyle uygulama alanına sahip olmayan bir hükümdür²⁵.

Birleşmede şirket çalışanlarının korunmasına yönelik olan “iş ilişkileri” hakkında ise Kanunun bölünmede iş ilişkilerinin geçmesine ilişkin 178. maddesinin birleşmeler için de uygulama alanına sahip olduğu düzenlenmiştir (m. 158/4)²⁶.

1.1.6.3. Bölünme

a. Kavramsal Çerçeve

Kanun koyucu, “bölünme”nin doğrudan bir tanımını yapmamış; ancak bir şirketin “tam” veya “kısmi” bölünebileceğini belirtip bu türleri tanımlamayı tercih etmiştir.

Tam bölünmede, şirketin tüm malvarlığı bölümlere ayrılarak diğer şirketlere devrolunur; tam bölünüp devrolunan şirket sona erer ve unvanı ticaret sicilinden silinir. Tam bölünen şirketin ortakları,

²⁵ Aydoğan, G.: *Hisse Senedine Dönüştürülebilir Tahviller*, İstanbul 2013, s. 205, 206.

²⁶ Ayrıntılı bilgi için bkz. *Birinci Bölüm-II-F-3-e*.

devralan şirketlerin paylarını ve haklarını iktisap ederler [m. 159/1(a)].

Kısmi bölünmede ise bir şirketin malvarlığının bir veya birden fazla bölümü diğer şirketlere devrolunur. Bölünen şirketin ortakları, devralan şirketlerin paylarını ve haklarını iktisap ederler veya bölünen şirket, devredilen malvarlığı bölümlerinin karşılığında devralan şirketlerdeki payları ve hakları elde ederek yavru şirketini oluşturur [m. 159/1(b)].

SPK'nın yukarıda belirtilen “Birleşme ve Bölünme Tebliği”nde (II-23.2) de “bölünme” üst kavramı açısından benzer bir yaklaşım sergilenecek bölünmenin tam bölünme veya kısmi bölünme şeklinde gerçekleşebileceği belirtilip bu kavramlar tanımlanmıştır²⁷. İlgili Tebliğde yapılan ayrıma göre kısmi bölünmenin iki alt türü bulunmaktadır. Bunlar “*Bölünen şirketin, bölünmeye konu malvarlığının başka bir şirkete aynı sermaye olarak konulduğu ve devrin karşılığında bölünen şirketin devralan şirket sermayesinde pay sahibi olduğu kısmi bölünme*”yi ifade eden “iştirak modeliyle kısmi bölünme” [İlgili Tebliğ m. 4/1(i)] ile “*Bir şirketin malvarlığının bir veya birden fazla bölümünün mevcut veya yeni kurulacak başka bir şirkete veya şirketlere devredildiği, bölünen şirket sona ermesizin ortaklarının devredilen malvarlığı bölümlerinin karşılığında devralan şirket veya şirketlerin ortağı olduğu kısmi bölünme*”yi ifade eden “ortaklara pay devri modeliyle kısmi bölünme”dir [İlgili Tebliğ m. 4/1(n)].

b. Bölünmelerine İzin Verilen Şirket Türleri

TTK'nın “Geçerli Bölünmeler” kenar başlıklı 160. maddesine göre “Sermaye şirketleri ve kooperatifler sermaye şirketlerine ve kooperatiflere bölünebilirler”.

Söz konusu düzenlemede, bölünebilecek şirketler sınırlı sayıda (numerus clausus) olmak üzere belirlenmiştir. Bu durum hem Kanunun sistematigi ve sınırlayıcı lafzından hem de anılan maddenin gerekçesinden anlaşılmaktadır. Dolayısıyla belirtilen ihtimallerin dışında bir ticaret şirketi bölünmesi mümkün değildir.

Bununla birlikte, gerekçeye göre hükmün, her sermaye şirketinin ve kooperatif şirketin sadece kendi genel türü içinde bölüneceği şeklinde yorumlanmaması gerekir. Bir anonim şirket, bir limited şirkete, sermayesi paylara bölünmüş komandit şirkete ya da kooperatife bölünebilir. Bunun gibi, bir kooperatif şirketin de bir anonim şirkete ve/veya limited şirkete bölünmesine engel yoktur. Buna karşılık bir anonim şirket şahıs şirketlerine bölünemez ve tersi de mümkün değildir²⁸.

c. Ortaklık Payının ve Haklarının Korunması İlkesi

Bölünme dolayısıyla ortaklık paylarının ve haklarının korunması, TTK m. 161'de Kanunun yukarıda açıklanan 140. maddesine yollamada bulunularak açıklanmıştır. Dolayısıyla 140. madde hakkında yapılan açıklamalar bölünme için de geçerlidir.

Türk Ticaret Kanununun 161. maddesinin ikinci fıkrasına göre ise devreden şirketin ortaklarına “bölünmeye katılan tüm şirketlerde, mevcut payları oranında şirket payları” (“oranların korunduğu bölünme”) veya “bölünmeye katılan bazı veya tüm şirketlerde, mevcut paylarının oranına göre değişik oranda şirket payları” (“oranların korunmadığı bölünme”) tahsis edilebilir.

ç. Bölünme İşlemleri

aa. Bölünme Öncesi Görüşmeler ve Hazırlıklar

Bölünme işlemlerinin henüz başında bölünmeye katılacak şirketler arasında görüşmeler gerçekleştirilir. Bu görüşmeler bağlamında birtakım hazırlıkların yapılması gerekir.

Bölünme için yapılan hazırlık sürecinde, bölünmenin şekli ve türünün seçimi, değişim oranlarının, sermaye artırımının ya da azaltımının planlanması, denkleştirme miktarlarının hesaplanması, imtiyazlar, özel haklar ve intifa senetlerine ilişkin çareler gibi konular üzerinde çalışılır²⁹.

²⁷Söz konusu tanımlara göre tam bölünme, “Bölünen şirketin malvarlığının tümünün mevcut veya yeni kurulacak en az iki şirkete geçmesini, bölünen şirketin sona ermesini ve ortaklarının devralan şirketlerin ortağı olmasını”, kısmi bölünme ise “İştirak veya ortaklara pay devri modeliyle bölünmeyi” ifade eder [İlgili Tebliğ m. 4/1(k), (ö)].

²⁸Bkz. TTK “Madde Gerekeçleri”, m. 160.

²⁹Tekinalp (Poroy/Çamoğlu), s. 156, 157.

bb. Ara Bilanço Çıkarılması

Bölünme işlemleri için çıkartılması zorunlu olan ara bilançoya ilişkin olarak Türk Ticaret Kanununun 165. maddesinde düzenleme getirilmiştir.

Anılan maddeye göre bilanço günüyle, bölünme sözleşmesinin imzası veya bölünme planının düzenlenmesi tarihi arasında, altı aydan fazla bir zaman bulunduğu veya son bilançonun çıkarılmasından itibaren, bölünmeye katılan şirketlerin malvarlıklarında önemli değişiklikler meydana gelmiş olduğu takdirde, bir ara bilanço çıkarılır.

TTK m. 165/2 uyarınca ara bilançoya kural olarak yıllık bilançoya ilişkin hüküm ve standartlar uygulanır. Ancak yıllık bilançoya ilişkin hüküm ve standartlara istisna teşkil etmek üzere ara bilanço için;

(a) Fizikî envanter çıkarılması gerekli değildir.

(b) Son bilançoda kabul edilmiş bulunan değerlemeler, sadece ticari defterlerdeki hareketler ölçüsünde değiştirilir; amortismanlar, değer düzeltmeleri ve karşılıklar ile ticari defterlerden anlaşılmayan işletme için önemli değer değişiklikleri de dikkate alınır.

cc. Bölünme Sözleşmesi veya Bölünme Planı

Bir şirket, bölünme yoluyla, malvarlığının bölümlerini var olan şirketlere devredecekse, bölünmeye katılan şirketlerin yönetim organları tarafından bir bölünme sözleşmesi yapılır.

Ancak bir şirket, bölünme yoluyla, malvarlığının bölümlerini yeni kurulacak şirketlere devredecekse, yönetim organı bir bölünme planı düzenler. Zira bu durumda “sözleşme” yapabilecek iki taraf mevcut değildir.

Bölünme sözleşmesinin de bölünme planının da yazılı şekilde yapılması ve bunların genel kurul tarafından TTK m. 173 hükümlerine göre onaylanması şarttır.

TTK m. 167’ye göre bölünme sözleşmesi ve bölünme planı özellikle;

(a) Bölünmeye katılan şirketlerin ticaret unvanlarını, merkezlerini ve türlerini,

(b) Aktif ve pasif malvarlığı konularının devir amacıyla bölümlere ayrılmasını ve tahsisini; açık tanımlamayla, bu bölümlere ilişkin envanteri; taşınmazları, kıymetli evrakı ve maddi olmayan malvarlığını teker teker gösteren listeyi,

(c) Payların değişim oranını ve gereğinde ödenecek denkleştirme tutarını ve devreden şirketin ortaklarının, devralan şirketteki ortaklık haklarına ilişkin açıklamaları,

(ç) Devralan şirketin; intifa senedi, oydan yoksun pay ve özel hak sahiplerine tahsis ettiği hakları,

(d) Şirket paylarının değişim tarzlarını,

(e) Şirket paylarının bilanço kârına hangi tarihten itibaren hak kazanacaklarını ve bu istem hakkının özelliklerini,

(f) Devreden şirketin işlemlerinin hangi tarihten itibaren devralan şirketin hesabına yapılmış kabul edildiğini,

(g) Yönetim organlarının üyelerine, müdürlere, yönetim hakkına sahip kişilere ve denetçilere tanınan özel menfaatleri,

(ğ) Bölünme sonucu devralan şirketlere geçen iş ilişkilerinin listesini,

içerir. Hükümdeki “özellikle” ifadesinden, TTK m. 167’de zikredilen içeriğin “sınırlı sayıda” olmadığı anlaşılmaktadır.

çç. Bölünme Raporu Düzenlenmesi

Türk Ticaret Kanununun 169. maddesi çerçevesinde bölünmeye katılan şirketlerin yönetim organları, bölünme hakkında rapor hazırlarlar. Bölünmeye katılan şirketler bu raporları ayrı ayrı

hazırlayabilecekleri gibi hazırlanan ortak bir rapor da geçerlidir.

Bölünme raporunda;

- (a) Bölünmenin amacını ve sonuçlarını,
- (b) Bölünme sözleşmesini veya bölünme planını,
- (c) *Payların değişim oranlarını ve gereğinde ödenecek denkleştirme tutarını, özellikle devreden şirketin ortaklarının devralan şirketteki haklarına ilişkin açıklamaları,*
- (ç) *Değişim oranının saptanmasında, payların değerlemesine ilişkin özellikleri,*
- (d) *Gereğinde, bölünme dolayısıyla ortaklar için doğacak olan ek ödeme yükümlülüklerini, diğer kişisel edim yükümlülüklerini ve sınırsız sorumluluğu,*
- (e) *Bölünmeye katılan şirketlerin türlerinin farklı olması hâlinde, ortakların yeni tür sebebiyle söz konusu olan yükümlülüklerini,*
- (f) *Bölünmenin işçiler üzerindeki etkileri ile içeriğini; varsa sosyal planın içeriğini,*
- (g) *Bölünmenin, bölünmeye katılan şirketlerin alacaklıları üzerindeki etkilerini,*

hukuki ve ekonomik yönleri ile açıklanır ve gerekçeleri gösterilir.

TTK m. 169/3. fıkrasına göre yeni kuruluşun varlığı hâlinde, bölünme planına yeni şirketin sözleşmesinin de eklenmesi gerektiği öngörülmüştür.

Tıpkı birleşmede olduğu gibi küçük ve orta ölçekli şirketler için bölünme raporu düzenlenmesi açısından bir istisna bulunmaktadır. Buna göre tüm ortakların onaylaması hâlinde küçük ve orta ölçekli şirketler bölünme raporunun düzenlenmesinden vazgeçebilirler (TTK m. 169/4).

dd. Ortakların Bilgi Edinme ve İnceleme Hakkı

Bölünmeye katılan şirketlerden her biri, genel kurulun kararından iki ay önce, merkezlerinde, halka açık anonim şirketler ayrıca Sermaye Piyasası Kurulu'nun uygun gördüğü yerlerde;

- (a) Bölünme sözleşmesini veya bölünme planını,
- (b) Bölünme raporunu,
- (c) Son üç yılın finansal tabloları ile faaliyet raporlarını ve varsa ara bilançoları,

bölünmeye katılan şirketlerin ortaklarının incelemesine sunar (m. 171).

Ortaklar, bölünmeye katılan şirketlerden, yukarıda sayılan belgelerin kopyalarının kendilerine verilmesini isteyebilirler. Suretler için bedel veya herhangi bir gider karşılığı istenemez.

Bunlarla birlikte, bölünmeye katılan şirketlerden her biri, Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde, sermaye şirketleri ayrıca internet sitesinde, inceleme yapma haklarına işaret eden bir ilan yayımlarlar (m. 171/4).

Son olarak belirtelim ki, tüm ortakların onaylaması hâlinde küçük ve orta ölçekli şirketlerde inceleme hakkından vazgeçilebilir (m. 171/2).

ee. Şirketlerin Malvarlıklarındaki Değişiklikler

Bölünmeye katılan şirketlerin malvarlıklarında meydana gelen değişikliklere TTK'nın birleşmelere ilişkin 150. maddesinin kıyas yoluyla uygulanması esası benimsenmiştir (m. 172).

Dolayısıyla bölünmeye katılan şirketlerden birinin aktif veya pasif varlıklarında, bölünme sözleşmesinin imzası ya da bölünme planının hazırlanması tarihiyle, bu sözleşmenin ya da planın genel kurulda onaya sunulacağı tarih arasında, önemli değişiklik meydana gelmişse, yönetim organı, bu durumu kendi genel kuruluna ve bölünmeye katılan diğer şirketlerin yönetim organlarına yazılı olarak bildirir. Bölünmeye katılan tüm şirketlerin yönetim organları, bu durumda bölünme sözleşmesinin değiştirilmesine veya bölünmeden vazgeçmeye gerek olup olmadığını incelerler; böyle bir sonuca vardıkları takdirde, onaya sunma önerisi geri çekilir. Diğer hâlde, yönetim organı genel kurulda,

bölünme sözleşmesinde veya planında uyarlamaya gerek bulunmadığının gerekçesini açıklar.

ff. Bölünme Kararı

TTK m. 175'de öngörülen teminatın sağlanmasından sonra, bölünmeye katılan şirketlerin yönetim organları, bölünme sözleşmesini veya bölünme planını genel kurula sunarlar.

Genel kurulun onama kararı konusunda TTK m. 151'in birinci, üçüncü, dördüncü ve altıncı fıkralarında öngörülen nisaplara uyulma zorunluluğu öngörülmüştür.

Dolayısıyla TTK m. 421/5(b) bendi saklı olmak üzere, genel kurul kararı, anonim ve sermayesi paylara bölünmüş komandit şirketlerde, esas veya çıkarılmış sermayenin çoğunluğunu temsil etmesi şartıyla, genel kurulda mevcut bulunan oyların dörtte üçüyle; bir kooperatif tarafından devralınacak sermaye şirketlerinde, sermayenin çoğunluğunu temsil etmesi şartıyla, genel kurulda mevcut bulunan oyların dörtte üçüyle, limited şirketlerde, sermayenin en az dörtte üçünü temsil eden paylara sahip bulunmaları şartıyla, tüm ortakların dörtte üçünün oylarıyla, kooperatiflerde, verilen oyların üçte ikisinin çoğunluğuyla; ana sözleşmede ek ödeme ve başka edim yükümlülükleri ya da sınırsız sorumluluk kabul edilmiş veya bunlar mevcut olup da genişletilmişse kooperatife kayıtlı tüm ortakların dörtte üçünün kararıyla alınmalıdır (TTK m. 151/1).

Bir sermayesi paylara bölünmüş komandit şirketin, başka bir şirketi devralması hâlinde, birinci fıkranın (a) bendindeki nisaba ek olarak, komanditelerin tamamının bölünmeyi yazılı olarak onaylamaları gereklidir (TTK m. 151/3).

Bir limited şirket tarafından devralınan anonim ve sermayesi paylara bölünmüş komandit şirkette, devralma ile ek yükümlülük ve kişisel edim yükümlülükleri de öngörülüyorsa veya bunlar mevcut olup da genişletiliyorsa, bütün ortakların oybirliğine gerek vardır (TTK m. 151/4).

Bölünmede bir şirketin işletme konusunda değişiklik öngörülmüşse, şirket sözleşmesinin değiştirilmesi için gerekli nisapla onaylanmış olması da zorunludur (TTK m. 151/6).

Son olarak TTK m. 173/3 çerçevesinde, oranın korunmadığı bölünmede onama kararının, devreden şirkette oy hakkını haiz ortakların en az yüzde doksaniyle alınması gerektiğini gözden uzak tutmamak gerekir.

gg. Ticaret Siciline Tescil ve İlân

Bölünme onaylanınca, yönetim organı TTK m. 179'a göre bölünmenin tescilini ister. Bölünme ticaret siciline tescille geçerlilik kazanır. Tescil ile tescil anında envanterde yer alan bütün aktifler ve pasifler devralan şirketlere geçer.

Kısmi bölünme sebebiyle devreden şirketin sermayesinin azaltılması gerekiyorsa buna ilişkin esas sözleşme değişikliği de tescil ettirilir.

Önemle belirtelim ki, tam bölünme hâlinde devreden şirket ticaret siciline tescil ile birlikte infisah eder.

d. Bölünmenin Hukuki Sonuçları

Bölünme ile bir ticaret şirketinin malvarlığı tamamen veya kısmen bir başka şirkete devrolunmaktadır. Bölünme işlemlerinin tamamlanıp ticaret siciline tescilin gerçekleşmesiyle birlikte envanterde yer alan bütün aktif ve pasifler devralan şirkete geçecektir (m. 179/4).

Bölünme işleminin karşımıza çıkardığı hukuki sonuçlar açısından alacaklıların ve çalışanların durumları özel önem arz etmektedir. Alacaklıların ve çalışanların korunmasına ilişkin hükümler Kanunun 174-178. maddeleri arasında düzenlenmiştir.

İlk olarak alacaklıların korunmasına baktığımızda 174. madde kapsamında alacaklıların TTSG'de yedişer gün aralıklarla üç defa yapılacak ilânla ve sermaye şirketlerinde ayrıca internet sitesine de konulacak ilânla, alacaklarını bildirmeye ve teminat verilmesi için istemde bulunmaya çağırılması ve 175. maddeye göre yukarıda belirtilen ilanların yayımı tarihinden itibaren üç ay içinde, istemde bulunan alacaklıların alacaklarını teminat altına alma zorunlulukları karşımıza çıkmaktadır. Yalnız, bölünme ile alacaklıların alacaklarının tehlikeye düşmediğinin ispatı hâlinde, teminat altına almak yükümü ortadan

kalkar (m. 175/2). Diğer alacaklıların zarara uğramayacaklarının anlaşılması hâlinde, şirket, teminat göstermek yerine borcu ödeyebilir (m. 175/3).

Alacaklılara karşı sorumluluğa ilişkin hükümlerde bölünmeye katılan şirketlerin ikinci derecede sorumluluğu Kanunun 176. maddesinde düzenlenmiş; ortakların kişisel sorumlulukları hakkında 158. maddenin uygulanacağı TTK m. 177’de belirtilmiştir.

Bölünmeye katılan şirketlerin ikinci derecede sorumluluğu konusunda bölünme sözleşmesi veya bölünme planıyla kendisine borç tahsis edilen şirket, bu suretle birinci derecede sorumlu bulunan şirket, alacaklıların alacaklarını ifa etmezse, bölünmeye katılan diğer şirketler, ikinci derecede sorumlu şirketler, müteselsilen sorumlu olurlar.

İkinci derece sorumluluğun kapsamına yalnızca bölünme yoluyla devredilip, ifa edilmeyen yükümlülükler girer. Başka bir deyişle, kısmen bölünen bir şirketin bölünme yoluyla devredilmeyen yükümlülükleri ile devralan şirketin bölünme işleminden önce doğan borçları ikinci derece sorumluluk sisteminden yararlanamaz.

İkinci derece sorumluluğu olan şirketler, tam bölünmede, yükümlülüğün devredildiği yani borcun tahsis edildiği şirket dışında kalan şirketler; kısmi bölünmede de yine ilgili yükümlülüğün devredilmediği devralan şirketlerdir.

TTK m. 176/2 gereğince ikinci derecede sorumlu olan şirketlerin takip edilebilmeleri için, alacağın teminat altına alınmamış ve birinci derecede sorumlu şirketin;

(a) *İflas etmiş,*

(b) *Konkordato süresi almış,*

(c) *Aleyhinde yapılan bir icra takibinde kesin aciz vesikası alınmasının şartları doğmuş,*

(ç) *Merkezi yurt dışına taşınmış ve artık Türkiye’de takip edilemez duruma gelmiş veya*

(d) *Yurt dışındaki merkezinin yeri değiştirilmiş ve bu sebeple hukuken takibi önemli derecede güçleşmiş,*

olması gerekir.

Çalışanların korunmasına ilişkin düzenleme ise Kanunun “İş İlişkilerinin Geçmesi” kenar başlıklı 178. maddesidir. Bu düzenlemeye göre çalışanlara yönelik temel prensipler şu şekildedir:

Tam veya kısmi bölünmede, işçilerle yapılan hizmet sözleşmeleri, işçi itiraz etmediği takdirde, devir gününe kadar bu sözleşmeden doğan bütün hak ve borçlarla devralana geçer.

İşçi itiraz ederse, hizmet sözleşmesi kanuni işten çıkarma süresinin sonunda sona erer; devralan ve işçi o tarihe kadar sözleşmeyi yerine getirmekle yükümlüdür.

Eski işveren ile devralan, işçinin bölünmeden evvel muaccel olmuş alacakları ile hizmet sözleşmesinin normal olarak sona ereceği veya işçinin itirazı sebebiyle sona erdiği tarihe kadar geçen sürede muaccel olacak alacaklarından müteselsilen sorumludur.

Aksi kararlaştırılmadıkça veya hâlin gereğinden anlaşılmadıkça, işveren hizmet sözleşmesinden doğan hakları üçüncü bir kişiye devredemez.

İşçiler muaccel olan ve birinci fıkrada öngörüldüğü şekilde muaccel olacak alacaklarının teminat altına alınmasını isteyebilirler.

Devreden şirketin bölünmeden önce şirket borçlarından dolayı sorumlu olan ortakları, hizmet sözleşmesinden doğan ve intikal gününe kadar muaccel olan borçlarla, hizmet sözleşmesi normal olarak sona ermiş olsaydı muaccel hâle gelecek olan veya işçinin itirazı sebebiyle hizmet sözleşmesinin sona erdiği ana kadar doğacak olan borçlardan müteselsilen sorumlu olmakta devam ederler.

1.1.6.4. Tür Değişirme

a. Kavramsal Çerçeve

Ticaret şirketlerinin tür değiştirmeleri Türk Ticaret Kanununun 180-190. maddeleri arasında düzenlenmiştir.

Kanunda tanımlanmamış olmakla birlikte, doktrinde yapılan tanımlamalara göre tür değiştirme, bir ticaret şirketinin tasfiye edilmeksizin ekonomik mevcudiyetini ve devamlılığını koruyarak başka bir türe dönüşmesini ifade eder³⁰.

Tür değiştirmeye ilişkin temel ilkeye yer verilen 180. maddeye göre “*Bir şirket hukuki şeklini değiştirebilir. Yeni türe dönüştürülen şirket eskisinin devamıdır*”. Dolayısıyla tür değiştirme ile tür değiştiren şirketin hukukî ilişkileri değişmemektedir³¹.

b. Tür Değiştirmelerine İzin Verilen Şirket Türleri

Kanun koyucu, birleşme ve bölünme işlemlerinde olduğu gibi tür değiştirmeler için de bu işlemi yapabilecek şirketler açısından bir sınırlandırma anlayışı ile düzenleme yapmıştır.

TTK m. 181’e göre

Bir sermaye şirketi;

- (a) Başka türde bir sermaye şirketine;
- (b) Bir kooperatife;

Bir kolektif şirket;

- (a) Bir sermaye şirketine;
- (b) Bir kooperatife;
- (c) Bir komandit şirkete;

Bir komandit şirket;

- (a) Bir sermaye şirketine;
- (b) Bir kooperatife;
- (c) Bir kolektif şirkete;
- (ç) Bir kooperatif bir sermaye şirketine,

dönüşebilir.

Türk Ticaret Kanununun 182. maddesinde kolektif ve komandit şirketlerin tür değiştirmelerine ilişkin özel bir düzenleme yer almaktadır. Bu düzenlemeye göre,

Bir kolektif şirket bir komandit şirkete;

- (a) Kolektif şirkete bir komanditerin girmesi,
- (b) Bir ortağın komanditer olması,

hâlinde dönüşebilir.

Bir komandit şirket kolektif şirkete;

- (a) Tüm komanditerlerin şirketten çıkması,
- (b) Tüm komanditerlerin komandite olması,

suretiyle dönüşebilir.

Bir kolektif veya komandit şirketin tek kişi işletmesi olarak faaliyetine devam etmesine ilişkin

³⁰Bilgili, F./Demirkapı, E.: *Şirketler Hukuku*, 9. Baskı, Bursa 2013, s. 108, 109.

³¹Bkz. TTK “Madde Gereçekleri”, m. 180.

TTK m. 257 saklıdır.

TTK m. 182/4 hükmüne göre 182. madde uyarınca yapılacak tür değiştirmelerine 180 ilâ 190. maddeler uygulanmayacaktır.

c. Ortaklık Payının ve Haklarının Korunması İlkesi

TTK m. 183 uyarınca tür değiştirmede ortakların şirket payları ve haklarının korunması esası benimsenmiştir. Bu maddede ayrıca “oydan yoksun paylar”, “imtiyazlı paylar” ve “intifa senetleri” ile sağlanan hakları korumaya yönelik düzenlemeler getirilmiştir.

Bu düzenlemelerle “oydan yoksun paylar” için sahiplerine eşit değerde paylar veya oy hakkını haiz paylar verilmesi; “imtiyazlı payların” karşılığında aynı değerde paylar verilmesi ya da uygun bir tazminat ödenmesi; “intifa senetleri” karşılığında yine aynı değerde haklar verilmesi veya tür değiştirme planının düzenlendiği tarihte bu senetlerin gerçek değerinin ödenmesi esası benimsenmiştir.

ç. Tür Değiştirme İşlemleri

aa. Ara Bilanço Çıkarılması

Tür değiştirmek isteyen şirketin bilanço günüyle tür değiştirme raporunun düzenlendiği tarih arasında altı aydan fazla zaman geçmişse veya son bilançonun çıkarıldığı tarihten itibaren şirketin malvarlığında önemli değişiklikler meydana gelmişse ara bilanço çıkarılması şarttır (m. 184/2).

Bu noktada özel olarak değinmek gerekir ki, ara bilanço çıkarılmasına ilişkin TTK m. 184’de aynı zamanda tür değiştirmede, yeni türün kuruluşuna ilişkin hükümler uygulanacağı; ancak, sermaye şirketlerinde ortakların asgari sayısına ve aynı sermaye konulmasına ilişkin hükümlerin uygulanamayacağı zikredilmiştir.

Ara bilançonun çıkarılmasına ilişkin hüküm ve ilkeler açısından kural olarak yıllık bilançoyla ilişkin prensipler uygulama alanı bulacaktır. Ancak fizikî envanter çıkarılmasının gerekli olmaması ve son bilançoda kabul edilen değerlemelerin, sadece ticari defterdeki hareketler ölçüsünde değiştirileceği; amortismanlar, değer düzeltmeleri ve karşılıklar ile ticari defterlerden anlaşılmayan işletme için önemli değer değişikliklerinin de dikkate alınacağı TTK m. 184/3’de özel olarak düzenlenmiştir.

bb. Tür Değiştirme Planı

Tür değiştirme sürecine ilişkin önemli aşamalardan bir diğeri de tür değiştirme planının hazırlanmasıdır. Kanunun 185. maddesinde tür değiştirmek isteyen şirketin yönetim organının bir tür değiştirme planı düzenleyeceği ve bu planın yazılı şekle ve 189. madde uyarınca genel kurulun onayına tabi olduğu belirtilmiştir.

Tür değiştirme planının Kanunda öngörülen asgari içeriğinde ise;

- (a) Şirketin tür değiştirmeden önceki ve sonraki ticaret unvanını, merkezini ve yeni türe ilişkin ibare,
- (b) Yeni türün şirket sözleşmesi,
- (c) Ortakların tür değiştirmeden sonra sahip olacakları payların sayısını, cinsini ve tutarını veya tür değiştirmeden sonra ortakların paylarına ilişkin açıklamaların

bulunması gerekir.

cc. Tür Değiştirme Raporu Düzenlenmesi

Tür değiştirme planının yanı sıra tür değiştirmek isteyen şirketin yönetim organı tarafından tür değiştirme hakkında yazılı bir rapor hazırlanması gerekmektedir.

Tür değiştirme raporunun içeriğinde,

- (a) Tür değiştirmenin amacı ve sonuçları,
- (b) Yeni türe ilişkin kuruluş hükümlerinin yerine getirilmiş bulunduğu,
- (c) Yeni şirket sözleşmesi,

- (ç) Tür değiştirmeden sonra ortakların sahip olacakları paylara dair değişim oranı,
 - (d) Varsa ortaklar ile ilgili olarak tür değiştirmeden kaynaklanan ek ödeme ile diğer kişisel edim yükümlülükleri ve kişisel sorumluluklar,
 - (e) Ortaklar için yeni tür dolayısıyla doğan yükümlülükler
- hukuki ve ekonomik yönden açıklanır ve gerekçeleri gösterilir (TTK m. 186/1,2).

Birleşme ve bölünme raporlarında olduğu gibi tür değiştirmede de tüm ortakların onaylaması hâlinde küçük ve orta ölçekli şirketler tür değiştirme raporunun düzenlenmesinden vazgeçilebilir (m. 186/3).

çç. Ortakların İnceleme Hakkı

Tür değiştirme dolayısıyla ortakların zarar görmesini engellemek amacıyla, tür değiştirme planının, tür değiştirme raporunun, son üç yılın finansal tablolarının, varsa ara bilançonun, genel kurulda karar alınmasından otuz gün önce merkezinde ve halka açık anonim şirketlerde Sermaye Piyasası Kurulunun istediği yerlerde ortakların incelemesine sunulması hükme bağlanmıştır (m. 188/1).

Bununla birlikte, TTK m. 188/2 uyarınca isteyen ortaklara anılan belgelerin kopyaları bedelsiz olarak verilmesi zorunludur. Ayrıca şirket, ortakları, uygun bir şekilde inceleme haklarının bulunduğu hususunda bilgilendirir.

dd. Tür Değiştirme Kararı

Tür değiştirmek isteyen şirketin yönetim organı tarafından tür değiştirme planının genel kurula sunulması ve genel kurulun bu çerçevede bir karar alması şarttır. Bu karara ilişkin nisaplar şirketin türüne göre değişmekle birlikte Kanunun 189. maddesinde açıkça düzenlenmiştir.

Bu düzenlemeye göre,

- (a) Kanunun 421. maddesinin beşinci fıkrasının (b) bendi hükmü saklı olmak şartıyla, anonim ve sermayesi paylara bölünmüş komandit şirketlerde, esas veya çıkarılmış sermayenin üçte ikisini karşılaması şartıyla, genel kurulda mevcut oyların üçte ikisiyle; limited şirkete dönüştürme hâlinde, ek ödeme veya kişisel edim yükümlülüğü doğacaksa tüm ortakların onayıyla;
- (b) Bir sermaye şirketinin bir kooperatife dönüşmesi hâlinde tüm ortakların onayıyla;
- (c) Limited şirketlerde, sermayenin en az dörtte üçüne sahip bulunmaları şartıyla, ortakların dörtte üçünün kararıyla,
- (ç) Kooperatiflerde, ortakların en az üçte ikisinin temsil edilmeleri şartı ile, genel kurulda mevcut oyların çoğunluğuyla; ek ödeme, diğer kişisel edim yükümlülükleri veya kişisel sorumluluk getiriliyorsa veya bu yükümlülükler veya sorumluluklar genişletiliyorsa, kooperatifte kayıtlı ortaklarının üçte ikisinin olumlu oyuyla,
- (d) Kollektif ve komandit şirketlerde tür değiştirme planı bütün ortakların oybirliğiyle karar alınır.

Hemen belirtelim ki, kanun koyucu, kollektif ve komandit şirketlerde, şirket sözleşmesinde ortakların tümünün üçte ikisinin olumlu oyuyla bu kararın alınabileceğinin öngörülebilmesine izin vermiştir [m. 189/1(e)].

ee. Ticaret Siciline Tescil ve İlân

Tür değiştirmenin tamamlanması sürecinde son olarak, tür değiştirmenin ve yeni şirketin sözleşmesinin tescil ettirilmesi zorunluluğu karşımıza çıkmaktadır.

Tür değiştirme tescil ile hukuki geçerlilik kazanır. Tür değiştirme kararının ticaret siciline tescilinin yanı sıra Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde ilân edilmesi gerekir.

Tescil ve ilâna ilişkin işlemlerin yürütülmesi görevi, tür değiştirmek isteyen şirketin yönetim organına verilmiştir (m. 189/2).

d. Tür Değişirmenin Hukuki Sonuçları

Ticaret şirketlerinin TTK'da öngörülen şekilde tür değiştirmelerinde şirketin tasfiye olup yeni bir şirket kurulması şeklinde bir yöntem yerine yeni türe dönüşen şirketin önceki şirket tüzel kişiliğinin devamı olarak kabulü söz konusu olmaktadır.

Türk Ticaret Kanununun “Ortakların kişisel sorumlulukları hakkında 158 inci ve iş sözleşmelerinden doğan borçlar hakkında 178 inci madde uygulanır” şeklindeki 190. maddesinin gereği olarak alacaklıların ve çalışanların korunmasına yönelik yollamada bulunan 158. ve 190. maddeler için yukarıda yapılan açıklamalar tür değiştirmeler için de niteliğine uygun düştüğü ölçüde geçerlidir.

1.1.6.5. Birleşme, Bölünme ve Tür Değişirme Dolayısıyla Açılabilir Davalar

a. Ortaklık Paylarının ve Haklarının İncelenmesi Davası (Denkleştirme Davası)

Ortak olma hakkının veya ortaklık haklarının korunması davası, denkleştirmenin belirlenip ödemenin yapılmasıyla amacın elde edileceğinden hareketle esas itibarıyla bir “denkleştirme davası” olarak nitelendirilmektedir³². Bu dava madde gerekçesinde aynı zamanda bir “yeniden yapılandırma davası” olarak gösterilmiştir.

TTK m. 191'e göre “Birleşmede, bölünmede ve tür değiştirmede ortaklık paylarının ve ortaklık haklarının gereğince korunmamış veya ayrılma karşılığının uygun belirlenmemiş olması hâlinde, her ortak, birleşme, bölünme veya tür değiştirme kararının Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde ilanından itibaren iki ay içinde, söz konusu işlemlere katılan şirketlerden birinin merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesinden, uygun bir denkleştirme akçesinin saptanmasını isteyebilir. Denkleştirme akçesinin belirlenmesinde 140 ıncı maddenin ikinci fıkrası uygulanmaz”. Dolayısıyla bu davanın özünde, somut olarak, “ortaklık payları”, “ortaklık hakları” ve “ayrılma karşılığı”nın kanun koyucunun düzenlediği çerçevede sağlanamamış olması hâlinde söz konusu hakların dava yoluyla korunabilmesi yer almaktadır.

Dikkat edilecek olursa, TTK m. 191/1 hükmüne göre “her ortak” bu davayı açmaya yetkili kılınmıştır. Bu kişilerin davayı açabilecekleri süre olarak düzenlenen iki aylık dava açma süresinin, “hak düşürücü” nitelikte bir süre olduğu kabul edilmektedir³³.

Davacı ile aynı hukuki durumda bulunmaları hâlinde, mahkeme kararı, birleşmeye, bölünmeye veya tür değiştirmeye katılan şirketlerin tüm ortakları hakkında hüküm ve sonuç doğurur (TTK m. 191/2).

Davanın giderleri devralan şirkete aittir. Özel durumların haklı göstermesi hâlinde, mahkeme giderleri kısmen veya tamamen davacıya yükletilebilir (TTK m. 191/3). Bu düzenleme ile HMK m. 326/1'de yer alan genel kuralın kanundan doğan bir istisnasına yer verilmiştir ve dava giderlerinin kural olarak kaybeden taraf üzerinde bırakılması yerine devralan şirkete ait olduğu hükme bağlanmıştır.

Son olarak, TTK m. 191/4'e göre ortaklık paylarının veya ortaklık haklarının korunmasını inceleme davası tek başına birleşme, bölünme veya tür değiştirme kararının geçerliliğini etkilemez.

b. İptal Davası

Türk Ticaret Kanununun 192. maddesinde “134 ilâ 190 ıncı maddelerin ihlali hâlinde, birleşme, bölünme ve tür değiştirme kararına olumlu oy vermemiş ve bunu tutanağa geçirmiş bulunan birleşmeye, bölünmeye veya tür değiştirmeye katılan şirketlerin ortakları; bu kararın Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde ilanından itibaren iki ay içinde iptal davası açabilirler. İlanın gerekmediği hâllerde süre tescil tarihinden başlar” şeklindeki düzenlemeyle yapısal değişiklik kararlarının iptaline yönelik özel bir davaya yer verilmiştir.

TTK m. 192/1'de bu davayı açabilecek kişiler olarak, söz konusu yapısal değişiklik kararına “olumlu oy vermemiş ve bunu tutanağa geçirmiş bulunan birleşmeye, bölünmeye veya tür değiştirmeye katılan şirketlerin ortakları” belirtilmiştir.

³²Bkz. TTK “Madde Gerekeçleri”, m. 192.

³³Şener, O. H.: Ortaklıklar Hukuku, Ankara 2012, s. 161; Özatlan, Y.: Anonim Şirket Birleşmelerinde Ortaklık Paylarının ve Ortaklık Haklarının İncelenmesi Davası (Denkleştirme Davası), İstanbul 2014, s. 150.

TTK m. 192/2. fıkrasına göre “*Kararın bir yönetim organı tarafından verilmesi hâlinde de bu dava açılabilir.*” Bu düzenlemenin sonucu olarak, TTK’nın 155 ve 156. maddelerinde öngörülen ve birleşme kararını vermeye yetkili organın genel kurul değil şirketin yönetim organı olduğu “kolaylaştırılmış birleşme” usulünde bu dava açılabilir³⁴.

TTK m. 192/1’e göre dava açma süresi “*iptali istenen kararın Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde ilanından itibaren*³⁵ *iki ay*” ile sınırlandırılmıştır. Tıpkı denkleştirme davasında olduğu gibi yine bir hak düşürücü süre söz konusudur³⁶.

Birleşme, bölünme ve tür değiştirmeye ilişkin işlemlerde herhangi bir eksikliğin varlığı hâlinde, mahkeme taraflara bunun giderilmesi için süre verir. Hukuki sakatlık, verilen süre içinde giderilemiyorsa veya giderilememişse mahkeme kararı iptal eder ve gerekli önlemleri alır (TTK m. 192/3). Mahkeme tarafından iptale hükmedilmesi hâlinde karar *bozucu yenilik doğurucu* nitelikte olacak ve iç ilişkide geçmişe etkili olarak (*ex tunc*) hüküm ve sonuç doğuracaktır. Ancak üçüncü kişilerin kazandıkları haklar saklı kalacaktır.

c. Sorumluluk Davası

Türk Ticaret Kanununun birleşme, bölünme ve tür değiştirmelere ilişkin düzenlemelerine uyulmasını sağlayarak bu sürecin ilgilisi konumunda bulunan pay sahipleri ve alacaklıların korunmasına yönelik bir diğer hukuki araç olarak ihlale sebep olan kişilerin sorumluluğunu özel olarak düzenlemiştir.

TTK m. 193/1’e göre “*Birleşme, bölünme veya tür değiştirme işlemlerine herhangi bir şekilde katılmış bulunan bütün kişiler şirketlere, ortaklara ve alacaklılara karşı kusurları ile verdikleri zararlardan sorumludurlar. Kurucuların sorumlulukları saklıdır.*”

193. maddede ayrıca 202 ilâ 208, 555, 557, 560. madde hükümlerinin saklı tutulduğuna ve bir sermaye şirketinin veya kooperatifin iflası hâlinde 556 ve 570. maddeler ile Kooperatifler Kanununun 98. maddesinin kıyas yoluyla uygulanacağına da yer verilmiştir (f. 3).

Dikkat edilecek olursa, TTK m. 193 bağlamında açılacak sorumluluk davasında aktif dava ehliyeti, “şirketler, ortaklar ve alacaklılar”a tanınmıştır. Bu düzenlemede açıkça bir hak düşürücü süreye yer verilmemiştir. TTK m. 193/3’de anonim şirketlerde hukuki sorumluluğa ilişkin genel zamanaşımı hükmü olan ve TTK m. 644/1-a dolayısıyla limited şirketlerde de uygulama alanına sahip olan TTK m. 560’ın saklı tutulmasından hareketle bu düzenlemede öngörülen davacının zararı ve sorumluyu öğrendiği tarihten itibaren iki ve her hâlde zararı doğuran fiilin meydana geldiği günden itibaren beş yıllık zamanaşımı süresi burada da uygulama alanına sahiptir.

Son olarak belirtelim ki, sorumluluk davasının kabulü hâlinde davacının uğradığı zararın tazmini söz konusu olacağından bu dava bir eda davası niteliğindedir.

1.1.7. Şirketler Topluluğuna İlişkin Düzenlemeler

1.1.7.1. Kavramsal Çerçeve ve Hâkimiyet İlişkisinin Kurulması

Türk Ticaret Kanununun 195 vd. maddelerinde “şirketler topluluğu”na ilişkin düzenlemeler getirilmiştir. Bu düzenlemelerin uygulanabilmesi için hâkim (ana) şirketin ve bu şirkete bağlı (yavru) şirket(ler)in varlığı aranmaktadır. Şirketler arasında bu şekilde bir ilişkinin varlığı ise Kanunda öngörülen ölçütlerin mevcut olması hâlinde söz konusu olmaktadır.

Türk Ticaret Kanununun 195. maddesine göre,

(a) Bir ticaret şirketi, diğer bir ticaret şirketinin, doğrudan veya dolaylı olarak;

(1) Oy haklarının çoğunluğuna sahipse veya

(2) Şirket sözleşmesi uyarınca, yönetim organında karar alabilecek çoğunluğu oluşturan

³⁴Pulaşlı, H.: *Şirketler Hukuku Genel Esaslar*, 2. Baskı, Ankara 2013, s. 142.

³⁵Sürenin, TTK m. 445’e paralel şekilde kararın alınmasından itibaren değil ilandan sonra başlayacağını kabul edilmesinin uyumsuzluk ve karışıklığa yol açacağı hakkında bkz. Kendigelen, A.: *Türk Ticaret Kanunu, Değişiklikler, Yenilikler ve İlk Tespitler*, 2. Bası, İstanbul 2012, s. 171.

³⁶Kendigelen, s. 170; Şener, s. 162.

sayıda üyenin seçimini sağlayabilmek hakkını haizse veya

(3) Kendi oy hakları yanında, bir sözleşmeye dayanarak, tek başına veya diğer pay sahipleri ya da ortaklarla birlikte, oy haklarının çoğunluğunu oluşturuyorsa,

(b) Bir ticaret şirketi, diğer bir ticaret şirketini, bir sözleşme gereğince veya başka bir yolla hâkimiyeti altında tutabiliyorsa,

birinci şirket hâkim şirket, diğeri bağlı şirkettir.

Hâkimiyet sözleşmesinin geçerli olabilmesi için bu sözleşmenin ticaret siciline tescil ve ilân şarttır. Sözleşmenin geçersizliği, bu Kanun ile diğer kanunlardaki şirketler topluluğuna dair yükümlülüklerle ve sorumluluklara ilişkin hükümlerinin uygulanmasına engel olmaz (TTK m. 198/3).

Kanun koyucu TTK m. 195/2’de yasal bir karineye yer vermiştir: Buna göre yukarıda belirtilen hâller dışında, “bir ticaret şirketinin başka bir ticaret şirketinin paylarının çoğunluğuna veya onu yönetebilecek kararları alabilecek miktarda paylarına sahip bulunması”, birinci şirketin hâkimiyetinin varlığına karinedir.

Hâkimiyet kendi içerisinde “doğrudan hâkimiyet” ve “dolaylı hâkimiyet” şeklinde bir ayrıma tabi tutulmaktadır. Yukarıda belirtilen ilişkiler, iki şirket arasında doğrudan mevcut olabileceği gibi TTK m. 195/3 bağlamında bir hâkim şirketin, bir veya birkaç bağlı şirket aracılığıyla bir diğer şirkete hâkim olması şeklinde dolaylı da gerçekleşebilir.

Hâkim şirkete doğrudan veya dolaylı olarak bağlı bulunan şirketler, onunla birlikte şirketler topluluğunu oluşturur. Hâkim şirketler “ana”, bağlı şirketler “yavru” şirket konumundadır. Şirketler topluluğunun hâkiminin, merkezi veya yerleşim yeri yurt içinde veya dışında bulunan, bir teşebbüs olması hâlinde de, 195 ilâ 209. maddeler ile bu Kanundaki şirketler topluluğuna ilişkin hükümler uygulanır. Konsolide tablolar hakkındaki hükümler ise saklıdır.

“Hâkim teşebbüs” tacir sayılır. Bir şirketler topluluğunun tepesinde sermaye şirketi olmayan herhangi bir özel veya kamu tüzel kişisi, gerçek kişi veya ticarî işletme bulunabilir. Bu durum söz konusu topluluğun şirketler topluluğu kabul edilmesine engel olmaz, şirketler topluluğuna ilişkin özel hükümlerin uygulanmamasının gerekçesini oluşturamaz³⁷.

Kavramsal çerçeve açısından önem arz eden bir diğer konu, şirketler topluluğuna ilişkin hükümlerin uygulanmasında “yönetim kurulu” teriminin limited şirketlerde “müdürleri”, sermayesi paylara bölünmüş komandit şirketler ile şahıs şirketlerinde “yöneticileri”, diğer tüzel kişilerde “yönetim organını” ve gerçek kişilerde “gerçek kişinin kendisini” ifade edeceğinin TTK m. 195/6’da kararlaştırılmış olmasıdır. Dolayısıyla 195 ilâ 209. maddeler bu gözle değerlendirilmelidir.

1.1.7.2. “Yönetim Kontrolü” ile Karşılaştırılması

6362 sayılı Sermaye Piyasası Kanununun 26. maddesinde halka açık anonim şirketlerde “yönetim kontrolü”nü sağlayan payların veya oy haklarının iktisap edilmesi hâlinde diğer ortakların paylarını satın almak üzere teklif yapılması zorunluluğu öngörülmüştür. Söz konusu “pay alım teklifi zorunluluğu”na sebep olan “yönetim kontrolü”nün elde edilmesi de TTK’daki hâkimiyet ilişkisine benzer birtakım kriterlere bağlanmıştır.

SerPK m. 26/2’ye göre halka açık bir anonim şirketin,

Oy haklarının yüzde ellisinden fazlasına tek başına veya birlikte hareket ettikleri kişilerle beraber, doğrudan veya dolaylı olarak sahip olunması,

Yönetim kurulu üye sayısının salt çoğunluğunu seçme veya

Genel kurulda yönetim kurulu üye sayısının salt çoğunluğu için aday gösterme hakkını veren imtiyazlı paylara sahip olunması yönetim kontrolünün elde edilmesi olarak kabul edilir.

Görüleceği üzere, SerPK kapsamında halka açık anonim şirketler için öngörülen “yönetim kontrolü” kriterlerinin bir kısmı TTK’da hâkimiyet ilişkisinin varlığı için öngörülen kriterlerle

³⁷Bkz. TTK “Madde Gereçekleri”, m. 195.

örtüşmektedir. Ancak her iki kavramın da kendine özgü ve diğerinde söz konusu olmayan kriterlere sahip olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Yine, SerPK kapsamında yönetim kontrolü sadece halka açık anonim şirketler için esas alınmışken TTK kapsamındaki hâkimiyet ilişkisi halka açık olsun ya da olmasın bütün anonim şirketleri kapsamaktadır.

Bunlarla birlikte, tabi olunan hukuki sonuçlar açısından da bu iki kavram farklılık arz etmektedir. SerPK kapsamındaki yönetim kontrolünün söz konusu olması “pay alım teklifi zorunluluğu” doğururken TTK kapsamındaki hâkimiyet ilişkisi TTK m. 195-209 başta olmak üzere bu Kanunda şirketler topluluğuna bağlanan hukuki sonuçlar bütününe karşımıza çıkarmaktadır.

1.1.7.3. Karşılıklı İştirak

Türk Ticaret Kanununun “*Karşılıklı İştirak*” kenar başlıklı 197. maddesine göre “birbirlerinin paylarının en az dörtte birine sahip bulunan sermaye şirketleri” karşılıklı iştirak durumundadır. Bu payların yüzdelerinin hesaplanmasında 196. madde uygulanır. Anılan şirketlerden biri diğerine hâkimse, ikincisi aynı zamanda bağlı şirket sayılır. Karşılıklı iştirak durumundaki şirketlerin her biri diğerine hâkimse ikisi de bağlı ve hâkim şirket kabul olunur.

Hükümün gerekçesine göre TTK’nın 197. maddesi karşılıklı katılmayı geçersiz saymamakta, fakat karşılıklı katılmanın hâkimiyet ve çoğu kez karşılıklı hâkimiyet ilişkisini kurarak, bu durumdaki şirketlerin hâkim ve bağlı şirketin yüküm ve sorumluluklarına tâbi olacağını açıkça hükme bağlamakta ve sınırlamaları da beraberinde getirmektedir³⁸.

Karşılıklı iştirak ilişkisinin kurulmasının hukuki sonuçlarının başında TTK m. 201 gelmektedir. Bu düzenleme dolayısıyla bir sermaye şirketinin paylarını iktisap edip “karşılıklı iştirak” konumuna bilerek giren diğer bir sermaye şirketi, iştirak konusu olan paylardan doğan toplam oylarıyla diğer pay sahipliği haklarının sadece dörtte birini kullanabilir; bedelsiz payları edinme hakkı hariç, diğer tüm pay sahipliği hakları donar. Söz konusu paylar toplantı ve karar nisabının hesaplanmasında dikkate alınmayacaktır.

1.1.7.4. Bildirim, Tescil ve İlân Yükümlülükleri

Bir teşebbüs, bir sermaye şirketinin sermayesinin, doğrudan veya dolaylı olarak, yüzde beşini, onunu, yirmisini, yirmibeşini, otuzüçünü, ellisini, altmışyedisini veya yüzde yüzünü temsil eden miktarda paylarına sahip olduğu veya payları bu yüzdelerin altına düştüğü takdirde; teşebbüs, durumu söz konusu işlemlerin tamamlanmasını izleyen on gün içinde, sermaye şirketine ve bu Kanun ile diğer kanunlarda gösterilen yetkili makamlara bildirmek zorundadır (TTK m. 198).

Payların yukarıda belirtilen oranlarda kazanılması veya elden çıkarılması, yıllık faaliyet ve denetleme raporlarında ayrı bir başlık altında açıklanır ve sermaye şirketinin internet sitesinde ilân edilir.

Payların yüzdelerinin hesaplanmasında TTK m. 196 uygulanır. Teşebbüsün ve sermaye şirketinin yönetim kurulu üyeleriyle yöneticileri de, kendilerinin, eşlerinin, velayetleri altındaki çocuklarının ve bunların, sermayelerinin en az yüzde yirmisine sahip bulundukları ticaret şirketlerinin o sermaye şirketindeki payları ile ilgili olarak bildirimde bulunurlar. Bildirimler yazılı şekilde yapılır, ticaret siciline tescil ve ilân olunur.

Söz konusu bildirim ile tescil ve ilân yükümlülüğü yerine getirilmediği sürece, ilgili paylara ait oy hakkı dâhil, diğer haklar donar. Bildirim yükümlülüğünün yerine getirilmemesine dair diğer hukuki sonuçlara ilişkin hükümler saklıdır.

1.1.7.5. Bağlı ve Hâkim Şirketlerin Raporları

Türk Ticaret Kanununun 199. maddesi çerçevesinde, bağlı şirketin yönetim kurulu, faaliyet yılının ilk üç ayı içinde, şirketin hâkim ve bağlı şirketlerle ilişkileri hakkında doğru ve dürüst hesap

³⁸Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 197.

verme ilkelerine uygun bir rapor düzenler. Raporda, şirketin geçmiş faaliyet yılında hâkim şirketle, hâkim şirkete bağlı bir şirketle, hâkim şirketin yönlendirmesiyle onun ya da ona bağlı bir şirketin yararına yaptığı tüm hukuki işlemlerin ve geçmiş faaliyet yılında hâkim şirketin ya da ona bağlı bir şirketin yararına alınan veya alınmasından kaçınılan tüm diğer önlemlerin açıklaması yapılır. Hukuki işlemlerde edimler ve karşı edimler, önlemlerde, önlemin sebebi ve şirket yönünden yarar ve zararları belirtilir. Zarar denkleştirilmişse, bunun faaliyet yılı içinde fiilen nasıl gerçekleştiği veya şirketin sağladığı hangi menfaatlere ilişkin olarak bir istem hakkı tanındığı ayrıca bildirilir.

Yönetim kurulu raporun sonunda şirketin, hukuki işlemin yapıldığı veya önlemin alındığı veya alınmasından kaçınıldığı anda kendilerince bilinen hâl ve şartlara göre, her bir hukuki işlemde uygun bir karşı edim sağlanıp sağlanmadığını ve alınan veya alınmasından kaçınılan önlemin şirketi zarara uğratıp uğratmadığını açıklar. Şirket zarara uğramışsa, yönetim kurulu ayrıca zararın denkleştirilip denkleştirilmediğini de belirtir. Bu açıklama sadece yıllık faaliyet raporunda yer alır.

Hâkim şirketin her yönetim kurulu üyesi, yönetim kurulu başkanından; bağlı şirketlerin finansal ve malvarlığıyla ilgili durumları ile üç aylık hesap sonuçları, hâkim şirketin bağlı şirketlerle, bağlı şirketlerin birbirleriyle, hâkim ve bağlı şirketlerin pay sahipleri ve bunların yakınlarıyla ilişkileri; yaptıkları işlemler ve bunların sonuç ve etkileri hakkında, özenli, gerçeği aynen ve dürüstçe yansıtan hesap verme ilkelerine göre düzenlenmiş bir rapor hazırlattırıp yönetim kuruluna sunmasını ve bunun sonuç kısmının yıllık rapor ile denetleme raporuna eklenmesini isteyebilir. Bağlı şirketler, ret için yoruma yer bırakmayacak açıklıkta bir haklı sebebin varlığını ispat edemedikleri takdirde, bu raporun hazırlanması için gerekli olan bilgi ve belgeleri hâkim şirketin bu işle görevlendirilen uzmanlarına vermekle yükümlüdürler. İstemde bulunan yönetim kurulu üyesi, bunu bir üçüncü kişinin yararlanması amacıyla yapmışsa bunun sonuçlarından sorumlu olur.

1.1.7.6. Bağlı Şirketler Hakkında Bilgi Alma

Şirketler topluluğunun hukuki sonuçlarından biri de TTK'nın 200. maddesi bağlamında hâkim şirketin her pay sahibinin genel kurulda, bağlı şirketlerin finansal ve malvarlığıyla ilgili durumları ile hesap sonuçları, hâkim şirketin bağlı şirketlerle, bağlı şirketlerin birbirleriyle, hâkim ve bağlı şirketlerin pay sahipleri, yöneticileri ve bunların yakınlarıyla ilişkileri, yaptıkları işlemler ve bunların sonuçları hakkında, özenli, gerçeği aynen ve dürüstçe yansıtan hesap verme ilkelerine uygun, doyurucu bilgi verilmesini isteyebilme hakkına sahip olmasıdır.

1.1.7.7. Hakların Donması

Yukarıda da açıklandığı üzere, TTK m. 201'e göre *“Bir sermaye şirketinin paylarını iktisap edip karşılıklı iştirak konumuna bilerek giren diğer bir sermaye şirketi, iştirak konusu olan paylardan doğan toplam oylarıyla diğer pay sahipliği haklarının sadece dörtte birini kullanabilir; bedelsiz payları edinme hakkı hariç, diğer tüm pay sahipliği hakları donar. Söz konusu paylar toplantı ve karar nisabının hesaplanmasında dikkate alınmaz. 389 ile 612 nci madde hükümleri saklıdır.”*

Yukarıda ifade olunan sınırlama, bağlı şirketin hâkim şirketin paylarını iktisap etmesi veya her iki şirketin birbirlerine hâkim olması hâlinde uygulanmaz (TTK m. 201/2).

1.1.7.8. Özel Denetim

Türk Ticaret Kanununun 207. maddesine göre denetçi, özel denetçi, riskin erken saptanması ve yönetimi komitesi; bağlı şirketin, hâkim şirketle veya diğer bağlı bir şirketle ilişkilerinde hilenin veya dolanın varlığını belirtir şekilde görüş bildirmişse, bağlı şirketin her pay sahibi, bu konunun açıklığa kavuşturulması amacıyla, şirket merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesinden özel denetçi atanmasını isteyebilir.

Bu düzenleme kapsamında özel denetçi atanmasını isteme hakkı için “azlık” oluşturacak nitelikte paya sahip olmak aranmamakta, bağlı şirketin her bir pay sahibi bu hakka sahip kılınmaktadır. Ayrıca burada TTK m. 438 vd. maddelerinden farklı olarak özel denetçi atanması için genel kurula başvurma zorunluluğu da söz konusu değildir³⁹.

³⁹Bilgili/Demirkapı, s. 135.

Özel denetçi atanması ile elde edilen bilgiler, özellikle pay sahiplerinin TTK m. 202 kapsamında sahip oldukları dava haklarının kullanılabilmesi için gerekebilecek bilgiler açısından önem taşır⁴⁰.

1.1.7.9. Satın Alma Hakkı

Hâkim şirket, doğrudan veya dolaylı olarak bir sermaye şirketinin paylarının ve oy haklarının en az yüzde doksana sahipse ve söz konusu azlık şirketin çalışmasını engelliyor, dürüstlük kuralına aykırı davranıyor, fark edilir sıkıntı yaratıyor veya pervasızca hareket ediyorsa, hâkim şirket azlığın paylarını varsa borsa değeri, yoksa TTK m. 202/2. fıkrasında öngörülen şekilde belirlenen değer ile satın alabilir (TTK m. 208).

Anılan düzenlemenin amacı, bir şirketin sermayesinin ve oy haklarının yüzde doksanbeşinin uygun gördüğü bir kararın alınıp uygulanmasına çoğu kişisel çeşitli sebeplerle karşı çıkan ortakların şirketi bunaltan ve engelleyen davranışlarına son verip şirket içi barışı sağlamaktır⁴¹. Söz konusu hüküm ile kötüye kullanmalara ve özellikle pay bedelinin ödenmemesi tehlikesine engel olmak amacı ile karar mahkemeye bırakılmış, pay bedeli de kanunen belirlenmiştir⁴².

1.1.7.10. Şirketler Topluluğunda Sorumluluk Rejimi

a) Tam Hâkimiyetin Mevcut Olmadığı Hâllerde

Şirketler topluluğunda hâkimiyetin hukuka aykırı kullanılmasına ilişkin olarak Türk Ticaret Kanununun 202. maddesinin birinci ve ikinci fıkralarında birbirinden farklı iki hukuka aykırılığın hüküm ve sonuçları düzenlenmiştir.

TTK m. 202/1. fıkrası çerçevesinde,

(a) Hâkim şirket, hâkimiyetini bağlı şirketi kayba uğratacak şekilde kullanamaz. Özellikle bağlı şirketi, iş, varlık, fon, personel, alacak ve borç devri gibi hukuki işlemler yapmaya; kârını azaltmaya ya da aktarmaya; malvarlığını aynı veya kişisel nitelikte haklarla sınırlandırmaya; kefalet, garanti ve aval vermek gibi sorumluluklar yüklenmeye; ödemelerde bulunmaya; haklı bir sebep olmaksızın tesislerini yenilememek, yatırımlarını kısıtlamak, durdurmak gibi verimliliğini ya da faaliyetini olumsuz etkileyen kararlar veya önlemler almaya yahut gelişmesini sağlayacak önlemleri almaktan kaçınmaya yöneltemez; meğer ki, kayıp, o faaliyet yılı içinde fiilen denkleştirilsin veya kaybın nasıl ve ne zaman denkleştirileceği belirtilmek suretiyle en geç o faaliyet yılı sonuna kadar, bağlı şirkete denk değerde bir istem hakkı tanınsın.

(b) Denkleştirme, faaliyet yılı içinde fiilen yerine getirilmez veya süresi içinde denk bir istem hakkı tanınmazsa, bağlı şirketin her pay sahibi, hâkim şirketten ve onun kayba sebep olan yönetim kurulu üyelerinden şirketin zararını tazmin etmelerini isteyebilir. Hâkim, istem üzerine veya resen somut olayda hakkaniyete uygun düşecekse, tazminat yerine bu maddenin ikinci fıkrası hükümlerine göre, davacı pay sahiplerinin paylarının hâkim şirket tarafından satın alınmasına veya duruma uygun düşen ve kabul edilebilir başka bir çözüme karar verebilir.

(c) Alacaklılar da, (b) bendi uyarınca, şirket iflas etmemiş olsa bile, şirketin zararının şirkete ödenmesini isteyebilirler.

(d) Kayba sebebiyet veren işlemin, aynı veya benzer koşullar altında, şirket menfaatlerini dürüstlük kuralına uygun olarak gözetin ve tedbirli bir yöneticinin özeniyle hareket eden, bağımsız bir şirketin yönetim kurulu üyeleri tarafından da yapılabileceği veya yapılmasından kaçınılabileceğinin ispatı hâlinde tazminata hükmedilemez.

(e) Pay sahiplerinin ve alacaklıların açacağı davaya, kıyas yoluyla 553, 555 ilâ 557, 560 ve 561 inci maddeler uygulanır. Hâkim teşebbüsün merkezinin yurt dışında bulunması hâlinde tazminat davası bağlı şirketin merkezinin bulunduğu yer asliye ticaret mahkemesinde açılır.

TTK m. 202/2. fıkrası uyarınca, hâkimiyetin uygulanması ile gerçekleştirilen ve bağlı şirket

⁴⁰Okutan Nilsson, G.: *Türk Ticaret Kanunu Tasarısı'na Göre Şirketler Topluluğu Hukuku*, İstanbul 2009, s. 542

⁴¹Bkz. TTK "Madde Gereçekçeleri", m. 208.

⁴²Bkz. TTK "Madde Gereçekçeleri", m. 208.

bakımından açıkça anlaşılabilir haklı bir sebebi bulunmayan, birleşme, bölünme, tür değiştirme, fesih, menkul kıymet çıkarılması ve önemli esas sözleşme değişikliği gibi işlemlerde, genel kurul kararına red oyu verip tutanağa geçirten veya yönetim kurulunun bu ve benzeri konulardaki kararlarına yazılı olarak itiraz eden pay sahipleri; hâkim teşebbüsten, zararlarının tazminini veya paylarının varsa en az borsa değeriyle, böyle bir değer bulunmuyorsa veya borsa değeri hakkaniyete uygun düşmüyorsa, gerçek değerle veya genel kabul gören bir yöntemle göre belirlenecek bir değerle satın alınmasını mahkemeden isteyebilirler. Değer belirlenirken mahkeme kararına en yakın tarihteki veriler esas alınır. Tazminat veya payların satın alınmasını istem davası, genel kurul kararının verildiği veya yönetim kurulu kararının ilân edildiği tarihten başlayarak iki yılda zamanaşımına uğrar.

TTK m. 202/2. fıkrasında öngörülen dava açılınca, davacıların muhtemel zararlarını veya payların satın alma değerini karşılayan tutardaki paranın teminat olarak, mahkemece belirlenecek bir bankaya mahkeme adına yatırılmasına karar verilir. Teminat yatırılmadığı sürece genel kurul veya yönetim kurulu kararına ilişkin hiçbir işlem yapılamaz. Bu maddenin birinci ve ikinci fıkralarında öngörülen davaların kötü niyetle açılması hâlinde davalı, uğradığı zararın müteselsilen tazmin edilmesini ve mahkemeye teminat yatırılmasını davacılarından isteyebilir.

Hemen belirtelim ki, birleşme, bölünme ve tür değiştirmede, pay sahiplerine ve ortaklara tanınmış bulunan diğer haklar saklıdır (TTK m. 202/4).

Son olarak, bağlı şirketin yöneticilerinin, TTK m. 202 hükümleri dolayısıyla pay sahiplerine ve alacaklılara karşı doğabilecek sorumluluklarının tüm hukuki sonuçlarının, bir sözleşme ile üstlenmesini hâkim teşebbüsten isteyebileceğini belirtmekte yarar vardır (TTK m. 202/5).

b) Tam Hâkimiyetin Mevcut Olduğu Hâllerde

Kanun koyucu TTK'nın 203 ilâ 206. maddelerinde “tam hâkimiyet”e özgü hukuki sonuçlar öngörmüştür.

Söz konusu düzenlemeler açısından bir ticaret şirketinin bir sermaye şirketinin paylarının ve oy haklarının doğrudan veya dolaylı olarak yüzde yüzüne sahip olması “tam hâkimiyet”in varlığına yol açar. Bu hâlde, hâkim şirketin yönetim kurulu, topluluğun belirlenmiş ve somut politikalarının gereği olmak şartıyla, kaybına sebep verebilecek sonuçlar doğurabilecek nitelik taşıyabilir bile, bağlı şirketin yönlendirilmesine ve yönetimine ilişkin talimat verebilir. Bağlı şirketin organları talimata uymak zorundadır (TTK m. 203).

Bu düzenlemenin Kanunun 204. maddesinde yer verilen istisnasına göre bağlı şirketin ödeme gücünü açıkça aşan, varlığını tehlikeye düşürebilecek olan veya önemli varlıklarını kaybetmesine yol açabilecek nitelik taşıyan talimat verilemez.

Bağlı şirketin yönetim kurulu üyeleri, yöneticileri ve sorumlu tutulabilecek ilgililer, yukarıda açıklanan 203. ve 204. maddeler kapsamındaki talimatlara uymaları nedeniyle, şirkete ve pay sahiplerine karşı sorumlu tutulamazlar (TTK m. 205).

Hâkim şirket ve yöneticilerinin, 203. madde çerçevesinde verdikleri talimatlar dolayısıyla bağlı şirkette oluşan kayıp, o hesap yılı içinde, denkleştirilmediği veya zamanı ve şekli de belirtilerek şirkete denk bir istem hakkı tanınmadığı takdirde, zarara uğrayan alacaklılar “hâkim şirkete” ve “onun kayıptan sorumlu yönetim kurulu üyelerine” karşı tazminat davası açabilirler. Davalılar 202. maddenin birinci fıkrasının (d) bendine dayanabilir. Ayrıca, bu davaya 202. maddenin birinci fıkrasının (e) bendi de uygulanır (TTK m. 206).

Davalılar, krediden ve benzeri sebeplerden kaynaklanan alacaklarda, davacının, denkleştirmenin yapılmadığını veya istem hakkının tanınmadığını bilerek söz konusu alacağı doğuran ilişkiye girdiğini veya işin niteliği gereği bu durumu bilmesi gerektiğini ispatlayarak sorumluluktan kurtulabilirler.

c) Güvenden Doğan Sorumluluk

Kanun koyucu, 6102 sayılı TTK ile şirketler hukukunda yeni bir sorumluluk hâlini düzenlemiştir. Kanunun 209. maddesine göre “hâkim şirket, topluluk itibarının, topluma veya tüketiciye güven veren bir düzeye ulaştığı hâllerde, bu itibarın kullanılmasının uyandırdığı güvenden

sorumludur”⁴³.

Hükmün amacı, bir şirketler topluluğu bağlamında hâkim şirketin toplumda veya daha dar bir çevre olan tüketicide yarattığı güveni kullandığı takdirde bu kullanmanın sonuçlarını yüklenmesini sağlamaktır⁴⁴.

Hemen belirtelim ki, her şirketler topluluğu hükmün kapsamında değildir. Bir topluluğun kapsama girebilmesi için itibarının topluma veya tüketiciye güven veren bir düzeye ulaşmış olması gerekir. Bu durum da somut olaya göre belirlenir⁴⁵.

Güven sorumluluğunun doğması için genel olarak, topluma veya tüketiciye güven veren itibarlı bir topluluğun varlığı; itibarın kullanılması yoluyla somut güven ve beklenti uyandırılması ve kusurlu davranış; güvenin haklı olması; taraflar arasında işlem temasının bulunması; güven ile güvenenin tasarrufları arasında nedensellik bağının mevcut olması; güvene aykırı davranış ve nihayet zarar ve zarar ile güvene aykırı davranış arasında nedensellik bağının mevcudiyeti gerekir⁴⁶.

Başka bir deyişle, hakim şirketin somut ve belirli bir beklentiye yol açan davranışlarına duyulan güven korunur. Buna göre, hakim şirketin belirli şekilde davranacağı hususunda hakim şirketin üçüncü kişiler nezdinde haklı bir beklenti uyandıracak davranışları bulunmasından ve bu beklentinin boşa çıkmış olmasından sorumluluk doğmaktadır.

Örnek vermek gerekirse, hakim şirket yavru şirketi ile üçüncü kişi arasındaki bir ilişkide sözleşmeye taraf olmasa bile yavru şirketin bir davranışta bulunacağını ya da yavru şirkete bir şekilde destek vereceği yönünde bir beklenti oluşturmuş ya da güven yaratmışsa, dürüstlük kuralına göre üçüncü kişide böyle bir beklenti oluşması haklı görülüyorsa bu beklentinin yerine gelmemesinden doğan zararları hakim şirket karşılamak zorundadır.

⁴³ “Güvenden doğan sorumluluk” hakkında ayrıntılı bilgi için bkz. Okutan Nilsson, s. 447-510.

⁴⁴ Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 209.

⁴⁵ Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 209.

⁴⁶ Okutan Nilsson, s. 486-497.

SORULAR (BİRİNCİ BÖLÜM)**1. Aşağıdakilerden hangisi ticaret şirketi değildir?**

- A) Adi Şirket
- B) Kollektif Şirket
- C) Komandit şirket
- D) Limited Şirket
- E) Kooperatif

CEVAP : A**2. Aşağıdakilerden hangisi ticaret şirketlerinin ortak özelliklerinden değildir?**

- A) Tüzel kişiliğe sahip olma
- B) Sınırlı sayı ilkesine bağlılık
- C) Hak ehliyetinin kural olarak işletme konusu ile bağlı olmaması
- D) Ortakların şahsi sorumluluklarının mevcut olmaması
- E) Ortakların sermaye koyma borcu altında olması

CEVAP : D**3. Aşağıdakilerden hangisi ticaret şirketleri arasında “hâkimiyet ilişkisi” kurulmasını sağlayan kriterlerden birisi değildir?**

- A) Bir ticaret şirketinin diğer bir ticaret şirketinin oy haklarının çoğunluğuna sahip olması
- B) Bir ticaret şirketinin diğer bir ticaret şirketinde şirket sözleşmesi uyarınca, yönetim organında karar alabilecek çoğunluğu oluşturan sayıda üyenin seçimini sağlayabilmek hakkına sahip olması
- C) Bir ticaret şirketinin diğer bir ticaret şirketinin intifa senetlerine sahip olması
- D) Bir ticaret şirketinin diğer pay sahipleri ya da ortaklarla birlikte diğer bir ticaret şirketinin oy haklarının çoğunluğunu oluşturmaması
- E) Bir ticaret şirketinin diğer bir ticaret şirketini bir sözleşme gereğince hâkimiyeti altında tutması

CEVAP : C

İKİNCİ BÖLÜM

TÜRK TİCARET KANUNUNUN ANONİM ŞİRKETLERE İLİŞKİN HÜKÜMLERİ (MADDE 329-562)

2.1. Anonim Şirketlerin Tanımı ve Unsurları

2.1.1. Tanım

Anonim şirketlerin tanımına Türk Ticaret Kanununun 329. maddesinde yer verilmiştir.

Bu tanıma göre anonim şirket, “*sermayesi belirli ve paylara bölünmüş olan, borçlarından dolayı yalnız malvarlığıyla sorumlu bulunan şirkettir*”. Söz konusu tanımın daha iyi anlaşılabilmesi, anonim şirket kavramının unsurlarının incelenmesi ile mümkün olabilir.

2.1.2. Unsurlar

2.1.2.1. Belirli ve Paylara Bölünmüş Esas Sermaye

Anonim şirketlerin kanuni tanımında da açıkça ifade edilen bir özelliği olarak bu şirketlerin sermayesi “belirli” ve “paylara bölünmüş”tür.

Anonim şirketler açısından esas sermaye, pay sahiplerinin şirkete getirmeyi taahhüt ettikleri malvarlığı toplamının nakit olarak ifadesidir⁴⁷. Esas sermayenin temel özelliklerini ise önceden belirlenmiş ve sabit olması, nakitle ifade edilmesi, itibari değer taşıyan “pay”lara bölünmüş olması ve tamamen taahhüt edilmiş olması oluşturmaktadır.

Esas sermayenin “belirli” olması ile “önceden tespit edilmiş olması ve kendiliğinden değişebilir olmaması”na işaret olunduğu ifade edilmektedir⁴⁸.

Esas sermayenin “pay” adı verilen birimlere bölünmesi konusunda ise payları temsil eden varlıklar olarak 6102 sayılı TTK’da, 6762 sayılı mülga TTK’da kullanılan “hisse senetleri” yerine “pay senetleri”nin (ve “pay”ın) kanuni terim olarak benimsendiğini de özel olarak vurgulamak gerekir⁴⁹.

Esas sermayenin paylara bölünmüş olması ile esas sermayenin kurucular tarafından önceden tespit edilmiş belli sayıda bağımsız birim değere bölünmesi kastedilir. Esas sermayenin her bir parçası, pay sahibinin şirket sermayesine katılım oranını gösterir. Pay ile sermaye arasındaki oransal ilişki her payın rakamsal bir değer ile ifade edilmesi suretiyle belirlenir. Buna payın itibari (nominal) değeri adı verilir. 6102 sayılı TTK’nın 339.1.c hükmü uyarınca, şirket sermayesi ile her payın itibari değeri esas sözleşmede gösterilmek zorundadır.

Bilindiği üzere, anonim şirket sermayesinin bölündüğü “pay”ları temsil etmek üzere çıkarılacak pay senetleri kıymetli evrak hükmünde olup, SerPK m. 3/1(o) hükmü gereği menkul kıymet niteliğini haizdir.

Sermayenin paylara bölünmesi ile pay sahipliği konumu yaratılır. Pay sahibinin sermayeye ve dolayısıyla pay sahipliği haklarına katılım oranını işte payın sermaye içindeki bu oranı belirler.

Unutulmamalıdır ki, belirli ve şirket sözleşmesinde gösterilen sabit bir rakamı ifade eden esas sermaye, ilgili düzenlemelerde yer alan usul ve esaslara uyularak artırılabilir veya azaltılabilir.

2.1.2.2. Anonim Şirketin Borçlarından Dolayı Yalnızca Malvarlığıyla Sorumlu Olması

Anonim şirketin bu özelliği kanuni tanımında “*...borçlarından dolayı yalnız malvarlığıyla sorumlu bulunan şirkettir*” şeklinde ifade olunmuştur.

⁴⁷Moroğlu, E.: *Anonim Ortaklıklarda Esas Sermaye Artırımı*, 2. Bası, İstanbul 2003, s. 1.

⁴⁸Poroy/Tekinalp (Tekinalp/Çamoğlu), s. 278.

⁴⁹Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 484. Aynı zamanda bu Kanunda anonim şirket sermayesinin bölünmesi sonucu oluşan birimi ifade eden “pay” terimi, borsaya kote edilen şirket paylarının Merkezi Kayıt Kuruluşu (MKK) nezdinde kaydı olarak yer alması ve bu paylar için fiziki varlığı olan “senet” bastırılmaması, bastırılanların da imha edilerek “kaydi haklar” düzenine geçilmesi nedenleriyle bu şirketler açısından, “pay senedi” kavramını karşılayacak anlamda da kullanılmıştır (bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 493).

Anonim şirketin tüzel kişiliği, kendine ait ayrı bir malvarlığının mevcut olabilmesi ile hak ve borçlara ehil olabilmesini mümkün kılmaktadır. Ayrı bir hukuk süjesi olan bu şirketler de borçlarından dolayı bütün malvarlıklarıyla, sınırsız olarak sorumludurlar.

2.1.2.3. Ortakların Sorumluluğunun Taahhüt Etmiş Oldukları Sermaye Payları ile Sınırlı ve Şirkete Karşı Olması

2.1.2.3.1. Ana Kural: Tek Borç İlkesi

Hukumumuzda “tüzel kişiliğin ayrılığı ilkesi” kural olarak kabul edilmiştir. Bu ilke tüzel kişinin ortaklarından, kurucularından veya yöneticilerinden ayrı bir “kişi” olmasını ifade etmektedir. Şirketler hukukunda da geçerli olan bu ilke gereğince şirket ile onu oluşturan ortakların birbirinden ayrı kişilikleri ve malvarlıkları bulunmaktadır. Bunun sonucu olarak şirketin borçlarından dolayı ortakların sorumluluğu kural olarak kabul edilmemektedir. Ortakların borçlarından dolayı da şirket sorumlu tutulamaz. Aynı şekilde bir şirketin borçlarından dolayı başka bir şirketin sorumluluğuna da gidilemez. Zira her iki şirketin farklı tüzel kişilikleri bulunmaktadır.

Nitekim, anonim şirketlerin karakteristik vasıflarından birisi de, pay sahiplerinin, “*sadece taahhüt etmiş oldukları sermaye payları ile ve şirkete karşı sorumlu*” olmasıdır (m. 329/2). Dolayısıyla pay sahibi, taahhüt ettiği sermaye koyma borcunu gereği gibi yerine getirdiği takdirde şirkete karşı olan sorumluluğu da sona ermektedir. Bu kural öğretide “tek borç ilkesi” olarak da adlandırılmaktadır.

Söz konusu genel ilke, TTK m. 480/1 hükmünde “*Kanunda öngörülen istisnalar dışında, esas sözleşmeyle pay sahibine, pay bedelini veya payın itibarı değerini aşan primi ifa dışında borç yükletilemez*” şeklinde de vurgulanmıştır.

Anılan düzenlemenin bir diğer önemli sonucu da, ortakların şirket alacaklılarına karşı herhangi bir sorumluluğunun bulunmadığı hususudur. Şirkete karşı taahhüt edilen sermaye getirilmese de, alacaklıların dava açıp bunun şirkete ödenmesini isteme hakkı dahi yoktur. 6102 sayılı yeni TTK’nın, eTTK m. 269 hükmünün yerini alan 329. maddesinde, önceki Kanundan farklı olarak, pay taahhüdünden doğan sorumluluğun sadece “şirkete karşı” olduğu açıkça düzenlenmiştir⁵⁰.

2.1.2.3.2. Dürüstlük Kuralına Aykırı Bazı İstisnai Durumlarda Şirketin Borçlarından Dolayı Ortağa, Ortağın Borçlarından Dolayı Şirkete Gidilebilmesi Olanağı- Tüzel Kişilik Perdesinin Aralanması

Tüzel kişilik perdesinin kaldırması teorisi; tüzel kişiliğin ayrılığı ilkesinin kötüye kullanıldığı durumlarda, perdenin aralanarak gerçek borçlunun sorumlu tutulmasını sağlayan bir uygulamadır. Hukuki sorumluluktan kaçınmak amacıyla farklı tüzel kişilik savunması yapan kişilerin “tüzel kişilik” perdesi arkasına saklanmaya çalışmaları durumunda teorisinin kullanılmasıyla tüzel kişilik yok sayılmakta veya bu perdenin aralanması suretiyle bertaraf edilmektedir. Böylece, tüzel kişinin borçlarının, üyelerine izafesi mümkün olduğu gibi üyelerin borçlarından dolayı, tüzel kişinin sorumlu tutulması mümkün olmaktadır.

Tüzel kişilik perdesinin kaldırılması istisnai bir uygulamadır. Zira dürüstlük kuralı ve hakkın kötüye kullanılması yasağı, kanun hükümlerinin katı uygulanmasının getireceği, adalete ve hakkaniyete aykırı, hayat ihtiyaçlarına uymayan gayri ahlaki sonuçları önleyecek genel kural niteliğindedir. Nitekim, Yargıtay uygulamasında da pay sahibinin şirket tüzel kişiliği ile özdeşleşmesi, şirket ortağının mal varlığı ile şirket tüzel kişiliğinin malvarlığının birbirlerine karışması, art niyetli ve hesaplı davranışlarla sırf sorumluluktan sıyrılmak amacıyla tüzel kişilik perdesinin arkasına sığınması, ortağın şirketteki hakimiyetini kötüye kullanarak alacaklılara karşı tüzel kişilik perdesinin arkasına saklanmasının hakkın kötüye kullanılması mahiyeti taşıması, borçların ödenmesi sırasında şirket ortağı tarafından ayrılık prensibinin ileri sürülmesinin TMK’nın 2. ve 3. maddelerine aykırı olması gibi haller söz konusu olduğunda şirket ortağı aleyhine de tüzel kişilik perdesi aralanarak şirket borcundan dolayı sorumluluğuna gidilebilmektedir (Yargıtay 11. HD, 11.12.2017 tarihli ve 2016/5148E., 2017/7084K. Sayılı karar).

⁵⁰Hükümün öngörülmese sebebi TTK m. 329/2’nin gerekçesinde, “6762 sayılı Kanunda açık bir şekilde öngörülmemiş bulunan bu temel ilkenin vurgulanmasında, sadece teorik değil aynı zamanda uygulama açısından da zorunluluk vardır” şeklinde açıklanmıştır.

Tüzel kişilik perdesinin kaldırılmasının başlıca üç türü olduğu kabul edilmektedir: Perdenin düz kaldırılması, ters kaldırılması ve çapraz kaldırılması.

Tüzel kişilik perdesinin düz kaldırılması, tüzel kişiliğin sorumluluk alanının ortaklarını da kapsayacak şekilde genişletilmesidir. Böylelikle tüzel kişi ile üçüncü kişi arasında yapılmış olan bir hukuki işlem nedeniyle, üçüncü kişi ile doğrudan herhangi bir hukuki ilişkiyi girmeyen ortaklar da sorumlu kılınmaktadır. Ortaklar tüzel kişi ile beraber borçtan müteselsilen sorumlu olmaktadır. Tüzel kişilik perdesinin arkasındaki kişi veya kişiler gerçek kişi ya da tüzel kişi olabilir. Uygulamada genellikle bu kişi bir hâkim şirket olmaktadır.

Tüzel kişilik perdesinin ters kaldırılması durumunda, ortakların şahsi borçlarından ötürü doğrudan tüzel kişiliğin malvarlığına müracaat edilebilmekte ortağın pay sahibi olduğu şirketin malvarlığına gidilebilmektedir. Yargıtay bazı kararlarında perdenin ters kaldırılması teorisini uygulamaktadır. Buna göre, Yargıtay kararına konu bir olayda yapılan değerlendirme sonucu; takip dayanağı borç, alacaklının borçluya sattığı malların satışından kaynaklanmaktadır. Satışa konu mallar takip ve ödeme emrinin tebliğ edildiği adrese teslim edilmiştir. Belirtilen bu adreste bir şirkete ait vergi levhası görülmüştür. Bu şirketin %99 hissedarı borçlu, diğer hissedar kardeşi olup, borçlu bu şirketin halen müdür ve temsilcisidir. Bu maddi ve hukuki olgular karşısında, borçlunun alacaklılardan mal kaçırma amacı ile yine kendisine ait aile şirketi olan bir şirketin tüzel kişilik perdesinden yararlanarak, ticari faaliyete bu şirket üzerinden devam ettiği, ancak borca ilişkin belgeleri şahsı adına düzenlediği, satın aldığı malların şirket adresine geldiği, borçlunun başkaca faaliyet adresinin bulunmadığı hususlarını dikkate alan Yargıtay, borçlu ortağın alacaklılarından mal kaçırmak amacıyla ortağı olduğu aile şirketi üzerinden ticari faaliyetlerine devam etmesini tüzel kişilik perdesinin kötüye kullanılması olarak değerlendirmiştir (Yargıtay 17. HD, 26.04.2011 t ve 2010/12173E., 2011/3938K., sayılı karar).

Tüzel kişilik perdesinin çapraz kaldırılması ise, şirketler topluluğunda hâkim şirket ile bağlı şirketler arasında malvarlığı alanlarının karışması durumlarında söz konusu olur. Bu durumda şirketler topluluğunu oluşturan hâkim şirket ile, bağlı şirketler arasındaki perdenin kaldırılması söz konusudur. Perdenin çapraz kaldırılması sırası ile tüzel kişilik perdesinin önce ‘ters kaldırılması’ daha sonra da ‘düz kaldırılması’ ile gerçekleşmektedir. İlk olarak bağlı şirket hakkındaki bir konudan dolayı tüzel kişilik perdesi kaldırılarak hâkim şirkete varılmakta (düz kaldırma), sonra da hâkim şirket ile diğer bir bağlı şirket arasındaki perdenin kaldırılması (ters kaldırma) sonucu diğer bağlı şirkete ulaşılmaktadır.

2.1.2.4. Ticaret Unvanı Kullanılması

Anonim şirketlerin tüzel kişiliğinin bulunmasının ve TTK m. 16/1 gereğince bizatihi kendisinin “tacir” sayılmasının önemli bir sonucu da ticaret unvanı kullanma zorunluluğunda karşımıza çıkmaktadır. Zira her tacirin Kanuna uygun bir ticaret unvanı seçme, kullanma ve seçtiği ticaret unvanını ticaret siciline tescil ettirme mecburiyeti vardır (TTK m. 18/1, 39, 40)⁵¹.

Anonim şirketlerin ticaret unvanları konusunda kanun koyucu “işletme konusu” ile şirketin türünü gösteren ibarenin (“anonim şirket”) yer alması zorunluluğunu öngörmüştür. Bu unsurlar anonim şirket ticaret unvanlarının olmazsa olmaz nitelikte olan çekirdek unsurlarıdır. Bu unsurlara ilave olarak TTK m. 46 hükmüne uygun olmak koşuluyla ticaret unvanlarının ayırt ediciliğini de sağlamak üzere gerekli ekler yapılabilir.

Kanun koyucunun bu konuda zikredilmeye değer bir diğer kısıtlaması ise anonim şirketlerin ticaret unvanında, gerçek bir kişinin adı veya soyadına yer verildiği takdirde, şirket türünü gösteren ibarelerin, baş harflerle veya başka bir şekilde kısaltma yapılarak yazılamamasına ilişkin kuraldır (m. 43/2).

2.1.2.5. Kanunen Yasak Olmayan Her Türü İktisadi Amaç ve Konular İçin Kurulma

Türk Ticaret Kanununun 331. maddesinde anonim şirketlerin, “*kanunen yasaklanmamış her türlü ekonomik amaç ve konular*” için kurulabileceği düzenlenmiştir. Kanunun gerekçesinde serbest

⁵¹ “Ticaret unvanı”na ilişkin esaslar ile ticaret unvanı üzerindeki hakkın korunmasına ilişkin ayrıntılı bilgi için bkz. Bozer, A./Göle, C.: Ticari İşletme Hukuku, 2. Baskı, Ankara 2013, s. 119-135; Arkan, S.: Ticari İşletme Hukuku, 18. Baskı, Ankara 2013, s. 257-269.

piyasa ekonomisinin varlığı ile devlet tekellerinin kaldırılması ile ayrı bir boyut kazandığı vurgulanan⁵² bu hüküm, özellikle anonim şirketlerin işletme konularının belirlenmesi açısından önem taşımaktadır. Zira anonim şirketlerin en temel amacı “kâr elde etmek” olup hükümde serbesti sunulan asıl husus “şirketin konusu”dur.

Her ne kadar anonim şirketler kâr elde etme amaçlarına, yaygın olarak, ticari işletme işleterek ulaşmaya çalışsalar da, bu düzenlemede de ifadesini bulduğu üzere anonim şirketin amaç ve konusu ticari işletme işletilmesi ile sınırlı düşünülmemeli ve geniş anlam yüklenmelidir⁵³.

2.1.2.6. Bir Anonim Şirketin Kurulması İçin En Az Bir Pay Sahibi Olması

Türk Ticaret Kanununun 338. maddesinde anonim şirketin kurulabilmesi için kurucu sayısı olarak bir pay sahibinin yeterli olduğu düzenlenmiştir. Böylece 6762 sayılı mülga TTK’da öngörülen en az beş kurucunun olması gerektiği kuralı terk edilmiş ve tek kişilik bir anonim şirketin kurulabilmesine ve faaliyette bulunabilmesine izin verilmiştir⁵⁴. Bu kişi gerçek kişi olabileceği gibi tüzel kişi de olabilir.

Hemen belirtelim ki, tek ortaklı anonim şirket kurulabilmesi ya da şirketin birden fazla ortakla kurulup daha sonra payların tek kişide toplanarak tek ortaklı hale gelebilmesi mümkün olabilmekle birlikte, anonim ortaklık tüzel kişiliği tek pay sahibi kendisi olacak şekilde kendi paylarının tamamını iktisap edemez (m. 338/3).

2.1.2.7. Tüzel Kişilik ve Ehliyet

Yukarıda da açıklandığı üzere, TTK m. 125/1’de de açıkça öngörüldüğü üzere, tüm ticaret şirketleri ve dolayısıyla anonim şirketler de tüzel kişiliği haiz oluşumlardır.

Anonim şirketin tüzel kişilik kazanması şirketin ticaret siciline tescil ile gerçekleşir (m. 355/1).

Anonim şirketlerin ehliyeti konusunda ise “ultra vires teorisi”nin kaldırılması ile birlikte Türk Medenî Kanununun 48. maddesi çerçevesinde bütün haklardan yararlanabilecekleri ve borçları üstlenebilecekleri öngörülmüştür.

2.1.2.8. Asgari Sermaye

Sermaye kavramının şirketin zorunlu unsurlarından birisi olduğuna yer vermiştik. Sermayenin varlığının zorunluluk taşımasının yanı sıra anonim şirketlerde belirli bir miktarın üzerinde bulunması gerektiği kabul edilmiştir. Söz konusu esas, pay sahiplerinin şirket borçlarından dolayı şahsi sorumluluğa sahip bulunmadığı bu şirket türünde alacaklıların korunması amacıyla benimsenmiştir.

Anonim şirketin kurulabilmesi bir başka deyişle ticaret siciline tescil edilebilmesi için esas sermaye sistemini benimsemiş anonim şirketler açısından ikiyüzlübin Türk Lirası; kayıtlı sermaye sistemini kabul eden halka kapalı şirketler açısından ise en az beşyüzbin Türk Lirası sermayesinin bulunması şarttır (m. 332/1).

Cumhurbaşkanına söz konusu asgari sermaye miktarlarını artırma yetkisi verilmiştir. Cumhurbaşkanının artırım yetkisi konusunda limited şirketlerde asgari sermayenin on katına kadar izin verilmesine rağmen (m. 580/2) anonim şirketlerde bu şekilde bir üst sınırı yer verilmemesi dikkat çekicidir.

Kayıtlı sermaye sistemini benimsemiş halka açık anonim şirketler açısından da SPK’nın “Kayıtlı Sermaye Sistemi Tebliği”nde (II-18.1)” 2024 yılı için yüz milyon Türk Lirası asgari sermaye olarak belirlenmiştir (m. 5/3).

2.2. Anonim Şirketlerin Ekonomik Fonksiyonları

⁵²Bkz. TTK “Madde Gereklileri”, m. 331.

⁵³Ticari işletme işletmeden de ekonomik amacın güdülebileceği hakkında bkz. Poroy/Tekinalp (Tekinalp/Çamoğlu), s. 279.

⁵⁴Ayrıntılı bilgi için bkz. Şehirali Çelik, F. H.: Hukukun Ekonomik Gerçekliği Yanıtı: Tek Kişilik Şirketler, Batider 2007, C. XXIV, S. 1, s. 161-216.

Anonim şirketlerin modern ekonomik ve sosyal düzen içerisinde oynadıkları rol değişik açılardan değerlendirme konusu yapılabilir.

Girişimcilerin yatırımlarının riskleri içinde barındırdığı kuşkusuzdur. Neticeleri belirsizlik taşıyan bu süreçte “sorumluluğun sınırlandırılması” imkânı sunarak girişimcileri cesaretlendirmesi anonim şirketlerin önemli ekonomik fonksiyonlarının başında gelmektedir. Bu şekilde, yatırımların artması, teknolojik gelişimden istihdam olanaklarına, vergisel kazançtan kişilerin bireysel refahına geniş bir yelpazede değerlendirilebilecek şekilde kamu yararını beraberinde getirir.

Geleneksel ifadeyle tek başına yatırım yapma işlevini haiz olmayan küçük tasarrufların dahi ekonomiye aktarılması ve büyük yatırımların bir parçası olabilmesi olarak gösterilen fonksiyon da günümüzde geçerliliğini korumaktadır. Hatta, gelişen sermaye piyasaları sayesinde bu işlev daha da kuvvetlenmiştir. Sermaye piyasası araçlarına yeni türler eklenmiş ve bu araçlar içerisinde özellikle menkul kıymet ihracı aracılığıyla piyasaların derinlik kazanmasında anonim şirketler büyük işlev görmektedir. Zira anonim şirketler, sermaye piyasasında fon talep etme yetkisine sahip temel aktörlerdir.

2.3. Anonim Şirketlere İlişkin İlkeler

2.3.1. Çoğunluk İlkesi

Tüzel kişiliği haiz olmasının bir diğer sonucu olarak anonim şirketler kural olarak organları aracılığıyla yönetilir ve dış dünyada temsil edilirler.

Anonim şirketin karar organını oluşturan genel kurul ile idare ve temsil organını oluşturan yönetim kurulunda kararlar çoğunluk ilkesine göre alınmaktadır. Karar alınmasında genel kural olarak salt çoğunluğun benimsenmesi bu ilkenin somut hukuki sonucudur (bkz. m. 390, 421). Ayrıca bazı hallerde karar alınabilmesi için nitelikli çoğunluğun iradesi gerekli kılınmıştır.

Nitelikli çoğunluğun arandığı hallere örnek olarak bilanço zararlarının kapatılması için yükümlülük ve ikincil yükümlülük koyan genel kurul kararları ile şirketin merkezinin yurt dışına taşınmasına ilişkin esas sözleşme değişikliği kararlarının, sermayenin tümünü oluşturan payların sahiplerinin veya temsilcilerinin oybirliğiyle alınması (m. 421/2) gösterilebilir. Bunlarla birlikte, genel kurulun şirketin işletme konusunun tamamen değiştirilmesi, imtiyazlı pay oluşturulması, nama yazılı payların devrinin sınırlandırılmasına yönelik esas sözleşme değişikliği kararları için sermayenin en az yüzde yetmişbeşini oluşturan payların sahiplerinin veya temsilcilerinin olumlu oyları aranmıştır (m. 421/3).

Anonim şirketler hukukunda çoğunluk ilkesi genel kural olmakla birlikte, azlığın da belirli yetkilere sahip kılınması ve çoğunluğun gücünü kötüye kullanmasını engelleyebilmek amacıyla dürüstlük kurallarına aykırılığın genel kurul kararlarında bir iptal nedeni olarak düzenlenmesi bu ilkenin mutlak bir nitelik taşımadığını gözler önüne sermektedir.

2.3.2. Malvarlığının ve Sermayenin Korunması İlkesi

Anonim şirketlerin alacaklılarının şirket borçları dolayısıyla sadece şirket malvarlığına başvurabilmesinin bir sonucu olarak alacaklıları korumak amacıyla malvarlığının ve sermayenin korunması ilkeleri benimsenmiştir⁵⁵.

Sermayenin korunması ilkesinin önemi de Türk Ticaret Kanununun genel gerekçesinin 57. paragrafında “*Güvenli kuruluş ile sermayenin korunması, anonim şirketin sınırlı sorumlu bir ticaret şirketi olmasından kaynaklanan ve birbirini tamamlayan iki taşıyıcı ilke veya bir taşıyıcı ilkenin iki yüzüdür. Bu ilkeler, veya ilke, sermayenin, şirketin hem işletme konusunun hizmetinde bulunmasını hem de tam tasarruf yetkisinin kapsamında olmasını ifade eder. ‘Hizmetinde olmak’ sermayenin, kural olarak, şirketin mülkiyetinde olması, sermayenin gerçek değeri ile şirkete filen getirilmesi, korunması ve geri iade edilmemesi şeklinde tanımlanır. AET’nin 13/12/1976 tarihli ve 77/91 sayılı şirketlere ilişkin ikinci yönergesi de bu anlayışı vurgular. Anılan ilkeler, denetlemenin amaca uygun yapılabilmesi için, basit, şeffaflığı sağlayıcı ve açık kuruluş ve sermaye artırımı hükümlerini gerekli kılar*” şeklinde

⁵⁵“Malvarlığının ve Sermayenin Korunması İlkesi” hakkında ayrıntılı bilgi için bkz. Tekinalp, Ü: Anonim Ortaklıkta Sermayenin Korunması İlkesi, Prof. Dr. Rona Serozan’a Armağan, İstanbul 2010, s. 1681-1700.

vurgulanmıştır.

Malvarlığının ve sermayenin korunması ilkeleri genel prensip olarak benimsenip birçok somut düzenlemede kendisini göstermiştir. Bu hükümlere örnek olarak TTK m. 128, 343, 344/1, 345, 348, 376, 378, 509, 512, 513 gösterilmektedir⁵⁶.

Ayrıca önemle belirtmek gerekir ki, sermayenin korunması ilkesine aykırı yönetim kurulu kararları ile genel kurul kararlarının “butlan” yaptırımına tabi tutulması kanun koyucunun bu ilkeye verdiği önemi gözler önüne sermektedir [m. 391/1(b); 447/1(c)].

2.3.3. Sınırlı Sorumluluk İlkesi

Bkz. 2.1.2.3.

2.3.4. Emredici Hükümler İlkesi

Türk Ticaret Kanununun 340. maddesine göre “Esas sözleşme, bu Kanunun anonim şirketlere ilişkin hükümlerinden ancak Kanunda buna açıkça izin verilmişse sapabilir. Diğer kanunların, öngörülmesine izin verdiği tamamlayıcı esas sözleşme hükümleri o kanuna özgülenmiş olarak hüküm doğururlar”.

6102 sayılı yeni TTK ile hukuk sistemimize dahil olan bu düzenlemeye göre Türk Ticaret Kanununun anonim şirketlere ilişkin hükümleri kural olarak emredici nitelikte olup ancak Kanundan açıkça aksinin öngörülebileceği sonucu çıkan hallerde esas sözleşme ile farklı bir belirleme yapılabilir.

Dolayısıyla bu düzenleme ile özel hukuka egemen olan sözleşme özgürlüğü ilkesine ilişkin anlayış anonim şirketler açısından farklılaştırılmıştır. Sözleşme özgürlüğünde genel kural irade serbestisi olup ilgili düzenlemelerde emredici bir hükmün varlığı hâlinde bu özgürlük kısıtlanmış kabul edilirken, TTK m. 340 gereğince, anonim şirketlerde, genel kural emredici hükümlerin varlığı olup irade serbestisi sağlayan hükümlerin varlığının açıkça tespit edilebildiği hallerde şirket esas sözleşmesi ile farklı bir belirleme yapılabilecektir⁵⁷.

Esas sözleşmeye yazılacak hususlar esas itibarıyla TTK m. 339/2’de gösterilmiştir. TTK 340. maddesinde, esas sözleşmenin, bu Kanunun anonim şirketlere ilişkin hükümlerinden ancak Kanunda buna açıkça izin verilmişse sapabileceği hükme bağlanmıştır. Maddede bahsedilen Kanun Türk Ticaret Kanunudur. Hükümde bahsi geçen “sapma” kavramını dar olarak yorumlamakta yarar vardır. Dar yorum çerçevesinde mevcut bir kanun hükmünün kapsamına giren konularda buna aykırı düzenleme yapılamayacaktır. Kanunda düzenleme olmayan konularda ise mevcut hükümlere aykırı olmayacak şekilde düzenleme yapılabilecektir. Bunun anlamı, Kanunda hüküm bulunmayan hallerde esas sözleşmeye ihtiyari düzenleme konulabilecek olmasıdır. Bu yaklaşımın aksine geniş yorum yapmaya kalkışıldığı takdirde mevcut Kanun hükümleri dışında herhangi bir düzenleme yapılamayacaktır. Zira bu durumda sapma, mevcut Kanun hükümlerine aykırı durumlarla bunların dışında olan her türlü düzenlemeyi ifade edecektir ki, bunun sonucu olarak esas sözleşmeye ihtiyari hüküm koyma olanağı ortadan kalkmış olacaktır. Bu geniş yorum, anonim şirketlerde pay sahiplerinin daralan iradelerini tamamen ortadan kaldırmış olacağı için kanaatimizce uygun değildir. Bir sapmadan söz edilebilmesi için bir Kanun hükmünün varlığına ihtiyaç olacaktır. Kanunun suskun olduğu bir konuda sapma olmayacağı gibi bir yasaktan da söz edilemeyecektir.

340. maddeye göre sapma ancak Kanunda buna “açıkça izin verilmişse” mümkündür. Hükümde geçen bu ifadenin anlamı açısından, bir maddenin sadece lafzının mı esas alınacağı, yoksa hükmün yorumuna gidilmesinin de gerekip gerekmeyeceği üzerinde durulması gereken bir husustur. Maddenin gerekçesinde, “Hükümdeki “kanunda açıkça izin verilmişse” ibaresi, maddenin lafzından “sapabilme” imkânının açıkça anlaşılmadığı durumlarda, amaca uygun düşen, metodoloji öğretisine aykırı olmayan, tatmin edici gerekçelere dayanan, sonuçları adil olan ve menfaatler dengesini gözetten bir yorumla “sapabilme”nin haklılık kazandığı varsayımları da kapsamaktadır. Kanunun somut olay hakkında sustuğu hallerde kanunî boşluğun doldurulmasına ilişkin metodoloji kuralları uygulanır.” denilmektedir.

⁵⁶ Poroy/Tekinalp (Tekinalp/Çamoğlu), s. 287.

⁵⁷ “Emredici hükümler ilkesi” hakkında ayrıntılı bilgi için bkz. Kırca, İ./Şehirli Çelik, F. H./Manavgat, Ç.: Anonim Şirketler Hukuku, C. I, Ankara 2013, s. 152-178; Karasu, R.: Anonim Şirketlerde Emredici Hükümler İlkesi, Ankara 2009.

Demek ki, Kanunda açıkça ifade edilmeyen hallerde, hükmün yorumundan bu anlam çıkarılabiliyorsa, anonim şirketin esas sözleşmesine Kanun hükmünden ayrılan bir düzenleme konulabilecektir.

Esasen -emredici olmayan-, tamamlayıcı hükümler açısından böyle bir değerlendirmeye gidilmesine de gerek bulunmamaktadır. Zira, tamamlayıcı hükümler sapma niteliği taşıyan hükümler olmadıklarından bu tür hükümlerin esas sözleşmeye konulmasında bir tereddüt ortaya çıkmayacaktır.

2.3.5. Kamuyu Aydınlatma ve Şeffaflık İlkesi

Hukuk sistemimizde ilk olarak 1963 yılında Ticaret Bakanlığı'na sunulan bir rapor ile değinilen⁵⁸ “kamuyu aydınlatma” kavramı, tarihsel süreç içerisinde önemini artırmış ve 6102 sayılı TTK ile 6362 sayılı SerPK'nın değişik hükümlerinde kendisini göstermiştir.

Bugün gelinen noktada, özellikle AB'nin bu konudaki düzenlemeleri çerçevesinde, kamunun aydınlatılması ve şeffaflık ilkeleri şirketler hukukunun bütünü açısından önem taşıyan konulardır.

6102 sayılı TTK'nın genel gerekçesinin “Kamuyu Aydınlatma/Şeffaflık” başlıklı 68. paragrafında konuya dikkat çekilmiş⁵⁹ ve Kanunun gerekçesinin birçok yerinde, “kamuyu aydınlatma” kavramından hareket edilerek düzenlemeler getirildiği belirtilmiştir. Bu tercihte, gerekçede de açıkça vurgulandığı üzere, Avrupa Birliği düzenlemeleri etkili olmuştur.

Kamuyu aydınlatma ve şeffaflık, TTK'nın özel önem verdiği “kurumsal yönetim” için ayrı bir önemi haizdir. Eşitlik (adillik), hesap verilebilirlik ve sorumluluğun yanı sıra kamuyu aydınlatma ve şeffaflık kurumsal yönetimin dört esas unsurundan birini teşkil etmektedir. TTK'nın Genel Gerekçesinin 89. paragrafında, kamuyu aydınlatma ve şeffaflığın kurumsal yönetim açısından önemi şu şekilde ayrıca vurgulanmıştır:

“Şeffaflık, şirketi ‘camdan cep’ olarak görme anlayışını aşan bir kavram, yeni bir anlayış, şirketi bütün kurumları ile kavrayan bir yaklaşımdır. Bu fenomen artık bilgi toplumu ile tanımlanmaktadır. Şeffaflık, pay sahiplerinin ve sermaye piyasasında rol sahibi tüm aktörlerin, tam bilgilendirilmesini ve aydınlatılmasını hedefler. Bu sebeple, maddî ve şekli kamuyu aydınlatmayı kapsar. Menfaat sahipleri, ilgililer, sermaye piyasası aktörleri, alacaklılar ve pay sahipleri yönünden önemli olan tüm ilişkilerin, raporların, planların, projelerin açıklanmasını içerir. Şeffaflığın anonim şirketler hukukundaki yeni aracı, internet, elektronik ortamda aktarmalar ve açılması zorunlu bulunan web siteleridir.”

Genel Gerekçede de ifadesini bulduğu üzere TTK'nın kamuyu aydınlatma ve şeffaflık ilkesi en önemli yansımalarından birini, 1524. maddeye göre açılması gereken şirket internet sitesinde bulmuştur. 1524. maddede konu geniş kapsamlı ele alınmış ve madde değiştirilmeden önce tüm sermaye şirketleri için, içeriği şeffaflık açısından maddedeki kapsamı yansıtmaması gereken bir internet sitesi açma zorunluluğu getirilmiştir. Ancak TTK'nın büyük önem verdiği bu hüküm henüz TTK yürürlüğe girmeden 6335 sayılı Kanunla değiştirilerek, tüm sermaye şirketleri için getirilen zorunluluk, sadece TTK'nın 397. maddesinin dördüncü fıkrası uyarınca (bağımsız) denetime tabi olan sermaye şirketleriyle sınırlandırılmış (TTK m. 1524/1); şeffaflığın kapsamında da değişmeden önceki hükme göre önemli daralmalara gidilmiştir. TTK 1524. maddenin birinci fıkrası uyarınca internet sitesi açılmasına ve bu sitenin belirli bir bölümünün şirketçe kanunen yapılması gereken ilanların ve kamuyu aydınlatma ilkesi kapsamında bilgi toplumu hizmetleri yönünden öngörülen hususların yayımlanması için özgülmesi hakkındaki usul ve esaslar, Ticaret Bakanlığı'nın çıkarmış olduğu “Sermaye Şirketlerinin Açacakları İnternet Sitelerine Dair Yönetmelik”te⁶⁰ düzenlenmiştir. Bu Yönetmelik 1524. maddede yaşanan daralmayı, -şirketin internet sitesinde yayımlanacak içeriği göstermekte olan 6. maddesiyle- biraz olsun genişletme çabası içindedir.

⁵⁸ Ayrıntılı bilgi için bkz. Yanlı, V.: *Sermaye Piyasası Hukuku Çerçevesinde Halka Açık Anonim Şirketler ve Kamunun Aydınlatılması*, İstanbul 2005, s. 95 vd.

⁵⁹ “Anonim şirketler öğretisinde, kamuyu aydınlatma ve şeffaflık terimleri çoğu kez eşanlamlı olarak kullanılmaktadır. Kamuyu aydınlatma esasında yılsonu finansal tabloları bağlamında ortaya atılmış ve gelişmiş bir öğretiler. Daha sonra anonim şirketlerle ilgili her konuda uygulanır bir kapsam kazanmıştır. Kamuyu aydınlatma bugün yerini oldukça büyük bir oranda daha anlaşılır bir kavram olan şeffaflığa bırakmıştır. Şeffaflığın yöneldiği hedef kitleler daha geniştir. Şeffaflık halka açık anonim şirketleri merkez alan bir anlayışın değil, bilgi toplumu yaklaşımının bir ürünüdür. Her iki terim de son elli yıldan beri anonim şirketler hukukunun gün geçtikçe ağırlığını artıran değerleridir. Günümüzde her ülke şirketler hukukunu bu değerler temelinde yenileştirmektedir”.

⁶⁰ RG.31.05.2013, S:28663.

TTK'da pay sahibinin bilgi alma ve inceleme hakkı (TTK m. 437) ile özel denetim isteme hakkı (TTK m. 438-444), aydınlatıcı haklar kategorisinde olup, anonim şirketin faaliyetleri, işlemleri, ekonomik ve finansal durumu ile geleceği hakkında pay sahibinin bilgi almasına, yönetime katılma haklarını bilinçli bir şekilde kullanmasına ve gerektiğinde tedbir almasına yardımcı olurlar. Bu haklar da temelini esas itibarıyla kamuyu aydınlatma ilkesinde bulmaktadır⁶¹.

SerPK'da da anonim şirketler yönünden kamuyu aydınlatmaya, “Kamunun Aydınlatılmasına İlişkin Esaslar” başlıklı bölüm altında, sadece 14. ve 15. maddelerde yer verilmişse de, konunun bu sınırdan ele alındığını söylemek doğru bir yaklaşım olmayacaktır. Zira Sermaye Piyasası Kanununun bütünü üzerinde bu ilkenin izlerini görmek mümkündür. İzahnamenin onaylanması sistemi, kamuyu aydınlatma belgelerinden sorumluluğun özel olarak düzenlenmesi (m. 32) -ayrıca, bir kamuyu aydınlatma belgesi olan izahnameden sorumlu olan kişiler hakkında ayrı bir sorumluluk maddesi (m. 10) daha öngörülmüş olması-, Kamuyu Aydınlatma Platformunun oluşturulması, borsaların kota alınan sermaye piyasası araçlarını ihraç edenlerin kamuyu aydınlatma yükümlülüklerini yerine getirmelerini sağlamaya yönelik düzenlemeler yapma yetkisi (m. 68/2) bunlara örnek olarak gösterilebilir. Bu doğrultuda, kamunun aydınlatılmasına yönelik düzenlemeler SerPK'nın bütününe yayılmış ve ayrıca ilgili alt düzenlemelerde de bu esastan hareket edilmiştir.

Nihayet, SPK'nın kamuyu aydınlatma yükümlülüğüne ilişkin temel düzenlemeleri olarak “Özel Durumlar Tebliği”⁶² ve “Payları Borsada İşlem Görmeyen Ortaklıklara İlişkin Özel Durumlar Tebliği (II-15.2)”⁶³ ile “Kamuyu Aydınlatma Platformu Tebliği”(VII-128.6)”⁶⁴ ve “Sermaye Piyasasında Finansal Raporlamaya İlişkin Esaslar Tebliği (II-14.1)”⁶⁵ bulunmaktadır. Özellikle halka açık anonim şirketler ile menkul kıymetlerini halka arz etmiş şirketler için önem arz eden bu düzenlemeler ile konuya ilişkin usul ve esaslar ayrıntılı olarak hükme bağlanmıştır.

2.3.6. (Bir İlkeler Bütünü) Kurumsal Yönetim

Kurumsal yönetimin (*corporate governance*), dayandığı temel ilkeler ve bu ilkelere göre oluşturulan temel kurallarla anonim ortaklığın nasıl yönetilmesi gerektiğine ilişkin bir sistemi ifade ettiği kabul edilmektedir⁶⁶.

Amerika'da ortaya çıkmış bir yaklaşımın ürünü olan kurumsal yönetim anlayışı, 1990'lı yıllarda tüm dünyaya yayılmıştır⁶⁷.

Kurumsal yönetim ilkelerinin şirketler hukukuna olan etkisini göz önünde bulunduran kanun koyucuyu, 6102 sayılı TTK'nın birçok hükmünde bu ilkeleri dikkate almış ve içerdiği kurallardan hareketle düzenleme getirmiştir⁶⁸. Bu etkinin yanı sıra TTK'nın “Kurumsal Yönetim İlkeleri” kenar başlıklı 1529. maddesi ile birlikte “halka açık anonim ortaklıklar” esas alınarak kurumsal yönetim ilkeleri, ortaklığın yönetim kurulunun buna ilişkin açıklamasının esasları ve ortaklıkların bu yönden derecelendirme kural ve sonuçlarını belirleme yetkisi SPK'ya verilmiştir.

Sermaye Piyasası Kurulu'nun uygun görüşü alınmak şartıyla, diğer kamu kurum ve kuruluşları, sadece kendi alanları için geçerli olabilecek kurumsal yönetim ilkeleriyle ilgili, ayrıntıya ilişkin sınırlı düzenlemeler yapabilirler (m. 1529/2).

6362 sayılı yeni SerPK ile birlikte kurumsal yönetim ilkeleri Kanunun halka açık anonim ortaklıklara ilişkin bölümünde yer alan 17. maddesinde düzenlenmiştir. Bu madde ile genel itibarıyla, SPK'nın kurumsal yönetim ilkelerine ilişkin yetkileri, ilişkili taraf işlemlerine ilişkin özel usul ve bu usulle bağımsız yönetim kurulu üyelerinin ilişkisi maddi hukuk kuralı olarak da hükme bağlanmıştır. SerPK m. 17/2 hükmü ile “payları borsada işlem gören halka açık ortaklıkların”, niteliklerine göre,

⁶¹Tekinalp (Poroy/Çamoğlu), s. 616.

⁶²RG. 23.01.2014, S. 28891.

⁶³RG. 23.01.2014, S. 28891.

⁶⁴RG. 27.12.2013, S. 28864.

⁶⁵RG. 13.06.2013, S. 28676.

⁶⁶Paslı, A.: Anonim Ortaklık Kurumsal Yönetimi, İstanbul 2005, s. 16.

⁶⁷Paslı, s. 18 vd.

⁶⁸Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m.334; m. 340; m. 357; m. 359; m. 369; m. 375; m. 378; m. 379; m. 381; m. 396; m. 479; m. 1529. 6102 sayılı Türk Ticaret Kanunu'nun kurumsal yönetim ilkeleri ile ilişkisi hakkında ayrıntılı bilgi için bkz. Tekinalp, Ü.: Türk Ticaret Kanunu Tasarısının Kurumsal Yönetim Felsefesine Yaklaşımı, Uğur Alacakaptan'a Armağan, C. II, İstanbul 2008, s. 635 vd.

kurumsal yönetim ilkelerine kısmen veya tamamen uymalarını zorunlu tutma yetkisinin SPK'ya verilmiş olması da dikkat çekicidir.

6102 sayılı TTK'nın ve özellikle 6362 sayılı SerPK'nın yürürlüğe girmesiyle birlikte ortaya çıkan değişiklik ihtiyacı dolayısıyla son olarak “Kurumsal Yönetim Tebliği (II-17.1)”⁶⁹ yürürlüğe konulmuştur. Her ne kadar Tebliğ açısından halka açık anonim ortaklıkların kastedildiği “ortaklıklar” teriminden hareketle düzenleme getirilse de, Tebliğin 1. maddesinin ikinci fıkrası göz önünde bulundurulduğunda, ilkelerin bir kısmının uygulanmasının zorunlu tutulduğu şirket tipinin SerPK m. 17'ye uygun olarak “payları borsada işlem gören anonim ortaklıklar” olduğu söylenebilir.

6102 sayılı TTK kurumsal yönetime ilişkin ilkeleri geniş bir şekilde bünyesine almaya çalışmıştır. Kanunun Genel Gerekçesinin 136. paragrafında kurumsal yönetim açısından bu konudaki hükümlerin, iki grupta, ilkesel ve genel hükümler olarak öngörülmüş oldukları belirtilmektedir:

“Birinci grupta; SPK'ya tanınan, kurumsal yönetim ilkelerini derecelendirme kural ve sonuçlarını belirleme yetkisi (TTK m. 1529); yönetim kurulunun şirketi bu açıdan değerlendiren açıklaması (TTK m. 375/1/f); tehlikelerin erken teşhisi komitesi (TTK m. 378); aynı konuda denetçiye verilen ikaz görevi (TTK m. 398/2, 4); yönetimin, yönetim kurulu tarafından bir teşkilat yönetmeliği (iç yönerge) ile devri (TTK m. 367); Murahhaslar (TTK m. 370); bağımsız ve ulusal standartlara göre yapılması gereken denetim (TTK m. 397 vd.) anılabilir.

İkinci grupta bazı somut düzenlemeler örnek olarak gösterilebilir. Bunları, inter alia şöyle sıralayabiliriz.

(1) Kuruluş ve temel ilkelerde: Kurucu menfaatleri (TTK m. 348), kuruluş denetçisi raporu (TTK m. 351/ 6335 sayılı Kanunla işlem denetçisi kurum olarak TTK'dan çıkarıldığı için bu hüküm de aynı Kanunla yürürlükten kaldırılmıştır), eşit işlem ilkesi (TTK m. 357), pay sahiplerinin şirkete borçlanmalarının yasaklanması (TTK m. 358).

(2) Yönetim kurulu düzeyinde: Profesyonel yönetimi sağlamak amacıyla, yönetim kurulu üyelerinin pay sahibi olmaları zorunluluğunun kaldırılması (TTK m. 359); azlığa yönetim kurulunda temsil hakkı (TTK m. 360); yönetim kurulu üyelerinin görevleri sırasında şirkete kusurlarıyla verecekleri zararın sigorta ettirilmesi (TTK m. 361); borca batıklıkta nesnellik ve önlemler (TTK m. 376, 377).

(3) Denetleme konusunda: Bağımsızlık, tarafsızlık, uluslararası standartta denetim, denetçinin müşterisine denetimden başka hizmet verememesi, danışmanlık yapamaması; aynı müşteriye aynı denetçi takımı ile denetim hizmeti sunulmaması, yönetim kurulunun yıllık raporunun denetim kapsamında olması, riskin teşhisi ve iç denetim düzeninin standartlara uyup uymadığının denetimi (TTK m. 397-406, özellikle m.397, 398 ve 400).

(4) Genel kurul düzeyinde: Devredilemez yetkilerin belirlenmesi (TTK m. 408); genel kurul iç yönetmeliği (iç yönerge) (TTK m. 419); organ temsilcisi, bağımsız temsilci, kurumsal temsilci (TTK m. 428 vd.); oyda imtiyazın sınırlandırılması (TTK m. 479).

(5) Farklılaştırılmış teselsül [bu tür teselsül bağımsız olan ve olmayan yönetim kurulu üyelerinin sorumluluklarının farklılaştırılmasında önemli rol oynayabilir. Hüküm bu yönde öğreti ve yargı kararı gelişimine uygundur.] (TTK m. 557).

(6) Şeffaflık: web sitesi (internet sitesi) (TTK m. 1524)”

2.3.7. Eşit İşlem İlkesi

Eşit işlem ilkesi, Türk Ticaret Kanununun 357. maddesinde “Pay sahipleri eşit şartlarda eşit işleme tabi tutulur” şeklinde genel bir hükümle kabul olunmuştur. Söz konusu düzenleme ile bir taraftan organların öznel ve keyfi karar ve uygulamalarına bir üst hukuk kuralı ile kanunî bir barikat çekilmekte, diğer taraftan da esas sözleşmelerdeki hükümlerin adil ve menfaatler dengesine uygun bir şekilde yorumlanması sağlanmaktadır⁷⁰.

⁶⁹RG. 03.01.2014, S. 28871.

⁷⁰Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 357.

Yukarıda zikredilen genel ilkenin yanı sıra değişik hükümlerde de özel olarak düzenlenen “eşit işlem ilkesi”nin gereği olarak, genel kurul ve özellikle yönetim kuruluna “eşit durumdaki pay sahiplerine eşit davranma yükümlülüğü” yüklenmiştir. Bu ilke ile ilgili özel hükümlerden bazıları olarak TTK m. 437/2, 461, 466, SerPK m. 18/5 örnek gösterilebilir.

Eşit işlem ilkesinin ancak şartların eşit olması hâlinde uygulanabileceği; pay sahiplerinin eşit işlem ilkesinden oyları ile ve somut olaya özgü olarak vazgeçebilecekleri; ancak ilkenin bütünüyle ve her hâl için kaldırılamayacağı ve bazı durumlarda mutlak olduğu Kanunun gerekçesinde özel olarak vurgulanmıştır⁷¹.

Bu ilkenin muhatapları anonim şirketin organlarıdır. TTK m. 391 hükmü gereği bu ilkenin somut muhatabı yönetim kuruludur. Ancak muhataplar yönetim kurulu ile sınırlı da değildir. Pay sahibinin keyfi bir işlem ile karşı karşıya kalması halinde ilke genel kurul açısından da uygulanacaktır. Şirketin tasfiye sürecinde tasfiye memurları da bu ilkeye uygun hareket etmek durumundadır. Pay sahiplerinin bu ilkenin muhatabı olup olamayacakları tartışılacak bir konudur. Genel olarak pay sahiplerinin birbirleriyle olan ilişkilerinde ilkenin uygulanmayacağı kabul edilmekle birlikte, özellikle çoğunluk pay sahipleri ile azlık pay sahipleri arasındaki ilişkilerde bu ilkeye uyum önem taşıyabilecektir. Bu yönde örneğin, anonim şirket yönetim kontrolünün el değiştirmesi durumunda, yönetim kontrolünü ele geçirmiş olan pay sahipleri tarafından, azınlıkta kalan pay sahipleriyle diğer pay sahiplerinin eşit işleme tabi tutulması önem taşıyacaktır (bkz. SerPK m. 26).

İlkenin genel uygulama kriteri, “eşit şartlarda eşitlik”tir. İlke bazı hallerde mutlak, bazı durumlarda ise nisbi şekilde uygulanır. İlkenin mutlak şekilde uygulandığı hallerde pay sahipleri arasında bir farklılaştırmaya gidilmesi mümkün değildir [pay sahibinin oransallık ilkesinin uygulanmadığı vazgeçilemez ve elinden alınamaz haklarında durum böyledir (örn. genel kurula katılma hakkı, genel kurul kararları aleyhine iptal davası açma hakkı, bilgi alma, özel denetçi atanmasını isteme, yönetim kurulu üyeleri, yöneticilere karşı sorumluluk davası açma hakkı vb.)]. İlkenin nisbi olarak uygulanmasında, pay sahiplerinin şirket içindeki konumları farklılaştığı ölçüde farklı uygulamaya tabi tutulmaları mümkün olur [oransallık ilkesinin uygulandığı pay sahipliği haklarında durum geçerlidir (örn. kâr payı alma hakkı, rüçhan hakkı, oy hakkı vb.)]. Ancak bu tür uygulamanın da objektif kriterlere dayanması, keyfi olmaması gerekmektedir. TTK’nın 369. maddesi yönetim kurulu üyelerine, özen ve bağlılık yükümlülükleri çerçevesinde, şirketin menfaatlerini dürüstlük kurallarına uyarak gözetme yükümlülüğü yüklemektedir. Bu yönde eşit işlem ilkesi bakımından pay sahipleri arasında farklılık yaratan uygulamanın şirketin menfaatinin gerektirdiği hallerde ilkeye aykırılık teşkil etmeyeceğini savunmak mümkün görünmektedir⁷².

Son olarak, eşit işlem ilkesine aykırı yönetim kurulu kararları için TTK m. 391/1(a) hükmü ile “butlan” yaptırımının öngörüldüğü ve her ne kadar TTK m. 447’de açıkça zikredilmese de, bu ilkeye aykırı genel kurul kararları için de söz konusu yaptırımın uygulanabileceğinin savunulduğunu⁷³ belirtmekte yarar vardır. Eşit işlem ilkesine aykırı yönetim kurulu kararları nedeniyle yönetim kurulu üyeleri aleyhine sorumluluk davası açılması da düşünülebilecektir. Ancak 357. maddenin gerekçesinde, “eşit işlem ilkesine aykırılığın hukuki sonucu, somut olayın şartlarına bağlı olarak iptaldir; iptal söz konusu tek sonuç değildir” denildiği görülmektedir. Bu gerekçeden hareketle eşit işlem ilkesine aykırılık halinde esasen iptal edilebilirliğin gündeme gelmesi gerektiği, butlanın ise daha istisnai uygulanabileceği de değerlendirilebilir. Fakat, TTK’da yönetim kurulu kararlarının butlanı düzenlenmiş olduğu halde bu kararların iptalinin kabul edilmemiş olduğu ve düzenlenmediği unutulmamalıdır. Ancak eşit işleme aykırılık bir genel kurul kararı ile gündeme gelmiş ise, o takdirde şartlarına göre genel kurul kararına karşı butlanın tespiti davası ya da iptal davası açılması söz konusu olabilecektir.

2.3.8. Pay Sahiplerinin Şirkete Borçlanma Yasağı

Türk Ticaret Kanununun anonim şirketlere ilişkin bölümü içerisinde “temel ilkeler” üst başlığı altında “pay sahiplerinin şirkete borçlanma yasağı” ilkesel bir düzenlemeye kavuşturulmuştur (TTK m. 358).

⁷¹Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 357.

⁷²Bkz. Şehiralî Çelik F. H. (Kırca, İ./ Manavgat, Ç): Anonim Şirketler Hukuku, C. I, Ankara 2013, s. 143, 144.

⁷³Tekinalp (Poroy/Çamoğlu), s. 619.

6102 sayılı TTK'nın kabul edilen ilk şeklinde kenar başlığıyla uyumlu daha katı bir düzenleme anlayışı ve yaptırım öngörülmüşken TTK'nın yürürlüğe girmesine çok kısa bir zaman kala 6335 sayılı Kanun⁷⁴ ile yapılan değişiklikle yasak oldukça yumuşatılmıştır⁷⁵.

Düzenlemenin son şekline göre, “*Pay sahipleri, sermaye taahhüdünden doğan vadesi gelmiş borçlarını ifa etmedikçe ve şirketin serbest yedek akçelerle birlikte kârı geçmiş yıl zararlarını karşılayacak düzeyde olmadıkça şirkete borçlanamaz*”.

Şu halde;

- Pay sahiplerinin sermaye taahhüdünden doğan vadesi gelmiş borçları ifa edildiyse ve
- Şirketin serbest yedek akçelerle birlikte kârı geçmiş yıl zararlarını karşılayacak düzeyde ise

pay sahipleri geçerli olarak şirkete borçlanabilirler.

Pay sahiplerinin şirkete borçlanma yasağına ilişkin TTK m.358'e aykırı hareket edilmesinin özel hukuk yönünden yaptırımı, işlemin geçersiz (batıl) sayılması, cezai yaptırımı ise m. 562/5 gereği bu düzenlemeye aykırı olarak pay sahibine borç verenlerin üçyüz günden az olmamak üzere adli para cezası ile cezalandırılmasıdır.

TTK'nın 395. maddesinin ikinci fıkrasında da yönetim kurulu üyeleri için şirkete borçlanma yasağı düzenlenmiştir. 6335 sayılı Kanunla değiştirildikten sonra hükmün son hali şu şekildedir: “*Pay sahibi olmayan yönetim kurulu üyeleri ile yönetim kurulu üyelerinin pay sahibi olmayan 393 üncü maddede sayılan yakınları şirkete nakit borçlanamaz. Bu kişiler için şirket kefalet, garanti ve teminat veremez, sorumluluk yüklenemez, bunların borçlarını devralamaz. Aksi hâlde, şirkete borçlanılan tutar için şirket alacaklıları bu kişileri, şirketin yükümlendirildiği tutarda şirket borçları için doğrudan takip edebilir.*” Bu hüküm 358. madde ile birlikte değerlendirildiğinde, pay sahibi olan yönetim kurulu üyelerinin 395. madde kapsamında olmadıkları, onlar için borçlanma yasağı sınırlarının -ve borçlanabilme imkanının- 358. maddeye göre tespit edilmesi gerektiği rahatlıkla söylenebilecektir. 395. maddede bu maddeye aykırı borçlananlara karşı alacaklıların doğrudan takip yapabilme imkânı düzenlendiği gibi, cezai yaptırım olarak da 562. maddenin beşinci fıkrasının (c) bendine göre -şirkete aynı ya da nakdi borçlanarak- bu hükmü ihlal edenler için üç yüz günden az olmamak üzere adli para cezası öngörülmüştür.

2.3.9. Oransallık İlkesi

Oransallık ilkesi, anonim şirketlerde pay sahipliği haklarının sermayeye katılım oranına göre belirlenmesidir. Bu ilke, esas itibarıyla, anonim şirketlerde sermayenin paylara bölünmüş olmasının doğal bir sonucudur. Pay sahipliği haklarından malvarlıksal haklarda, yani kâr payı, tasfiye bakiyesine katılma ve rüçhan hakkında; ayrıca yönetime katılma haklarından oy hakkında bu ilke uygulanır. Aynı şekilde sermayenin onda biri; halka açık ortaklıklarda ise sermayenin yirmide birine sahip olan kimselerce kullanılan azlık haklarında da, hak sahipliği sermayenin belirli bir oranında payı elinde bulundurmaya göre hesaplandığından, azlık haklarında da oransallık ilkesinin geçerli olduğunu söyleyebiliriz.

Bununla birlikte bazı pay sahipliği haklarında oransallık ilkesi uygulanmaz. Başka bir deyişle, sermayeye katılım oranından bağımsız olarak kullanılabilecek pay sahipliği hakları da vardır. Bunlar, genel kurula katılma, bilgi alma ve inceleme, özel denetçi atanmasını isteme, genel kurul kararlarına karşı iptal davası açma gibi koruyucu nitelikteki haklardır. Bu tür haklarda sermayeye katılım oranı ne olursa olsun her bir pay sahibi bu hakları kullanabilir.

Bazı haklarda ise oransallık ilkesine esas sözleşme ile istisna getirilebilir. Örneğin TTK md.434.1 uyarınca birden fazla oya sahip olanlara tanınacak oy sayısı esa sözleşme ile sınırlandırılabilir. Nihayet, TTK md. 478.2 uyarınca kâr payı, tasfiye payı, rüçhan veya oy hakkı gibi haklarda imtiyaz öngörülerek, oransallık ilkesinden esas sözleşme ile sapılmasına olanak tanınmış olduğunu da belirtmek gerekir.

⁷⁴RG. 30.06.2012, S. 28339.

⁷⁵Değişikliğin eleştirisi için bkz. Poroy/Tekinalp (Tekinalp/Çamoğlu), s. 322 vd.

2.4. Sürdürülebilir Finans Alanındaki Gelişmelerin ve Düzenlemelerin Anonim Şirketlere Etkileri

2.4.1. Sürdürülebilir Finans Kavramı ve Önemi

Dünyada son yıllarda yaşanan sosyal gelişmeler ve çevresel olumsuzluklar, kalkınmanın sadece iktisadi bir hedef olmadığını ortaya koymuş, bunun sonucu olarak da sürdürülebilir kalkınma anlayışının benimsenmesi gereği ortaya çıkmıştır. Aksi halde mevcut koşullar altında çevreye ve sosyal değişimlere duyarlılık göstermeden mevcut büyümenin sürdürülemediği, özellikle iklim değişikliği, çevresel tahribatlar ile gün yüzüne çıkmıştır. Öte yandan, sürdürülebilir kalkınma hedeflerinin gerçekleştirilmesi için ihtiyaç duyulan kaynağın da yalnızca kamu kaynakları ile sağlanmasının mümkün olamayacağı anlaşılmış ve söz konusu kaynağın sağlanmasında kamu maliyesinin yanı sıra finans sektöründen de yararlanılması gereğini ortaya çıkarmıştır. Bu gelişmeler sürdürülebilir finans kavramının doğmasına yol açmıştır. Bu kabulden hareketle, sürdürülebilir finans, finansal piyasalardaki uygulamalarda, ürünlerde, politikalarda çevresel, sosyal ve kurumsal yönetsel (“enviromental, social, governance”/“ESG”) faktörlerin dikkate alınması şeklinde tanımlanmaktadır.

ESG kavramıyla birlikte “sosyal sorumlu yatırımcılık” ve “etki yatırımcılığı” gibi kavramlar da doğmuştur. Her iki yatırımcılık anlayışı da ESG kriterlerini önemser ve buna göre bir yatırım kararı verilmesini sağlar. Bununla birlikte, sosyal sorumlu yatırımcılık, riskli alanlardan daha uzak durması veya kâr maksimizasyonu ile ilgilenirken, etki yatırımcılığında daha fazla riskin kabul edilebilir olması ve hatta kâr beklentisinin bile az olması mümkündür. Başka bir deyişle, etki yatırımcıları, kâr edememe pahasına ESG'ye önem veren şirketlere yatırım yapabilmektedir.

O halde ESG yatırımının iki boyutu olduğu söylenebilir. Birinci boyutta yatırımcılar bakımından daha az kârlı bir alana hatta kâr etmeme pahasına çevresel, sosyal etkileri gözetilerek yatırım yapılması mümkündür. Böyle bir yatırım yapılması nedeniyle zarar edilmiş olması, söz konusu yatırımcının kurumsal bir yatırımcı olması durumunda müşterilerine karşı sorumluluğa yol açmayacaktır. İkinci boyutunda ise ESG'ye önem veren bir anonim şirketin de bu nedenle maruz kalacağı riskler, bu alanda yürüttüğü faaliyetler nedeniyle kâr elde edememesi nedeniyle hukuki sorumluluğa muhatap olmaması gerekir.

Ancak bunların hukuki sorumluluğa yol açmaması, söz konusu alanda yatırım yapılacağının önceden kamuya, ilgililere duyurulması, yatırım yapılan alan ile yürütülecek faaliyetlerin ESG kapsamında olup olmadığının belirli olması, ESG yatırımı adı altında yatırımcıların, pay sahiplerinin ve alacaklıların mağdur da edilmemesini gerekli kılar. Bu da ESG kavramının üçüncü bir boyuta da ihtiyaç duyduğunu göstermektedir: ESG raporlaması.

Başka bir deyişle, sürdürülebilir finansın üçüncü sacayağında şirketlerin sürdürülebilirlik perspektifine sahip olup olmadıklarının denetlenmesi ve raporlanması yer alır. Sürdürülebilirlik kavramının ortaya çıkmasıyla şirketlerin finansal bilgilere dayalı raporlamayla beraber finansal olmayan raporlama yapmasının da önemi anlaşılmıştır. Gerçekten de, özellikle son yıllarda çevresel etkilerin öneminin artışı ile sosyal sorumluluğu benimseyen şirketlerin toplum nezdinde uyandırdığı güven ve itibar olguları, bir şirketin değerini yükselten tek etkenin kârlılığındaki artış olmadığını göstermiştir. Finansal tablolar bir şirketin uzun vadede değer yaratma kabiliyetine katkı sağlayan tüm unsurları içermemektedir. Oysa, uzun vadede bir şirketin yaratacağı değer, çevresel, sosyal ve kurumsal yönetim ilkelerine uyumun sağlanıp sağlanamamasıyla yakından ilgilidir. Bunlar iyi yönetildiğinde firmaya pozitif değer sağlayacak olup kötü yönetildiğinde ise ciddi zararlara neden olabilecektir. Bu anlayış değişikliği, finansal raporlamanın yanında yatırım kararı alacak kesimlerin tüm maddi risk ve fırsatları anlamalarını kolaylaştırmak amacıyla şirketin çevresel, sosyal ve kurumsal yönetim bilgilerinin ölçülmesine ve raporlanmasına olanak tanıyacak yeni ve ilave bir raporlama yapılmasının gereğini ortaya çıkarmıştır.

2.4.2 Sürdürülebilir Finansla İlişkin Uluslararası Düzenlemeler

Sürdürülebilir finansla ilişkin son yıllarda uluslararası kuruluşlar nezdinde önemli çalışmalar yapılmıştır. Bunların tümüne değinmek, şüphesiz şirketler hukukunun alanının dışında çıkmaktadır. Ancak anonim şirketler hukukuna etkileri itibarıyla bunlardan en önemlilerine değinilecek olursa, başta Birleşmiş Milletler nezdinde yapılan strateji oluşturmaya yönelik çalışmaların ardından özellikle

Avrupa Birliği'nde bu konuda son derece önemli gelişmelerin yaşandığı, hatta hazırlanmış olan taslaklar göz önüne alındığında bu alandaki çalışmaların devam ettiği de söylenmelidir.

Bunlara kısaca değinmek gerekirse, ilk olarak Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda, 27.09.2015 tarihinde Sürdürülebilir Kalkınma için 2030 Ajandası'nın ("The 2030 Agenda for Sustainable Development") kabul edildiğini ifade etmek gerekir.

12.12.2015 tarihinde, Birleşmiş Milletler tarafından Paris'te düzenlenen İklim Değişikliği Konferansı'nda imzalanan Paris Anlaşması da sürdürülebilir finans alanında önemli bir kilometre taşı olmuştur. Zira, Paris Anlaşması ile iklim değişikliğinin olumsuz etkilerine karşı uyum kabiliyetinin artırılması, düşük sera gazı emisyonlu kalkınmanın temin edilmesi; düşük emisyonlu ve iklim dirençli kalkınma yolunda finans akışının istikrarlı hale getirilmesi hedeflenmektedir. Türkiye tarafından 22.04.2016 tarihinde imzalanan Paris Anlaşması, 7335 sayılı Paris Anlaşmasının Onaylanmasının Uygun Bulunduğuna Dair Kanun (RG. 07.10.2021, S. 31621) ile yürürlüğe girmiştir.

08.03.2018 tarihinde Avrupa Birliği Konseyi, Sürdürülebilir Kalkınmanın Finansmanı başlıklı eylem planını ("Action Plan: Financing Sustainable Growth") açıklamıştır.

Sürdürülebilir Kalkınmanın Finansmanı'na İlişkin Eylem Planı'nda belirtilen eylemleri gerçekleştirmek için Avrupa Birliği'nde yürürlüğe konan -ve yürürlüğe konması planlanan- hukuki düzenlemeler üç ana başlık altında toplanabilir. Bunlardan ilki, sürdürülebilir ekonomik faaliyetlerin tespitine ilişkin sınıflandırma sisteminin açıklanması hakkındadır. Bu kapsamda ilk olarak, 18.06.2020 tarihinde, sürdürülebilir ekonomik faaliyetlerin tespit edilmesine ilişkin koşulları gösteren 2020/852 sayılı Sürdürülebilir Yatırımların Hızlandırılmasına İlişkin Çerçevenin Oluşturulması ve 2019/2088 sayılı AB Tüzüğü'nde Değişiklikler Yapılmasına İlişkin Tüzüğü (Sınıflandırma Tüzüğü/"Taxonomy Regulation") kabul edilmiştir.

Buna ilave olarak, Avrupa Birliği, 15.11.2014 tarihinde Belirli Büyüklükteki Ortaklıkların ve Grupların Finansal Olmayan ve Çeşitliliğe İlişkin Bilgileri Açıklamaları İçin 2013/34 sayılı Avrupa Birliği Direktifi'nde Değişiklik Yapılmasına İlişkin 2014/95 sayılı Avrupa Birliği Direktifi'ni yayımlayarak 2013/34 sayılı AB Direktifi'ne iki madde eklemiştir. 2013/34 sayılı AB Direktifi'ne m. 19a ve m. 29a hükümlerinin eklenmesinin nedeni; ortaklıkların ve grupların, faaliyetleriyle ilgili açıkladıkları sosyal ve çevresel bilgiler için AB düzeyinde asgari bir standart getirmiştir. İşte, sürdürülebilir finans alanında yaşanan söz konusu gelişmelerin ardından Avrupa Komisyonu, bu kez Kurumsal Sürdürülebilirlik Raporlaması İçin Bazı Avrupa Birliği Düzenlemelerinde Değişiklikler Yapılmasına İlişkin Taslak Avrupa Birliği Direktifi'ni 21.04.2021 tarihinde yayımlamıştır. Taslak henüz yürürlüğe girmemiş olamkal birlikte, aşağıda değinileceği üzere TTK md. 88/6 fıkrasına yapılan sürdürülebilir finans alanına ilişkin eklemenin ardından söz konusu Taslağın da Türk hukukuna uyarlanması yönünde çalışmalar yapılacaktır.

2.4.3. Türk Ticaret Kanunu'nda Sürdürülebilir Finansla İlişkin Düzenlemeler

Dünya'da yaşanan sürdürülebilir finans alanındaki gelişmelerin ülkemizi de etkilemesi kaçınılmazdır. Kanun seviyesinde ilk olarak sürdürülebilir finansla ilişkin faaliyetlerin raporlanması konusu, finansal raporlamanın bir parçası haline getirilmiştir. Gerçekten de, 6102 sayılı TTK'nın 88 inci maddesine 02.06.2022 tarih ve 7408 sayılı Kanun'la eklenen altıncı fıkra ile,

"Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu, belirlediği işletmeler ve kuruluşlar için uygulamada birliği ve sürdürülebilirliğe ilişkin raporlamaların uluslararası alanda geçerliliğini sağlamak amacıyla uluslararası standartlarla uyumlu olacak şekilde Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartlarını belirlemeye ve yayımlamaya yetkilidir. Belirli alanları düzenlemek ve denetlemek üzere kanunla kurulan kurum ve kurullar, Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartlarına uygun olmak şartıyla, kendi alanları için geçerli olacak standartlarla ilgili olarak ayrıntıya ilişkin düzenlemeler yapabilir."

hükmü anonim şirketler hukukunda önemli bir yenilik getirmiştir.

Anılan hükmün gerekçesinde;

"Finansal piyasaların etkin bir şekilde faaliyet göstermesi için yatırım kararları alınırken sürdürülebilirlikle ilgili risklere ve fırsatlara ilişkin kaliteli ve karşılaştırılabilir bilgiye ulaşılması

günümüzde çok önemli hale gelmiştir. Küresel sürdürülebilirlik standartlarına yönelik yoğun talebe yanıt olarak İskoçya'nın Glasgow şehrinde 31 Ekim - 12 Kasım 2021 tarihleri arasında küresel ısınma ve sera gazı salınım oranlarını azaltma amacıyla 197 ülkenin katılımıyla gerçekleştirilen 2021 Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Konferansında (COP26) Uluslararası Muhasebe Standartları Vakfı tarafından Uluslararası Sürdürülebilirlik Standartları Kurulunun kurulduğu ilan edilmiştir.

Uluslararası Sürdürülebilirlik Standartları Kurulunun temel amacı, UFRS Sürdürülebilirlik Açıklama Standartları adıyla kamu yararını gözeterek finansal piyasalar için kapsamlı bir küresel sürdürülebilirlik standart seti geliştirmektir. Bu kapsamda, UFRS Sürdürülebilirlik Açıklama Standartları vasıtasıyla yatırımcıların işletme değerini belirlemesi, işletmelerin çevresel, sosyal ve kurumsal yönetime ilişkin sorunlara nasıl karşılık verdiğini anlaması ve yatırım kararı alırken sürdürülebilirliğe ilişkin ihtiyaca uygun bilgiye ulaşması kolaylaşacaktır. Uluslararası Sürdürülebilirlik Standartları Kurulu, Uluslararası Muhasebe Standartları Kurulu ile birlikte Uluslararası Muhasebe Standartları Vakfı bünyesinde yer alacak ve onunla yakın bir şekilde çalışacaktır.

Bu kapsamda, Uluslararası Muhasebe Standartları Vakfı tarafından yayımlanan söz konusu standartların Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu tarafından belirlenmesi ve yayımlanması amacıyla anılan Kuruma yetki verilmesi amaçlanmaktadır.”

ifadeleri yer almaktadır.

Öte yandan 9.11.2022 tarihli Resmi Gazete’de yayımlanan 7420 sayılı Kanun’un 42 nci maddesi ile 660 sayılı Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumunun Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararnamenin 9 uncu maddesinde yapılan değişiklik ile Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurulunun yetki ve görevlerinin kapsamının genişletilmesine yönelik düzenlemelere yer verilmiştir. Bu kapsamda maddeye eklenen bent ile; “Uluslararası standartlarla uyumlu olacak şekilde Türkiye Sürdürülebilirlik Standartlarını belirlemek ve yayımlamak, gerektiğinde değişik işletme büyüklükleri ve sektörler itibarıyla farklı düzenlemeler yapmak, bu konularda denetim yapacakları yetkilendirmek ve gözetime tabi tutmak.” yetki ve görevi Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumuna verilmiştir.

Esasen Türk hukukunda ilk defa, Kurumsal Yönetim Tebliği (II-17.1)’nde Değişiklik Yapılmasına Dair Tebliği (II-17.1.a) ile, Kurumsal Yönetim Tebliği’ne sürdürülebilirliğe ilişkin hükümler eklenmiş ve kurumsal yönetim ilkelerine tabi halka açık ortaklıklar, sürdürülebilirlik ilkelerine tabi tutulmuştur. Sürdürülebilirlik ilkelerinin uygulanmasında gönüllülük esası benimsenmiştir. Buna göre, halka açık ortaklıklar, yıllık faaliyet raporlarında ya Sermaye Piyasası Kurulu tarafından yayımlanan “sürdürülebilirlik ilkeleri uyum çerçevesi” kapsamında açıklamalarda bulunur ya da sürdürülebilirlik ilkeleri uygulanmıyor ise, buna ilişkin gerekçeli bir açıklama yapar.

Öte yandan, TTK md. 88/6 hükmünde Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu tarafından söz konusu uluslararası standartlarla uyumlu olacak şekilde Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartlarının yayımlanacağı düzenlenmiştir. Adı geçen Kurum tarafından Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartlarının Belirlenmesi konusu adı altında TSRS 1 “Sürdürülebilirlikle İlgili Finansal Bilgilerin Açıklanmasına İlişkin Genel Hükümler” ve TSRS 2 “İklimle İlgili Açıklamalar” başlıklı iki sürdürülebilirlik standardı ile “Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartları (TSRS) Uygulama Kapsamına İlişkin Kurul Kararı” yayımlanmıştır⁷⁶.

Yayımlanan Kurul Kararı’nın 3 üncü maddesi uyarınca;

- “(1) Bu fıkranın b bendinin (1) alt bendi dışında kalan kurum, kuruluş ve işletmelerden;
- Aktif toplamı 500 Milyon Türk Lirası
 - Yıllık net satış hasılatı 1 Milyar Türk Lirası
 - Çalışan sayısı 250 kişi

⁷⁶ 29.12.2023 tarihli ve 32414 sayılı 1. Mükerrer RG’de yayımlanmıştır.

ölçütlerinden en az ikisinin eşik değerlerini art arda iki raporlama döneminde aşan kurum, kuruluş ve işletmelerin sürdürülebilirlik raporlarının hazırlanmasında TSRS'lerin uygulanmasına;

a) 6362 sayılı Kanun uyarınca Sermaye Piyasası Kurulunun düzenleme ve denetimine tabi şirketlerden;

- (1) Yatırım kuruluşları,
- (2) Kolektif yatırım kuruluşları,
- (3) Portföy yönetim şirketleri,
- (4) İpotek finansmanı kuruluşları,
- (5) Merkezi takas kuruluşları,
- (6) Merkezî saklama kuruluşları,
- (7) Veri depolama kuruluşları,

(8) Payları Borsa İstanbul A.Ş.'nin Yakın İzleme Pazarında ve nitelikli yatırımcılara satılmak üzere Girişim Sermayesi Pazarı'nda işlem gören ortaklıklar hariç olmak üzere Borsa pazarlarında işlem gören ortaklıklar,

(9)⁷⁷

b)⁷⁸ 19/10/2005 tarihli ve 5411 sayılı Bankacılık Kanunu uyarınca Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumunun düzenleme ve denetimine tabi işletmelerden;

- (1) Bankalar,
- (2) Derecelendirme kuruluşları,
- (3) Finansal holding şirketleri,
- (4) Finansal kiralama şirketleri
- (5) Faktoring şirketleri,
- (6) Finansman şirketleri,
- (7) Varlık yönetim şirketleri,

(8) Finansal holding şirketlerinde ve bankalarda 5411 sayılı Kanunda tanımlandığı şekliyle nitelikli paya sahip olan şirketler,

(9) Tasarruf finansman şirketleri.

c) 3/6/2007 tarihli ve 5684 sayılı Sigortacılık Kanunu ile 28/3/2001 tarihli ve 4632 sayılı Bireysel Emeklilik Tasarruf ve Yatırım Sistemi Kanunu kapsamında faaliyet göstermekte olan sigorta, reasürans ve emeklilik şirketleri.

ç) Borsa İstanbul Piyasalarında faaliyet göstermesine izin verilen; yetkili müesseseler, kıymetli madenler aracı kurumları, kıymetli maden üretimi veya ticaretiyle iştigal eden şirketler.

(2) Bu maddenin 1 inci fıkrasının b bendinin (1) alt bendinde yer alan bankalardan Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu bünyesinde yer alanlar dışındaki bankaların herhangi bir eşik değere tabi olmaksızın sürdürülebilirlik raporlarının hazırlanmasında TSRS'lerin uygulanmasına,

(3) Yukarıdaki kapsama dâhil olmayan kurum, kuruluş ve işletmelerin sürdürülebilirlik raporlarının hazırlanmasında isteğe bağlı olarak TSRS'leri uygulayabileceğine,

karar verilmiştir.”

⁷⁷ 18.12.2024 tarihli ve 32756 sayılı RG'de yayınlanan KGK kararı ile zorunlu uygulama alanından çıkartılmıştır.

⁷⁸ 18.12.2024 tarihli ve 32756 sayılı RG'de yayınlanan KGK kararı ile zorunlu uygulama kapsamı alanında şube ve çalışan sayısına göre esneklik öngörülmüştür.

Yukarıda yer verilen Kurul Kararına göre özetle, kararın 3 üncü maddesinin birinci fıkrasında sayılan ve hadlere tabi olan işletmeler arasından;

- Aktif toplamı 500 Milyon Türk Lirası
- Yıllık net satış hasılatı 1 Milyar Türk Lirası
- Çalışan sayısı 250 kişi

ölçütlerinden en az ikisinin eşik değerlerini art arda iki raporlama döneminde aşan işletmeler zorunlu uygulama kapsamına dâhildir.

Ayrıca, 19/10/2005 tarihli ve 5411 sayılı Bankacılık Kanunu uyarınca Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumunun düzenleme ve denetimine tabi bankalar, her ne kadar aşağıdaki listede sayılmış olsalar dahi, herhangi bir eşik değere tabi olmaksızın zorunlu raporlama kapsamındadırlar. Ancak Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu bünyesinde yer alanlar bankalar bu uygulamadan muaf tutulmuştur.

Son olarak, zorunlu olmamakla birlikte, kapsam dışında yer alan işletmeler de gönüllülük esasına göre Türkiye Sürdürülebilirlik Raporlama Standartlarına uygun raporlama yapabilecekleri ifade edilmiştir⁷⁹.

2.4.4. Sürdürülebilir Finans Alanındaki Gelişmelerin Anonim Şirketlere Etkileri

Öncelikle belirtmek gerekir ki sürdürülebilir finans ile ilgili gelişmeler dünyada da oldukça yeni olup, pek çok düzenleme taslak halindedir. Bu kavramın anonim şirketler alanındaki etkileri sadece sürdürülebilirlik raporlamasından ibaret olmayacaktır. Örneğin, sürdürülebilirlik ilkelerine uygun davranmayan anonim şirketleri bu sebeple hukuki sorumluluk riskine maruz kalacak olmaları muhtemel hale gelecektir. Ancak böyle bir sorumluluğun doğması için yönetim kuruluna bu hususta bir yükümlülük yüklenmiş olması gerekir. TTK uyarınca yönetim kurulu pay sahiplerine karşı sorumlu olup, TTK'nın düzenleniş mantığı tümüyle pay sahiplerinin çıkarlarının korunması ve karının maksimize edilmesi üzerine kurulmaktadır. Dolayısıyla, anonim şirket yönetim kurulunun görevlerini düzenleyen maddelerinde bu hususta açık bir düzenleme yapılmasına ihtiyaç vardır. Başka bir deyişle, yönetim kurulunun ESG faaliyetlerini gereği gibi yerine getirmemesinden dolayı sorumlu tutulması, bunların da bir yükümlülük olarak eklenmesi halinde söz konusu olabilir.

Sürdürülebilir finansın anonim şirketlere etkilerinden bir diğeri ise, ESG yatırımlarının finansmanı için gerekli kaynağın bulunmasında yeni fırsatlar sunmasıdır. Bunların başında yeşil borçlanma araçları gelmektedir. Yeşil borçlanma aracı, ihraçtan elde edilen gelirlerin yalnızca yeni veya mevcut yeşil projelerin tamamını veya bir kısmını finanse etmek veya yeniden finansını sağlamak üzere kullanılan borçlanma araçlarını ifade etmektedir.

Nitekim, Sermaye Piyasası Kurulu, sürdürülebilirliğe katkı sağlayacak yatırımların finansmanının teşvik etmek amacıyla, “Yeşil Borçlanma Aracı, Sürdürülebilir Borçlanma Aracı, Yeşil Kira Sertifikası, Sürdürülebilir Kira Sertifikası Rehberi”ni 24.02.2022 tarihinde yayımlamıştır (i-SPK 128.18 sayılı İlke Kararı).

⁷⁹ https://www.kgk.gov.tr/Portalv2Uploads/files/Duyurular/sustainability/Duyuru_Surdurulebilirlik.pdf

SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 1.,2.,3.)

1. Aşağıdakilerden hangisi anonim şirketlerin temel niteliklerinden değildir?

- A) Sermayesinin “paylara bölünmüş” olması
- B) Ortakların şirket alacaklılarına karşı sorumluluğunun yalnızca taahhüt ettikleri sermaye ile sınırlı olması
- C) Bir kurucu ortak tarafından kurulabilmesi
- D) Şirketin bizzat kendisinin “tacir” niteliğinde olması
- E) Sermayesinin “belirli” olması

CEVAP : B

2. Esas sermaye sistemini benimsemiş bir anonim şirketin geçerli olarak kurulabilmesi için gereken asgari sermaye miktarı ne kadardır?

- A) 5.000-Türk Lirası
- B) 10.000-Türk Lirası
- C) 25.000-Türk Lirası
- D) 250.000-Türk Lirası
- E) 500.000-Türk Lirası

CEVAP : D

3. Türk Ticaret Kanunu’na göre pay sahiplerinin anonim şirkete borçlanabilmeleri hangi koşul(lar)da geçerlidir?

- A) Pay sahiplerinin, sermaye taahhüdünden doğan vadesi gelmiş borçlarını ifa etmesi ve şirketin serbest yedek akçelerle birlikte kârı geçmiş yıl zararlarını karşılayacak düzeyde olması
- B) Pay sahiplerinin şirketten en az yüzde ellilik pay oranına sahip olması
- C) Pay sahiplerinin şirketten en az yüzde ellilik oy hakkında sahip olması
- D) Pay sahiplerinin sermaye taahhüdü dışındaki vadesi gelmiş borçlarını ifa etmesi ve şirketin serbest yedek akçeleri dışında kârının geçmiş yıl zararlarını karşılayacak düzeyde olması
- E) Pay sahiplerinin şirketin yönetim kurulunda karar alabilecek çoğunlukta üyeyi seçtirebilme hakkına sahip olması

CEVAP : A

2.5. Anonim Şirketlerin Kuruluşu

2.5.1. Kurucu Kavramı

Anonim şirketlerde “kurucu” kavramının karşılığı, Türk Ticaret Kanununun m. 337/1 hükmünde “*Pay taahhüt edip esas sözleşmeyi imzalayan gerçek ve tüzel kişiler*” olarak tarif edilmiştir.

Hemen belirtelim ki, bir gerçek ve tüzel kişinin üçüncü bir kişinin hesabına olmak üzere pay taahhüt edip esas sözleşmeyi imzaladığı takdirde, işlemi yapan gerçek ve tüzel kişinin kurucu sayılmasının yanı sıra işlem kendi hesabına yapılan (temsil olunan) kişi de kuruluştan doğan sorumluluk bakımından “kurucu” sayılmaktadır. Söz konusu üçüncü kişi, kendisi hesabına iş gören kimsenin bildiği veya bilmesi gereken bir hususu kendisinin bilmediğini ileri süremez (m. 337/2).

Kurucuların kimler olduğunun belirlenmesi, Türk Ticaret Kanununda bu kavram için öngörülen hukuki sonuçlar açısından önem taşır. Bu bağlamda m. 388/3, 439/2, 441/3, 502/2, 553, 559, 562/5(a) hükümlerinde kurucu olmaya bazı hüküm ve sonuçların bağlandığı görülmektedir.

2.5.2. Kuruluş Türleri

2.5.2.1. Ani Kuruluş Yoluyla

Anonim şirketlerin olağan kuruluş şekli, öğretide “ani kuruluş” olarak ifade edilen ve şirketin kurucuların, kanuna uygun olarak düzenlenmiş bulunan, sermayenin tamamını ödemeyi, şartsız taahhüt ettikleri, imzalarının noterce onaylandığı esas sözleşmede, anonim şirket kurma iradelerini açıklamalarıyla kurulmasıdır (m. 355/1). Şirketin tüzel kişilik kazanması ise imzaların noterce onaylanması sürecinden daha sonra “şirketin ticaret siciline tescili” ile gerçekleşir (m. 355/1).

Ani kuruluş anonim şirketin temel kuruluş yoludur. Ani kuruluşta kurucuların taahhüt ettikleri sermayenin tamamı nakitten oluştuğu takdirde “*basit ani kuruluş*”tan söz edilir. Bu tür ani kuruluşta aynı sermaye bulunmadığı gibi, pay sahiplerinin ya da onlarla birlikte alacaklıların menfaatleri için tehlike oluşturabilecek kuruculara tanınmış menfaatler (örn. kurucu intifa senetleri), aynı sermayeye veya bir işletmenin ya da bir aynın devralınmasında ilgili işletme ve ayna değer biçmesi gereken, mahkemece atanmış bilirkişiler aşaması (TTK m. 343), kuruluşla ilişkin yüksek giderler yapılması ya da bazı kişilere finansal imkânlar tanınması gibi, denetime tabi tutulması gereken özel durumlar söz konusu olmaz. Bu gibi hususların varlığı halinde, artık basit ani kuruluştan değil, “*nitelikli ani kuruluş*”tan söz edilir. Nitelikli (mevsuf) ani kuruluşta, sermayenin korunması ilkesi gereği basit ani kuruluşla göre ek bazı işlemlerin de yapılması gerekmektedir (bu tür ani kuruluşta nakit dışı sermayenin değerlendirilmesi önem arz eder). Öğretide belirtildiği üzere, üç halde nitelikli ani kuruluştan söz edilir: 1- Anonim şirket sermayesinin kısmen veya tamamen aynı sermayeden oluşması (TTK m.342), 2- Şirketin kuruluşu sırasında -bir satım sözleşmesiyle- bir aynın ya da işletmenin devralınması (TTK m.343), 3- Kuruculara şirketin kârından özel menfaatler sağlanması (TTK m. 348)⁸⁰.

Ani kuruluşun basit şekilde yapılması halinde işlem aşamaları şu şekildedir: 1- Öncelikle şirket esas sözleşmesi, tek kişilik şirketin kurulması söz konusuysa esas taahhütname yazılı olarak hazırlanır. 2- Bütün kurucuların esas sözleşmedeki imzaları noterce onaylanır (TTK m. 339/1). Bu şekilde yeni TTK'da öngörülmüş olan “ön şirket” kurulmuş olur (TTK m. 335). Ön şirket şirketin tesciline kadar devam edecek bir süreci ifade etmektedir. 3- Sermaye kısmen ya da tamamen ödenir (TTK m. 344). 4- Şirket Bakanlık iznine tabi ise Bakanlık izni alınır (TTK m. 333). 5- Esas sözleşmenin tamamı ticaret siciline tescil edilir. Bu şekilde kuruluş tamamlanarak şirket tüzel kişilik kazanır (TTK m. 354). 6- Takiben esas sözleşmenin tamamı Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde (TTSG) ilân edilir (TTK m. 354).

Ani kuruluşun daha kapsamlı şekli olan nitelikli kuruluşta, esas sözleşmenin düzenlenmesini takiben, sermaye olarak konulan ayına (veya kuruluş sırasında bir işletme ya da aynın devralınıyorsa bunlara) değer biçmek üzere şirket merkezinin bulunacağı yerdeki asliye ticaret mahkemesince atanan bilirkişilerce değer biçilir (TTK m. 343). Bu aşamada da tüm kurucuların imzalarının noterce onaylanması üzerine, şirketin tesciline kadar sürecek ön şirket aşamasına geçilir. Kısmen nakit sermaye varsa bunun kısmen ya da tamamen ödenmesi sağlanır, aynı sermaye unsurları ise güven altına alınır.

⁸⁰ Bkz. Tekinalp (Poroy/Çamoğlu), s. 305 vd.

Şirket Bakanlık iznine tabi bir şirket ise Bakanlık izninin alınması gerekir. Daha sonraki aşama ise tüzel kişilik kazanılmasını sağlayacak olan, esas sözleşmenin ticaret siciline tescilidir. Hemen sonrasında da TTSG'de ilân yapılır.

Her iki ani kuruluş türünde de dikkat çekici aşamalardan biri ön şirket sürecidir. TTK m. 335 hükmüne göre, ön şirket -Kanun sadece şirket demektir- kurucuların, kanuna uygun olarak düzenlenmiş bulunan, sermayenin tamamını ödemeyi, şartsız taahhüt ettikleri, imzalarının noterce onaylandığı esas sözleşmede, anonim şirket kurma iradelerini açıklamalarıyla kurulmuş olur. Dikkat edilecek olursa henüz anonim şirket esas sözleşmesi ticaret siciline tescil edilmemiş olup, anonim şirketin kuruluşu tamamlanmamıştır. Ön şirket kurulmuş olmakla henüz tüzel kişiliği bulunmamakla birlikte, kurucuların iradelerini yansıtan, noterce onaylanmış yazılı bir sözleşme ortaya çıkmış bulunmaktadır. Artık bu aşamadan itibaren esas sözleşme ve TTK'nın anonim şirket hükümleri kurucular arası ilişkilere uygulanmaya başlayacaktır. Ön şirket öncesi dönemde ise, henüz bir esas sözleşme imzalanıp noterce onaylanmış değildir. TTK m.335 hükmü anlamında henüz şirket kurulmamıştır. Kurulmadan önceki bu aşamada anonim ortaklık kurmak isteyenler bir araya gelerek gerekli hazırlıkları yapmaktadırlar. Bu kişiler arasında bu aşamada varolan ilişki bir anonim şirket kurmaya yönelmiş bir adi şirket ilişkisidir⁸¹.

2.5.2.2. Halka Arz Taahhüdü Yoluyla

Ani kuruluş yönteminin alternatifi olarak görülen ve bir kısım payların kurucular tarafından taahhüt olunması ve geri kalan kısmı için de halka müracaat edilmesi prensibine dayanan ve uygulamada pek başvurulamayan bir yöntem olan “tedrici kuruluş”a ilişkin düzenlemelere 6102 sayılı TTK’da yer verilmemiştir. Bu yöntemin yerine ve hatta “*tedrici kuruluşun karşılayamadığı halka açık kurulma gereksinimine cevap vermek amacıyla*”⁸² TTK m. 346’da kuruluş sürecinde payların halka arzına imkân verecek yeni bir düzenleme yapılmıştır. TTK'nın 346 maddesindeki bu kolay halka arzlı kuruluş imkânı, yeni TTK ile kaldırılmış olan tedrici kuruluşun aksine ani kuruluşun bir alternatifi olmadığı gibi, nitelikli hale gelmiş bir kuruluş özelliği de taşımaz⁸³.

TTK’nın 346. maddesinde düzenlenen “halka arz taahhüdü” yönteminin işleyişi, hükmün gerekçesinde “*Halka arzedilmesi düşünülen nakit karşılığı paylar bir, birkaç veya tüm kurucular tarafından taahhüt edilir, ancak bu payların 344. maddeye göre ödenmesi gereken peşin tutarı bankaya yatırılmaz. Çünkü, bu payların bedellerinin tamamı, halka satış süresinin sonunda, halktan elde edilecek satış hasılatından ödenecektir. Bu payların halka arz edilecekleri esas sözleşmede öngörülür. Bu, hem söz konusu payların sahiplerinin hem de şirket organlarının taahhüdüdür. Bu taahhüt kuruluşun bir parçasını oluşturur. Taahhüdün muhatabı sermaye piyasası yatırımcıdır. Söz konusu payların şirketin tescilinden itibaren iki ay içinde pay senedine bağlanıp halka arz edilmeleri şarttır. Aksi halde, ödenmesi gereken asgarî bedel mezkûr payları taahhüt etmiş olanlarca ödenir.*” şeklinde açıklanmıştır.

Ancak 30.12.2012 tarihinde Resmi Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe giren 6362 sayılı SerPK’nın “6102 sayılı Kanunun 346 ncı maddesi ile 462 nci maddesinin üçüncü fıkrası halka açık ve halka açılmak üzere Kurula başvuran ortaklıklara uygulanmaz” şeklindeki m. 12/6 hükmü TTK’nın anılan düzenlemesinin uygulama alanını ortadan kaldırmıştır (Bu konuda ayrıntılı değerlendirme için bkz. Birinci Bölüm, II/E/2/e başlığı altındaki açıklamalar).

2.5.3. Kuruluşta İzin

Anonim şirketlerin kuruluşunda genel ilke serbesti olmakla beraber Türk Ticaret Kanununun 333. maddesine göre Ticaret Bakanlığınca yayımlanacak Tebliğle, faaliyet alanları belirlenip, ilân edilecek anonim şirketler Ticaret Bakanlığının izni ile kurulabilmektedir.

Nitekim Ticaret Bakanlığı da “Anonim ve Limited Şirketlerin Sermayelerini Yeni Asgari Tutarlara Yükseltmelerine ve Kuruluşu ve Esas Sözleşme Değişikliği İzne Tabi Anonim Şirketlerin Belirlenmesine İlişkin Tebliğ”⁸⁴ ile bu konudaki yetkisini kullanmıştır.

⁸¹ “Ön şirket” hakkında geniş bilgi için bkz. Tekinalp (Poroy/Çamoğlu), s. 313 vd.

⁸² Bkz. TTK “Madde Gereklileri”, m. 346.

⁸³ Bkz. Tekinalp (Poroy/Çamoğlu), s. 305.

⁸⁴ RG. 15.11.2012, S. 28468.

Anılan Tebliğin 5. maddesine göre bankalar, finansal kiralama şirketleri, faktoring şirketleri, tüketici finansmanı ve kart hizmetleri şirketleri, varlık yönetim şirketleri, sigorta şirketleri, anonim şirket şeklinde kurulan holdingler, döviz büfesi işleten şirketler, umumi mağazacılıkla uğraşan şirketler, tarım ürünleri lisanslı depoculuk şirketleri, ürün ihtisas borsası şirketleri, bağımsız denetim şirketleri, gözetim şirketleri, teknoloji geliştirme bölgesi yönetici şirketleri, Sermaye Piyasası Kanununa tabi şirketler ile serbest bölge kurucusu ve işleticisi şirketlerin kuruluşları ve esas sözleşme değişiklikleri Bakanlığın iznine tabidir.

Bu şirketlerin esas sözleşme değişiklikleri de aynı Bakanlığın iznine bağlıdır.

Bakanlık incelemesi sadece kanunun emredici hükümlerine aykırılık bulunup bulunmadığı yönünden yapılabilir.

Belirtilen Bakanlık izni dışında hukuki konumu, niteliği ve işletme konusu ne olursa olsun anonim şirketin kuruluşu ve esas sözleşme değişiklikleri herhangi bir makamın iznine bağlanması TTK m. 333 ile yasaklanmıştır.

Öğretide belirli tartışmaları beraberinde getirse de, kanun koyucunun, hükmün ifadesinden ve gerekçesinden anlaşıldığı kadarıyla emredici nitelikte ve önceki tarihli özel kanunlarla SPK, BDDK, EPDK gibi özerk kurumlara verilen “izin” yetkilerini kaldırmaya yönelik baskın bir irade taşıdığı görülmektedir. Dolayısıyla TTK m. 333’ün, yürürlüğe girdiği tarihte söz konusu kurumlara verilen yetkileri ilga ettiği savunulabilir. Hemen belirtelim ki, 6102 sayılı TTK’nın yürürlüğe girmesinden sonraki süreçte 6362 sayılı yeni Sermaye Piyasası Kanunu yürürlüğe girdiği için SerPK’nın, TTK’ya göre “sonraki tarihli özel kanun” niteliği taşıyarak TTK m. 333’e göre öncelikle uygulama alanına sahip olduğu ve SPK’nın bu Kanun kapsamındaki bazı kuruluşlar (örneğin aracı kurumlar, SerPK m. 43/1) için sahip olduğu kuruluş ve faaliyet izni yetkileri ile esas sözleşme değişiklikleri üzerindeki yetkileri (örneğin halka açık anonim şirketler için, m. 18, 33/2) geçerli kabul edilebilir⁸⁵. Esasen 6362 sayılı Sermaye Piyasası Kanununun da 2. maddesinin ikinci fıkrasında, TTK’nın 333. maddesinden de etkilenerek, genel hükümlerin uygulanabilmesini daraltıcı şartlara bağlamaya çalıştığı, Kanunun ikincil mevzuat düzenlemelerini, normlar hiyerarşisinin aksine, diğer Kanunlardaki hükümlerin önüne almak istediği gözlenmektedir. Bu yönde SerPK m.2/2 hükmü, genel hükümlerin, *“Bu Kanunda ve bu Kanuna dayanılarak yürürlüğe konulan ikincil mevzuatta hüküm bulunmayan ve diğer kanunlarda bu Kanunun uygulanmayacağına belirtildiği hallerde”* uygulanacağını hükme bağlamaktadır. Bu düzenlemenin ikincil mevzuatı öne alan hükmü ile diğer kanunların bu Kanunun uygulanmayacağını belirtmesi gerekliliği arasına konulmuş olan “ve” bağlacı, hukuk tekniği açısından genel hükümlerin uygulanmasını çok daraltan, hatta neredeyse imkânsız kılacak bir anlam içermektedir. TTK m.333’ten de etkilenmiş olduğu açık olan bu hüküm açısından en azından, SerPK ve ikincil mevzuat açısından hukuken başvurulması gereken genel hükümlerin uygulanabilmesini teminen bu “ve” bağlacının “veya” olarak yorumlanması kanaatimizce yerinde olacaktır.

2.5.4. Kuruluş Belgeleri

Anonim şirketler hukukunda “kuruluş belgeleri” olarak görülen belgeler;

- Esas sözleşme,
- Değerleme raporları,

Aydın ve işletme devralınmasına ilişkin olanlar da dâhil olmak üzere, kurulmakta olan şirketle, kurucular ve diğer kişilerle yapılan ve kuruluşla ilgili olan sözleşmelerdir.

Kuruluş belgelerinin, sicil dosyasına konulması ve birer nüshalarının şirket tarafından beş yıl süreyle saklanması gerektiği Kanunda öngörülmüştür (bkz. TTK m. 336).

Kuruluş belgeleri sınırlı sayıda (numerus clausus) belirlenmiştir. Dolayısıyla yukarıda sayılanlar dışındaki bir belgenin kuruluş belgesi olarak nitelendirilebilmesi mümkün değildir. Bir belgenin kuruluş belgesi olarak kabul edilmesi ise özellikle kuruluşla ilgili sorumluluk hükümleri açısından önem taşır (m. 549, 562, 563)⁸⁶.

⁸⁵Şehirali Çelik (Kırca/Manavgat), s. 180 vd.

⁸⁶Bkz. TTK “Madde Gerekeçleri”, m. 336.

2.5.5. Kurucu Menfaatleri

Kurucuların şirketi kurdukları sırada harcadıkları emeğe karşılık olarak para ve bedelsiz pay senedi vermek gibi şirket sermayesinin azalması sonucunu doğurabilecek bir menfaat tanınamayacağı Türk Ticaret Kanununun 348. maddesinde emredici olarak hükme bağlanmıştır.

Ancak, kanun koyucu “kurucu intifa senetleri”nin oluşturulmasına izin vermiştir. Dağıtılabılır kârdan 519. maddenin birinci fıkrasında yazılı yedek akçe ile pay sahipleri için yüzde beş kâr payı ayrıldıktan sonra kalanın en çok onda biri intifa senetleri bağlamında kuruculara ödenir. Bununla birlikte dağıtılabılır kâr mevcut ise şirket kârın dağıtılmamasını kararlaştırmış olsa bile kurucu intifa sahipleri esas sözleşmede öngörülen kâr paylarını alırlar (m. 348/3). TTK m. 348 "kurucu menfaatleri" başlığını taşımakla birlikte sadece kurucu intifa senetlerini düzenlemiştir. Bu düzenleme tarzı çerçevesinde öğreti, kuruculara intifa senetleri dışında da (rüçhan hakkı, tasfiye payına katılma hakkı sağlanması yönünde) kurucu menfaatleri tanınabileceğini kabul etmektedir⁸⁷.

TTK m. 348’de öngörülen bir diğer husus, bu Kanunun yürürlüğe girmesinden sonra kurulan anonim şirketlerin, pay senetlerini halka arz etmeden önce kurucu intifa senetlerini, herhangi bir bedel ödemedi iptal etmeleri gerektiği; aksi halde intifa senetlerinin kendiliğinden geçersiz sayılacağı hususudur (m. 348/2).

2.5.6. Esas Sözleşmenin Tescili

Türk Ticaret Kanununun 339. maddesine göre esas sözleşmenin yazılı şekilde yapılması ve bütün kurucuların imzalarının noterce onaylanması şarttır.

TTK m. 339/2’ye göre esas sözleşmeye yazılması gereken asgari hususlar şunlardır:

- (a) Şirketin ticaret unvanı ve merkezinin bulunacağı yer.
- (b) Esaslı noktaları belirtilmiş ve tanımlanmış bir şekilde şirketin işletme konusu.
- (c) Şirketin sermayesi ile her payın itibarî değeri, bunların ödenmesinin şekil ve şartları.
- (ç) Pay senetlerinin nama veya hamiline yazılı olacakları; belirli paylara tanınan imtiyazlar; devir sınırlamaları.
- (d) Paradan başka sermaye olarak konan haklar ve ayınlar; bunların değerleri; bunlara karşılık verilecek payların miktarı, bir işletme ve ayın devir alınması söz konusu olduğu takdirde, bunların bedeli ve şirketin kurulması için kurucular tarafından şirket hesabına satın alınan malların ve hakların bedelleriyle, şirketin kurulmasında hizmetleri görülenlere verilmesi gereken ücret, ödenek veya ödülün tutarı.
- (e) Kurucularla yönetim kurulu üyelerine ve diğer kimselere şirket kârından sağlanacak menfaatler.
- (f) Yönetim kurulu üyelerinin sayıları, bunlardan şirket adına imza koymaya yetkili olanlar.
- (g) Genel kurulların toplantıya nasıl çağrılacakları; oy hakları.
- (ğ) Şirket bir süre ile sınırlandırılmışsa, bu süre.
- (h) Şirkete ait ilânların nasıl yapılacağı.
- (ı) Pay sahiplerinin taahhüt ettiği sermaye paylarının türleri ve miktarları.
- (i) Şirketin hesap dönemi.

⁸⁷ Bkz. Tekinalp (Poroy/Çamoğlu), s. 307.

2.5.7. Anonim Şirketin Kuruluşunda Kanuna Karşı Hile- Kuruluştan Sonra Devralma veya Kiralama

2.5.7.1. Uygulama Alanı

Kuruluş sırasında aynı sermaye getirmek gibi kuruluş sırasında malvarlığı devralmak da özel olarak düzenlenmiş ve bilirkişilerce değer biçilmesi (TTK md. 343), bunların bedelinin esas sözleşmede gösterilmesi (TTK md.339/2-e) ve kurucular beyanında bunların uygunluğu ve gerekliliğine ilişkin açıklamaya yer verilmesi (TTK md.349/1) ile ilgili düzenlemeler yapılmıştır⁸⁸. TTK md.356'da ise, bunları tamamlayan, daha doğru bir ifade ile kuruluşta öngörülen bu tür düzenlemelerin, kuruluştan sonra belirli bir süre içinde yapılarak dolandırılmasını önlemeye yönelik özel bir hüküm getirilmiştir. Maddenin başlığı kanuna karşı hile olup, burada esas itibarıyla kuruluştan sonra malvarlığı değerlerinin şirket tarafından devralınması düzenlenmektedir⁸⁹. Buna göre, kuruluştan itibaren 2 yıl içinde şirket tarafından sermaye miktarına oranla tespit olunan bir değer karşılığı devralınan veya kiralanan malvarlığı unsurları (kanunkoyucu bunları “işletme ve aynılar” olarak fade etmektedir) bakımından kuruluştaki prosedüre benzer bir prosedür öngörülmüştür.

TTK md. 356'nın konu bakımından uygulama alanı, şirketin işletme konusunu oluşturan ayın ve işletmelerdir (md.356/5). Burada kastedilen husus, şirket tarafından devamlı surette yapılan cari işlemler değil, şirketin yatırım malvarlığına, yani duran varlıklarına ilişkin alım ve kiralama işlemleridir. Örnek vermek gerekirse, konusunu gıda üretimi olan bir şirketin un, yağ gibi hammadde ürünlerini alması bu maddenin kapsamına girmez. Fabrika, fabrika yapılması için taşınmaz, dağıtım için kamyon gibi ayın ve işletmelerin satın alınması veya kiralınması ise, TTK md. 356 'da öngörülen prosedürün uygulanmasını gerektirir. Başka bir deyişle, şirketin dönen varlık değil, duran varlıklarına dahil malvarlığı unsurlarına ilişkin işlemler söz konusuhükümün konu bakımından uygulanma kapsamına girer.

Anılan hükmün zaman bakımından uygulanma alanı ise kuruluşun tescilin itibaren 2 yıl olarak belirlenmiştir. Devir veya kiralama sözleşmesinin taahhüt işlemi dikkate alınır. Başka bir deyişle, sözleşme uyarınca kuruluşun tescilinde itibaren 2 yıl içinde sözleşme yapılması yeterli olup, sözleşmenin 2 yıldan sonra yerine getirilmesinin bir önemi yoktur. Bu süre emredici nitelikte olup, esas sözleşme ile uzatılması veya kısaltılması mümkün değildir.

Sözleşmenin tarafı bakımından ise her hangi bir sınırlama öngörülmemiştir. Buna göre, şirkete kuruluştan itibaren 2 yıl içine ayın veya işletmeyi devredecek veya kiralayacak kişinin kurucu, ortak, yönetici olmasının bir önemi bulunmamaktadır. Bu sözleşmenin herhangi bir üçüncü kişi ile yapılması halinde de aynı hüküm uygulanır.

Öte yandan, TTK md. 356'nın uygulanabilmesi için, ayın ve işletmenin şirket tarafından devralınması veya kiralınması gerekmektedir. Bu çerçevede, mülkiyetin devrini sağlayan satım, eser veya kira şeklindeki bir sözleşmenin varlığı aranır⁹⁰. Hizmet sözleşmesi bu madde kapsamına girmemektedir.

Nihayet söz konusu maddenin uygulanabilmesi için sözleşmeye konu malvarlığı unsurlarının değer bakımından da sermayenin onda birini geçmesi gerekmektedir. Dolayısıyla, sözleşme konusunun bedeli sermayenin onda biri kadar veya ondan düşükse veya bedelsiz bir iktisap söz konusu ise, TTK md. 356 uygulanmaz⁹¹.

2.5.7.2. Hukuki Sonuçları

TTK md. 356'nın uygulama alanına giren işlemler bakımından üç aşamalı bir prosedür öngörülmüştür. Buna göre, ilk olarak yönetim kurulunun talebi üzerine mahkemece atanacak bilirkişinin şirket tarafından devralınacak veya kiralınacak işletme veya ayının değerini tespit ederek bir rapor vermesidir.

İkinci aşama ise, şirket genel kurulunun toplanarak yapılan işlemi onaylamasıdır. Genel kurula

⁸⁸ Kırca (Şehirali Çelik/Manavgat), s.377.

⁸⁹ Sevi, M.: Anonim Ortaklıkta Sermayenin Oluşturulması ve Pay Sahiplerine İade Edilmesi Yasağı, Ankara 2013, s.297.

⁹⁰ Sevi, s.304.

⁹¹ Kırca (Şehirali Çelik/Manavgat), s.381.

katılan pay sahipleri bilirkişi tarafından hazırlanan rapora göre oy kullanacaktır. TTK md. 356, ağırlaştırılmış bir nisap öngörmüştür. Buna göre, sermayenin en az yüzde yetmişbeşini oluşturan pay sahiplerinin olumlu oyu gerekir. Bu nisaba ilk toplantıda ulaşamadıysa, ikinci toplantıda da aynı nisap aranır.

Üçüncü ve son aşama, genel kurul kararının ticaret siciline tescil ve Ticaret Sicil Gazetesi'ne ilan edilmesidir. Ayrıca, en az altı aylık süre için yayınlanmak üzere şirketin internet sitesine de sözkonusu genel kurul onayı konulur.

İşte ancak, genel kurul onayı ve tescil ile birlikte TTK md. 356 kapsamına giren bir işlem yapıldığı andan itibaren geçerli olur. TTK md. 356'da öngörülen prosedüre uyulmaması geçersizlik sonucunu doğurur. Her ne kadar kanun hükmü genel kurul onayının alınmaması ve tescilin yapılmaması durumunda işlemin geçerli olmayacağını belirtmişse de, doktrinde hakim görüş, prosedür yerine getirilinceye kadar kuruluşun sonra devralma sözleşmesinin askıda hükümsüz olmasıdır. Başka bir deyişle, genel kurul onayı alınıp da tescil edilinceye kadar sözleşme hüküm doğurmaz⁹².

2.5.8. Anonim Şirketin Kurulmasının Sonuçları

Anonim şirketin kuruluşunun hukuki sonuçları değişik açılardan ele alınabilir:

2.5.8.1. Tüzel Kişilik Kazanılması Açısından

Şirketin kurulmasının hukuki sonuçlarında ilk olarak, kuruluş sürecinin tamamlanıp ticaret siciline tescil edilmesiyle şirketin tüzel kişilik kazanacağına yer vermek gerekir. Tüzel kişiliğin kazanılmasıyla birlikte hukuk sisteminde bir hak süjesi haline gelen şirketin malvarlığı da oluşur.

Yasal dayanağını, TTK m. 335'de yer alan, “*Şirket, kurucuların, kanuna uygun olarak düzenlenmiş bulunan, sermayenin tamamını ödemeyi, şartsız taahhüt ettikleri, imzalarının noterce onaylandığı esas sözleşmede, anonim şirket kurma iradelerini açıklamalarıyla kurulur.*” ifadesinden alan “ön anonim şirket” anlayışı gereğince esas sözleşmenin imzalanıp imzaların noterce onaylanmasıyla “ön şirket” kurulmuş olur. Fakat “ön anonim şirket” tüzel kişiliği haiz değildir. Şirketin tüzel kişilik kazanması TTK m. 355/1 hükmünde de açıkça belirtildiği üzere ticaret siciline tescil ile gerçekleşir.

2.5.8.2. Anonim Şirketin Butlanına veya Yokluğuna Karar Verilememesi ve Fesih Davası Açısından

Türk Ticaret Kanununun 353. maddesinde “anonim şirketin feshi davası” şeklinde özel bir dava türüne yer verilmiştir. Bu düzenlemede ilke olarak anonim şirketin butlanına veya yokluğuna karar verilemeyeceği zikredilmiştir. Dolayısıyla şirketin kuruluşunda genel hükümlere göre butlan veya yokluk yaptırımının söz konusu olabileceği düşünülen ağır bir takım hukuka aykırılıklar mevcut olsa dahi ticaret siciline tescille birlikte artık şirketin “batıl” ya da “yok” hükmünde sayılabilmesi mümkün olmayacaktır.

Ancak, şirketin kurulmasında kanun hükümlerine aykırı hareket edilmek suretiyle, alacaklıların, pay sahiplerinin veya kamunun menfaatleri önemli bir şekilde tehlikeye düşürülmüş veya ihlâl edilmiş olursa, yönetim kurulunun, Ticaret Bakanlığının, ilgili alacaklının veya pay sahibinin istemi üzerine şirketin merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesince şirketin feshine karar verilebileceği hükme bağlanmıştır.

Yalnız, söz konusu fesih davasının, şirketin tescil ve ilânından itibaren üç aylık hak düşürücü süre içinde açılması şarttır. Hak düşürücü süre öngörülmesinin bir sonucu olarak, tescil ve ilândan sonra üç aylık sürenin geçmesiyle birlikte fesih davası açma olanağı ortadan kalkar. Dolayısıyla üç aylık sürenin başlangıcı açısından yine şirketin ticaret siciline tescil ve ilânının esas alındığı ve bu şekilde kuruluşun tamamlanmasına bir hukuki sonuç bağlandığı görülmektedir.

Mahkeme, doğrudan feshine karar vermek yerine eksikliklerin giderilebilmesi ya da esas sözleşmeye veya kanuna aykırı hususların düzeltilebilmesi için süre verme yetkisine de sahiptir (m. 353/2).

⁹²Sevi, s.310; Kırca (Şehirali Çelik/Manavgat), s.354.

2.5.8.3. Payın Devri İmkânı Açısından

TTK m. 352, “*pay taahhüdünün*⁹³ *şirketin tescilinden önce devrinin şirkete karşı ileri sürülemeyeceğini*” hükme bağlamıştır. Hükümün mefhumu muhalifinden, pay devrinin şirketin geçerli olarak kurulmasından sonra kural olarak şirkete karşı da ileri sürülebilmesi açısından da şirketin kuruluşunun önem taşıdığı sonucu ortaya çıkmaktadır.

Hemen belirtelim ki, bu düzenleme, pay taahhütlerinin tescilden önce devrini yasaklamamakta, sadece şirkete karşı geçersiz saymaktadır⁹⁴. Kanun koyucu, pay taahhütlerinin devrine izin verilmesinde, kurucuların değişmesinin veya bazen belirlenememesinin kuruluşa ilişkin çeşitli yükümlülüklerin ve hükümlerin uygulanmasında güçlükler ve denetleme dışı işlemlere yol açabileceği düşüncesinden hareket etmiştir⁹⁵.

⁹³ “Tescilden önce ‘pay’ olmadığı için hükümde ‘pay taahhütlerinin’ ibaresi tercih edilmiştir” (bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 352).

⁹⁴ Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 352.

⁹⁵ Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 352.

SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 4)

1. Anonim şirketlerde “pay taahhüt edip esas sözleşmeyi imzalayan gerçek ve tüzel kişiler” aşağıdakilerden hangisini ifade eder?

- A) Kurucu
- B) İntifa hakkı sahibi
- C) Borçlanma aracı sahibi
- D) Şirket alacaklısı
- E) Rehin hakkı sahibi

CEVAP : A

2. Kuruluşu izne tabi olan anonim şirketler hangi Bakanlığın iznine tabidir?

- A) Maliye Bakanlığı
- B) Ticaret Bakanlığı
- C) İçişleri Bakanlığı
- D)Ekonomi Bakanlığı
- E) Başbakanlık

CEVAP : B

2.6. Anonim Şirketin Organları

Kanun koyucu, anonim şirketlerin, hukuki nitelikleri gereği sermaye ortaklığı şeklinde bir tüzel kişi olarak “organlar” aracılığıyla faaliyetlerini sürdürmelerini öngören bir düzeni kabul etmiştir.

6102 sayılı TTK’ya göre anonim şirketlerin zorunlu organları karar organı konumunda bulunan “genel kurul” ve idare ve temsil organı olan “yönetim kurulu”dur. Bu organlar “olmazsa olmaz (*sine qua non*)” niteliktedir.

Organ kavramının iyi anlaşılabilmesi için anonim şirketlerin organlarının onun “hukuki temsilcisi” değil, “bizatihi kendisi”ni ifade ettiğini belirtmekte yarar vardır.

TTK, mehz İsviçre sisteminden farklı olarak genel kurula “üst organ” konumu tanımamış, gerekçede de açıkça ifade edildiği üzere “organlar arasında işlevlerin ayrılığı ilkesi”ni kabul etmiştir⁹⁶. Özellikle, yönetim kurulunun devredilemez yetkilerini gösteren 375. madde ile TTK’da organlar arasında “işlev ayrımı” yapılmış, organlar arasındaki işlev ayrılığı bağlamında güç yönünden denklik kabul edilmiş, buna karşılık genel kurulun her şeye kadir olduğuna ve bütün kararları alabilme yetkisi ile donatıldığına ilişkin salt yetki teorisi reddedilmiştir⁹⁷. Anonim şirketlerde organlar arası işlevlerin ayrılığı ilkesinin benimsenmiş olmasına bağlı önemli hukuki sonuçlar bulunmaktadır. Buna göre, genel kurul ile bağdaşmayan konularda karar alma yetkisi esas sözleşme ile genel kurula bırakılamaz. İkinci olarak, yönetim kurulu kararları genel kurulun onayına sunulamaz. Bu yönde bir esas sözleşme hükmü de öngörülemez. Nihayet, yönetim kurulunun sorumluluğu genel kurul kararı ile kaldırılamaz.

Son olarak belirtelim ki, “denetçi/denetim kurulu”, 6762 sayılı mülga TTK’da anonim şirketlerin zorunlu bir organı olarak düzenlenmişti. 6102 sayılı TTK’nın konuya ilişkin yaklaşımı ile Genel Gereğesinin 129. paragrafında, “*Tasarıda denetçiler anonim şirketin organı olmaktan çıkarılmış...*” ifadesinden denetçilerin zorunlu organ olmaktan çıkartıldığı anlaşılmıştır. Her ne kadar Kanunun organ eksikliğine dayanan fesih sebebinin düzenlendiği 530. maddesinin gerekçesinde “*Kanunen gerekli olan organlar’ teriminin anlamı öğretiyle mahkeme kararlarına bırakılmıştır. Bu hükmün anlamı, denetçinin organ olup olmadığı sorununun cevabı ile açıklık kazanacaktır.*” şeklinde bir ifadeye yer verilmiş olsa da, denetçiye organ konumu veren yetki ve görevlerin 6102 sayılı TTK’ya alınmaması ve şirkete karşı tarafsız ve bağımsız bir konum yüklenme amacı ortaya konulduğundan “organ” olarak kabul edilmemesi gerektiği görüşü ağırlıktadır⁹⁸.

2.6.1. Yönetim Kurulu

Anonim şirketin idare ve temsil organı olan yönetim kurulu, genel olarak, Kanunun 359 ilâ 396. maddelerinde düzenlenmiştir.

Yönetim kurulu anonim şirketin zorunlu bir organı olmasının yanı sıra daimi nitelikte bir organ konumundadır. Zorunlu bir organ olması nedeniyle eksikliği, TTK m. 530’da şirketin organ eksikliğine bağlı olarak feshi sonucunu doğuran bir sebep olarak düzenlenmiştir.

2.6.1.1. Yönetim Kurulu Üye Sayısı ve Yapısına İlişkin Esaslar

2.6.1.1.1 Yönetim Kurulu Üye Sayısı

Türk Ticaret Kanununun 359/1. fıkrasına göre “Anonim şirketin, esas sözleşmeyle atanmış veya genel kurul tarafından seçilmiş, bir veya daha fazla kişiden oluşan bir yönetim kurulu bulunur”.

6762 sayılı mülga TTK’da yönetim kurulunun en az üç kişiden oluşabileceği öngörülmüş olmasına rağmen 6102 sayılı TTK’da tek kişilik anonim şirkete izin verilmesine paralel olarak tek kişilik yönetim kurulunun oluşturulabilmesine de cevaz verilmiştir. Yönetim kurulu üyelerinin üst sınırı konusunda ise TTK’da bir sınırlandırma mevcut değildir.

Her ne kadar TTK yönetim kurulu üye sayısı konusunda asgari bir sınır öngörmese de, Bankacılık Kanunu m. 23 gereğince banka anonim şirketlerinde ve Kurumsal Yönetim Tebliği’ne (II-

⁹⁶Bkz. TTK “Madde Gereğçeleri”, m. 375.

⁹⁷Bkz. TTK “Madde Gereğçeleri”, m. 375.

⁹⁸Poroy/Tekinalp (Tekinalp/Çamoğlu), s. 327; Özkorkut, K: Anonim Şirketlerde Bağımsız Denetim, Ankara 2013, s. 264-267.

17.1) ekli Kurumsal Yönetim İlkeleri m. 4.3.1 gereğince bu ilkeleri uygulamakla yükümlü şirketlerin [payları borsada işlem gören halka açık anonim ortaklıkların, m. 1/2, 3/1(f)] yönetim kurulları az beş üyeden oluşmak zorundadır.

2.6.1.1.2. Yönetim Kurulunun Organizasyonu

Yönetim kurulu, esas itibarıyla yetkilerini kurul olarak kullanır. Anılan çerçevede TTK m. 366/1 hükmü yönetim kurulunun organizasyonunu belirlemektedir. Yönetim kurulunun organizasyonu ile ilgili dikkat çeken ilk husus, TTK’da anonim şirketlerde yönetim kurulu başkanının seçilmesinin gerekli görülmüş ve yönetim kurulu başkanına çeşitli görevler verilmiş olmasıdır. Şirketler topluluğunda hâkim şirket raporunun hazırlanmasına ilişkin TTK m. 199/4, genel kurula katılabilecekler listesinin yönetim kurulu başkanı tarafından imzalanmasını öngören TTK m. 417/3 ve yönetim kurulu üyelerinin yönetim kurulu toplantıları dışında bilgi alma ve inceleme haklarının kullanılması için yönetim kurulu başkanının izninin alınması gereğine ilişkin TTK m. 392 hükümleri buna örnek gösterilebilir. Her yönetim kurulu üyesi başkandan, yönetim kurulunu toplantıya çağırmasını yazılı olarak isteyebileceğine ilişkin TTK m.392/1 fıkrasını da buraya eklemek gerekir. Buna göre yönetim kurulu toplantısının yapılmasına ilişkin çağrı da yönetim kurulu başkanınca yapılır. Ancak TTK’nın 392. maddesinde yer alan düzenlemeye göre yönetim kurulunu toplantıya çağırma yetkisi yalnızca yönetim kurulu başkanına ve yönetim kurulu başkanına ulaşamadığı hallerde yönetim kurulu başkan vekiline ait iken 7511 sayılı Türk Ticaret Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun 7511 sayılı Kanun (7511 sayılı Kanun) ile TTK’da 29.05.2024 tarihinde gerçekleştirilen değişiklikle birlikte diğer yönetim kurulu üyelerine de çağrı yapabilme yetkisi tanınmıştır. Anılan maddede yapılan değişiklik uyarınca yönetim kurulu üyelerinin çoğunluğunun yazılı istemi üzerine, yönetim kurulu başkanı yönetim kurulunu istemin kendisine ulaştığı tarihten itibaren en geç otuz gün içinde yapılacak şekilde toplantıya çağırma zorundadır. İşte, bu süre içinde yönetim kurulu toplantıya çağrılmadığı veya yönetim kurulu başkanı ya da başkan vekiline ulaşamadığı hâllerde, çağrı doğrudan istem sahiplerince yapılabilir.

TTK’da yönetim kurulu başkanına verilen görevlere paralel bir biçimde, yönetim kurulunun üyeleri arasından bir başkan ve bulunmadığı zamanlarda ona vekâlet etmek üzere, en az bir başkan vekili seçeceği düzenlenmiştir. Hemen belirtmek gerekir ki, yönetim kurulu başkan ve başkan vekilinin seçilmesi yalnızca yönetim kurulunun birden fazla üyesinin bulunduğu hallerde gereklidir. Zira tek bir üyesi olan yönetim kurulunun olduğu hallerde işin niteliği gereği başkan veya başkan vekilinin seçilmesine de ihtiyaç yoktur.

Öte yandan, TTK’nın 366. maddesinin birinci fıkrasının birinci cümlesinde yer alan “*Yönetim kurulu her yıl üyeleri arasından*” ibaresi 7511 sayılı Kanun ile “*Yönetim kurulu, üyeleri arasından*” şeklinde değiştirilmiştir. Buna göre, anonim şirketlerin her yıl bir yönetim kurulu başkanı ve başkan vekili seçme yükümlülüğü kaldırılarak, yönetim kurulu üyelik süresi ile uyumlu şekilde görevlendirme imkânı verilmiştir. Aynı hükümde ayrıca esas sözleşmede kararlaştırılması halinde, yönetim kurulu başkanının ve başkan vekilinin veya bunlardan birinin, genel kurul tarafından seçilmesinin öngörülebileceği hükme bağlanmıştır. Anılan fıkranın ikinci cümlesinde esas sözleşmede, başkanın ve başkan vekilinin veya bunlardan birinin genel kurul tarafından seçilmesinin öngörülebileceği de hükme bağlanmıştır. Başka bir deyişle esas sözleşmeye hüküm konulmak suretiyle yönetim kurulu başkanı ve vekili veya bunlardan birinin seçiminin genel kurula bırakılması da mümkündür. Bu konuda herhangi bir sınırlama yapılmadığından, esas sözleşme ile genel kurulayönetim kurulu başkanı ve vekilini her durumda seçme yetkisi tanınabileceği gibi, esas sözleşmeyle genel kurula, yalnızca yönetim kurulunun başkan seçemediği, örneğin başkanlık seçiminin yapıldığı toplantılarda veya oylamalarda gerekli çoğunluğun sağlanamadığı hallerde, yönetim kuruluna başkan seçme yetkisi de verilebilir. Ancak esas sözleşme ile genel kurula yetki verilmediği sürece, yönetim kurulunda başkanın seçilemediği durumlarda genel kurul tarafından seçilmesi mümkün değildir. Başka bir deyişle, Yönetim kurulunun başkan seçememesi halinde esas sözleşmede hüküm bulunmaksızın genel kurulun başkan seçme yetkisi bulunmamaktadır.

Bu durumda, yönetim kurulunun başkanının seçilememiş olmasının hukuki sonuçlarının ne olacağı sorununa da değinmek gerekir. Yönetim kurulu başkanının seçilememesi, görev dağılımının yapılamaması anlamına gelir. Bu eksiklik, şirket işleyişini önemli ölçüde etkileyecek, yönetim kurulunun karar almasını engelleyecek bir boyut kazanmışsa TTK m. 531 uyarınca şirketin feshi için

haklı bir neden teşkil edebilecektir. Aynı şekilde bu eksiklik organ eksikliği kapsamında da değerlendirilebilir. Zira, TTK'nın organ eksikliğini düzenleyen 530. maddesinin gerekçesinde yönetim kurulunun görev süresinin sona ermesine rağmen, yeni bir yönetim kurulunun seçilmemiş veya seçilememiş olmasının veya yönetim kurulu üyelerinin istifaları ile kurulun boşaldığı ve yerlerini doldurma imkânının bulunmadığı durumlarda yönetim organının mevcut olmadığının kabul edilmesi gerektiği belirtilmiştir. Gerekçede yine, yönetim kurulunun hiç veya gereği gibi toplanamamasının da somut olayın özelliklerine göre TTK'nın 530. maddesi kapsamında kabul olunabileceği ifade edilmiştir. Bu nedenle, yönetim kurulunun başkanı olmadığı için fiili olarak uzun zamandan beri toplanamaması hali, organ yokluğunu oluşturur. Ancak başkan yokken bile karar alan bir yönetim kurulu mevcut ise, artık burada organ yokluğundan bahsedilemez. Böyle bir durumda, yönetim kurulu başkanına tanınan görevlerin yerine getirilemiyor olması haklı sebeple fesih kapsamında değerlendirilebilir.

TTK'nın 366. maddesinin birinci fıkrası uyarınca yönetim kurulu başkanı yalnızca yönetim kurulu üyeleri arasından seçilebilir. Ancak TTK'da, başkanın hangi yönetim kurulu üyeleri arasından seçilmesi gerektiği ise belirlenmemiştir. Dolayısıyla icracı olmayan üyelerden birinin de başkan olarak seçilmesi mümkündür.

Nihayet, yönetim kurulu başkanının üstün oyunun olup olmadığı, başka bir deyişle yönetim kurulu toplantısında alınacak bir kararda eşitlik olması halinde başkanın oyunun üstün sayılarak, onun oyu doğrultusunda karar alınıp alınamayacağı belirlenmesi gerekir. TTK'da anonim şirketlerde yönetim kurulu başkanının oyunun üstün olduğuna ilişkin açık bir düzenleme bulunmamaktadır. Oysa TTK'nın 624. maddesinin üçüncü fıkrasında “*Birden fazla müdürün varlığı hâlinde, bunlar çoğunlukla karar alırlar. Eşitlik hâlinde başkanın oyu üstün sayılır. Şirket sözleşmesi, müdürlerin karar almaları konusunda değişik bir düzenleme öngörebilir.*” denilerek limited şirketlerde müdürlere üstün oy hakkı tanınabileceği düzenlenmiştir. Bunun dışında TTK m.390/3 hükmünün ikinci cümlesinin “*İkinci toplantıda da eşitlik olursa söz konusu öneri reddedilmiş sayılır.*” denildiği için, anonim şirketlerde, limited şirketlerden farklı olarak yönetim kurulu üyeleri ve başkana eşit oy tanındığı anlaşılmaktadır. Bu hükmün emredici özellik taşıdığı dikkate alındığında, aksi yönde esas sözleşme ile düzenleme yapılması TTK md. 340 uyarınca emredici hükümler ilkesine aykırı düşecektir. Başka bir deyişle, esas sözleşme ile yönetim kurulu başkanına üstün oy tanınamaz.

2.6.1.2. Yönetim Kurulu Üyelerinin Seçimi

a) Yetkili Organ

TTK m. 359/1 hükmünden çıkan bir diğer sonuç olarak yönetim kurulu ilk esas sözleşmeyle oluşturulabileceği gibi genel kurul kararıyla da seçilebilir.

TTK m. 339/3 gereğince ilk yönetim kurulu kural olarak esas sözleşmeyle atanır.

Kanunun m. 408/2(b) bendinde de şirket yönetim kurulu üyelerinin seçimi ve görevden alınmaları genel kurulun devredilemez yetkileri arasında sayılmıştır. Ancak emredici nitelikteki bu genel kuralın Kanunda zikredilen istisnaları mevcuttur.

Şirketin kuruluşunda ilk esas sözleşmeyle yönetim kurulu üyelerinin belirlenmesi genel kurulun yetkisinin istisnalarının başında gelmektedir.

TTK m. 334'de hükme bağlanan “kamu tüzel kişilerinin yönetim kuruluna üye seçmesi” bu istisnalardan bir diğeridir. Bu düzenlemeye göre Devlet, il özel idaresi, belediye ve köy ile diğer kamu tüzel kişilerinden birine, esas sözleşmede öngörülecek bir hükümle, pay sahibi olmasalar da, işletme konusu kamu hizmeti olan anonim şirketlerin yönetim kurullarında temsilci bulundurmak hakkı verilebilir. Söz konusu şirketlerde pay sahibi olan kamu tüzel kişilerinin yönetim kurulundaki temsilcileri, ancak bunlar tarafından görevden alınabilir. Kamu tüzel kişilerinin yönetim kurulundaki temsilcileri, genel kurul tarafından seçilen üyelerin hak ve görevlerini haizdir. Kamu tüzel kişileri, şirket yönetim kurulundaki temsilcilerinin bu sıfatla işledikleri fiillerden ve yaptıkları işlemlerden dolayı şirkete ve onun alacaklılarıyla pay sahiplerine karşı sorumludur. Tüzel kişinin rücu hakkı ise saklıdır.

Üçüncü olarak, 334. madde hükmü saklı kalmak üzere, herhangi bir sebeple bir yönetim kurulu üyeliği boşalırsa, yönetim kurulu, kanuni şartları haiz birini, geçici olarak yönetim kurulu üyeliğine seçip ilk genel kurulun onayına sunar (TTK m. 363/1). Bu yolla seçilen üye, onaya sunulduğu genel

kurul toplantısına kadar görev yapar ve onaylanması hâlinde selefının süresini tamamlar. Bu yöntemle yönetim kurulu geçici nitelikte de olsa kurul üyesi belirleme yetkisine istisnaen sahip kılınmıştır.

Sermaye Piyasası Kurulu'nun da SerPK m. 96/2⁹⁹ ve 97/1¹⁰⁰ hükümleri ile SPK'nın görev ve yetkilerinin düzenlendiği 128. maddesinin birinci fıkrasının (k) bendine göre, belirtilen hükümlerin kapsamıyla sınırlı olmak üzere, anonim şirketler üzerinde yönetim kurulu üyesi atama yetkisi mevcuttur¹⁰¹.

Genel kurulun yetkisine tam olarak istisna teşkil etmemekle birlikte, TTK m. 360 ile yönetim kurulu üyeliği için genel kurulun bağlayıcı aday önerme hakkının düzenlendiğine de özel olarak yer vermek gerekmektedir. Bu düzenlemeye göre esas sözleşmede öngörülmek şartıyla belirli pay gruplarına, özellik ve nitelikleriyle belirli bir grup oluşturan pay sahiplerine ve azlığa yönetim kurulunda temsil edilme hakkı tanınabilir. Bu amaçla, yönetim kurulu üyelerinin, belirli bir grup oluşturan pay sahipleri, belirli pay grupları ve azlık arasından seçileceği esas sözleşmede öngörülebileceği gibi, esas sözleşmede yönetim kurulu üyeliği için aday önerme hakkı da tanınabilir.

Genel kurul tarafından yönetim kurulu üyeliğine önerilen adayın veya hakkın tanındığı gruba ve azlığa mensup adayın haklı bir sebep bulunmadığı takdirde üye seçilmesi zorunludur. Bu şekilde tanınacak temsil edilme hakkı, halka açık anonim şirketlerde yönetim kurulu üye sayısının yarısını aşamaz. Bağımsız yönetim kurulu üyelerine ilişkin düzenlemeler ise saklıdır. Anılan maddenin ikinci fıkrasına göre bu maddeye göre yönetim kurulunda temsil edilme hakkı tanınan paylar imtiyazlı sayılır.

b) Seçilme Süresi

Yönetim kurulu üyeleri en çok üç yıl süreyle görev yapmak üzere seçilir. Esas sözleşmede aksine hüküm yoksa aynı kişi yeniden seçilebilir (TTK m. 362/1).

Kanunda düzenlenen süre, hükmün lafzından da açıkça anlaşılacağı üzere, azami bir süredir. Bu itibarla yönetim kurulu üyelerinin üç yıldan daha kısa bir süre için seçilebilmeleri de mümkündür.

Türk Ticaret Kanununda, yönetim kurulunun bütün üyelerinin aynı süre için seçilmesi gibi bir zorunluluk öngörülmemiştir¹⁰².

c) Üyeliğe Seçilme Ehliyeti ve Engelleri

Yönetim kurulu üyelerinin ve tüzel kişi adına tescil edilecek gerçek kişinin tam ehliyetli olmaları şarttır (m. 359/3).

⁹⁹ "Kurul, hukuka aykırı faaliyet veya işlemlerde sorumluluğu tespit edilen yöneticilerin ve çalışanların sahip oldukları lisansları geçici veya sürekli olarak iptal etmeye, haklarında suç duyurusunda bulunulması kararından itibaren yargılama sonuçlanıncaya kadar imza yetkilerini sınırlandırmaya veya kaldırmaya, hukuka aykırılıkta veya gerçekleştirilen işlemlerde sorumluluğu mahkeme kararıyla tespit edilen yönetim kurulu üyelerini görevden almaya ve yapılacak ilk genel kurul toplantısına kadar yerlerine yenilerini atamaya yetkilidir. Banka yönetim kurulu üyelerinin görevden alınması yönünde işlem tesis edilmeden önce Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumunun görüşü alınır".

¹⁰⁰ "Kurul, sermaye piyasası kurumlarının sermaye yeterliliği yükümlülüklerini sağlayamadığı, sermaye piyasası faaliyetlerinden kaynaklanan nakit ödeme ve finansal araç teslim yükümlülüklerini yerine getiremediği veya kısa sürede yerine getiremeyeceği ya da bunlardan bağımsız olarak mali yapılarının ciddi surette zayıflamakta olduğu ya da mali durumunun taahhütlerini karşılayamayacak kadar zayıflamış olduğunun tespiti hâlinde, üç ayı geçmemek üzere verilecek uygun süre içinde mali yapılarının güçlendirilmesini istemeye ya da herhangi bir süre vermeksizin doğrudan bu kurumların faaliyetlerini geçici olarak durdurmaya; tamamen veya belirli sermaye piyasası faaliyetleri itibarıyla yetkilerini kaldırmaya; yatırımcıları tazmin kararı vermeye; sorumluluğu tespit edilen yöneticilerin ve çalışanların sahip oldukları lisansları geçici veya sürekli olarak iptal etmeye, imza yetkilerini sınırlandırmaya veya kaldırmaya ve gerektiğinde yönetim kurulunun üyelerini görevden almaya ve yapılacak ilk genel kurul toplantısına kadar yerlerine yenilerini atamaya; bu kurumların tedrici tasfiyelerine karar vermeye ve tasfiyenin bitmesini takiben gerektiğinde veya tedrici tasfiyeye gitmeksizin doğrudan iflaslarını istemeye veya gerekli gördüğü diğer tedbirleri almaya yetkilidir".

¹⁰¹ "Halka açık ortaklıkların yönetim kurullarında, yönetim kurulu üyelerinin tamamının veya bir kısmının görev süresinin dolması veya üyeliklerinin boşalması sebebiyle yönetim kurulu toplantı yeter sayısının sağlanamaması ve görev süresi dolan veya üyeliği boşalan yönetim kurulu üyelerinin yerlerine görev sürelerinin bitimini veya üyeliğin boşalmasını takip eden 30 gün içinde yeni yönetim kurulu üyelerini seçmek üzere genel kurulun toplanamaması veya genel kurulda yeter sayıda yönetim kurulu üyesinin seçilememesi durumunda, Kurul, yerlerine halka açık ortaklık genel kurulunca yeni üyeler seçilinceye veya Kurulca başka üyeler atanıncaya kadar görev yapmak üzere yönetim kurulu toplantı yeter sayısını sağlayacak asgari sayıda, Kurulun kurumsal yönetim ilkelerinde sayılan bağımsızlık kriterlerini sağlayan yönetim kurulu üyelerini resen atar. Görev süresinin dolması nedeniyle boşalan halka açık ortaklık yönetim kurulu üyeliklerine Kurulca atamalar yapılmıncaya kadar, görev süresi dolan yönetim kurulu üyeleri görevlerine devam eder. Kurulca yapılan resen atama sonucunda geriye kalan boş üyelikler için, kurumsal yönetim ilkelerinde sayılan bağımsızlık kriterlerini sağlayan, boş üye sayısının 3 katı kadar kişiyi halka açık ortaklığın ortaklarından aday göstermelerini talep eder. Kurul bu talebini ortakların halka açık ortaklıkta sahip olduğu pay oranlarını dikkate alarak belirler ve bu bentteki esaslara uygun olarak atama yapar. Olağan genel kurul toplantısını kanuni süresi içinde üst üste iki hesap dönemi içinde yapmayan ve yönetim kurulu üyeleri kısmen veya tamamen Kurulca yukarıdaki fıkralar uyarınca atanmış halka açık ortaklıklarda genel kurulun yetkileri YTM tarafından kullanılabilir. Bu bendin uygulanmasına ilişkin usul ve esaslar Kurulca belirlenir".

¹⁰² Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 353.

Yönetim kurulu üyesi seçilebilmenin en temel koşulu olan ergin ve ayırt etme gücüne sahip olmak ve kısıtlı olmamaktır. Ayrıca fiil ehliyetine sahip olma koşuluna ek olarak üyeliği sona erdiren sebeplerin yönetim kurulu üyesi olarak seçilmeye de engel teşkil ettiğini de belirtmek gerekir (m. 359/4). Bu bağlamda, TTK m. 363/2'de sayılan, iflasına karar verilmiş olunması ve/veya ehliyetinin kısıtlanmış olması da bu kişilerin üye olarak seçilmelerine engel teşkil eder.

Benzer şekilde, Türk Ceza Kanununun (TCK)¹⁰³ m. 53/1(d), 2 hükümleri gereğince kişi, kasten işlemiş olduğu suçtan dolayı hapis cezasına mahkûmiyetin kanuni sonucu olarak vakıf, dernek, sendika, “şirket”, kooperatif ve siyasi parti tüzel kişiliklerinin yöneticisi veya denetçisi olmaktan yoksun bırakılır ve işlemiş bulunduğu suç dolayısıyla mahkûm olduğu hapis cezasının infazı tamamlanıncaya kadar bu hakları kullanamaz. Dolayısıyla TCK'nın bu düzenlemesi gereğince, bu kişiler, geçici de olsa yönetim kurulu üyeliğine seçilme engeline sahip olurlar.

Bunlarla birlikte, bir anonim şirkette esas sözleşme ile yönetim kurulu üyesi olarak seçilebilmek için gereken asgari koşullar öngörülebilir.

Özel bazı düzenlemeler ile bu düzenlemelerin kapsamındaki anonim şirketler için de yönetim kurulu üyeliğine seçilme yeterlilikleri öngörülebildiği görülmektedir. Bu konuda, BankK m. 25/1 hükmü ile Sigortacılık Kanununun¹⁰⁴ m. 4/2 hükümleri ve Kurumsal Yönetim İlkelerinde “bağımsız yönetim kurulu üyeleri” için öngörülen gereklilikler (m. 4.3.6) örnek gösterilebilir.

6102 sayılı TTK'nın getirdiği önemli yeniliklerden biri de, tüzel kişilerin anonim şirketlere yönetim kurulu üyesi olarak seçilebilme olanaklarıdır. Bir tüzel kişi yönetim kuruluna üye seçildiği takdirde, tüzel kişiyle birlikte, tüzel kişi adına, tüzel kişi tarafından belirlenen, sadece bir gerçek kişi de tescil ve ilân olunur; ayrıca, tescil ve ilânın yapılmış olduğu, şirketin internet sitesinde hemen açıklanır. Tüzel kişi adına sadece, bu tescil edilmiş kişi toplantılara katılıp oy kullanabilir (m. 359/2).

Bu noktada, TTK'nın 359. maddesine 6455 sayılı Kanunun¹⁰⁵ 79. maddesiyle eklenen son fıkrasına da özel olarak değinmekte yarar vardır. Bu düzenlemeye göre “Devlet, il özel idaresi, belediye, köy ile diğer kamu tüzel kişilerinin pay sahibi olduğu şirketlerde, sayılan tüzel kişiler veya bunların gerçek kişi temsilcileri yönetim kuruluna seçilebilir. Yönetim kurulu üye sayısı ikiden fazla olan şirketlerde üyelerin tamamının aynı kamu tüzel kişisinin temsilcisi olmaması şartıyla kamu tüzel kişisini temsilen birden fazla gerçek kişi yönetim kuruluna seçilebilir”.

ç)Yönetim Kurulu Üyeliği Sıfatının Kazanılması

TTK md. 408 uyarınca genel kurul tarafından seçilen yönetim kurulu üyesi, üyeliği kabul etmekle birlikte yönetim kurulu üyeliğini kazanır. Dolayısıyla, üye olarak atanan kişinin göreve başlayabilmesi için tescil ve ilan edilmesi şart değildir. Bununla birlikte yönetim kurulu üyeleri TTK md. 354/1(g) uyarınca sicile tescil ve ilan edilir. Ancak bu tescil kurucu değil, açıklayıcıdır. Başka bir deyişle, tescil, yönetim kurulu üye atamasının geçerliğini etkilemez. Seçilen yönetim kurulu üyesinin kabul beyanı herhangi bir şekle tabi olmayıp, şarta da bağlanması mümkün değildir.

Tüzel kişi adına yönetim kurulu toplantısına katılacak temsilciler yönünden bu gerçek kişinin tüzel kişi adına tescil ve ilanının kurucu nitelikte olup olmadığı ise doktrinde tartışmalıdır. TTK m. 359; “Bir tüzel kişi yönetim kuruluna üye seçildiği takdirde, tüzel kişiyle birlikte, tüzel kişi adına, tüzel kişi tarafından belirlenen, sadece bir gerçek kişi de tescil ve ilan olunur” hükmünü içermektedir. Maddenin düzenlenme şeklinden tescilin kurucu olduğu sonucu çıkmamaktadır. Ancak doktrinde maddenin gerekçesine dayanarak tescilin kurucu nitelikte olduğu savunulmaktadır. Zira gerekçede; “Tescil, tüzel kişinin üyeliğini söz konusu gerçek kişinin kişiliğinde somutlaştırıp belirgin konuma getirmekte ve bu yönden kurucu bir etkiye sahip bulunmaktadır. İlan ise üçüncü kişilere bildirir” ibareleri yer almaktadır.

Temsilcinin tesciline kurucu etki atfedilmesi halinde tüzel kişi tarafından seçilen kimse temsilci sıfatını kazandığı halde, tescil yapılmadığı sürece yönetim kurulu toplantılarına katılıp oy kullanamaz. Oysa gerçek kişiler bakımından yönetim kurulu üyeliği tescil ile kazanılmadığı için bu kimseler tarafından toplantı yapıp karar alınması halinde bu kararların geçerliliği tartışma konusu yapılamaz.

¹⁰³RG. 12.10.2004, S. 25611.

¹⁰⁴RG. 14.06.2007, S. 26552.

¹⁰⁵RG. 11.04.2013, S. 28615.

d) Yönetim Kurulu Üyeliği Sıfatının Sona Ermesi

Yönetim kurulu üyeliği sıfatının sona ermesinin en doğal yolu, seçilme süresinin sona ermesidir. Ancak süresi sona eren bir üyenin genel kurul kararıyla tekrar yönetim kurulu üyesi olarak seçilebilmesinin önünde bir engel olmadığı da unutulmamalıdır.

Üyeliğin sona ermesi sonucu doğuran bir diğer hal, üyenin görevden alınmasıdır. Üyenin görevden alınması da, tıpkı atanmasında olduğu gibi genel kurulun devredilemez görevleri arasındadır [TTK m. 408/2(b)]. Türk Ticaret Kanununun 364. maddesinde “görevden alma” özel olarak düzenlenmiştir. Bu maddeye göre yönetim kurulu üyeleri, esas sözleşmeyle atanmış olsalar dahi, gündemde ilgili bir maddenin bulunması veya gündemde madde bulunmasa bile haklı bir sebebin varlığı hâlinde, genel kurul kararıyla her zaman görevden alınabilirler. Yönetim kurulu üyesi olan tüzel kişi, kendi adına tescil edilmiş bulunan kişiyi her an değiştirebilir. 334. madde hükmü ve görevden alınan üyenin tazminat hakkı saklıdır.

Ayrıca yönetim kurulu üyesinin istifa yoluyla bozucu yenilik doğurucu bir hakkın kullanılması niteliğindeki ve şirketin kabulüne bağlı olmayan beyanıyla da yönetim kurulu üyeliği sona erebilir.

Kanunda ve özel olarak öngörülmüşse şirket esas sözleşmesinde zikredilen seçilme yeterliliklerinden birinin dahi kaybı yönetim kurulu üyeliğini kendiliğinden sona erdirir (TTK m. 363/2). Bu konuda, yukarıda da açıklandığı üzere, TTK m. 363/2 hükmünde zikredilen iflas, ehliyetin kısıtlanması ya da gerekli yasal ya da esas sözleşmesel şartların kaybı daimi olarak, TCK m. 53/1(d) hükmünde belirtilen hal ise geçici olarak yönetim kurulu üyeliğini sona erdirir.

Daha önce de açıklandığı üzere, işletme konusu kamu hizmeti olan anonim şirketlerde Devlet, il özel idaresi, belediye ve köy ile diğer kamu tüzel kişilerinden birine, esas sözleşmede öngörülecek bir hükümle şirketlerin yönetim kurullarında temsilci bulundurmak hakkı verildiği takdirde, pay sahibi olan kamu tüzel kişilerinin yönetim kurulundaki temsilcilerinin, ancak yukarıda zikredilen kişiler tarafından görevden alınabilecekleri unutulmamalıdır.

Son olarak belirtmek gerekir ki, anonim şirketin iflası ya da başka bir nedenle sona ermesi hâlinde yönetim kurulu üyelerinin bu sıfatları da düşer¹⁰⁶.

2.6.1.3. Şirket ile Yönetim Kurulu Üyeleri Arasındaki İlişkinin Hukuki Niteliği

Şirket ile yönetim kurulunu oluşturan üyelerin her biri arasındaki hukuki ilişkinin temelinde bir sözleşme bağı mevcuttur. Bu sözleşmenin kuruluşunda söz konusu üyenin seçilmesine ilişkin genel kurul kararı öneri (icap), görevin üstlenilmesi ise kabul iradesinin ortaya konulması anlamına gelmektedir.

Aradaki sözleşme ilişkisinin niteliği ise tarafların irade serbestisine dayanır. Bu ilişki bir hizmet ya da vekalet sözleşmesi olarak öngörülebileceği gibi değişik sözleşmelerdeki unsurlar sui generis bir sözleşmeyle de bir araya getirilebilir.

Bu noktada, asıl önem taşıyan husus, özel bir belirleme yapılmamışsa aradaki ilişkinin vekalet sözleşmesi olarak kabul edilmesi gerektiği ve sözleşmede ya da TTK’da hüküm bulunmayan hallerde TBK’nın vekalet sözleşmesine ilişkin hükümlerinin uygulama alanına sahip olduğu görüşünün öğretide hakim olmasıdır¹⁰⁷.

2.6.1.4. Yönetim Kurulunun Görev ve Yetkileri

a) Genel Olarak

Türk Ticaret Kanununun 374. maddesinin birinci fıkrasında da açıkça belirtildiği üzere, yönetim kurulu, kendisine bırakılan alanda yönetim, kanun ve esas sözleşme uyarınca genel kurulun yetkisinde bırakılmış bulunanlar dışında, şirketin işletme konusunun gerçekleştirilmesi için gerekli olan her çeşit iş ve işlemler hakkında karar almaya yetkilidir. Görüleceği üzere, anonim şirketlerde yönetim kurulu, genel kurulun yetki ve görevine girdiği açıkça anlaşılan haller dışında görevli ve yetkili kılınmıştır.

¹⁰⁶Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 364.

¹⁰⁷Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 352; Kırca (Şehirli Çelik/Manavgat), s. 455-456.

Yönetim kurulunun görev ve yetkilerinin bir kısmı “devredilemez ve vazgeçilemez görev ve yetkiler” olarak TTK m. 375’de açıkça sayılmıştır. Bunların dışında, TTK’nın değişik özel hükümlerinde doğrudan zikredilerek ya da işin niteliği gereği yönetim kurulunun görevli ve yetkili kılındığı haller de mevcuttur.

b) Yönetim Kurulunun Devredilemeyecek Görev ve Yetkileri

Türk Ticaret Kanununun 375. maddesinde açıkça öngörülen devredilemeyecek ve vazgeçilemeyecek görev ve yetkiler şunlardır:

- (a) Şirketin üst düzeyde yönetimi ve bunlarla ilgili talimatların verilmesi.
- (b) Şirket yönetim teşkilatının belirlenmesi.
- (c) Muhasebe, finans denetimi ve şirketin yönetiminin gerektirdiği ölçüde, finansal planlama için gerekli düzenin kurulması.
- (ç) Şube müdürleri hariç olmak üzere müdürlerin ve aynı işleve sahip kişiler ile imza yetkisini haiz bulunanların atanmaları ve görevden alınmaları¹⁰⁸.
- (d) Yönetimle görevli kişilerin, özellikle kanunlara, esas sözleşmeye, iç yönergelere ve yönetim kurulunun yazılı talimatlarına uygun hareket edip etmediklerinin üst gözetimi.
- (e) Pay, yönetim kurulu karar ve genel kurul toplantı ve müzakere defterlerinin tutulması, yıllık faaliyet raporunun ve kurumsal yönetim açıklamasının düzenlenmesi ve genel kurula sunulması, genel kurul toplantılarının hazırlanması ve genel kurul kararlarının yürütülmesi.
- (f) Borca batıklık durumunun varlığında mahkemeye bildirimde bulunulması.

Hâkim görüşe göre, TTK m. 375’de sayılan yetkiler sınırlı sayıda değildir¹⁰⁹. Bu yetkilere ek olarak, TTK’nın ve SerPK’nın değişik maddelerinde zikredilmiş özel bazı görev ve yetkilerin de nitelikleri gereği devredilemez ve vazgeçilemez olduğu kabul edilmektedir. Türk Ticaret Kanununun 353/1. fıkrası kapsamında şirketin feshi davası açılması, m. 376/1, 2 hükümleri bağlamında sermaye kaybında tedbir alınması, 378. maddesine göre riskin erken saptanması komitesi kurulması ile Sermaye Piyasası Kanununun 17/3. fıkrası dolayısıyla halka açık anonim şirketlerin ilişkili tarafları ile gerçekleştirecekleri SPK tarafından belirlenen birtakım işlemlere başlamadan yapılacak işlemin esaslarını belirleyecek bir karar alınması bunlara örnek olarak gösterilen hallerden bazılarıdır¹¹⁰.

c) Yönetim Kuruluna Devredilebilecek Görev ve Yetkiler

Yönetim kuruluna şirket esas sözleşmesiyle Kanunda belirtilmeyen bazı yetki ve görevler verilmesi de mümkündür. Bu hallerin bir kısmı TTK’da ve ilgili diğer düzenlemelerde hiç öngörülmemiş haller olabileceği gibi, kural olarak genel kurulun görevli ve yetkili kılındığı fakat yönetim kuruluna devrine izin verilen haller de olabilir.

Genel kurulun sahip olduğu yetkinin yönetim kuruluna devredilebileceği hallere örnek olarak, TTK m. 460 ve SerPK m. 18’de düzenlenen kayıtlı sermaye sisteminin kabulü hâlinde yönetim kuruluna devredilebilecek yetkiler ile herhangi bir borçlanma aracının çıkarılmasını ve ihraç şartlarını saptama yetkisinin yönetim kuruluna bırakabilmesine cevaz veren TTK m. 505 ve SerPK m. 31/3 hükümleri gösterilebilir.

Şirketin, ilk esas sözleşmesiyle ya da daha sonra alınacak bir genel kurul kararıyla kayıtlı sermaye sistemini geçerli olarak benimsemesi hâlinde, Kanunun esas sermayenin artırılmasına ilişkin hükümlerine bağlı kalmaksızın esas sözleşmelerinde tespit edilen kayıtlı sermaye tavanına kadar sermayelerini yönetim kurulu kararıyla artırmaya yetkilidir.

TTK m. 460 ve SerPK m. 18 gereğince halka açık olsun ya da olmasın tüm anonim şirketlerde esas sözleşme ile özel olarak yetkili kılınması koşuluyla imtiyazlı veya itibari değerinin üzerinde pay

¹⁰⁸ TTK’nın 375. maddesinin birinci fıkrasının (d) bendinde 7511 sayılı Kanun ile yapılan değişiklikle birlikte “Şube müdürlerinin” atanmaları ve görevden alınmaları bakımından yönetim kurulu kararı alınması zorunluluğu kaldırılmış ve şirket bünyesinde yer alan üst düzey yöneticiler dışında kalan kişilerin atanma ve görevden alınmaları yönetim kurulunun devredilemez görev ve yetkileri arasından çıkarılmıştır.

¹⁰⁹ Kirca (Şehirali Çelik/Manavgat), s. 539, 540.

¹¹⁰ Kirca (Şehirali Çelik/Manavgat), s. 591.

çıkartılması ile pay sahiplerinin yeni pay alma haklarının sınırlandırılması konularında yönetim kurulu yetkili kılınabilir.

TTK m. 480/2 hükmünde de kayıtlı sermaye sistemini kabul eden anonim şirketlerde esas sözleşme ile yönetim kuruluna primli pay çıkarma yetkisi tanınabileceği vurgulanmıştır.

TTK m. 460'da halka açık olmayan anonim şirketler için zikredilmemekle birlikte, SerPK'nın 18. maddesine göre halka açık anonim şirketlerde, yukarıda sayılanlara ek olarak, itibari değerinin altında pay çıkartılması ile imtiyazlı pay sahiplerinin haklarını kısıtlayıcı nitelikte karar alabilmesi yetkisi de, esas sözleşme ile özel olarak yetkili kılınması koşuluyla, yönetim kuruluna bırakılabilir.

TTK m. 505'in "*Aksi kanunda öngörülmemişse, genel kurul herhangi bir menkul kıymetin çıkartılmasını ve hükümleriyle şartlarını saptamak yetkisini, en çok onbeş ay için yönetim kuruluna bırakabilir*" şeklindeki hükmü ile bu düzenleme kapsamındaki borçlanma araçlarının ihracı yetkisinin genel kurulun yetkilendirme kararıyla yönetim kuruluna devredilebileceği düzenlenmiştir. Bu düzenleme sonrasında SerPK m. 31/3'de de borçlanma aracı ihraç yetkisinin yönetim kuruluna devri düzenlenmiştir. Anılan hükme göre, "*Borçlanma aracı niteliğindeki sermaye piyasası aracı ihraç yetkisi, esas sözleşme ile yönetim kuruluna süreli veya süresiz olarak devredilebilir*". SerPK'da, yetki devrinin süreli veya süresiz şekilde gerçekleştirilebileceği anılan maddede açıkça belirtilmiştir. SerPK m. 31/3 hükmünün lafzında halka açık anonim ortaklıklarla sınırlı bir düzenleme yerine "ihraççı" kavramının esas alınması, SerPK'nın genel sistematığı ve gerekçesi bir arada değerlendirildiğinde 31. maddenin üçüncü fıkrasının halka açık anonim şirketlerin yanı sıra halka açık olmayan anonim şirketler için de geçerli olduğu sonucu ortaya çıkmaktadır¹¹¹.

Ancak genel kurulun devredilemez yetkilerinin (m. 408) şirket sözleşmesiyle ya da genel kurul kararıyla yönetim kuruluna verilebilmesinin mümkün olmadığını gözden uzak tutmamak gerekir.

ç) Yönetim Kurulunun Yetkilerine İlişkin Özel Bazı Durumlar

aa. Sermayenin Kaybı ve Borca Batık Olma Durumu

Anonim şirketlerde sermayenin Kanunda öngörülen miktarda kaybı veya şirketin borca batık olma durumlarında yönetim kuruluna bazı özel görev ve yetkiler tanınmıştır (TTK m. 376).

Anonim şirketlerin son yıllık bilançosundan, sermaye ile kanuni yedek akçeler toplamının yarısının zarar sebebiyle karşılıksız kaldığı anlaşılırsa, yönetim kurulu, genel kurulu hemen toplantıya çağırarak ve bu genel kurula uygun gördüğü iyileştirici önlemleri sunmak zorundadır.

Son yıllık bilançoya göre, sermaye ile kanuni yedek akçeler toplamının üçte ikisinin zarar sebebiyle karşılıksız kaldığı anlaşıldığı takdirde, derhâl toplantıya çağrılan genel kurul, sermayenin üçte biri ile yetinme veya sermayenin tamamlanmasına karar vermediği takdirde şirket kendiliğinden sona erer.

Şirketin borca batık durumda bulunduğu şüphesini uyandıran işaretler varsa, yönetim kuruluna verilen görev farklıdır. Bu durumda yönetim kurulu, aktiflerin hem işletmenin devamlılığı esasına göre hem de muhtemel satış fiyatları üzerinden bir ara bilanço çıkartır. Bu bilançodan aktiflerin, şirket alacaklılarının alacaklarını karşılamaya yetmediğinin anlaşılması hâlinde, yönetim kurulu, bu durumu şirket merkezinin bulunduğu yer asliye ticaret mahkemesine bildirir ve şirketin iflasını ister. Bu görev, TTK'nın 375/1(g) bendinde, yönetim kurulunun devredilemez görev ve yetkileri arasında sayılmıştır.

Bu kuralın istisnasını ise, iflas kararının verilmesinden önce, şirketin açığını karşılayacak ve borca batık durumunu ortadan kaldıracak tutardaki şirket borçlarının alacaklıları, alacaklarının sırasının diğer tüm alacaklıların sırasından sonraki sıraya konulmasını yazılı olarak kabul etmiş ve bu beyanın veya sözleşmenin yerindeliği, gerçekliği ve geçerliliğinin, yönetim kurulu tarafından iflas isteminin bildirileceği mahkemece atanan bilirkişilerce doğrulanmış olması teşkil eder. Aksi hâlde mahkemeye bilirkişi incelemesi için yapılmış başvuru, iflas bildirimi olarak kabul olunur.

Son olarak, Türk Ticaret Kanununun 377. maddesine göre yönetim kurulu veya herhangi bir alacaklı yeni nakit sermaye konulması dâhil nesnel ve gerçek kaynakları ve önlemleri gösteren bir

¹¹¹Aydoğan, s. 68, 69.

iyileştirme projesini mahkemeye sunarak iflasın ertelenmesini isteyebilecektir. Bu halde İcra ve İflas Kanununun 179 ilâ 179/b maddeleri uygulanacağını hatırlatmakta yarar vardır.

bb. Riskin Erken Saptanması ve Yönetimi

Türk Ticaret Kanununun 378. maddesine göre pay senetleri borsada işlem gören şirketlerde, yönetim kurulu, şirketin varlığını, gelişmesini ve devamını tehlikeye düşüren sebeplerin erken teşhisi, bunun için gerekli önlemler ile çarelerin uygulanması ve riskin yönetilmesi amacıyla, uzman bir komite kurmak, sistemi çalıştırmak ve geliştirmekle yükümlüdür. Diğer şirketlerde bu komite denetçinin gerekli görüp bunu yönetim kuruluna yazılı olarak bildirmesi hâlinde derhâl kurulur ve ilk raporunu kurulmasını izleyen bir ayın sonunda verir.

Komite, yönetim kuruluna her iki ayda bir vereceği raporda durumu değerlendirir, varsa tehlikelere işaret eder, çareleri gösterir. Rapor ayrıca denetçiye de yollanır.

d) Anonim Şirketin Yönetimi ve Temsili

Yönetim kurulunun anonim şirkete ilişkin yetki ve görevleri, şirketin iç ilişkileri açısından “yönetim (idare) yetkisi”, dış ilişkiler açısından “temsil yetkisi”ni karşımıza çıkarmaktadır.

aa. Yönetim Yetkisi

Anonim şirketin yönetimi, en yalın şekliyle, şirketin işletme konusunun gerçekleştirilmesi için gerekli olan her çeşit iş ve işlemler hakkında karar alınması olarak açıklanabilir.

İşlevsel anlamda yönetimin daha iyi anlaşılabilmesi TTK’nın bu konudaki düzenlemelerine bütünsel bir bakış açısı gerektirmektedir. Ancak yönetimin sırf karar almaktan ibaret sayılmaması gerektiği ve alınan bu kararların gerek şirket içinde gerekse temsil yetkisi kullanılarak dış dünyada üçüncü kişilerle işlem yapmak suretiyle hayata geçirilmesinin de geniş anlamda yönetimin kapsamına dâhil kabul edildiğini vurgulamak gerekir¹¹².

aaa. Yönetim Kurulu Toplantıları

Yönetim yetkisi, kural olarak kurul hâlinde toplanılarak kullanılır. Zira yönetim, devredilmediği takdirde, yönetim kurulunun tüm üyelerine aittir.

Yönetim kurulunun “kurul” olarak karar alabilmesinde geçerli iki farklı yöntem bulunmaktadır. Bunlardan ilkinin, fiziki ya da elektronik ortamda olmak üzere yönetim kurulu toplantısı yapılması; ikinci yöntemi ise, toplantı yapılmaksızın- öneriye yazılı onay alma yöntemiyle (sirküler tipi) karar alma yolu oluşturmaktadır. Her iki halde de kararların geçerliliği yazılıp imza edilmiş olmalarına bağlıdır.

Önemle belirtelim ki, yönetim kurulu üyeleri birbirlerini temsilen oy veremeyecekleri gibi, toplantılara vekil aracılığıyla da katılamazlar.

1. Toplantı Yapılması Yoluyla

1a. Toplantıya Çağrı

Yönetim kurulu toplantılarına çağrı usulü hakkında TTK’da özel düzenlemeler öngörülmemiştir. Sadece Kanunun 392/7. fıkrasında her yönetim kurulu üyesinin başkandan, yönetim kurulunu toplantıya çağırmasını yazılı olarak isteyebileceği düzenlenmiştir. Hemen belirtelim ki, yönetim kurulu başkanının veya başkanın bulunmadığı zamanlarda vekilinin yönetim kurulunu toplantıya çağırması için mutlaka bir ya da birden fazla yönetim kurulu üyesinin talebi şart değildir.

Türk Ticaret Kanununda yönetim kurulu toplantılarının çağrı usulü ve sıklığı konusunda bağlayıcı bir düzenleme anlayışı yerine şirketlere bu konuda bir serbesti tanımak istenmiştir. Anonim şirketler uygulamada yönetim kurulu toplantılarının yapılışına ilişkin usul ve esasları esas sözleşmelerinde ya da hazırlanmışsa iç yönergede düzenleme yoluna gitmektedirler.

1b. Toplantı ve Karar Nisapları

Esas sözleşmede aksine ağırlaştırıcı bir hüküm bulunmadığı takdirde, yönetim kurulu üye tam

¹¹²Kırca (Şehirli Çelik/Manavgat), s. 527, 528.

sayısının çoğunluğu ile toplanır ve kararlarını toplantıda hazır bulunan üyelerin çoğunluğu ile alır. Bu kural yönetim kurulunun elektronik ortamda yapılması hâlinde de uygulanır (TTK m. 390/1).

Hukuk sistemimizde anonim şirket yönetim kurulu başkanına ayrıcalıklı bir oy hakkı tanınmadığını vurgulamakta yarar vardır.

Türk Ticaret Kanununun 390/3. fıkrasına göre toplantıda oylar eşit olduğu takdirde o konu gelecek toplantıya bırakılır. İkinci toplantıda da eşitlik olursa söz konusu öneri reddedilmiş sayılır.

u. Öneriye Yazılı Onay Alma Yoluyla

Yönetim kurulu kararları, toplantı yapılmaksızın öneriye yazılı onay alma yönteminde, kurul üyelerinden birinin belirli bir konuda yaptığı karar şeklinde yazılmış önerisine, en az üye tam sayısının çoğunluğunun yazılı onayı alınmak suretiyle de alınabilir.

Üyelerden hiçbirinin toplantı yapılması isteminde bulunmaması ve aynı önerinin tüm yönetim kurulu üyelerine yapılmış olması, bu yolla alınacak kararların geçerlilik şartıdır. Dolayısıyla bu yöntemde toplantı yetersayısını oybirliği, karar yetersayısını ise toplam üye tam sayısının çoğunluğu oluşturmaktadır.

Onayların aynı kâğıtta bulunması şart değildir; ancak onay imzalarının bulunduğu kâğıtların tümünün yönetim kurulu karar defterine yapıştırılması veya kabul edenlerin imzalarını içeren bir karara dönüştürülüp karar defterine geçirilmesi kararın geçerliliği için gereklidir.

bbb. Müzakerelere Katılma Yasağı

Türk Ticaret Kanununun 393. maddesinde öngörülen “müzakerelere katılma yasağı” kuralına göre, yönetim kurulu üyesi, kendisinin şirket dışı kişisel menfaatiyle veya alt ve üst soyundan birinin ya da eşinin yahut üçüncü derece dâhil üçüncü dereceye kadar kan ve kayın hısımlarından birinin, kişisel ve şirket dışı menfaatiyle şirketin menfaatinin çatıştığı konulara ilişkin müzakerelere katılamaz.

Hemen belirtelim ki, bu yasak, yönetim kurulu üyesinin müzakereye katılmamasının dürüstlük kuralının gereği olan durumlarda da uygulanır. Yukarıda açıklanan genel kural kapsamına girmese de, müzakerenin konusunun bir üyenin ortağını; ortağı olduğu bir şahıs şirketini, eski eşini vs. ilgilendirmesi gibi hallerde dürüstlük kuralları gereği olarak yasağın geçerli olduğunu belirtmekte yarar vardır.

Tereddüt uyandıran hâllerde, kararı yönetim kurulu verir. Bu oylamaya da ilgili üye katılamaz. Menfaat uyuşmazlığı yönetim kurulu tarafından bilinmiyor olsa bile, ilgili üye bunu açıklamak ve yasağa uymak zorundadır. Türk Ticaret Kanununun 393/3. fıkrasına göre müzakereye, yasak nedeniyle katılmamanın sebebi ve ilgili işlemlerin yönetim kurulu kararına yazılması zorunludur.

“Görüşmelere katılma yasağı”nın niteliği gereği söz konusu toplantıda oy verme yasağını da içerdiği ve yasak kapsamındaki kişi veya kişilerin, toplantı ve karar nisabının belirlenmesinde dikkate alınmayacağı kabul olunmaktadır¹¹³.

Müzakerelere katılma yasağına ilişkin bir diğer hukuki dayanak olarak, Ticaret Bakanlığı tarafından yayımlanan “Anonim Şirketlerin Genel Kurul Toplantılarının Usul ve Esasları ile Bu Toplantılarda Bulunacak Bakanlık Temsilcileri Hakkında Yönetmelik”¹¹⁴ m. 19/3 hükmüne göre, “Pay sahiplerinden hiçbirisi; kendisi, eşi, alt ve üstsoyu veya bunların ortağı oldukları şahıs şirketleri ya da hâkimiyetleri altındaki sermaye şirketleri ile şirket arasındaki kişisel nitelikte bir işe veya işleme veya herhangi bir yargı kurumu ya da hakemdeki davaya ilişkin olan müzakerelerde oy kullanamaz”.

Aynı Yönetmeliğin söz konusu 19. maddesinin dördüncü fıkrasına göre ise “Şirket yönetim kurulu üyeleriyle yönetimde görevli imza yetkisini haiz kişiler veya bunların temsilcileri, yönetim kurulu üyelerinin ibra edilmelerine ilişkin kararlarda kendilerine ait paylardan doğan oy haklarını kullanamaz. Ancak anılan kişiler, yönetim kurulu üyesi olmayan diğer pay sahiplerinin oy haklarını temsilen kullanabilirler”.

Müzakereye katılma yasağına ilişkin bu kurallara aykırı hareket eden yönetim kurulu üyesi ve menfaat çatışması nesnel olarak varken ve biliniyorken ilgili üyenin toplantıya katılmasına itiraz

¹¹³Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 377.

¹¹⁴RG. 28.11.2012, S. 28481.

etmeyen üyeler ve söz konusu üyenin toplantıya katılması yönünde karar alan yönetim kurulu üyeleri bu sebeple şirketin uğradığı zararı tazminle yükümlüdürler. Bu kişilerin sorumluluğu müteselsildir.

ccc. Yönetim Yetkisinde İşbölümü (Başkan, Komite ve Komisyonlar)

Yönetim kurulu, üyeleri arasından bir başkan ve bulunmadığı zamanlarda ona vekâlet etmek üzere, en az bir başkan vekili seçer (m. 366/1). Kanunda ayrıca esas sözleşmede, başkanın ve başkan vekilinin veya bunlardan birinin, genel kurul tarafından seçilmesinin öngörülebilmesine de cevaz verilmiştir.

6762 sayılı mülga TTK döneminde konu bazı sicil müdürlerince anonim şirketlerde sadece bir başkan vekilinin seçileceği şeklinde yorumlanıyordu. Bu düzenleme ile birden fazla başkan vekili seçilmesine açıkça olanak sağlanmış; ikinci olarak, başkanın ve vekilinin veya bunlardan birinin seçiminin genel kurulca da yapılacağı öngörülmüştür¹¹⁵.

Türk Ticaret Kanununun 366/2. fıkrasına göre yönetim kurulu, işlerin gidişini izlemek, kendisine sunulacak konularda rapor hazırlamak, kararlarını uygulamak veya iç denetim amacıyla içlerinde yönetim kurulu üyelerinin de bulunabileceği komiteler ve komisyonlar kurabilir.

Kanunun 366. maddesi kapsamında komite ve komisyonlar kurulması kural olarak ihtiyaridir. Ancak TTK m. 378'e göre pay senetleri borsada işlem gören şirketlerin tamamında ve bu nitelikte olmamakla birlikte denetçinin özel istemi üzerine "riskin erken saptanması ve yönetimi komitesi" kurulması zorunludur.

ççç. Yönetim Yetkisinin Devri

Anonim şirketler hukukunda yönetim, devredilmediği takdirde, yönetim kurulunun tüm üyelerine aittir.

Genel kural bu yönde olmakla birlikte, Türk Ticaret Kanununun 367. maddesine göre yönetim kurulu esas sözleşmeye konulacak bir hükümle, düzenleyeceği bir iç yönergeye göre, yönetimi, kısmen veya tamamen bir veya birkaç yönetim kurulu üyesine veya üçüncü bir kişiye devretmeye yetkili kılınabilir.

Bu hüküm kapsamında düzenlenen iç yönerge, şirketin yönetimini düzenler; bunun için gerekli olan görevleri, tanımlar, yerlerini gösterir, özellikle kimin kime bağlı ve bilgi sunmakla yükümlü olduğunu belirler. Yönetim kurulu, istem üzerine pay sahiplerini ve korunmaya değer menfaatlerini ikna edici bir biçimde ortaya koyan alacaklıları, bu iç yönerge hakkında, yazılı olarak bilgilendirir. Bu iç yönerge 6552 sayılı Torba Kanunun¹¹⁶ 131. maddesiyle TTK m. 371'e eklediği yedinci fıkradaki istisna hükmü hariç, ticaret siciline tescile ve TTSG'de ilâna tabi değildir.

Unutmamak gerekir ki, başta TTK m. 375'de zikredilen haller olmak üzere yönetim kurulunun devredilemez ve vazgeçilemez görev ve yetkilerinin, TTK m. 367'deki usulle bir veya birkaç yönetim kurulu üyesine ya da üçüncü bir kişiye devredilebilmesi mümkün değildir.

Yönetim yetkisinin usulüne uygun devrinin en önemli etkilerinin birisi de yönetim kurulu üyelerinin sorumluluğu üzerinde kendini gösterir. Zira TTK m. 553/2'ye göre kanundan veya esas sözleşmeden doğan bir görevi veya yetkiyi, kanuna dayanarak, başkasına devreden organlar veya kişiler, bu görev ve yetkileri devralan kişilerin seçiminde makul derecede özen göstermediklerinin ispat edilmesi hâli hariç, bu kişilerin fiil ve kararlarından sorumlu olmazlar.

bb. Temsil Yetkisi

Anonim şirketin temsili, yapılan işlemlerle şirket tüzel kişiliğini hak sahibi yapabilme ve borç altına sokabilme ehliyetini ifade etmektedir. Yönetim kurulu şirket içi ilişkide diğer ortaklara karşı ve üçüncü kişilerle yapılan işlemlerle de dış ilişkide şirketi temsile yetkilidir.

aaa. Temsile Yetkili Kişiler ve Yetkinin Kullanılması

¹¹⁵Bkz. TTK "Madde Gerekçeleri", m. 366.

¹¹⁶RG. 11.09.2014, S.29116, mükerrer.

Anonim şirketin temsili yetkisi kural olarak bütün yönetim kurulu üyelerine aittir. Bu yetki, esas sözleşmede aksi öngörülmemişse veya yönetim kurulu tek kişiden oluşmuyorsa çift imza ile kullanılır (m. 370/1). Bir başka deyişle, anonim şirketin geçerli olarak temsili için kural olarak şirketi temsile yetkili en az iki yönetim kurulu üyesinin imzası gerekir. Ancak esas sözleşmede üyelerin bireysel olarak temsil yetkisine sahip kılınması ile yönetim kurulunun tek kişiden oluşması hâlinde “çift imza kuralı” geçerli olmayacak ve ferdi temsil yetkisi söz konusu olacaktır.

Şirket adına imza yetkisini haiz kişiler, şirketin unvanı altında imza atarlar. Ayrıca TTK’nın 40. maddesi gereğince anonim şirket tüzel kişi tacir olarak, ticaret unvanıyla birlikte kendi adına imzaya yetkili kimselerin imzaları da notere onaylattırılarak sicil müdürlüğüne vermek zorundadır. Şirket tarafından düzenlenecek belgelerde, şirketin merkezinin, sicile kayıtlı olduğu yerin ve sicil numarasının da gösterilmesi zorunludur (m. 372/1, 2).

TTK m. 370/2 hükmüne göre temsil yetkisinin bir veya birden fazla yönetim kurulu üyesine ya da üçüncü bir kişiye devredilebilmesi mümkündür. Bu durumda yetkinin devredildiği kişiler anonim şirketi geçerli şekilde temsil etme yetkisini haiz olacaklardır.

Temsil yetkisinin Türk Ticaret Kanununun 370/2. fıkrasına göre devrinden başka yönetim kurulu şirketin temsili konusunda tacir yardımcılarından yararlanarak ticari temsilci ya da ticari vekil de atayabilir. Aynı şekilde, temsile ilişkin genel hükümler olan TBK m. 40 vd. maddelerine göre belirli kişilere şirketin temsili yetkisi verilebilir.

Son olarak, anonim şirketin tasfiye sürecine girmesi ile birlikte tasfiye amacıyla sınırlı da olsa temsil yetkisine “tasfiye memurları”nın sahip olacağını hatırlatmakta yarar vardır.

bbb. Temsil Yetkisinin Devri

Türk Ticaret Kanununun 370/2 hükmü, “Yönetim kurulu, temsil yetkisini bir veya daha fazla murahhas üyeye veya müdür olarak üçüncü kişilere devredebilir. En az bir yönetim kurulu üyesinin temsil yetkisini haiz olması şarttır” şeklindedir.

TTK m. 375/1(d) gereğince, temsil yetkisinin devri sonucu doğuracak şekilde müdürlerin ve aynı işleve sahip kişiler ile imza yetkisini haiz bulunanların atanmaları ve görevden alınmaları, yönetim kurulunun devredilemez ve vazgeçilemez görev ve yetkileri arasındadır.

Bu düzenlemeye göre temsil yetkisi yönetim kurulu içerisinde bir veya daha fazla kişiye devredilmişse bu kişiler “murahhas üye” sıfatına sahip olacaklar, yönetim kurulu üyeleri dışında bir üçüncü kişiye devredilmişse “müdür / murahhas müdür” sıfatı söz konusu olacaktır.

Anılan maddede yönetim kurulunu sınırlandıran bir düzenleme yapılmış ve temsil yetkisinin üyelerin tamamından alınıp sadece üçüncü kişilere devrine izin verilmemiş; üçüncü kişilere devir hâlinde dahi mutlaka en az bir yönetim kurulu üyesinin temsil yetkisini koruması esası benimsenmiştir.

TTK m. 370/2 hükmünde temsil yetkisinin devri için açık bir esas sözleşme düzenlemesi ya da iç yönerge hazırlanması zorunluluğu öngörülmemiştir.

Ancak 6552 sayılı Torba Kanunun¹¹⁷ 131. maddesiyle TTK’nın 371. maddesine yedinci fıkra olarak eklenen hükme göre anonim şirketlerde yönetim kurulu, yukarıda belirtilen temsilciler dışında, temsile yetkili olmayan yönetim kurulu üyelerini veya şirkete hizmet akdi ile bağlı olanları sınırlı yetkiye sahip ticari vekil veya diğer tacir yardımcılarını atayabilir. Bu şekilde atanacak olanların görev ve yetkileri, 367. maddeye göre hazırlanacak iç yönergede açıkça belirlenir. Bu durumda iç yönergenin tescil ve ilânı zorunludur.

Yalnız bu kişileri yönetim kurulunun ataması zorunludur; iç yönerge ile ticari vekil ve diğer tacir yardımcılarını atanamaz. Anılan yeni düzenleme ile ayrıca bu hüküm uyarınca yetkilendirilen ticari vekil veya diğer tacir yardımcılarının da ticaret siciline tescil ve ilân edilecekleri hükme bağlanmış ve bu kişilerin, şirkete ve üçüncü kişilere verecekleri her tür zarardan dolayı yönetim kurulunun müteselsilen sorumlu olduğu vurgulanmıştır.

Kanundan veya esas sözleşmeden doğan bir görevi veya yetkiyi, kanuna dayanarak, başkasına

¹¹⁷RG. 11.09.2014, S. 29116, mükerrer.

devreden organların veya kişilerin, bu görev ve yetkileri devralan kişilerin seçiminde makul derecede özen göstermediklerinin ispat edilmesi hâli hariç, bu kişilerin fiil ve kararlarından sorumlu olmayacaklarına ilişkin TTK m. 553/2 hükmü, temsil yetkisinin devri açısından da önemi haizdir.

ccc. Temsil Yetkisinin Kapsamı ve Sınırlandırılması

Yönetim kurulunun temsil yetkisinin kapsamı ve sınırlandırılması hususları Türk Ticaret Kanununun 371. maddesinde düzenlenmiştir.

Bu yetkinin en geniş sınırını, işlemin “şirketin amacına ve işletme konusuna girme”si oluşturmaktadır. Ancak şirketi temsile yetkili olan kişinin şirketin işletme konusu dışındaki işlemleri de kural olarak geçerlidir ve şirketi bağlar. Yukarıda da değinildiği üzere, bu tür işlemlerin şirketi bağlamayacağı ve “yok” hükmünde kabul edileceğine ilişkin anlayış (*ultra vires teorisi*) 6102 sayılı TTK ile birlikte terk edilmiştir.

Temsile yetkili olanların, üçüncü kişilerle, işletme konusu dışında yaptığı işlemlerin de şirketi bağlamasının istisnası ise işlemin diğer tarafını oluşturan üçüncü kişinin, işlemin şirketin işletme konusu dışında bulunduğunu bildiği veya durumun gereğinden bilebilecek durumda bulunduğunun ispat edilmesi halidir. Bu durumda işlem şirketi bağlamayacaktır. Yalnız şirket esas sözleşmesinin ilân edilmiş olmasının, bu hususun ispatı açısından, tek başına yeterli delil olmadığı Kanunda özel olarak öngörülmüştür (m. 371/2). Dolayısıyla bu açıdan ticaret sicilinin olumlu fonksiyonu, işlevini icra edemeyecektir.

Kanuna ve esas sözleşmeye aykırı işlemler dolayısıyla şirketin rücu hakkının saklı olduğunu belirten TTK m. 371/1 ile kamu düzenine veya işletme konusuna aykırı işlemlerde veya bu yönde hazırlıklarda ya da muvazaalı iş ve faaliyetlerde bulunduğu belirlenen ticaret şirketleri hakkında, özel kanunlardaki hükümler saklı kalmak kaydıyla, Ticaret Bakanlığınca, bu tür işlem, hazırlık veya faaliyetlerin öğrenilmesinden itibaren bir yıl içinde fesih davası açılabilceğini düzenleyen TTK m. 210/3, anonim şirketlerde *ultra vires* teorisinin terk edilmesine rağmen “işletme konusu”nun önemini kaybetmediğini göstermektedir.

Temsil yetkisinin sınırlandırılmasına kanun koyucu tarafından sadece iki halde izin verilmiştir. TTK’nın 371/3. fıkrasına göre temsil yetkisinin sadece merkezin veya bir şubenin işlerine özgülendiğine veya birlikte kullanılmasına ilişkin tescil ve ilân edilen sınırlamalar geçerlidir. Ancak bu haller dışındaki sınırlandırmalar (örneğin konu ve/veya miktar açısından) iyiniyet sahibi üçüncü kişilere karşı hüküm ifade etmez.

Şirkete yapılan ihbar ve ihtar gibi bildirimler açısından ise birlikte temsil kuralları uygulanmaz; bu bağlamda pasif temsil açısından temsil yetkisine sahip olan herkese yapılan bildirim geçerlidir.

Son olarak belirtelim ki, temsile yetkili kişiler tarafından yapılan işlemin esas sözleşmeye veya genel kurul kararına aykırı olması, iyi niyet sahibi üçüncü kişilerin o işlemde dolayı şirkete başvurmalarına engel değildir.

ççç. Temsile Yetkili Kişilerin Tescil ve İlân

Yönetim kurulu, temsile yetkili kişileri ve bunların temsil şekillerini gösterir kararının noterce onaylanmış suretini, tescil ve ilân edilmek üzere ticaret siciline verir (TTK m.).

Temsil yetkisinin tescil ve ilânı, aynı zamanda yönetim kurulu üyelerinin yetkilerinin kanun koyucunun uygun gördüğü sınırlandırmalara (birlikte temsil ve/veya şube işlemleriyle sınırlandırma) tabi tutulması hâlinde bu sınırlandırmaların üçüncü kişilere karşı ileri sürülmesi açısından da önem taşımaktadır. Bu durumlarda, ticaret sicilinin TTK m. 36/3’de yasal dayanağını bulan olumlu işlevi söz konusu olacak ve üçüncü kişilerin bu kayıtları bilmediklerine ilişkin iddiaları dinlenmeyecektir.

Temsil yetkisinin ticaret sicilinde tescilinden sonra, ilgili kişilerin seçimine veya atanmalarına ilişkin herhangi bir hukuki sakatlık, şirket tarafından üçüncü kişilere, ancak sakatlığın bunlar tarafından bilindiğinin ispat edilmesi şartıyla ileri sürülebilir (TTK m. 373,2). Bu düzenleme ile temsile yetkili kişilerin seçimlerine ve atanmalarına ilişkin hukuki sakatlıkların üçüncü kişilere karşı ileri sürülemeyeceği, sürülebilmesi için hukuki sakatlığın onlar tarafından bilindiğinin ispatlanması gerektiği kuralı getirilerek uygulamadaki tereddütleri ortadan kaldırılmaktadır. Hüküm, 37. madde ile aynı

düşünce ekseninde olup hukuki sakatlık ne kadar ağır olursa olsun bunun üçüncü kişiye karşı ileri sürülebilmesi, üçüncü kişiye izleyemeyeceği, belirleyemeyeceği ve yargılayamayacağı bir yükümlülük yüklenmesini engellemek ve işlem güvenliği ile adaleti sağlamak amaçlarına yöneliktir¹¹⁸. Kamu kurum ve kuruluşlarına ilişkin olarak ise, bunlar tarafından, ticaret siciline tescil olunan temsile yetkili kişiler ile bunların temsil şekilleri hakkında ticaret sicili kayıtları esas alınır ve şirketten bu kayıtlara ilişkin ticaret sicili müdürlüklerince düzenlenen belgeler ile Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde yayımlanan ilan dışında hiçbir belge istenemez (TTK m. 373,3).

TTK'nın 371. maddesine 6552 sayılı Kanunla eklenen ve yukarıda açıklanan son fıkrasına göre anonim şirketlerde yönetim kurulu, yukarıda belirtilen temsilciler dışında, temsile yetkili olmayan yönetim kurulu üyelerini veya şirkete hizmet akdi ile bağlı olanları sınırlı yetkiye sahip ticari vekil veya diğer tacir yardımcılarını atadığında, bu hüküm uyarınca yetkilendirilen ticari vekil veya diğer tacir yardımcılarını da ticaret siciline tescil ve ilân edileceklerdir. Hemen belirtelim ki, Türk Borçlar Kanununun 551. maddelerinde düzenlenen “ticari vekil”in bu Kanun hükümlerine göre ticaret siciline tescili gerekmekte ve hatta mümkün olmamakla birlikte, TTK'ya bu genel kurala istisna teşkil edecek şekilde eklenen 371/7 hükmü bağlamında atanan ticari vekilin ve diğer tacir yardımcılarının ticaret siciline tescili zorunlu tutulmuştur. TTK'nın 368. maddesinde yönetim kurulunun ticari mümessil (ticari temsilci) ve ticari vekiller atayabileceğine dair açık hüküm bulunduğu ve her iki tacir yardımcısına ilişkin uygulamada yerleşmiş düzenleme de TBK'da yer aldığı hâlde (bkz. TBK m.547 vd.), 6552 sayılı Kanunla TTK m.371'e yedinci fıkranın neden eklenmiş olduğunun pek anlaşılır olmadığını ve sistemin işleyişinde sorunlar yaratabileceğini bu vesile ile belirtmekte fayda bulunmaktadır.

cc. Yönetime ve Temsile Yetkili Olanların Görevlerini Yaptıkları Sırada İşledikleri Haksız Fiillerden Şirketin Sorumluluğu

Türk Ticaret Kanununun 371/5. fıkrası “Temsile veya yönetime yetkili olanların, görevlerini yaptıkları sırada işledikleri haksız fiillerden şirket sorumludur. Şirketin rucû hakkı saklıdır.” şeklindedir.

TMK m. 50/2'de yer alan organların fiillerinden tüzel kişinin sorumluluğuna ilişkin genel hükme paralel bu düzenleme gereğince, anonim şirket, organlarının davranışları dolayısıyla sorumludur.

Önemle belirtelim ki, söz konusu sorumluluk düzenlemesi haksız fiili işleyen failin sorumluluğunu ortadan kaldırmamaktadır. Dolayısıyla yönetim ya da temsil yetkisine sahip bir kişinin haksız fiili dolayısıyla bu kişi haksız fiil faili olarak şahsen de sorumludur. Bu noktada, aynı fiilden doğan aynı zarar dolayısıyla haksız fiil faili ile anonim şirket müteselsilen sorumlu olacaklardır.

2.6.1.5. Yönetim Kurulu Kararlarının Sakatlığı

Yönetim kurulu kararlarının hukuken sakatlığı, yokluk, butlan ve iptal edilebilirlik şeklinde üç temel yaptırımını beraberinde getirir. Her yaptırımın kendine özgü koşulları mevcut olup ilgili kararın hukuka aykırılığının derecesine göre farklı bir yaptırım söz konusu olacaktır.

Yönetim kurulu kararlarının sakatlığında yokluk ve butlan yaptırımları, süreye bağlı olmaksızın ilgili konumundaki herkes tarafından ileri sürülebilir ve söz konusu olduğu hallerde kararın daha sonradan geçerlilik kazanması mümkün değildir. Ayrıca mahkeme tarafından resen göz önünde bulundurulur ve bu nitelikte kararların ticaret siciline tescili ve ilânı mümkün değildir. İptal davası açılabilmesi ise davanın açılabilmesi süre, davayı açabilecek kişiler ve kararın etkisi açısından yokluk ve butlan hallerinden farklılık arz eder. Yaptırımlarının ağır oluşu sebebiyle, yokluk, butlan ve iptal edilebilirlik yaptırımlarının sınırlarının çizilmesi son derece önemlidir.

a. Yokluk

Yönetim kurulu kararlarının “yokluk” yaptırımına tabi tutulması ile söz konusu halin tespit davasına konu olabileceği hususu, mülga 6762 sayılı TTK ve ondan önceki 1926 tarihli TTK'da da açıkça zikredilmemiş olsa da, öğretide ve uygulamada genel hükümlere gidilerek kabul görmekteydi. Aynı şekilde, 6102 sayılı TTK'da da konu açıkça düzenlenmemiştir. Ancak önceki kanunlar

¹¹⁸Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 373.

dönemindeki anlayışın halen geçerliliğini koruduğu ve genel hükümler bağlamında anonim şirket yönetim kurulu kararlarının yokluk yaptırımına tabi tutulabileceği ve herkes tarafından herhangi bir süreye bağlı olmaksızın yokluğun tespiti davası açılabilceğini kabul etmek gerekir. Bununla birlikte, görülmekte olan bir davada yönetim kurulu kararının “yok” hükmünde olup olmadığını hakim kendiliğinden (resen) göz önünde bulundurmak zorundadır.

Yönetim kurulu kararlarının “yok” hükmünde olup olmadığına ilişkin olarak mutlak ve kesin bir ölçüt belirlemek güçtür; konu, her somut olaya göre ayrı ayrı değerlendirme konusu yapılmalıdır.

Karar, yönetim kurulu niteliğinde bir kurulun “varlığı” açısından sakatsa veya bu kurulu oluşturan kişilerin kararı şekil ve usul açısından emredici hükümlere aykırılık taşıyorsa, bir başka deyişle yönetim kurulu kararının “kurucu unsurlarına aykırılık” söz konusu ise yokluk yaptırımının söz konusu olabileceği kabul edilmektedir. Bütün hukuki işlemlerde ortak kurucu unsur olarak kabul edilen “irade beyanı”nın ağır sakatlık halleri ile şekil eksikliği, ayırt etme gücünden yoksunluk, toplantı ve karar yetersayılarına uyulmaması, çağrının usulsüz yapılması, üye sıfatını taşımayan kişilerin yönetim kurulu kararı alması gibi haller bu konudaki tipik örnekler olarak gösterilmektedir¹¹⁹.

b. Butlan (Kesin Hükümsüzlük)

Anonim şirket yönetim kurulu kararlarının butlanı da tıpkı genel kurul kararlarının butlanı gibi 6102 sayılı TTK ile ilk defa açık düzenlemeye kavuşturulmuştur¹²⁰.

Butlan yaptırımında, genel olarak, işlemin kurucu unsurları mevcut olmakla birlikte, “ağır hukuka aykırılıklar” içeren, “geçerlilik şartları eksik olan” bir hukuki işlem söz konusudur¹²¹.

Kanun koyucu, yönetim kurulu kararlarının butlanını genel kurul kararlarının butlanına benzer bir yöntemle ele almış ve TTK m. 391’de sınırlı sayıda olmayan batıl karar gruplarına yer vermiştir.

Anılan düzenleme aynen şu şekildedir:

“2. Batıl kararlar

MADDE 391- (1) Yönetim kurulunun kararının batıl olduğunun tespiti mahkemeden istenebilir. Özellikle;

- a) Eşit işlem ilkesine aykırı olan,*
- b) Anonim şirketin temel yapısına uymayan veya sermayenin korunması ilkesini gözetmeyen,*
- c) Pay sahiplerinin, özellikle vazgeçilmez nitelikteki haklarını ihlal eden veya bunların kullanılmalarını kısıtlayan ya da güçleştiren,*
- d) Diğer organların devredilemez yetkilerine giren ve bu yetkilerin devrine ilişkin, kararlar batıldır.”*

TTK m. 391’de batıl kararlar örnek gösterme yoluyla belirtilmiş ve maddede yer alan “özellikle” ifadesi ile batıl karar gruplarının da bu hallerle sınırlı olmadığı ortaya konulmuştur. Bu durumda, maddede sayılan hallerin dışında, anonim şirketlerin ve yönetim kurulunun nitelikleri göz önünde bulundurularak, Türk Borçlar Kanununun 27. maddesi anlamında kanunun emredici hükümlerine, ahlaka, kamu düzenine ve kişilik haklarına aykırı veya konusu imkânsız olan diğer kararları da butlan yaptırımına tabi tutmak mümkündür¹²².

Maddede örnekleyici sayım yapılan butlan sebeplerinde ilk olarak zikredilen, yukarıda da açıklanan ve anonim şirketler hukukunda geçerli temel ilkelerden olan “eşit işlem ilkesi”ne aykırı yönetim kurulu kararlarıdır¹²³.

TTK m. 391’de kabul edilen diğer butlan sebeplerine ilişkin olarak ise Kanunun ilgili maddesinin gerekçesindeki açıklamalar yol gösterici niteliktedir:

¹¹⁹Kırca (Şehirali Çelik/Manavgat), s. 511, 512.

¹²⁰Yönetim kurulu kararlarının butlanı hakkında ayrıntılı bilgi için bkz. Yüce, A. A.: *Anonim Şirketlerde Yönetim Kurulu Kararlarının Butlanı*, İstanbul 2013.

¹²¹Kırca (Şehirali Çelik/Manavgat), s. 513.

¹²²Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 343.

¹²³Eşit işlem ilkesi hakkında ayrıntılı bilgi için bkz. İkinci Bölüm-III-G.

TTK m. 391/1(b) hükmünde butlan sebebi sayılan “anonim şirketin temel yapısına uymama” hali anonim şirketin tanımına, pay sahiplerinin hakları ve borçları düzenine ve organsal yapısına aykırı kararları içermektedir¹²⁴. Anılan maddenin gerekçesine göre “temel yapı” ile kastedilen, anonim şirketi taşıyan ana kolonlardır ve örneğin “ek ödeme yükümü” bu niteliktedir. Bir üçüncü kişinin, mesela büyük kredi veren bir bankanın pay sahibine eş (temettü, tasfiye payı, genel kurula katılma gibi) haklarla donatılması veya yönetim kurulu kararlarında ona veto hakkı tanınması “temel haklar düzenine”; üye olmayan bir kişinin yönetim kurulunda üye haklarına sahip kılınması, “organsal yapıya” aykırıdır. Anılan bentte zikredilen bir diğer butlan sebebi olarak “sermayenin korunması” ilkesini ise şirketin malvarlığının korunması ilkesinden ayırmak, ayrıca genel kurulun ve yönetim kurulunun devredilemez yetkileri ile karıştırmamak gerekir. İlkenin amacı “sermaye”ye odaklanmıştır. Örnek olarak hükmün kapsamına, “sermaye paylarına faiz ödenmesi” girebilir¹²⁵.

TTK m. 391/(c)’de düzenlenen, pay sahiplerinin, özellikle vazgeçilmez nitelikteki haklarını ihlâl eden veya bunların kullanılmalarını kısıtlayan ya da güçleştiren kararlar grubuna örnek olarak, iptal davasının açılabilmesinin yönetim kurulunun onayına tabi tutulması; kâr elde etmek ve paylaşmak amacının terki; genel kurula giriş kartı verilmesi veya Kanunun 437. maddesi uyarınca bilgi alma ve incelemenin yönetim kurulunun istediği bir taahhütnamenin imzalanması şartına bağlanması; genel kurula temsilci ile katılmanın (m. 425) yasaklanması, bağımsız ve kurumsal temsilciler için (madde 428) şirkete teminat yatırılması zorunluluğunun getirilmesi gibi haller örnek gösterilmiş ve hükümde “özellikle” denilerek geçersizliğin sadece vazgeçilmez haklara özgülenmediğinin vurgulandığı belirtilmiştir¹²⁶.

Organların devredilemez yetkilerinin devrine ilişkin kararlar, aynı zamanda temel yapı ile de ilgilidir. Ancak hüküm organlar arası işlev ayrımı ilkesinin özellikle Kanunun 375, 397, 398 ve 408. maddelerinde yer alan düzenin korunmasını amaçlamaktadır. Hüküm devredilemez yetkilerin bütün hâlinde olduğu gibi münferiden devrinde de uygulama alanına sahiptir¹²⁷.

c. İptal Edilebilirlik

6762 sayılı mülga TTK’da yönetim kurulu kararlarının iptaline ilişkin düzenleme bulunmamasının doğuracağı hukuki sonuç, bu Kanunun yürürlükte olduğu dönemde öğretide uzun süre tartışılmıştır. Yönetim kurulu kararlarının iptaline ilişkin Türk hukukundaki ilk düzenleme, 2499 sayılı eSerPK m. 12/6 olmuştur.

2499 sayılı Kanunun ilk şeklinde de kayıtlı sermayeli anonim şirketler açısından yönetim kurulu kararlarının iptali düzenlenmemiş; fakat yönetim kurulunun bu sistem kapsamında karar almaya yetkili olduğu konularda kanuna, esas sözleşmeye ve dürüstlük kurallarına aykırı kararlarına karşı mevcut imkânlar ve öğretide önerilen çözüm yollarının pay sahiplerinin ve şirketteki diğer menfaat sahiplerinin haklarını yeterince koruyucu nitelikte olmadığı ileri sürülmüştür¹²⁸. Yönetim kurulu kararlarına karşı iptal davası, kayıtlı sermaye sistemini benimseyen anonim şirketlerde, bu sermaye sisteminden kaynaklanan özel yetkilerden doğan kararlarla sınırlı olmak üzere, eSerPK üzerinde değişiklik yapan 3794 sayılı Kanunla¹²⁹ ilk defa düzenlenmiş ve 1992 yılında hukuk sistemimize dahil olmuştur.

Esas itibarıyla, “yönetim kurulunu genel kurulun alternatifi haline getirme sonucunu doğuran nitelikte yönetim kuruluna devredilebilecek yetkilerin tamamı” hakkında, özellikle pay sahiplerinin yeterince korunabilmesi için, iptal davası açılabilmesi olanağının tanınması daha yerinde bir tercih olabilecek iken¹³⁰, kanun koyucu, 6362 sayılı yeni SerPK’nın m. 18/6 hükmünde de, eSerPK m. 12/6’daki tercihi paralel bir şekilde, kayıtlı sermaye sistemi odaklı iptal edilebilirlik yaklaşımını sürdürmüş ve iptal davası olanağını 18. maddede düzenlenen hallerle sınırlandırmıştır. Bu düzenlemeye göre “Yönetim kurulunun bu maddedeki esaslar çerçevesinde aldığı kararlar aleyhine, 6102 sayılı Kanunun genel kurul kararlarının iptaline ilişkin hükümleri çerçevesinde yönetim kurulu üyeleri veya

¹²⁴Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 391.

¹²⁵Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 391.

¹²⁶Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 391.

¹²⁷Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 391.

¹²⁸Aytaç, Z.: Kayıtlı Sermayeli Anonim Ortaklıklarda Yönetim Kurulu Kararlarının İptali Sorunu, Prof. Dr. Ernst E. Hirsch’in Hatırasına Armağan, Ankara 1986, s. 287-290.

¹²⁹RG. 13.05.1992, S. 21227.

¹³⁰Özkorkut, K.: Anonim Ortaklıklarda Yönetim Kurulu Kararlarının İptali, Ankara 1996, s. 151.

hakları ihlal edilen pay sahipleri, kararın ilânından itibaren otuz gün içinde ortaklık merkezinin bulunduğu yer ticaret mahkemesinde iptal davası açabilirler”.

Görüleceği üzere, bu davanın, yönetim kurulu kararının ilânından itibaren otuz günlük hak düşürücü sürede açılması gerekir. Davada yetkili mahkeme anonim şirketin “merkezinin bulunduğu yer” mahkemesi, görevli mahkeme ise “asliye ticaret mahkemesi”dir.

6102 sayılı TTK’da kayıtlı sermaye sisteminin halka açık olmayan anonim şirketler tarafından da benimsenebilmesine izin verilmesiyle birlikte, sermaye piyasası mevzuatında yer alan halka açık anonim şirketler için kayıtlı sermaye sistemiyle ilgili yönetim kurulunun yetkileri ile sınırlı olarak benimsenen iptal davası olanağının Türk Ticaret Kanununa da dercedilmesi ihtiyacı ortaya çıkmıştır. Bu ihtiyacı karşılamak üzere, Türk Ticaret Kanununun 460. maddesinin beşinci fıkrasında, “*Yönetim kurulu kararları aleyhine, pay sahipleri ve yönetim kurulu üyeleri, 445 inci maddede öngörülen sebeplerin varlığı hâlinde kararın ilânı tarihinden itibaren bir ay içinde iptal davası açabilirler. Bu davaya 448 ilâ 451 inci maddeler kıyas yoluyla uygulanır.*” hükmüne yer verilmiştir.

TTK m. 1534/1 hükmü gereğince kenar başlıkları madde metnine dahil olan bu Kanunun söz konusu 460. maddesinin kenar başlığı göz önünde bulundurulduğunda, iptal davasının, konu açısından yönetim kurulunun bu madde kapsamında kayıtlı sermaye sisteminden doğan yetkileri ile sınırlı olduğu ve hükümde de açıkça belirtildiği üzere, 445. maddede yer verilen “kanuna, esas sözleşmeye veya dürüstlük kurallarına aykırılık” hallerinde açılabilceğinin kabulü gerekir. Yalnız, bu davanın da tıpkı SerPK m. 18/6’da halka açık anonim şirketler için öngörüldüğü gibi kararın ilânı tarihinden itibaren bir aylık hak düşürücü nitelikteki¹³¹ süre içerisinde açılması şarttır. Her iki hükümde de Türk Ticaret Kanununun genel kurul kararlarına ilişkin iptal davasının düzenlendiği 448-451 hükümlerine yollamada bulunulsa da, özellikle davanın açılabilceği süre konusunda özel düzenleme getirildiği ve genel kurul kararlarının iptali için öngörülen “kararın alınmasından itibaren üç aylık süre”nin değil “kararın ilânından itibaren otuz günlük sürenin” uygulanacağına dikkat etmek gerekmektedir. Söz konusu yollama hükmü özellikle davanın hukuki sebebi bir başka deyişle iptal sebepleri olarak “kanuna, esas sözleşmeye ve dürüstlük kurallarına aykırılık” açısından önem taşımaktadır¹³².

Yapısal değişiklik (birleşme, bölünme, tür değiştirme) kararlarının iptalinin düzenlendiği TTK m. 192/2’de, yapısal değişiklik kararının bir yönetim organı tarafından verilmesi hâlinde de ilgili kararın iptali davasının açılabilceği belirtilmektedir. Bu itibarla, TTK’nın 155 ve 156. maddelerinde öngörülen “kolaylaştırılmış birleşme” usulünde de bu davanın açılabilceği düzenlenmiş olunmaktadır¹³³. Zira bu usulde birleşme kararını vermeye yetkili kurul genel kurul değil şirketin yönetim organıdır (m. 156/1). Şu halde, 6102 sayılı TTK ile birlikte, hukuk sistemimizde anonim şirket yönetim kurulu kararlarının iptaline yönelik yeni bir istisnanın karşımıza çıktığını görüyoruz. Bu noktada, dava açılabilmesi için anılan maddede genel kural olarak öngörülen ilgili pay sahibinin söz konusu karara olumlu oy vermemesi ve muhalefeti toplantı tutanağına geçirtmesine yönelik kurala, kararın yönetim organı tarafından verilmesi haline ilişkin olarak zorunlu bir istisna tanınması gerekmektedir¹³⁴. Zira bütün pay sahipleri yönetim kurulu üyesi konumunda değildir.

Yine istisnai ve özel nitelikte olmakla birlikte, SerPK m. 20/2 bağlamında kusurlarına ve durumun gereklerine göre zararlar şahsen kendilerine yükletilebildiği ölçüde yönetim kurulu üyeleri ve hazırladıkları raporlarla sınırlı olarak bağımsız denetimi yapanların, ara dönem finansal tablolarının gerçeği dürüst bir şekilde yansıtmamasından veya mevzuat ile muhasebe ilke ve kurallarına uygun olarak düzenlenmemiş olması nedeniyle, dağıtılan kâr payı avansının doğru olmamasından doğan zararlar için ortaklığa, pay sahiplerine, şirket alacaklılarına ve ayrıca doğrudan doğruya olmak üzere kâr payı avansının kararlaştırıldığı veya ödendiği hesap dönemi içinde pay iktisap etmiş bulunan kişilere karşı sorumludurlar. Hukuki sorumluluk doğuran bu hallerin varlığı hâlinde, “pay sahipleri” ve “yönetim kurulu üyeleri” tarafından, yukarıda kapsamı belirtilen türden yönetim kurulu kararları için kararın ilânından itibaren otuz gün içinde, Sermaye Piyasası Kanununun 18. maddesinin altıncı fıkrasına göre “iptal davası” açılabilir.

¹³¹Kendigelen, A.: *Türk Ticaret Kanunu, Değişiklikler, Yenilikler ve İlk Tespitler*, 2. Bası, İstanbul 2012, s. 365.

¹³²Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 345.

¹³³Pulaşlı, s. 142.

¹³⁴Şener, s. 163.

2.6.1.6. Yönetim Kurulu Üyelerinin Hak ve Yükümlülükleri

a. Genel Olarak

Yönetim kurulu üyelerinin hak ve yükümlülükleri Türk Ticaret Kanununda bir liste şeklinde öngörülmemiştir. Bu konuda Kanunun bütünü dikkate alınmalı ve özel olarak hak ya da yükümlülük olduğu tespit edilenlerin yanı sıra yönetim kuruluna verilen görev, yetki ve yükümlülüklerin bir kısmının aynı zamanda bu kişilere nitelikleri gereği birtakım hakları bahsettiği, benzer şekilde birtakım görev, yetki ve hakların da yükümlülük öngördüğü kabul edilebilir.

b. Hakları

Öğretide yapılan bir ayrıma göre yönetim kurulu üyelerinin hakları, genel olarak, “kişisel nitelikte haklar” ve “mali nitelikteki haklar” olarak ikili bir ayrıma tabi tutulmaktadır¹³⁵.

aa. Kişisel Nitelikteki Haklar

Kişisel nitelikteki haklara baktığımızda, yukarıda da ifade edildiği çerçevede, bir kısmı aynı zamanda bir yükümlülük olarak görülebilecek nitelikte olmak üzere, “yönetim kurulu toplantılarına katılmak”, yönetim kurulunun olağanüstü toplantıya çağırılmasını talep etmek, toplantıda görüş açıklamak, önerilerde bulunmak, oy kullanmak gibi toplantıya ilişkin haklar ile kişisel sorumluluklarına sebep olacak genel kurul kararlarına karşı iptal davası açmak [m. 446/1(d)] ve nihayet bilgi alma ve inceleme hakkı (m. 392) gibi haklar karşımıza çıkmaktadır¹³⁶.

Bu haklar arasında TTK m. 392’de kapsamlı bir düzenlemeye tabi tulan “bilgi alma ve inceleme hakkı”na özel olarak değinmek gerekmektedir.

Bilgi alma ve inceleme hakkı, her yönetim kurulu üyesinin sahip olduğu ve şirketin tüm iş ve işlemleri hakkında bilgi isteyebilme, soru sorabilme, inceleme yapabilme hakkının genel olarak ifadesidir. Kanun koyucu, bilgi alma ve inceleme hakkının kullanılmasını, yönetim kurulu toplantılarında ve toplantı dışında ayrı esaslara tabi tutmuştur.

Yönetim kurulu toplantılarında, bir üyenin, herhangi bir defter, defter kaydı, sözleşme, yazışma veya belgenin yönetim kuruluna getirtilmesi, kurulca veya üyeler tarafından incelenmesi ve tartışılması ya da herhangi bir konu ile ilgili yöneticiden veya çalışandan bilgi alınması gibi istemleri reddedilemez.

Yönetim kurulu toplantılarında, yönetim kurulunun bütün üyeleri gibi, şirket yönetimiyle görevlendirilen kişiler ve komiteler de bilgi vermekle yükümlüdür. Bir üyenin bu konudaki istemi de reddedilemez ve soruları cevapsız bırakılamaz.

Yönetim kurulu toplantıları dışında ise her yönetim kurulu üyesi, yönetim kurulu başkanının izniyle, şirket yönetimiyle görevlendirilen kişilerden, işlerin gidişi ve belirli münferit işler hakkında bilgi alabilir ve görevinin yerine getirilebilmesi için gerekliyse, yönetim kurulu başkanından, şirket defterlerinin ve dosyalarının incelemesine sunulmasını isteyebilir.

Tıpkı yönetim kurulu üyelerinin başkandan bu konuda izin aldığı gibi yönetim kurulu başkanı da bilgi alma ve inceleme hakkını toplantı dışında kullanabilmek için izin almak zorundadır. Başkanın kendi kendisinden izin alması gibi bir husus kabul edilebilir olmadığı için başkanın bu izni kuruldan alması gerektiği öngörülmüştür. Bu izni almak koşuluyla, başkan, yönetim kurulu toplantıları dışında bilgi alabilir, şirket defter ve dosyalarını inceleyebilir.

Yönetim kurulu üyesinin gerek toplantı sırasında bilgi alma ve inceleme hakkı kapsamında yöneticiden ya da şirket çalışanlarından bilgi alma hakları, gerekse toplantı dışında sahip olduğu bilgi alma, soru sorma ve inceleme yapma istemleri reddedildiğinde, konu iki gün içinde yönetim kuruluna getirilir. Kurulun toplanmaması veya bu istemi reddetmesi hâlinde üye, şirketin merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesine başvurabilir. Mahkeme istemi dosya üzerinden inceleyip karara bağlayabilir, mahkemenin kararı kesindir.

Yönetim kurulu başkanının bu yöndeki istemlerinin yönetim kurulu tarafından reddedilmesi hâlinde de başkan, doğrudan asliye ticaret mahkemesine başvurabilir.

¹³⁵Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 367.

¹³⁶Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 367.

Son olarak vurgulayalım ki, yönetim kurulu üyesinin bu maddeden doğan hakları kısıtlanamaz, kaldırılmaz. Esas sözleşme ve yönetim kurulu, üyelerin bilgi alma ve inceleme haklarını genişletebilir ancak daraltamaz.

bb. Mali Nitelikteki Haklar

Yönetim kurulu üyelerinin Kanunun 394. maddesinde zikredilen mali hakları;

- Hazır bulundukları her toplantı için kendilerine verilmesi öngörülen “huzur hakkı”,
- Yönetim kurulu üyeliğinin karşılığı olarak belirli dönemlerde ödenen “ücret”,
- Gösterdikleri başarı dolayısıyla verilen “ikramiye”, “prim” vb. isimler altına sunulan haklar¹³⁷

ve

- Şirketin yıllık kârından belirli miktarda pay (“kâr payı”) şeklindeki ödemelerdir.

Bu noktada, TTK m. 408/(b)’de de açıkça öngörüldüğü üzere, yönetim kurulu üyelerinin ücretleri ile huzur hakkı, ikramiye ve prim gibi haklarının belirlenmesinin genel kurulun devredilemez görev ve yetkileri arasında bulunduğu gözden uzak tutulmamalıdır. Dolayısıyla, TTK m. 394’de zikredilen mali hakların ödenmesine ya da tutarına yönelik olarak yönetim kurulunun herhangi bir karar alması hâlinde, alınan karar, TTK m. 391/1(d) uyarınca batıl (kesin hükümsüz) olacaktır.

Her ne kadar TTK m. 394’de “*esas sözleşmeyle veya genel kurul kararıyla belirlenmiş olmak şartıyla*” şeklindeki alternatifli bir ifadeye yer verilse de, hükmün kapsamındaki mali haklardan kâr payı ödemesi için genel kurul kararının yeterli olmadığı ve mutlaka genel kurul kararının yanı sıra esas sözleşme hükmünün de bulunması gerektiği unutulmamalıdır [TTK m. 339/2(f); SerPK m. 19/5]¹³⁸.

Yönetim kurulunun mali hakları konusunda Türk Ticaret Kanununun 394. maddesinin gerekçesinde, esas sözleşmeyle veya genel kurul kararıyla belirlenmesi gereken malî haklar hükmünde sınırlı sayı ilkesi uyarınca gösterildiği ve anılan mali hakların birkaçının birlikte yerine getirilmesine bir engel olmadığı belirtilmiştir. Bununla birlikte, “*yolluklar, temsil ödenekleri, sigorta primleri ve benzeri primler, varsa özel emeklilikler, avanslar, hükmün kapsamı dışındadır*” denilerek esas sözleşme hükmü ve/veya genel kurul kararı olmaksızın “yolluk”, “temsil ödenekleri”, “sigorta primleri ve benzeri primler”, “özel emeklilikler”, “avanslar” gibi mali hakların da yönetim kurulu üyelerine sunulabileceği ifade olunmuştur¹³⁹.

Türk Ticaret Kanununun 516/2-c bendinde yönetim kurulu üyeleri ile üst düzey yöneticilere ödenen ücret, prim gibi mali menfaatler ile ödenek, aynı nakdi imkanlar, benzeri teminatların yıllık raporda gösterilme zorunluluğu öngörülmüştür.

Bu hususta ayrıca Türk Ticaret Kanununun 1524/1 fıkrasında getirilmiş olan internet sitesinde yıllık faaliyet raporunun yayımlanması zorunluluğuna değinmek de yararlı olur. Zira, bu zorunluluğun yerine getirilmemesine bağlanan sonuçlar, yönetim kurulu üyelerinin mali hakları ile ilgili son derece önemli etkiyi haizdir. Öncelikle belirtilmelidir ki anılan madde yalnızca aynı Kanunun 397. maddesi uyarınca denetime tabi olan sermaye şirketleri için geçerlidir. Bu kapsamda denetime tabi tutulan anonim şirketler bakımından internet sitesi açmak ve bu sitenin belirli bir bölümünü şirketçe kanunen yapılması gereken ilanların ve yıllık faaliyet raporunun yayımlanmasına özgülemek zorunluluğu getirilmiştir. Yıllık raporlar da ilan edilmek zorunda olduğundan, yönetim kurulu başkanı, üyeleri ve yöneticilere ödenen her türlü menfaatin de dolaylı olarak internet sitesinden yayımlanmak zorunda olduğunu söyleyebiliriz. Bu zorunluluğa uyulmamasının yaptırımı ise aynı maddenin ikinci fıkrasında düzenlenmiştir. Buna göre, ilgili kararın iptali ile Kanuna aykırılığın tüm sonuçlarının doğmasına yol açar ve kusuru bulunan yöneticiler ile yönetim kurulu üyelerinin sorumluluğuna neden olur.

Son olarak belirtmek gerekir ki, Türk Ticaret Kanununun 513. maddesi uyarınca anonim şirketin

¹³⁷ “İkramiye” ve “prim” in esas itibarıyla eş anlamlı olduğu konusunda bkz. Kendigelen, s. 282, dpn. 116.

¹³⁸ Kendigelen, s. 282.

¹³⁹ Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 394.

iflası hâlinde, yönetim kurulu üyelerinin alacaklılara son üç yıl içinde aldıkları kazanç payı dahil ücret unsurlarının uygun ücreti aşan ve bilanço uygun bir ücret miktarına göre tedbirli bir tarzda tanzim edilseydi, ödenmemesi gereken paraları iade etme yükümlülüğü öngörülmüştür.

Yönetim kurulu üyelerine tanınan mali haklar ile ilgili hükümler bir bütün olarak değerlendirildiğinde şunlar söylenebilir: Mali hak unsurları sınırlı sayıda sayılmıştır. Ancak, mali hakların miktarı ile ilgili olarak herhangi bir sınırlama veya performans gibi bir ölçüt öngörülmemiştir. İflas hâli hariç, yönetim kurulu üyelerine ödenen ücret kalemlerinde indirim yapılması veya bazı kalemlerde yeniden değerlendirme yapılması, buna göre haksız ödendiği tespit edilen tutarların şirkete iadesi gereği kanunen düzenlenmemiş, ödemelerin yüksekliği değil, kamuya açıklanmamış olması hukuki sonuç bağlanmıştır.

c. Yükümlülükleri

Yukarıda da açıklandığı üzere, yönetim kurulu üyelerine Kanun veya esas sözleşmeyle verilen birtakım yetki, görev ve hatta haklar aynı zamanda üyelerin yükümlülükleri kapsamında değerlendirilebilir. Toplantılara katılmak, önerilerde bulunmak, şirket yararına görülmeyen hususlara karşı çıkmak, şirket işlerinin gidişini gözetlemek bunlardan bazılarıdır.

Yönetim kurulu üyelerinin özel olarak düzenlenen “rekabet etmeme yükümlülüğü”, “özen yükümlülüğü” “sadakat (bağlılık yükümlülüğü)” “şirketle işlem yapmama ve şirketten borç almama yükümlülüğü” gibi diğer bazı yükümlülüklerini ise ayrıntılı olarak açıklamakta yarar vardır.

aa. Sadakat (Bağlılık) Yükümlülüğü

Anonim şirket ile yönetim kurulu üyeleri arasında varlığı kabul edilen güven ilişkisinin doğal bir sonucu yönetim kurulu üyelerinin sadakat yükümlülüğüne sahip olmasıdır.

Diğer yükümlülük hallerinin birçoğunun temelini teşkil eden bu yükümlülük, TTK m. 369/1’de de “*şirketin menfaatlerini dürüstlük kurallarına uyarak gözetmek*” şeklinde genel bir ifadesini bulmuştur.

Yönetim kurulu üyesinin kişisel menfaatini, hakim pay sahibinin veya pay sahiplerinin ve onların yakını olan gerçek ve tüzel kişiler ile üçüncü kişilerin menfaatini, şirketin menfaatinin önüne geçirmemesi gereği, bağlılık yükümlülüğünün özünü teşkil eder¹⁴⁰. Ancak sadakat ve bağlılık yükümlülüğünün yelpazesi geniştir ve her somut olaya göre ayrı ayrı değerlendirme konusu yapılabilir. Yönetim kurulu üyesinin görev süresi sona erdikten sonra dahi devam eden sır saklama yükümlülüğü, bu yükümlülüğün özel bir örneği olarak kabul görmektedir¹⁴¹.

bb. Özen Yükümlülüğü

Anonim şirket yönetim kurulu üyeleri için hem bir yükümlülük hem de sorumluluklarını tayin eden başlıca olgulardan birisi olarak “özen yükümlülüğü” esas itibarıyla TTK’nın 396. maddesinde düzenlenmiştir. Hemen belirtelim ki, konunun yönetim kurulu üyelerinin sorumluluğuyla olan yakın ilişkisi dolayısıyla sorumluluk hükümleri ve özellikle m. 553/2, 3 ile m. 557 özen yükümlülüğü açısından da önem taşımaktadır.

Kanun koyucu, 6102 sayılı TTK ile birlikte, yönetim kurulu üyelerinin ve yönetimle görevli üçüncü kişilerin, görevlerini “*tedbirli bir yöneticinin özeniyle*” yerine getirme zorunluluğunu öngörmüştür (m. 369/1). Bu düzenleme sadece yönetim kurulu üyelerine değil aynı zamanda yönetim kurulu üyesi olmamakla birlikte, yönetim ve/veya temsil yetkisinin devredildiği kişiler için de uygulama alanına sahiptir.

Bu düzenleme anlayışıyla, özenin ölçüsü konusunda yönetim kurulu üyesinin şahsi niteliklerine bağlı subjektif bir özen ölçüsü değil, objektifleştirilmiş bir standart olarak “tedbirli bir yönetici özeni”nin esas alındığı görülmektedir. Tedbirli bir yönetici özeninin mevcut olup olmadığı, her somut olaya göre ayrı ayrı değerlendirilmesi gereken bir husustur. Ancak bu ölçünün neyi ifade ettiğinin belirlenmesinde hükmün gerekçesindeki açıklamalardan da yararlanmak faydalı olacaktır.

¹⁴⁰Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 369..

¹⁴¹Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 382.

Gereğe göre “İşin gerektirdiği özen de nesnel olarak belirlenir, yoksa o konuya ilişkin uzman bilgisi aranmaz. ‘Nesnellik’ ile, görevi yerine getirebilmek için yetkin olma, ilgili bilgileri değerlendirebilme, uygulamayı ve gelişmeleri izleyebilme ve denetleyebilmek için gereken yetenek ve öğrenime sahip olma anlaşılır. ‘Tedbirlî yönetici’ terimi bir taraftan kusurda ölçü rolü oynar, diğer taraftan da karar ve eylemlerde nesnel davranışı ifade eder, ancak bir yöneticinin nesnel olarak kontrolü dışında kalan ve nesnel beklentilerin ötesindeki tedbiri kapsamaz. Nitekim, 553 üncü maddenin üçüncü fıkrası hükmü söz konusu sınırı çizmekte, 557 nci madde de özenin kişi temelinde değerlendirilmesini gerekli kılmaktadır” ...“Tedbirlî yönetici ölçüsü, yönetim kurulu üyesinin kurumsal yönetim ilkelerine uygun olarak ‘işadamı kararı’ (business judgement rule) verilebileceğini kabul eder ve riskin bundan doğduğu hallerde üyenin sorumlu tutulmaması esasına dayanır. Genel kabul gören kural uyarınca, duruma uygun araştırmalar yapıp, ilgililerden bilgiler alınıp yönetim kurulunda karar verilmişse, gelişmeler tamamen aksi yönde olup şirket zarar etmiş olsa bile özensizlikten söz edilemez. Bu kurallar 553 üncü maddenin üçüncü fıkrasında yer alan hukuk kuralı ile somuta bağlanmış. Özen borcunun sözleşme ile ağırlaştırılabileceği şüphesizdir.”

TTK m. 553/3’de yer alan, “Hiç kimse kontrolü dışında kalan, kanuna veya esas sözleşmeye aykırılıklar veya yolsuzluklar sebebiyle sorumlu tutulamaz; bu sorumlu olmama durumu gözetim ve özen yükümü gereke gösterilerek geçersiz kılınmaz.” şeklindedir. Bu düzenleme yönetim kurulu üyesinden beklenen “tedbirlî bir yönetici özenine” bir sınır getirmektedir.

Ayrıca “Birden çok kişinin aynı zararı tazminle yükümlü olmaları hâlinde, bunlardan her biri, kusuruna ve durumun gereklerine göre, zarar şahsen kendisine yükletilebildiği ölçüde, bu zarardan diğerleriyle birlikte müteselsilen sorumlu olur” hükmünü içeren TTK m. 557/1’de durumun ve kusurun gereklerinin ve zararın şahsen yükletilip yükletilemeyeceği hususunun hakim tarafından dikkate alınmasını emretmektedir.

Yönetim kurulu üyeleri için “tedbirlî bir yönetici özeni” öngörülmesinin, başka bir deyişle gerekçedeki ifadesiyle, iş adamı kararı ilkesinin benimsenmiş olmasının temelinde şirket yönetimine ilişkin takdir yetkisinin mahkemece himaye edilmesi gerektiği anlayışı yatmaktadır. Bu ilke uyarınca iyiniyetle, tarafsız ve gerekli bilgiye sahip olarak yönetim kurulu üyelerince bir karar alınmış ise, daha sonra bu kararın bir yanlışlığı olduğu ortaya çıksa ve bu karar nedeniyle şirket zarara uğramış olsa bile yönetim kurulu üyelerinin sorumluluğuna gidilemez. Yani özen yükümlülüğünün ihlal edilip edilmediğinin belirlenmesinde bir ölçüt olarak bu ilkeden yararlanılmaktadır. Ancak hemen belirtmek gerekir ki, hileli işlemler, şirket kaynaklarının kötüye kullanılması ve emredici hükümlere aykırılık bu ilkenin getirdiği korumanın kapsamı dışında kalmaktadır.

Öte yandan, TTK m. 553/2’de yer verilen ve daha önce yönetimin ve temsilin devri müesseselerinde devrin sorumluluğuna olan etkisi bağlamında açıklanan “Kanundan veya esas sözleşmeden doğan bir görevi veya yetkiyi, kanuna dayanarak, başkasına devreden organlar veya kişiler, bu görev ve yetkileri devralan kişilerin seçiminde makul derecede özen göstermediklerinin ispat edilmesi hâli hariç, bu kişilerin fiil ve kararlarından sorumlu olmazlar” şeklindeki hüküm de yönetim kurulu üyelerinin özen yükümlülüğü bağlamında göz önünde bulundurulması gereken bir düzenlemedir. Dikkat edilecek olursa, yöntemi ve/veya temsil yetkisi kanun koyucunun öngördüğü şekilde devredildiğinde, yetkinin devredildiği kişinin gerçekleştirdiği hukuki işlem veya fiil dolayısıyla yönetim kurulu üyesinin tedbirlî bir yöneticinin özen yükümlülüğünü yerine getirip getirmediği incelenmeyecek, sadece yönetim ve/veya temsil yetkisi devredilen kişinin seçimiyle sınırlı olmak üzere “makul derecede” özenin gösterilip gösterilmediği dikkate alınacaktır.

Dolayısıyla yönetim kurulu üyesinin özen yükümlülüğünü ihlâl edip etmediğinde tedbirlî bir yönetici anlayışı ile bu düzenlemeler bir arada değerlendirilmelidir.

Nihayet, TTK m. 369/2’de şirketler topluluğunda bu müessesenin niteliği gereği zaman zaman topluluk menfaatlerinin şirket menfaatlerinden üstün görülebileceği gerçekliğinden dolayı 203 ilâ 205. madde hükümleri saklı tutulmuş, bir başka deyişle TTK m. 369’a istisna teşkil ettiği belirtilmiştir.

cc. Şirketle İşlem Yapmama ve Şirketten Borç Almama Yükümlülüğü

Yönetim kurulu üyesinin, genel kuruldan izin almadan, şirketle kendisi veya başkası adına herhangi bir işlem yapması TTK m. 395/1 ile yasaklanmıştır. Genel kurul izni olmaksızın şirketle işlem

yapılması hâlinde, şirket, yapılan işlemin batıl olduğunu ileri sürebilir. İşlemin diğer tarafını oluşturan yönetim kurulu üyesi ise işlemin geçersizliğine yönelik bu şekilde bir iddiada bulunamaz.

Türk Ticaret Kanununun 395. maddesinin ikinci fıkrasında ise pay sahibi olmayan yönetim kurulu üyeleri ile yönetim kurulu üyelerinin pay sahibi olmayan alt ve üst soyu ya da eşinin yahut üçüncü derece dâhil üçüncü dereceye kadar kan ve kayın hısımlarından birinin şirkete nakit olarak borçlanmaları yasaklanmıştır. Anılan hükümde nakit olarak borçlanma yasağının öngörülmesinin yanı sıra şirketin bu kişiler için kefalet, garanti ve teminat veremeyecekleri, sorumluluk yüklenemeyecekleri ve bunların borçlarını devralamayacakları kabul edilmiştir. TTK m. 395/2'nin yaptırımı ise, şirkete borçlanılan tutar için şirket alacaklılarının bu kişileri, şirketin yükümlendirildiği tutarda şirket borçları için doğrudan takip edebilme yetkisidir. Dolayısıyla bu düzenlemenin şirket malvarlığını ve alacaklıları korumaya yönelik olduğu söylenebilir.

TTK m. 395/3'de ikinci fıkradaki genel kuralın bir istisnasına yer verilmiş ve 202. madde hükmü saklı kalmak şartıyla, şirketler topluluğuna dâhil şirketlerin birbirlerine kefil olabilecekleri ve garanti verebilecekleri özel olarak belirtilmiştir.

TTK'nın suç ve cezalara ilişkin 562. maddesinin beşinci fıkrasının (c) bendi ile 395. maddenin ikinci fıkrasının birinci veya ikinci cümlesi hükümlerini ihlal edenler hakkında üçyüz günden az olmamak üzere adli para cezası uygulanacağı hükme bağlanmıştır.

çç. Rekabet Etmeme Yükümlülüğü

Yönetim kurulu üyelerinin şirketle rekabet yasağı Türk Ticaret Kanununun 396. maddesinde düzenlenmiştir.

Bu düzenlemede yer alan temel esasa göre yönetim kurulu üyelerinden biri, genel kurulun iznini almaksızın, şirketin işletme konusuna giren ticari iş türünden bir işlemi kendi veya başkası hesabına yapamayacağı gibi, aynı tür ticari işlemlerle uğraşan bir şirkete sorumluluğu sınırsız ortak sıfatıyla da giremez.

Yönetim kurulu üyesinin rekabet etmeme yükümlülüğünün kapsamı, konu açısından, “şirketin işletme konusuna giren ve ticari nitelikte bulunan işlemlerle” sınırlıdır. Yalnız bu kişilerin belirtilen nitelikteki işlemleri kendi ad ve hesabına yapmalarının yanı sıra kendi adına ve fakat başkası hesabına yapmaları hâlinde de bu yükümlülük ihlâl edilmiş olunacaktır.

Bunlarla birlikte, aynı tür ticari işlemlerle uğraşan bir şirkete sorumluluğu sınırsız olan bir ortak sıfatıyla girilmesi de, TTK m. 396'ya aykırıdır.

Rekabet yasağına aykırılık hâlinde ise şirket, söz konusu harekette bulunan yönetim kurulu üyelerinden, tazminat istemekte veya tazminat yerine yapılan işlemi şirket adına yapılmış saymakta ve üçüncü kişiler hesabına yapılan sözleşmelerden doğan menfaatlerin şirkete ait olduğunu dava etmekte serbesttir.

Rekabet yasağına aykırı davranan yönetim kurulu üyesinden talep edilecek hususun seçilmesi bu kişinin dışındaki üyelere bir başka deyişle bu kişinin bulunmadığı bir yönetim kurulunun alacağı karara bağlıdır.

TTK m. 396'nın ihlâli dolayısıyla şirket için bu madde kapsamında doğan haklar, söz konusu ticari işlemlerin yapıldığını veya yönetim kurulu üyesinin diğer bir şirkete girdiğini, diğer üyelerin öğrendikleri tarihten itibaren üç ay ve her halde bunların gerçekleşmesinden itibaren bir yıl geçince zamanaşımına uğrar.

Rekabet yasağına ilişkin TTK m. 396'da son olarak yönetim kurulu üyelerinin sorumluluklarıyla ilgili hükümlerin saklı olduğu belirtilmiştir. Bu durumda, 396. maddenin özel olarak varlığının sorumluluk hükümlerine başvurulmasını engellemediği kabul edilebilir.

2.6.1.7. Yönetim Kurulu Üyelerinin Hukuki Sorumluluğu

a. Yönetim Kurulu Üyelerin Sorumluluğunun Düzenlenişi

Anonim şirket yönetim kurulu üyelerinin hukuki sorumluluğu, Türk Ticaret Kanununun genel

olarak hukuki sorumluluk esaslarının düzenlendiği 549 ilâ 561. maddeleri arasında yer bulmuştur.

Belirtilen maddelere ek olarak, Türk Ticaret Kanununun değişik birtakım maddeleri ile Sermaye Piyasası Kanunu ve 6183 sayılı Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanun¹⁴² bu kişilerin sorumluluğuna ilişkin bazı özel düzenlemelere yer verilmiştir.

b. Yönetim Kurulu Üyelerinin Sorumluluğa İlişkin Genel Hükümler

aa. Sorumluluğun Kaynağı ve Niteliği

Türk Ticaret Kanununa göre kurucular, “yönetim kurulu üyeleri”, “yöneticiler” ve tasfiye memurları, kanundan ve esas sözleşmeden doğan yükümlülüklerini kusurlarıyla ihlâl ettikleri takdirde, hem “şirkete” hem “pay sahiplerine” hem de “şirket alacaklılarına” karşı verdikleri zarardan sorumludurlar (TTK m. 553/1).

Söz konusu sorumluluk, bir “kusur sorumluluğu” olup maddede belirtilen kişilerin zarardan sorumlu olabilmeleri için davacıların bu kişilerin kusurlu olduğunu ispat etmeleri gerekir.

Kusurun ispatı açısından, yukarıda da belirtildiği gibi, TTK m. 369/1 hükmündeki “tedbirli bir yönetici” ölçütü ile TTK m. 553/3’de yer alan ve hiç kimsenin, kontrolü dışında kalan, kanuna veya esas sözleşmeye aykırılıklar veya yolsuzluklar sebebiyle sorumlu tutulamayacağına; bu sorumlu olmama durumunun gözetim ve özen yükümü gerekçe gösterilerek geçersiz kılınamayacağına ilişkin kural da göz önünde bulundurulur. Bu fıkra gözetim yükümüne ilişkin bir sorumsuzluk halini düzenlemektedir. Buna göre, kimsenin, kontrol dışında kalan hukuka aykırılıklar sebebiyle sorumlu tutulamayacağını hükme bağlamaktadır. Anılan fıkra özü itibarıyla “kontrol dışında kalan hukuka aykırılıklar” varsayımı oluşturmakta ve belli hususların, yönetimin kontrolü dışında kalabileceği esasına dayanmaktadır.

Dikkat edilecek olursa, TTK m. 553/1’deki kural, yönetim kurulu üyelerinin yanı sıra “yöneticiler”i de, bir başka deyişle kendisine yönetim ve/veya temsil yetkisi devredilen kişileri de sorumlu kılmaktadır.

Sorumluluğun müeyyidesi tipik bir özel hukuk yaptırımı olarak “tazminat”tır. Hemen belirtelim ki, kusurlu davranışlarıyla kanundan ve esas sözleşmeden doğan yükümlülüklerini ihlâl eden yönetim kurulu üyeleri ve yöneticiler için Türk Ticaret Kanununda “iflas” yaptırımı öngörülmemiştir.

Öte yandan belirtmek gerekir ki, anonim şirketlerin faaliyet alanının ticari hayata ilişkin olması nedeniyle, şirketlerin faaliyetlerinin icrası sırasında yeni faaliyet ve daha kârlı olabilecek faaliyet konularına girilmesi, mevcut yatırımların geliştirilmesi, rekabette avantajlı konuma gelinmesi ya da mevcut konumun korunması için yeni kararlar alınması, mevcut uygulamaların geliştirilmesi, belirli ölçüde risklerin üstlenilmesini gerektirmektedir. Hatta bazen gelecekte elde edilebilecek daha yüksek ve sürdürülebilir kârlılık için, belki bugün daha yüksek görünen kârlı bir projenin ertelenmesi, bundan vazgeçilmesi yönünde karar alınmasını gerektirebilir. Bu tür kararlar, yatırım tercihleri, esas itibarıyla ticari faaliyetlerin doğasından kaynaklanmakta ve kaçınılmaz olmaktadır. Başka bir deyişle, anonim şirketin Yöneticilerden risksiz faaliyette bulunmayı beklemek, şirketin kârdan ya da faaliyetlerinden vazgeçmesini beklemek ile aynı anlamı taşıyacaktır. Risk, ticareti karakterize eden bir öge olduğuna göre şirket faaliyetlerinde riskin üstlenilmesi gerekir. Bu tür riskli kararların sonucunda anonim şirketin zarara uğraması halinde de yönetim kurulu üyelerinin sorumluluğuna yol açması, ticari hayatı da olumsuz yönde etkiler.

Yukarıda belirtildiği gibi, yönetim kurulu üyelerinin hukuki sorumluluklarının temelinde, yöneticilerin özen yükümünü ihlâl etmeleri, yani kusuru sorumluluğu bulunmaktadır. İşte ticari faaliyetlerden kaynaklanan riskin üstlenilmesinde, hangi esaslara riayet edilmiş olması halinde yöneticilerin sorumluluktan kurtulabileceği konusunda sınırların belirlenmesi gerekmektedir. Yönetim kurulu üyelerinin özen yükümlülüklerine anlatılırken TTK 369 hükmünün gerekçesinde iş adamı kararı ilkesine değinilmiştir. İşte iş adamı kararı ilkesi bu sınırın belirlenmesi işlevini görür. Gerekçedeki ifadeyle söylenecek olursa; *Tedbirli yönetici ölçüsü, yönetim kurulu üyesinin kurumsal yönetim ilkelerine uygun olarak ‘işadamı kararı’ (business judgement rule) verilebileceğini kabul eder ve riskin bundan doğduğu hallerde üyenin sorumlu tutulmaması esasına dayanır. Genel kabul gören kural*

¹⁴²RG. 28.07.1953, S. 8469.

uyarınca, duruma uygun araştırmalar yapıp, ilgililerden bilgiler alınıp yönetim kurulunda karar verilmişse, gelişmeler tamamen aksi yönde olup şirket zarar etmiş olsa bile özensizlikten söz edilemez.”

Buna göre, işadamı kararı ilkesi, takdir kapsamında olan bir kararın keyfiliğe mi dayandığı, yoksa karar sürecinin gerekli özen gösterilerek mi geçirildiği hususunda sorgulama yapmak suretiyle, yöneticilerin özenli davranıp davranmadığı yönünde tespiti olanak sağlamaktadır. Başka deyişle ilke, ticari takdirin kullanıldığı hallerde, özen yükümüne riayet edilip edilmediğini tespiti bir aracı olarak kullanıma elverişlidir. Bu yönüyle, ilke vasıtasıyla somutlaştırılan unsurların, ticari takdirin mevcut olduğu hallerde özen yükümünün bir parçası olarak değerlendirilmesi gerekir

Ticari takdire dahil olan bir kararın alınması, işlemin yapılması aşamasında iş adamı karar ilkesi, kararın oluşum sürecinde gerekli özenin gösterilip gösterilmediğinin tespitine hizmet eder. Bu ilke başka bir deyişle, kararın oluşum sürecinde şekli bir değerlendirmenin yapılmasını gerekli kılar. İş adamı kararı ilkesinde dikkate alınan unsurlar şunlardır: Ticari bir kararın bulunması, kararın şirket menfaati dışında bir menfaat gözetilmeksizin alınmış olması, kararın yeterli bilgiye dayalı olarak alınmış olması, kararın makul olması. Bunları dört soruya verilecek cevap olarak görmek daha doğru olur.

Ortada ticari takdire dayanan bir karar var mıdır?

Böyle bir karar var ise, bu karar şirket menfaati dışında bir menfaat gözetilmeksizin alınmış mıdır?

Bu nitelikte bir karar yeterli bilgiyi dayalı olarak alınmış mıdır?

Son olarak, şirketin menfaatine olacağı yönünde makul bir inanca dayalı olarak alınıp alınmadığının tespiti gerekir.

Bu dört soruya olumlu cevap veriliyorsa, özen yükümlülüğünün şekli unsurları yerine getirilmiş demektir. Bunlar, kısaca yeterli bilginin toplanılması, şirket menfaatinin gözetilmesi ve genellikle dürüstlük kuralı çerçevesinde ticari kararların himaye edilmesini sağlar. Bu sorulara olumlu cevap verilmesi halinde özen yükümlülüğü ihlal edilmemiş olduğuna karine teşkil eder. Ancak bu aksi çürütülebilir bir karinedir.

Bu unsurları yakından inceleyecek olursak;

İlk unsur ortada ticari takdire dayanan bir kararın mevcut olması gerekir. Alınan kararların, icrai nitelikte olması, yani ortada bilinçli olarak alınmış bir kararın bulunması bir şart olarak aranmaktadır. Bu nedenle ihmali davranışlar ilke kapsamında tutulmamakta ve tüm yönleriyle doğrudan özen yükümü değerlendirmesine tabi tutulmaktadır.

İkinci unsur kararın şirket menfaati dışında bir menfaat gözetilmeksizin alınmış olmasını gerekli kılar. Bu ise, kararın alınması sırasında karar verenlerin tarafsız ve bağımsız olmasını gerektirir. Tarafsızlık işlemde dolayı yönetim kurulu üyesinin kişisel bir çıkarının olmamasını ifade eder. Buna göre, İşadamı kararı ilkesi, yöneticinin yapılan işlemde herhangi bir menfaatinin, bir çıkar çatışması halinin bulunmamasını gerektirir. Bu da kendi içinde ikiye ayrılır. Yönetici yapılan işlemin tarafı olmaması kaydıyla iş adamı kararı alabilir. İşlem ya da kararın çıkar temini amacıyla yapılmaması gerekir. İşleme taraf olan yönetim kurulu üyesinin oyu nazara alınmadığında, işlem hakkında gerekli tüm bilgilerin de toplanmış olması kaydıyla, yönetim kurulu ya da genel kurul tarafından işlemin tasdiki halinde sorumluluk söz konusu olmayacaktır. İşlemin tarafı olmamak, menfaatsiz takdirin bir boyutunu oluşturur. İşlem ve kararlar neticesinde yöneticinin herhangi bir şahsi menfaat temin etmemesi de gereklidir. Yönetici, işlemin tarafı olmamasına rağmen yapılan işlemde menfaat temin ediyorsa, ilgili işlemde işadamı kararı kullanımı söz konusu değildir.

Kararın şirket menfaati dışında bir menfaat gözetilmeksizin alınmış olduğunun kabul edilmesi için gerekli olan bir diğer unsur, işlem ya da karardaki takdirin bağımsız bir şekilde kullanılmış olmasıdır. Bağımsızlık, münhasıran şirket menfaatlerinin ve tüm pay sahiplerinin menfaatlerinin dikkate alınıp, diğer herhangi bir menfaatin bu menfaate tercih edilmemesini ifade eder

Kararın yeterli bilgiye dayalı olarak alınmış olması da gereklidir. Uygun ve yeterli organizasyon yapısı içerisinde benzer koşullar altında özenli bir yönetim kurulu üyesi tarafından bilinmesi gereken hususları bilmeyen yönetim kurulu üyesi, ilkenin korumasından yararlanamaz.

Kararın makul olması gereği ise, kararın alınırken şirketin menfaatine olacağı yönünde makul bir inanca dayalı olarak alınmış olması gereğini ifade eder. Buna göre, yöneticilerin bu kararın şirket menfaatleri bakımından en iyi çözüm yolu olduğu kanaatiyle hareket etmiş olmaları gerekir. Yöneticilerin bu kanaatinin yanında, objektif olarak değerlendirildiğinde de kararın şirket menfaatleri bakımından en iyi çözüm yolu olduğu kabul edilebilir olmalıdır.

Tüm bu sorulara olumlu cevap verilmesi halinde TTK md. 553/1 kapsamında bir yükümlülük ihalinin olmadığını ve sorumluluğun doğmayacağını, ancak bu sorulardan, ilkenin unsurlarını teşkil eden bir ya da daha fazlasının olumsuz cevaplanması halinde maddi denetime geçilebileceğini ve kararın doğruluğunun ve yerindeliliğinin, davranışın somut şartlara göre kusurlu olup olmadığının denetlenebileceği kabul edilmektedir.

Öte yandan, işadamı kararı ilkesi esas itibariyle objektif iyiniyet üzerine kurulduğundan, dürüstlük kuralına aykırılık hallerinde ilkenin uygulanamayacağı kabul edilmektedir. Buna göre, ilkenin uygulama kabiliyetini ortadan kaldıran ilk hal, hileli işlemlerdir. Yöneticiler hileli ve aldatıcı eylemlerde bulunmak suretiyle takdirlerini kötüye kullanmışlarsa ya da buna yol açmışlarsa, ilkeden kaynaklanan korumadan yararlanamayacaklardır. Yöneticilerin şirket kaynaklarını uygun karşılıklar almaksızın kötüye kullanımı halinde de ilke uygulanamamaktadır. İşadamı kararının kanuni sınırları dışında yöneticilere koruma sağlaması düşünülemeyeceğinden, şirketin menfaatine dahi olsa, yöneticilerin kanunun emredici bir hükmüne aykırı karar ya da kararlar alması hali de, ilkenin uygulama sınırları dışında kalmaktadır.

bb. Davacılar

Yönetim kurulu üyelerine sorumluluk davası açma hak ve yetkisi, şirket tüzel kişiliği ile pay sahipleri ve alacaklılara tanınmıştır.

Şirket pay sahipleri ve alacaklılar da yönetim kurulu üyelerinin kusurlu davranışları nedeniyle şirketin uğradığı zararlar için tazminatın şirkete ödenmesi istemiyle sorumluluk davası açabilirler. Zira şirketin uğradığı doğrudan zararlar bu kişiler için de dolaylı zarar anlamına gelir. Ancak alacaklıların bu davayı açabilmeleri, yönetim kurulu üyesinin kusurlu davranışı nedeniyle zarara uğrayan şirketin iflas etmiş olması koşuluna bağlıdır. Aksi takdirde alacaklılar dava açma yetkisine sahip değildirler.

Önemle belirtelim ki, burada esas itibariyle şirketin uğradığı zarar dolayısıyla şirketin, pay sahiplerinin ve alacaklıların tazminatın şirkete ödenmesi talebiyle açabilecekleri dava üzerinde durulmuştur. Ancak yönetim kurulu üyelerinin kusurlu davranışlarıyla alacaklıların ve pay sahiplerinin doğrudan uğradıkları zararlar dolayısıyla dava açma hakları saklıdır ve bu hallerde tazminatın doğrudan davacı konumundaki bu kişilere ödenmesi gerekir. Pay sahipleri ve alacaklıların doğrudan zararları, yönetim kurulunun ve yöneticilerin çoğu zaman doğrudan doğruya pay sahiplerini veya ilgili pay sahibini hedef tutan, payın değerinin azalması yoluyla değil de, çoğu zaman paydan doğan hakların kullanılamaması veya güç koşullarda kullanılabilmesi nedeniyle ortaya çıkan zararlardır. Bunlara bağlam hükümlerinin hatalı uygulanmasını, pay sahibinin haksız yere ıskat edilmesini; alacaklılar bakımından ise, yönetim kurulu üyesinin şirketin zayıf mali yapısını gizlemesi, alacaklı nezdinde güven yaratarak, şirketle ilişki kurmaya yöneltmesini örnek olarak gösterebiliriz.

Şirketin uğradığı zararın tazminini, şirket ve her bir pay sahibi isteyebilir. Pay sahipleri şirketin uğradığı zararın tazminatının ancak şirkete ödenmesini isteyebilirler. Pay sahibinin açtığı davayı hukuki ve maddi sebepler haklı gösterdiği takdirde, mahkeme, dava giderleriyle avukatlık ücretini, bu giderler davalıya yükletilemediği hâllerde, davacı pay sahibiyle şirket arasında, hakkaniyete göre paylaşır.

Şirket alacaklılarının istemleri önce iflas idaresince ileri sürülür. İflas idaresi davayı açmadığı takdirde, her pay sahibi veya şirket alacaklısı bu davayı ikame edebilir. Elde edilen hasıla, İcra ve İflas Kanunu hükümlerine göre, önce dava açan alacaklıların alacaklarının ödenmesine tahsis olunur; bakiye, sermaye payları oranında davacı pay sahiplerine ödenir; artan iflas masasına verilir (m. 556/1,2).

cc. Farklılaştırılmış Teselsül Anlayışı

Yönetim kurulu üyelerinin sorumluluğu açısından 6762 sayılı mülga TTK'da benimsenen mutlak teselsül anlayışı yerine, 6102 sayılı yeni TTK ile "farklılaştırılmış teselsül" anlayışı kabul edilmiştir.

Türk Ticaret Kanununun buna ilişkin düzenlemesi olan 557. maddesi ile kabul edilen esasa göre, birden çok kişinin aynı zararı tazminle yükümlü olmaları hâlinde, bunlardan her biri, kusuruna ve durumun gereklerine göre, zarar şahsen kendisine yükletilebildiği ölçüde, bu zarardan diğerleriyle birlikte müteselsilen sorumlu olur. Davacı birden çok sorumlu kişiyi zararın tamamı için birlikte dava edebilir ve hakim aynı davada her bir davalının tazminat borcunu belirlemesini isteyebilir. Birden çok sorumlu arasındaki başvuru, durumun bütün gerekleri dikkate alınarak hâkim tarafından belirlenir.

Bu sorumluluk halinin özü, oluşan toplam zarardan dış ilişkide de bu zararın oluşumundaki payı oranında sorumlu olunmasıdır. Şu halde, her üyenin kusurlu davranışı ile birlikte verdikleri zararın oluşumundaki katkısı oranında sorumlu tutulacaktır. Davacı zararının tamamı için sorumluları birlikte dava edebilecek, ancak her bir davalının zararı tazmin etme yükümlülüğü mahkeme tarafından belirlenecektir¹⁴³. Sorumluluk davasının davacıları (farklılaştırılmış) müteselsil sorumlulara ancak ve ancak o kişinin sorumluluk tavanına kadar başvurabileceklerdir. Bu durumda, TTK m. 557, sorumlular arası iç ilişkiyi düzenleyen bir esas değil; dış ilişkideki sorumluluk miktarını belirleyen bir kuraldır¹⁴⁴.

çç. Yetkili ve Görevli Mahkeme ile Yargılama Usulü

Türk Ticaret Kanununun 561. maddesinde sorumluluk davası için görevli ve yetkili mahkeme olarak “şirketin merkezinin bulunduğu yer asliye ticaret mahkemesinde” dava açılabileceği öngörülmüştür.

Hemen belirtelim ki, bu kuralın “yetki”ye ilişkin yönü Hukuk Muhakemeleri Kanununun m. 6. vd. hükümlerinde düzenlenen ve davalı gerçek veya tüzel kişinin davanın açıldığı tarihteki yerleşim yeri mahkemesinin yetkili olduğunu belirleyen genel kurala ek bir imkânı sunmaktadır. Bir başka anlatımla, davacı isterse davalının yerleşim yeri mahkemesinde isterse şirketin merkezinin bulunduğu yer mahkemesinde dava açabilir.

Görevli mahkeme olarak asliye ticaret mahkemesinin belirlenmesi ise TTK’nın 4. ve 5. maddelerindeki esaslara paralel bir tercih olmuştur.

dd. Sorumluluğun Sona Ermesi

aaa. Zaman aşımı

Sorumlu olanlara karşı tazminat istemek hakkı, davacının zararı ve sorumluyu öğrendiği tarihten itibaren iki yıl ve her hâlde zararı doğuran fiilin meydana geldiği günden itibaren beş yıl geçmekle zamanaşımına uğrar.

Genel hüküm bu şekilde olmakla birlikte tıpkı Türk Borçlar Kanunun haksız fiillere ilişkin düzenlemelerinde olduğu gibi, sorumluluğa yol açan fiil cezayı gerektirip, Türk Ceza Kanununa göre daha uzun dava zamanaşımına tabi bulunuyorsa, tazminat davasına da bu zamanaşımı uygulanır (TTK m. 560).

bbb. İbra

İbra, ibraya konu olan dönemde yapılan işlemlerin hukuka ve esas sözleşmeye uygunluğunun genel kurul tarafından kabul edilmesidir. Bu yönüyle ibra, hukuken menfî bir borç ikrarı niteliğindedir.

Yönetim kurulu üyelerinin ibrası, genel kurulun devredilemez görev ve yetkileri arasındadır [m. 408/2(b)]. Ayrıca TTK m. 479/3(c)’ye göre genel kurulda yapılan ibraya ilişkin oylamada, “oy hakkında imtiyazlar”ın kullanılabilmesi mümkün değildir.

Ticaret Bakanlığı tarafından yayımlanan “Anonim Şirketlerin Genel Kurul Toplantılarının Usul ve Esasları ile Bu Toplantılarda Bulunacak Bakanlık Temsilcileri Hakkında Yönetmelik”¹⁴⁵ m. 19/4 hükmüne göre, “*Şirket yönetim kurulu üyeleriyle yönetimde görevli imza yetkisini haiz kişiler veya bunların temsilcileri, yönetim kurulu üyelerinin ibra edilmelerine ilişkin kararlarda kendilerine ait paylardan doğan oy haklarını kullanamaz. Ancak anılan kişiler, yönetim kurulu üyesi olmayan diğer pay sahiplerinin oy haklarını temsilen kullanabilirler*”.

¹⁴³Kendigelen, s. 465.

¹⁴⁴Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 390, 391.

¹⁴⁵RG. 28.11.2012, S. 28481.

Yönetim kurulunun ibrası iki farklı şekilde gerçekleşebilir. İbraya ilişkin açık bir ibra oylaması yapılabileceği gibi TTK m. 424’ün açık hükmü uyarınca “bilançonun onaylanmasına ilişkin genel kurul kararı”, kararda aksine açıklık bulunmadığı takdirde, yönetim kurulu üyelerinin ve yöneticilerin ibrası sonucunu doğurur.

Yalnız, bilançoda bazı hususlar hiç veya gereği gibi belirtilmemişse veya bilanço şirketin gerçek durumunun görülmesine engel olacak bazı hususları içeriyorsa ve bu hususta bilinçli hareket edilmişse, sadece bilançonun onaylanması ibra etkisini doğurmaz.

Geçerli olarak alınmış bir ibra kararı, genel hükümlerin aksine, genel kurul kararıyla kaldırılamaz. Ancak ibraya ilişkin kararın, şartları mevcutsa 445. maddeye göre iptali mümkün olduğu gibi batıl ya da yok hükmünde sayılabilmesinde de bir engel yoktur.

İbranın etkisi konusunda yönetim kurulu üyelerini ve diğer yöneticileri ibranın kapsadığı açıklanan maddi olaylara ilişkin olarak, şirketin, ibraya olumlu oy veren ve ibra kararını bilerek pay iktisap etmiş olan pay sahiplerinin dava hakkını kaldıracağını; diğer pay sahiplerinin dava haklarının ise ibra tarihinden itibaren altı ay geçmesiyle düşeceğini belirtmekte yarar vardır.

Kuşkusuz, ibra kararı, alacaklıların dava hakları üzerinde herhangi bir etkiye sahip değildir.

İbraya ilişkin genel esas bu olmakla birlikte, kuruluş ve sermaye artırımında ibra özellik arz etmektedir. TTK m. 559’a göre kurucuların, yönetim kurulu üyelerinin, denetçilerin, şirketin kuruluşundan ve sermaye artırımından doğan sorumlulukları, şirketin tescili tarihinden itibaren dört yıl geçmedikçe sulh ve ibra yoluyla kaldırılamaz. Bu sürenin geçmesinden sonra da sulh ve ibra ancak genel kurulun onayıyla geçerlilik kazanır. Bununla beraber, esas sermayenin onda birini, halka açık şirketlerde yirmide birini temsil eden pay sahipleri sulh ve ibranın onaylanmasına karşı iseler, sulh ve ibra genel kurulca onaylanmaz.

c. Genel Hükümler Arasında Düzenlenen Özel Sorumluluk Nedenleri

Türk Ticaret Kanununun anonim şirketlerde hukuki sorumluluğa ilişkin genel hükümlerinin yer aldığı 549 ilâ 561. maddeleri arasında bazı sorumluluk nedenlerine özel olarak yer verilmiştir.

aa. Bazı Belgelerin ve Beyanların Kanuna Aykırı Olması

Türk Ticaret Kanununun 549. maddesine göre, şirketin kuruluşu, sermayesinin artırılması ve azaltılması ile birleşme, bölünme, tür değiştirme ve menkul kıymet çıkarma gibi işlemlerle ilgili belgelerin, izahnamelerin, taahhütlerin, beyanların ve garantilerin yanlış, hileli, sahte, gerçeğe aykırı olmasından, gerçeğin saklanmış bulunmasından ve diğer kanuna aykırılıklardan doğan zararlardan, belgeleri düzenleyenler veya beyanları yapanlar ile kusurlarının varlığı hâlinde bunlara katılanlar sorumludur.

Anılan maddenin gerekçesine göre bu hüküm, kuruluş, birleşme, bölünme, tür değiştirme, sermayenin artırılması, azaltılması ve menkul değer ihracı gibi sınırlı sayıda belirtilmemiş işlemleri ve halka açılmayla ilgili olarak izahnameleri kapsamaktadır. Bu işlemler bağlamındaki sorumluluk, belgelerin doğru olmaması, gerçeği yansıtmaması, sahtelik ve hile gibi açıkça belirtilen hukuka aykırılıklar ile diğer kanuna aykırılıklar çerçevesinde ele alınmıştır. Sorumluluk şartları ise kanuna aykırı, doğru olmayan, gerçeği dürüst bir şekilde yansıtmayan beyanlar ve bazı hususların gizlenmiş olması ile bundan zarar doğmuş bulunması ve uygun nedensellik bağıdır. Hükümde sadece izahname anılmış olmasına rağmen halka açılmayla ilgili her türlü belgenin de hükmün kapsamında olduğu gerekçeyle özel olarak ifade edilmiştir. Bunlarla birlikte, hukuki sorumluluk davasında aktif dava (davacı olma) ehliyetinin, “zarar görenler”e ait olup bunların somut olayın özelliklerine göre pay sahipleri, bu sıfatı bu işlemler dolayısıyla yitirenler, menkul değerleri alanlar, bu menkul değerlerin sonraki müktesipleri olabileceği; pasif dava (davalı olma) ehliyetinin ise “düzenleyenler” ile maddede Anılan eylemlere “katılanlar”a ait olduğu belirtilmiştir. Bu kişilerin somut olarak belirlenmesi ise öğreti ve yargı kararına bırakılmıştır.

TTK m. 549’da “düzenleyen” ile “katılanlar”ın tanımını yapılmamış, ancak bunlar farklı sorumluluk sistemlerine bağlamıştır: Düzenleyenler için “kusursuz”, katılanlar bakımından “kusurlu”

sorumluluk kabul edilmiştir¹⁴⁶.

Ayrıca, maddede belirtilen belgeleri sahte olarak düzenleyenler ile ticari defterlere kasıtlı olarak gerçeğe aykırı kayıt yapanlar bir yıldan üç yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılırlar (m. 562/8).

bb. Sermaye Hakkında Yanlış Beyanlar ve Ödeme Yetersizliğinin Bilinmesi

Kanunun 550. maddesinde sermaye tamamıyla taahhüt olunmamış veya karşılığı kanun veya esas sözleşme hükümleri gereğince ödenmemişken, taahhüt edilmiş veya ödenmiş gibi gösterenler ile kusurlu olmaları şartıyla, şirket yetkililerinin, bu payları üstlenmiş kabul edilecekleri ve payların karşılıkları ile zararı faiziyle birlikte müteselsilen ödemekle yükümlü oldukları belirtilmiştir.

Anılan maddenin ikinci fıkrasında ise sermaye taahhüdünde bulunanların ödeme yeterliliğinin bulunmadığını bilen ve buna onay verenlerin, söz konusu borcun ödenmemesinden doğan zarardan sorumlu olacakları “kusur” ilkesine dayalı bir sorumluluk hali olarak emredici şekilde düzenlenmiştir.

Sermayenin korunması ilkesinin özel bir uygulaması olan bu hüküm, aynı ilke bağlamında öngörülmüş bulunan 549. maddenin de tamamlayıcısıdır¹⁴⁷. Türk Ticaret Kanununda bu düzenlemeye aykırılığın tazminat sorumluluğunu beraberinde getirmesinin yanı sıra sorumluların üç aydan iki yıla kadar hapis veya adli para cezasıyla cezalandırılmaları esası da benimsenmiştir (m. 562/9).

cc. Değer Biçilmesinde Yolsuzluk

TTK m. 551’e göre anonim şirketlerde aynı sermayenin veya şirkete devralınacak işletme ile ayınların değerlemesinde, emsaline oranla yüksek fiyat biçenler, işletme ve aynın niteliğini veya durumunu farklı gösterenler ya da başka bir şekilde yolsuzluk yapanlar, bundan doğan zarardan sorumludur.

Bu düzenlemeye göre tazminat davası açma ehliyeti şirkete, pay sahiplerine ve alacaklılara aittir; pasif dava ehliyeti somut olaya göre belirlenecektir¹⁴⁸.

Kanun koyucu hukuki sorumluluk öngörmesinin yanı sıra 551. maddeye aykırı hareket edenlerin doksan günden az olmamak üzere adli para cezasıyla cezalandırılacaklarını kabul etmiştir (m. 562/10).

çç. Halktan Para Toplamak

TTK’nın 552. maddesinde Sermaye Piyasası Kanunu hükümleri saklı kalmak kaydıyla, bir şirket kurmak veya şirketin sermayesini artırmak amacıyla yahut vaadiyle halka her türlü yoldan çağrıda bulunularak para toplanması kesinlikle yasak olduğu zikredilmiştir.

Bu düzenlemeye aykırılığın yaptırımı ise Türk Ticaret Kanununun 562/11. fıkrasında “altı aydan iki yıla kadar hapis cezası” olarak öngörülmüştür.

ç. Yönetim Kurulu Üyelerinin Sorumluluğuna İlişkin Özel Hükümler

aa. Birleşme, Bölünme ve Tür Değiştirme Kararlarından Doğan Sorumluluk

Türk Ticaret Kanununun 193. maddesine göre “Birleşme, bölünme veya tür değiştirme işlemlerine herhangi bir şekilde katılmış bulunan bütün kişiler şirketlere, ortaklara ve alacaklılara karşı kusurları ile verdikleri zararlardan sorumludurlar”. Anonim şirketler de sermaye şirketleri, kooperatifler (devralan olmak koşuluyla) şahıs şirketleri ve ticari işletme ile birleşebilme (TTK m. 137, 194); sermaye şirketlerine ve/veya kooperatiflere bölünebilme (TTK m. 160) ve eskisinin devamı niteliğinde olmak üzere başka tür bir sermaye şirketine (limited şirket ya da sermayesi paylara bölünmüş komandit şirket), kooperatife veya ticari işletmeye dönüşebilme (TTK m. 181, 194) imkânlarına sahip olduklarından TTK m. 193’de düzenlenen bu özel sorumluluk davası anonim şirket yönetim kurulu üyeleri ve diğer yöneticileri için uygulama alanına sahiptir.

TTK m. 193’de düzenlenen özel sorumluluk davasının pasif dava ehliyeti, tanınan ilgili şirketin yönetim kurulu üyeleri ve yönetim ve/veya temsil yetkisi devredilen kişiler ile ticari temsilci, ticari vekil

¹⁴⁶Bkz. TTK “Madde Gereklileri”, m. 549.

¹⁴⁷Bkz. TTK “Madde Gereklileri”, m. 550.

¹⁴⁸Bkz. TTK “Madde Gereklileri”, m. 551.

gibi kişilerin yanı sıra sürece etkide bulunan diğer kişileri de kapsar.

Yapısal değişiklikler dolayısıyla sorumluluk davasında, katılan “şirketler”, “ortaklar” veya “alacaklılar”, kusurlarıyla kendilerine zarar veren bu işlemlere herhangi bir şekilde katılan kişilerden uğradıkları zararın tazmini talep edebileceklerdir. TTK m. 193’de alacaklıların bu davayı açabilmeleri için şirketin iflas etmiş olması gerekliliği aranmaması da dikkat çekicidir.

bb. Şirketler Topluluğunda Hakimiyetin Kötüye Kullanılmasından Sorumluluk

6102 sayılı Türk Ticaret Kanunu ile hukuk sistemimize “şirketler topluluğu”na ilişkin kapsamlı düzenlemeler kazandırılmıştır.

Türk Ticaret Kanununun 195. maddesinde öngörülen esaslarla hâkim ve bağlı şirket ilişkisi kurulabilmektedir. Bu ilişkide hâkim şirket, hakimiyetini bağlı şirketi kayba uğratacak şekilde kullanamaz. Özellikle bağlı şirketi, iş, varlık, fon, personel, alacak ve borç devri gibi hukuki işlemler yapmaya; kârını azaltmaya ya da aktarmaya; malvarlığını aynı veya kişisel nitelikte haklarla sınırlandırmaya; kefalet, garanti ve aval vermek gibi sorumluluklar yüklenmeye; ödemelerde bulunmaya; haklı bir sebep olmaksızın tesislerini yenilememek, yatırımlarını kısıtlamak, durdurmak gibi verimliliğini ya da faaliyetini olumsuz etkileyen kararlar veya önlemler almaya yahut gelişmesini sağlayacak önlemleri almaktan kaçınmaya yönelmez [m. 202/1(a)].

Bu kuralın bir istisnasına yine aynı hükümde yer verilmiştir. Söz konusu istisnaya göre kayıp, o faaliyet yılı içinde fiilen denkleştirilirse veya kaybın nasıl ve ne zaman denkleştirileceği belirtilmek suretiyle en geç o faaliyet yılı sonuna kadar, bağlı şirkete denk değerde bir istem hakkı tanınırsa, yukarıda zikredilen kurala aykırı davranılmış olunmayacaktır.

Denkleştirme, faaliyet yılı içinde fiilen yerine getirilmez veya süresi içinde denk bir istem hakkı tanınmazsa, bağlı şirketin her pay sahibi, hâkim şirketten ve onun, kayba sebep olan, yönetim kurulu üyelerinden, şirketin zararını tazmin etmelerini isteyebilir. Hâkim, istem üzerine veya resen somut olayda hakkaniyete uygun düşecekse, tazminat yerine bu maddenin ikinci fıkrası hükümlerine göre, davacı pay sahiplerinin paylarının hâkim şirket tarafından satın alınmasına veya duruma uygun düşen ve kabul edilebilir başka bir çözüme de karar verebilir [m. 202/1(b)].

Alacaklılar da, şirket iflas etmemiş olsa bile, şirketin zararının şirkete ödenmesini isteyebilirler [m. 202/1(c)]. Kayba sebebiyet veren işlemin, aynı veya benzer koşullar altında, şirket menfaatlerini dürüstlük kuralına uygun olarak gözetin ve tedbirli bir yöneticinin özeniyle hareket eden, bağımsız bir şirketin yönetim kurulu üyeleri tarafından da yapılabileceği veya yapılmasından kaçınılabileceğinin ispatı hâlinde tazminata hükmedilemez [m. 202/1(d)]. Görüleceği üzere, bu düzenlemede özel bir sorumluluktan kurtulabilme yoluna yer verilmiştir.

Pay sahiplerinin ve alacaklıların açacağı davaya, kıyas yoluyla 553, 555 ilâ 557, 560 ve 561. maddeler uygulanır. Hâkim teşebbüsün merkezinin yurt dışında bulunması hâlinde tazminat davası bağlı şirketin merkezinin bulunduğu yer asliye ticaret mahkemesinde açılır.

Yukarıda açıklanan TTK m. 202’deki sorumluluk davasının özel bir türüne Kanunun 206. maddesinde yer verilmiştir. Hâkim şirket ve yöneticilerinin, Türk Ticaret Kanununun 203. maddesi çerçevesinde verdikleri talimatlar dolayısıyla bağlı şirkette oluşan kayıp, o hesap yılı içinde, denkleştirilmediği veya zamanı ve şekli de belirtilerek şirkete denk bir istem hakkı tanınmadığı takdirde, zarara uğrayan alacaklılar hâkim şirkete ve “onun kayıptan sorumlu yönetim kurulu üyelerine” karşı tazminat davası açabilirler. Davalılar 202. maddenin birinci fıkrasının (d) bendine dayanabilir. Bu davaya 202. maddenin birinci fıkrasının (e) bendi de uygulanır. Davalılar, krediden ve benzeri sebeplerden kaynaklanan alacaklarda, davacının, denkleştirmenin yapılmadığını veya istem hakkının tanınmadığını bilerek söz konusu alacağı doğuran ilişkiye girdiğini veya işin niteliği gereği bu durumu bilmesi gerektiğini ispatlayarak bu dava kapsamındaki sorumluluklarından kurtulabilirler.

cc. Kamuyu Aydınlatma Belgeleri ve İzahnameden Doğan Sorumluluk

6362 sayılı Sermaye Piyasası Kanununda kamuyu aydınlatma belgeleri dolayısıyla özel bir sorumluluk anlayışı benimsenmiştir.

SerPK m. 32’ye göre izahname, pay alım tekliflerinde hazırlanan bilgi formu, özel durum

açıklaması, birleşme ve bölünme işlemlerinde hazırlanacak duyuru metinleri, borsada işlem görme duyurusu ve finansal raporlar gibi Kurulca kamuyu aydınlatma amacı ile düzenlenmesi öngörülen sair kamuyu aydınlatma belgelerini “imzalayanlar” veya “bu belgeler kendi adına imzalanan tüzel kişiler” bu belgelerde yer alan yanlış, yanıltıcı veya eksik bilgilerden kaynaklanan zararlardan müteselsilen sorumludur. Dolayısıyla bu belgeler üzerinde imzası bulunan yönetim kurulu üyeleri ve diğer yöneticiler de anılan belgeler dolayısıyla bu düzenleme çerçevesinde sorumlu olacaklardır.

Kamuyu aydınlatma belgelerinde yer alan bilgilerin yanlış, yanıltıcı veya eksik olması konusunda bilgi sahibi olmadığını ve bu bilgi eksikliğinin kast veya ağır ihmallerinden kaynaklanmadığını ispatlayan kişiler ise sorumlu olmaz (m. 32/3). Yanlış, yanıltıcı veya eksik bilgiler içeren izahnamenin geçerlilik süresi boyunca; diğer kamuyu aydınlatma belgelerinin ise kamuya açıklandığı tarihten hemen sonra, ilk halka arzdan veya borsada satın alınan veya satılan sermaye piyasası araçlarının, gerçeğe uygun bilginin ortaya çıktığı tarihten hemen sonra borsada satılması veya satın alınması üzerine yatırımcıların malvarlıklarında zarar meydana gelmesi hâlinde bu maddeye göre ileri sürülecek tazminat talepleri açısından kamuyu aydınlatma belgesi ile zarar arasında illiyet bağı kurulmuş sayılır (m. 32/4).

Ancak, kamuyu aydınlatma belgelerinin yanlış, yanıltıcı veya eksik olmasından kaynaklanan tazminat talebi;

a) Sermaye piyasası araçlarının alım veya satımının, kamuyu aydınlatma belgesine dayanmaması,

b) Sermaye piyasası araçlarının alım veya satımının kamuyu aydınlatma belgelerinde yer alan bilgilerin yanlış, yanıltıcı veya eksik olduğu bilinmesine rağmen yapılması,

c) Kamuyu aydınlatma belgelerinde yer alan yanlış, yanıltıcı veya eksik bilgilere ilişkin düzeltmenin, yatırım kararının verilmesinden veya bu belgeye dayanarak işlem yapılmasından önce ilân edilmiş olması,

d) Kamuya açıklanan belgede yer alan bilgiler yanlış, yanıltıcı veya eksik olmasaydı dahi yatırımcıların zarar uğrayacak olmaları,

hâlinde reddedilir.

Kamuyu aydınlatma belgelerinden doğan tazminat talebi, zararın meydana geldiği tarihten itibaren altı ay içinde zamanaşımına uğrar. Kamuyu aydınlatma belgelerinden doğan sorumluluğu hafifleten ya da kaldıran anlaşmalar, hüküm veya ifadeler geçersizdir (m. 32/6,7).

Kanun koyucu kamuyu aydınlatma belgelerinden bir tanesi olarak sayılan “izahname”¹⁴⁹ dolayısıyla sorumluluk için 32. maddede bütün kamuyu aydınlatma belgeleri için öngörülen genel hüküm ile yetinmemiş; konunun önemi gereği Kanunun 10. maddesinde izahname dolayısıyla sorumluluğu özel olarak düzenlemiştir. İzahname dolayısıyla sorumluluğa ilişkin olarak SerPK’nın 10. maddesinde yer alan düzenlemeye göre izahnamede yer alan yanlış, yanıltıcı ve eksik bilgilerden kaynaklanan zararlardan birinci derecede ihraççılar sorumludur. Zararın ihraççılardan tazmin edilememesi veya edilemeyeceğinin açıkça belli olması hâlinde; halka arz edenler, ihraca aracılık eden lider aracı kurum, varsa garantör ve “ihraççının yönetim kurulu üyeleri” kusurlarına ve durumun gereklerine göre zararlar kendilerine yükletilebildiği ölçüde sorumludur.

İzahnamenin kanuni tanımı gereğince aynı zamanda bir kamuyu aydınlatma belgesi niteliğinde olmasından dolayı izahnameden doğan sorumluluğa 10. maddenin yanı sıra SerPK m. 32’de, niteliği ile bağdaştığı ölçüde genel hüküm olarak uygulanacaktır. Bu durumda yönetim kurulu üyeleri yukarıda sayılan diğer kişiler ve aynı zamanda kendi aralarında farklılaştırılmış teselsül anlayışı çerçevesinde izahname dolayısıyla sorumludur. Zararın ihraççıdan giderilemediği ya da giderilmesinin mümkün olmadığının açıkça belli olması hâlinde yönetim kurulu üyelerinin sorumlu olmaları ise yönetim kurulu üyelerinin bu madde kapsamındaki sorumluluklarının ikincil nitelikte olduğunu gözler önüne sermektedir.

¹⁴⁹Kanuni tanımına göre, “izahname”, “ihraççının ve varsa garantörün finansal durum ve performansı ile geleceğe yönelik beklentilerine, faaliyetlerine, ihraç edilecek veya borsada işlem görecektir sermaye piyasası araçlarının özelliklerine ve bunlara bağlı hak ve risklere ilişkin olarak yatırımcıların bilinçli bir değerlendirme yapmasını sağlayacak nitelikteki tüm bilgileri içeren kamuyu aydınlatma belgesini” ifade eder [SerPK m. 3/1(j)].

çç. Kamu Borçlarından Doğan Sorumluluk

6183 sayılı Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanunun¹⁵⁰ mükerrer 35. maddesine göre tüzel kişilerle küçüklerin ve kısıtlıların, vakıflar ve cemaatler gibi tüzel kişiliği olmayan teşekküllerin malvarlığından tamamen veya kısmen tahsil edilemeyen veya tahsil edilemeyeceği anlaşılan amme alacakları¹⁵¹, “kanunî temsilcilerin” ve tüzel kişiliği olmayan teşekkül idare edenlerin şahsi malvarlıklarından bu Kanun hükümlerine göre tahsil edilir.

Tüzel kişilerin tasfiye haline girmiş veya tasfiye edilmiş olmaları, kanunî temsilcilerin tasfiyeye giriş tarihinden önceki zamanlara ait sorumluluklarını kaldırmaz. Temsilciler, teşekkülü idare edenler veya mümessiller, bu kapsamda ödedikleri tutarlar için asıl amme borçlusuna rücu edebilirler.

2.6.1.8. Yönetim Kurulu Üyelerinin Cezai Sorumlulukları

Türk Ticaret Kanununun 562. maddesinde kapsamı oldukça geniş nitelikte olan bir cezai sorumluluk anlayışı ortaya konulmuştur.

Bu düzenlemenin bazı hükümlerine aykırılık niteliği gereği yönetim kurulu veya yöneticilerin görev ve yetki alanına girdiği için bu kişileri de kapsayan bir özellik arz eder. Dolayısıyla yönetim kurulu üyeleri bu madde dolayısıyla adli para cezasına ve/veya hapis cezasına maruz kalabilirler.

Örnek vermek gerekirse, yukarıda da açıklandığı üzere Kanunun 549 ilâ 552. maddelerindeki düzenlemelere aykırılık 562. maddenin sekiz ilâ onbirinci fıkralarında cezai yaptırıma tabi tutulmuştur.

Ayrıca 1524. maddede öngörülen internet sitesini oluşturmayan şirketlerin yönetim organı üyelerinin, yüz günden üçyüz güne kadar adli para cezasıyla ve aynı madde uyarınca internet sitesine konulması gereken içeriği usulüne uygun bir şekilde koymayan kişilerin yüz güne kadar adli para cezasıyla cezalandırılacaklarına ilişkin TTK m. 562/12’de yönetim kurulu üyelerinin cezai sorumluluklarına ilişkin düzenlemelerine örnek olarak gösterilebilir. Yine, yukarıda açıklanan TTK’nın 549-552. maddeleri arasında düzenlenen fiiller dolayısıyla da hukuki sorumluluğun yanı sıra cezai sorumluluğun öngörüldüğünü hatırlatmakta yarar vardır (bkz. TTK m. 562/8-11).

¹⁵⁰RG. 28.07.1953, S. 8469.

¹⁵¹6183 sayılı Kanundaki “amme alacağı” terimi; Kanunun 1. maddesinde zikredilen “Devlete, vilâyet hususi idarelerine ve belediyelere ait vergi, resim, harç, ceza tahkik ve takiplerine ait muhakeme masrafı vergi cezası, para cezası gibi asli, gecikme zammı, faiz gibi fer’i amme alacakları ve aynı idarelerin akitten, haksız fiil ve haksız iktisaptan doğanlar dışında kalan ve amme hizmetleri tatbikatından mütevellit olan diğer alacakları ile; bunların takip masrafları”nın yanı sıra Kanunun 2. maddesinde belirtilen “Muhtelif kanunlarda Tahsili Emval Kanununa göre tahsil edileceği bildirilen her çeşit alacaklar”ı kapsar (m. 3).

SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 5.1)

1. Aşağıdakilerden hangisi yönetim kurulu üyeliği sıfatını sona erdiren hallerden birisi değildir?

- A) Üyenin ölümü
- B) Üyenin fiil ehliyetinin kaybı
- C) Üyenin yönetim kurulu tarafından görevden alınması
- D) Esas sözleşmede yönetim kurulu üyeliği için öngörülen bir koşulun sonradan kaybı
- E) Yönetim kurulu üyesinin iflası

CEVAP : C

2. Aşağıdakilerden hangisi yönetim kurulunun devredilemeyecek görev ve yetkileri arasında sayılmamıştır?

- A) Şirketin üst düzeyde yönetimi ve bunlarla ilgili talimatların verilmesi
- B) Müdürlerin ve aynı işleve sahip kişiler ile imza yetkisini haiz bulunanların atanmaları ve görevden alınmaları
- C) Borca batıklık durumunun varlığında mahkemeye bildirimde bulunulması
- D) Pay, yönetim kurulu karar ve genel kurul toplantı ve müzakere defterlerinin tutulması
- E) Önemli miktarda şirket varlığının toptan satışı

CEVAP : E

3. Aşağıdakilerden hangisi Türk Ticaret Kanunu'nda yönetim kurulu kararlarının butlanı sonucunu doğuracak sebepler arasında sayılmamıştır?

- A) Eşit işlem ilkesine aykırılık taşıyan kararlar
- B) Dürüstlük ilkesine aykırı kararlar
- C) Pay sahiplerinin, özellikle vazgeçilmez nitelikteki haklarını ihlal eden veya bunların kullanılmalarını kısıtlayan kararlar
- D) Anonim şirketin temel yapısına uymayan kararlar
- E) Anonim şirkette sermayenin korunması ilkesini gözetmeyen kararlar

CEVAP : B

2.6.2. Genel Kurul

2.6.2.1. Genel Olarak

Anonim şirketlerin zorunlu kanuni organlarından bir diğerini genel kurul oluşturmaktadır. Genel kurul iç ilişkide görev yapan, şirketin “karar mercii” konumundaki organıdır. Genel kurulun aldığı kararları yönetim fonksiyonunun bir sonucu olarak yönetim kurulu icra eder.

Unutmamak gerekir ki, daha önce de belirtildiği üzere, genel kurul yönetim kurulunun üzerinde bir konuma sahip değildir; Türk Ticaret Kanununda organlar arası işlev ayrılığı ilkesi geçerlidir.

Türk Ticaret Kanununun anonim şirketlere ilişkin kısmının dördüncü bölümünü oluşturan 407 ilâ 451. maddeleri genel kurulu ve genel kurulla doğrudan ilişkili konuları düzenlemeye yöneliktir. Ancak bu hükümlerin yanı sıra, kuşkusuz, Kanunun genel kurulla ilişkili diğer bazı düzenlemeleri de mevcuttur.

2.6.2.2. Genel Kurulun Yetkileri

Yukarıda da değinildiği üzere, Türk Ticaret Kanununda anonim şirketlerin organları arasındaki görev ve yetki bölüşümü esaslarına göre yönetim kurulu ve kendisine bırakılan alanda yönetim, kanun ve esas sözleşme uyarınca genel kurulun yetkisinde bırakılmış bulunanlar dışında, şirketin işletme konusunun gerçekleştirilmesi için gerekli olan her çeşit iş ve işlemler hakkında karar almaya yetkili kılınmış olduğundan (TTK m. 374), genel eğilim, genel kurulun yetkilerinin Kanunda açıkça öngörülenlerle sınırlı tutulması yönündedir. Bu düzenlemenin tamamlayıcısı konumunda görülen¹⁵² düzenleme olarak TTK m. 408/1 hükmünde de söz konusu eğilim, “*genel kurul, kanunda ve esas sözleşmede açıkça öngörülmüş bulunan hâllerde karar alır*” şeklinde ifade edilmiştir.

Genel kurula ilişkin hükümler arasında “*Görev ve Yetkiler*” kenar başlıklı TTK m. 408’in ikinci fıkrasında, çeşitli hükümlerde öngörülmüş bulunan devredilemez görevler ve yetkiler saklı kalmak üzere, genel kurula ait devredilemez görevler ve yetkiler şu şekilde sayılmıştır:

- a) Esas sözleşmenin değiştirilmesi.
- b) Yönetim kurulu üyelerinin seçimi, süreleri, ücretleri ile huzur hakkı, ikramiye ve prim gibi haklarının belirlenmesi, ibraları hakkında karar verilmesi ve görevden alınmaları.
- c) Kanunda öngörülen istisnalar dışında denetçinin seçimi ile görevden alınması.
- ç) Finansal tablolara, yönetim kurulunun yıllık raporuna, yıllık kâr üzerinde tasarrufa, kâr payları ile kazanç paylarının belirlenmesine, yedek akçenin sermayeye veya dağıtılacak kâra katılması dâhil, kullanılmasına dair kararların alınması.
- d) Kanunda öngörülen istisnalar dışında şirketin feshi.
- e) Önemli miktarda şirket varlığının toptan satışı.

Yukarıda belirtilen görev ve yetkilerin devredilemez nitelikte oluşları, söz konusu konularda yönetim kurulu üyelerinin diğer yöneticilerinin ya da yönetim kurulunun kurul hâlinde bu tür kararları almalarının mümkün olmadığı anlamına gelir. Bu konularda alınan yönetim kurulu kararları Kanunun açık hükmü gereği kesin olarak hükümsüzdür (batıldır) [TTK m. 391/1(d)].

TTK’nın 408. maddesinin üçüncü fıkrasında, tek pay sahipli anonim şirketlerde genel kurula ilişkin bu şirketlerin niteliğinin gereği bir düzenleme olarak, şirkette tek pay sahibi konumunda bulunan kişinin genel kurulun tüm yetkilerine sahip olduğu düzenlenmiş ve tek pay sahibinin genel kurul sıfatıyla alacağı kararların yazılı olmaları geçerlilik şekli olarak öngörülmüştür. Hemen belirtelim ki, şirketin tek ortaklı olmayıp birden fazla pay sahibinin söz konusu olduğu hallerde de TTK m. 422’nin bir sonucu olarak yazılı şekil anonim şirket genel kurul kararlarının geçerlilik şekli olarak öngörülmüştür.

Son olarak belirtelim ki, genel kurulun görev ve yetkileri 408. maddede sayılan devredilemez görev ve yetkilerle sınırlı değildir. Kanunun birtakım düzenlemelerinde genel kurulun açıkça ve özel

¹⁵²Kendigelen, s. 308.

olarak yetkilendirildiği görülmektedir. Esas sözleşmenin değiştirilmesi (m. 421); intifa senetleri çıkartılması (m. 502), borçlanma aracı ihracı (m. 504) gibi yetkiler bu hallere örnek olarak gösterilebilir¹⁵³.

2.6.2.3. Genel Kurul Toplantılarının Sınıflandırılması

a. Olağan-Olağanüstü Genel Kurul Toplantısı

Genel kurul toplantılarının olağan ya da olağanüstü toplanabilecekleri TTK m. 409'da yapılan bir ayrımdır.

Olağan toplantı, genel kurulun normal koşullar altında yapmakla yükümlü olduğu toplantıyı ifade etmektedir. Bu toplantının “her faaliyet dönemi sonundan itibaren üç ay içinde” yapılması öngörülmüştür. Olağan genel kurul toplantılarında, organların seçimine, finansal tablolara, yönetim kurulunun yıllık raporuna, kârın kullanım şekline, dağıtılacak kâr ve kazanç paylarının oranlarının belirlenmesine, yönetim kurulu üyelerinin ibraları ile faaliyet dönemini ilgilendiren ve gerekli görülen diğer konulara ilişkin müzakere yapılır, karar alınır. Söz konusu hususlar olağan genel kurul toplantılarının asgari içeriğini oluşturmaktadır¹⁵⁴.

Türk Ticaret Kanununun 409/2. fıkrası aynı maddenin birinci fıkrasındaki düzenlemeyle birlikte olağanüstü toplantıların bir diğer yasal dayanağıdır. Zira bu düzenlemede, gerektiği takdirde genel kurulun olağanüstü toplantıya çağrılacağı düzenlenmiştir.

b. Çağrılı-Çağrısız Genel Kurul Toplantısı

Kanun koyucu, bir taraftan genel kurulun çağrı usulüne ilişkin ayrıntılı kurallar öngörmüş (m. 410-414); diğer taraftan bütün payların sahiplerinin veya temsilcilerinin, aralarından biri itirazda bulunmadığı takdirde, genel kurula katılmaya ve genel kurul toplantılarının yapılmasına ilişkin hükümler saklı kalmak şartıyla, çağrıya ilişkin usule uyulmaksızın, genel kurul olarak toplanabileceğini ve karar alabileceğini kabul etmiştir (m. 416). Yalnız, çağrısız bir genel kurulla alınmış kararların geçerli olabilmesi için bütün pay sahiplerinin ya da temsilcilerinin toplantı başında buna ilişkin rızalarının olmasının arandığı gibi toplantının devamında da söz konusu rızaların sürmesi istenmiştir. Bir başka deyişle, çağrısız genel kurulda yüzde yüzlük toplantı nisabının devamının şart olduğu TTK m. 416'da “...*bu toplantı nisabı varolduğu sürece karar alabilirler*” şeklinde ifade olunmuştur. Çağrısız genel kurulda karar nisaplarına ilişkin olarak özel bir düzenleme yer almadığından bu konuda genel hükümler uygulanır; ancak herhangi bir kararın alınmasına muhalif olan pay sahibinin ya da temsilcisinin karara muhalif oy vermek yerine toplantıyı terk etmesi kararın geçerli olarak alınmasına engel oluşturacaktır.

Sonuç olarak, genel kurulun çağrılı yapılması genel kural olmakla birlikte, 416. maddede zikredilen şartların varlığı hâlinde çağrısız olarak da toplanıp karar alabilmesi mümkündür. Çağrılı genel kurul ile çağrısız genel kurul arasındaki önemli bir fark olarak çağrısız genel kurulda “gündeme bağlılık ilkesi”¹⁵⁵ de geçerli olmaz.

c. İmtiyazlı Pay Sahipleri Özel Kurulu

Bir anonim şirkette imtiyazlı pay oluşturulmuşsa söz konusu imtiyazlı paylara sahip olan kişilerin oluşturabilecekleri imtiyazlı pay sahipleri özel kurulu Kanunun 454. maddesinde düzenlenmiştir.

Genel kurulun esas sözleşmenin değiştirilmesi ve yönetim kuruluna sermayenin arttırılması konusunda yetki verilmesi kararlarıyla, yönetim kurulunun sermayenin arttırılmasına ilişkin kararı imtiyazlı pay sahiplerinin haklarını ihlâl edecek nitelikte ise bu kararların imtiyazlı pay sahiplerinin yapacakları özel bir toplantıda, TTK m. 454'de belirlenen usul ve esaslar dairesinde alacakları bir kararla onanması gerekir. Aksi takdirde, anılan kararların “uygulanamayacakları” Kanunda özel olarak belirtilmiştir.

Şu halde, imtiyazlı pay sahipleri özel kurulu sadece yukarıda belirtilen türden genel kurul

¹⁵³ Ayrıntılı bilgi ve örnekler için bkz. Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 476.

¹⁵⁴ Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 477.

¹⁵⁵ “Gündeme bağlılık ilkesi” hakkında ayrıntılı bilgi ve örnekler için bkz. İkinci Bölüm-V-B-4-b.

kararlarının imtiyazlı pay sahiplerinin haklarını ihlâl edecek nitelikte olması hâlinde bu kararların onanması için toplanır; bu hallerden başka herhangi bir konuda yetki sahibi değildir.

Yönetim kurulu, en geç genel kurul kararının ilân edildiği tarihten itibaren bir ay içinde özel kurulu toplantıya çağırır. Aksi hâlde, her imtiyazlı pay sahibi, yönetim kurulunun çağrı süresinin son gününden başlamak üzere, onbeş gün içinde, bu kurulun toplantıya çağrılmasını şirketin merkezinin bulunduğu yer asliye ticaret mahkemesinden isteyebilir.

Özel kurul imtiyazlı payları temsil eden sermayenin yüzde altmışının çoğunluğuyla toplanır ve toplantıda temsil edilen payların çoğunluğuyla karar alır. O halde, imtiyazlı pay sahipleri özel kurulunun toplantı yetersayısı imtiyazlı payları temsil eden sermayenin yüzde altmışı; karar yetersayısı ise toplantıda temsil edilen payların salt çoğunluğudur.

İmtiyazlı pay sahiplerinin haklarının ihlâl edildiği sonucuna varılırsa karar gerekçeli bir tutanakla belirtilir. Tutanakın on gün içinde şirket yönetim kuruluna teslimi zorunludur. Tutanakla birlikte, genel kurul kararının onaylanmasına olumsuz oy verenlerin, en az nisabı oluşturan sayıda imzalarını içeren liste ile bu maddenin sekizinci fıkrası hükmü gereği açılacak dava için geçerli olmak üzere ortak bir tebligat adresi de yönetim kuruluna verilir. Tutanak, birlikte verilen bilgilerle beraber tescil ve Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde ilân edilir. Bu hükümdeki şartlara uyulmadığı takdirde özel kurul kararı alınmamış sayılır.

Genel kurulda, imtiyazlı payların sahipleri veya temsilcileri, esas sözleşmenin değiştirilmesine, TTK m. 454/3'de öngörülen ve yukarıda açıklanan toplantı ve karar nisabına uygun olarak olumlu oy vermişlerse ayrıca imtiyazlı pay sahipleri özel kurulu toplantısı yapılmaz.

İmtiyazlı pay sahipleri özel kurulu toplantılarında TTK m. 407/3 çerçevesinde, Bakanlık temsilcisi de hazır bulunur ve tutanağı imzalar.

Yönetim kurulu, imtiyazlı pay sahipleri özel kurulunun “onaylamama kararı” aleyhine, karar tarihinden itibaren bir ay içinde, genel kurulun söz konusu kararının pay sahiplerinin haklarını ihlâl etmediği gerekçesi ile, bu kararın iptali ile genel kurul kararının tescili davasını, şirketin merkezinin bulunduğu yer asliye ticaret mahkemesinde açabilir. İptal davası, genel kurul kararının onaylanmasına olumsuz oy kullananlara karşı yöneltilir.

2.6.2.4. Genel Kurulu Toplantıya Çağrı

a. Çağrıya Yetkili Kişiler

aa. Yönetim Kurulu ve Tasfiye Memurları

Genel kurulu toplantıya çağırmakla esas itibarıyla yönetim kurulu yetkili ve görevlidir. Yönetim fonksiyonun da gereği olan bu esas, TTK m. 410/1'de “*genel kurul, süresi dolmuş olsa bile, yönetim kurulu tarafından toplantıya çağrılabilir*” şeklinde ifade edilmiştir.

Şirket tasfiye sürecine girmişse tasfiye memurları da, görevleri ile ilgili konular için, genel kurulu toplantıya çağrılabilirler (m. 410/1).

bb. Azlık

Kanun koyucu, halka açık olmayan anonim şirketlerde sermayenin en az onda birini, halka açık şirketlerde yirmide birini oluşturan pay sahiplerini ifade eden ve “azlık” olarak ifade olunan kitleye de, yönetim kurulundan, yazılı olarak gerektirici sebepleri ve gündemi belirterek, genel kurulu toplantıya çağırmasını veya genel kurul zaten toplanacak ise, karara bağlanmasını istedikleri konuları gündeme koymasını isteyebilme yetkisi tanımıştır.

Bu nitelikte bir çağrı hakkı, esas sözleşmeyle, yukarıda belirtilenden daha az sayıda paya sahip pay sahiplerine tanınabilir.

Azlığın gündeme madde konulması istemi, çağrı ilânının Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde yayımlanmasına ilişkin ilân ücretinin yatırılması tarihinden önce yönetim kuruluna ulaşmış olmalıdır. Çağrı ve gündeme madde konulması istemi noter aracılığıyla yapılır.

Yönetim kurulu azlığın çağrısını kabul ettiği takdirde, genel kurul en geç kırkbeş gün içinde

yapılacak şekilde toplantıya çağrılır; aksi hâlde çağrı istem sahiplerince yapılır.

Azlığın genel kurulu toplantıya çağrısına ilişkin istemi sonrasında yönetim kurulu tarafından talep reddedildiğinde ya da isteme yedi iş günü içinde olumlu cevap verilmediği takdirde, pay sahiplerinin çağrı veya gündeme madde konulmasına ilişkin istemleri, aynı pay sahiplerinin başvurusu üzerine, genel kurulun toplantıya çağrılmasına şirket merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesi tarafından karara bağlanır (m. 412).

Mahkeme toplantıya gerek görürse, gündemi düzenlemek ve Kanun hükümleri uyarınca çağrıyı yapmak üzere bir kayyım atar. Kararında, kayyımın, görevlerini ve toplantı için gerekli belgeleri hazırlamaya ilişkin yetkilerini gösterir. Zorunluluk olmadıkça mahkeme dosya üzerinde inceleme yaparak karar verir ve kararı kesindir.

cc. Mahkemenin İzniyle Münferit Pay Sahipleri

Yönetim kurulunun, devamlı olarak toplanamaması, toplantı nisabının oluşmasına imkân bulunmaması veya mevcut olmaması durumlarında, mahkemenin izniyle, tek bir pay sahibi genel kurulu toplantıya çağırabilir. Mahkemenin bu konudaki kararı kesindir (m. 410/2).

Türk Ticaret Kanununda münferit pay sahiplerinin TTK m. 410/2’de belirtilen sebeplerin varlığı hâlinde genel kurulu toplantıya çağırma konusundaki yetkilerini ne şekilde kullanacaklarına ilişkin olarak açık bir düzenleme getirilmemiştir. Bu noktada, azlık için TTK m. 412’de öngörülen usulün kıyasen münferit pay sahipleri için de uygulanabileceği kabul edilebilir¹⁵⁶.

b. Toplantının Gündemi ve “Gündeme Bağlılık İlkesi”

Genel kurulda görüşülüp karara bağlanacak hususlar toplantı gündemini ifade eder. TTK m. 413’e göre gündem, genel kurulu toplantıya çağırarak tarafından belirlenir. Dolayısıyla genel kurul gündeminin içeriğini belirleme yetkisine sahip olan merci kural olarak yönetim kuruldur. Ancak TTK m. 411 uyarınca halka açık olmayan anonim şirketlerde sermayenin en az onda birini, halka açık şirketlerde yirmide birini oluşturan pay sahipleri olarak ifade edilen “azlık” da toplantı gündemine madde eklenmesini isteme hakkına sahiptir¹⁵⁷.

Ticaret Bakanlığı tarafından yayımlanan “Anonim Şirketlerin Genel Kurul Toplantılarının Usul ve Esasları ile Bu Toplantılarda Bulunacak Bakanlık Temsilcileri Hakkında Yönetmelik”¹⁵⁸ hükümlerinde genel kurul toplantılarının gündemine ilişkin önemli sayılabilecek düzenlemeler yer almaktadır.

Bunlardan ilki, Yönetmeliğin genel kurul toplantılarının gündeminin asgari unsurlarının yer aldığı 13. maddesidir. Bu düzenlemeye göre olağan genel kurul toplantısının gündeminde sırasıyla şu hususlar bulunur:

- a) Açılış ve toplantı başkanlığının oluşturulması.
- b) Yönetim kurulunca hazırlanan yıllık faaliyet raporunun okunması ve müzakeresi.
- c) Denetçi raporlarının okunması.
- ç) Finansal tabloların okunması, müzakeresi ve tasdiki.
- d) Yönetim kurulu üyelerinin ibrası.
- e) Kârın kullanım şeklinin, dağıtılacak kâr ve kazanç payları oranlarının belirlenmesi.
- f) Yönetim kurulu üyelerinin ücretleri ile huzur hakkı, ikramiye ve prim gibi hakların belirlenmesi.
- g) Faaliyet yılı içinde yönetim kurulu üyeliklerinde eksilme meydana gelmiş ve yönetim kurulunca atama yapılmış ise atamanın genel kurulca onaylanması.

¹⁵⁶Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 486.

¹⁵⁷“6102 sayılı Kanunun 411. maddesinde azlığa tanınmış bulunan gündeme madde ekletme hakkı, halka açık ortaklıklarda gündem maddelerine ilişkin karar taslaklarının görüşmeye sunulmasını da kapsar” (SerPK m. 29/5).

¹⁵⁸RG. 28.11.2012, S. 28481.

ğ) Görev süreleri sona ermiş olan yönetim kurulu üyelerinin seçilmesi, şayet esas sözleşmede görev süreleri belirtilmemişse görev sürelerinin tespiti.

h) Denetçinin seçimi.

ı) Lüzum görülecek sair hususlar.

Yönetmelikte belirtildiği üzere lüzum görülen sair hususlar gündeme açıkça yazılmalıdır. Görüşülecek konu önceden tespit edilip gündeme yazılmadan, “lüzum görülecek sair hususlar” şeklinde bir gündem maddesi belirlenemez.

İlgili Yönetmelik m. 13/5’e göre yapılan denetim sonucunda veya herhangi bir sebeple Bakanlıkça, şirket genel kurulunda görüşülmesi istenen konuların gündeme konulması zorunludur.

Yönetmeliğin gündeme bağlılık ilkesinin istisnalarına yer verilen 25. maddesi de zikretmeye değer bir diğer düzenlemesidir. Bu düzenlemeye göre aşağıda belirtilen istisnalar dışında, toplantı gündeminde yer almayan konular görüşülemez ve karara bağlanamaz:

a) Pay sahiplerinin tamamının hazır bulunması halinde, gündeme oybirliği ile konu ilave edilebilir.

b) Türk Ticaret Kanununun 438. maddesi uyarınca, herhangi bir pay sahibinin özel denetim talebi, gündemde yer alıp almadığına bakılmaksızın genel kurulca karara bağlanır.

c) Yönetim kurulu üyelerinin görevden alınmaları ve yenilerinin seçimi hususları, yıl sonu finansal tabloların müzakeresi maddesiyle ilgili sayılır ve gündemde konuya ilişkin madde bulunup bulunmadığına bakılmaksızın istem halinde doğrudan görüşülerek karar verilir.

ç) Gündemde madde bulunmasa bile, yolsuzluk, yetersizlik, bağlılık yükünün ihlali, birçok şirkette üyelik sebebiyle görevin ifasında güçlük, geçimsizlik, nüfuzun kötüye kullanılması gibi haklı sebeplerin varlığı halinde, yönetim kurulu üyelerinin görevden alınması ve yerine yenilerinin seçilmesi hususları genel kurulda hazır bulunanların oy çokluğuyla gündeme alınır.

Ayrıca belirtelim ki, toplantıda hazır bulunan oyların çoğunluğunun kararıyla gündem maddelerinin görüşülme sırası değiştirilebilir (İlgili Yönetmelik m. 25/2). Genel kurulda müzakere edilerek karara bağlanmış gündem maddesi, hazır bulunanların oy birliği ile karar verilmedikçe yeniden görüşülüp karara bağlanamaz (İlgili Yönetmelik m. 25/3).

Gündemde bulunmayan konular genel kurulda müzakere edilemez ve karara bağlanamaz. Bu kurala genel olarak “gündeme bağlılık ilkesi” adı verilmektedir. Bu konudaki kanuni istisnalar ise saklıdır. Gündeme bağlılık ilkesinin istisnalarına baktığımızda TTK m. 364/1 (yönetim kurulu üyelerinin haklı bir sebebin varlığı hâlinde görevden alınabilmeleri), 413/3 (yönetim kurulu üyelerinin görevden alınmaları ve yenilerinin seçiminin yılsonu finansal tabloların müzakeresi maddesiyle ilgili sayılması), 416/2 (çağrısız toplanan genel kurulda gündeme oybirliği ile madde eklenebilmesi), 437/2 (pay sahiplerinden herhangi birine bu sıfatı dolayısıyla genel kurul dışında bir konuda bilgi verilmesi halinde, diğer pay sahiplerinin istemde bulunması üzerine, gündemle ilgili olmasa da aynı kapsam ve ayrıntıda bilgi verilmesi), 438/1 (bilgi alma ve inceleme hakkını önceden kullanmış olan pay sahibinin özel denetim istemesi) karşımıza çıkmaktadır. Bunlardan TTK m. 413/3’de yer verilen istisnaya baktığımızda, anılan düzenlemeye göre yönetim kurulu üyelerinin görevden alınmaları ve yenilerinin seçimi yılsonu finansal tablolarının müzakeresi maddesiyle ilgili sayılır. Dolayısıyla gündemde yılsonu finansal tablolarının müzakeresine ilişkin olan maddenin varlığı hâlinde, açıkça öngörülme de yönetim kurulu üyelerinin görevden alınmaları ve yenilerinin seçimi yapılabilir; bu durum gündeme bağlılık ilkesine aykırılık teşkil etmez.

Halka açık şirketlerin genel kurullarında “gündeme bağlılık ilkesi”ne uyulmaksızın Sermaye Piyasası Kurulu’nun görüşülmesini veya ortaklara duyurulmasını istediği hususların genel kurul gündemine alınması da zorunludur (SerPK m. 29/4).

c. Çağrının Şekli ve İçeriği

Kanun koyucu, anonim şirket genel kurul toplantılarının çağrı usulüne ilişkin olarak halka açık ve halka açık olmayan anonim şirketlere göre ayrıma gitmiş ve TTK’da yer alan genel hükümlerin yanı sıra halka açık anonim şirketlere ilişkin olarak SerPK’da özel düzenlemelere yer vermiştir. Bunlarla birlikte, Ticaret Bakanlığı tarafından yayımlanan “Anonim Şirketlerin Genel Kurul Toplantılarının Usul

ve Esasları ile Bu Toplantılarda Bulunacak Bakanlık Temsilcileri Hakkında Yönetmelik”¹⁵⁹ hükümlerinde çağrıya ilişkin usul ve esasların ayrıntılı olarak düzenlendiği görülmektedir (özellikle m. 7-12)

Kanunun 414. maddesinin birinci fıkrasında öngörülen usule göre genel kurul toplantıya, esas sözleşmede gösterilen şekilde, şirketin internet sitesinde ve Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde yayımlanan ilânla çağrılır. Bu çağrı, ilân ve toplantı günleri hariç olmak üzere, toplantı tarihinden en az iki hafta önce yapılır. Pay defterinde yazılı pay sahipleriyle önceden şirkete pay senedi veya pay sahipliğini ispatlayıcı belge vererek adreslerini bildiren pay sahiplerine, toplantı günü ile gündem ve ilânın çıktığı veya çıkacağı gazeteler, iadeli taahhütlü mektupla bildirilir. Hemen belirtelim ki, nama yazılı ihraç edilmiş olup borsada işlem gören paylar hakkında 6102 sayılı Kanunun 414. maddesinin birinci fıkrası uygulanmaz (SerPK m. 29/2).

Halka açık olmayan bir anonim şirket, TTK m. 394/4 hükmü bağlamında denetime tabi bir şirketse, genel kurul toplantısına çağrının şirketin internet sitesinde de yayımlanması zorunludur¹⁶⁰.

Çağrının içeriği konusunda, “Anonim Şirketlerin Genel Kurul Toplantılarının Usul ve Esasları ile Bu Toplantılarda Bulunacak Bakanlık Temsilcileri Hakkında Yönetmelik” m. 11/1 hükmünde, genel kurulun toplantıya çağrılmasına ilişkin ilânlarda ve pay sahiplerine gönderilecek mektuplarda; toplantı günü ve saati, toplantı yeri, gündem, gündemde esas sözleşme değişikliği var ise değişen maddenin/maddelerin eski ve yeni şekilleri, çağrının kimin tarafından yapıldığı, ilk toplantının herhangi bir nedenle ertelenmesi üzerine genel kurul yeniden toplantıya çağrılıyor ise, erteleme sebebi ile yapılacak toplantıda yeterli olan toplantı nisabı, olağan toplantı ilânlarında; finansal tabloların, konsolide finansal tabloların, yönetim kurulu yıllık faaliyet raporunun, denetleme raporunun ve yönetim kurulunun kâr dağıtım önerisinin şirket merkez ve şube adresleri belirtilmek suretiyle anılan adreslerde pay sahiplerinin incelemesine hazır bulundurulduğu, Türk Ticaret Kanununun 428. maddesinde tanımlanan temsilcilerin kimlikleri ve bunlara ulaşılabilecek iletişim bilgileri belirtileceği düzenlenmiştir. Yapılacak ilânda, genel kurul toplantısında kendisini vekil vasıtasıyla temsil ettirecekler için vekâletname örneklerine de yer verilir (İlgili Yönetmelik m. 11/2).

6102 sayılı TTK’da kabul edilen “kurumsal temsilci” düzenlemesinde, şirketin kurumsal temsilci önermesi hâlinde ek bir çağrı yükümlülüğü olarak, yönetim kurulunun, genel kurul toplantısına çağrı ilânının Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde yayımlanacağı ve şirket internet sitesinde yer alacağı tarihten en az kırkbeş gün önce, yapacağı bir ilân ve internet sitesine koyacağı yönlendirilmiş bir mesajla, pay sahiplerini, önerdikleri kurumsal temsilcilerin kimliklerini ve bunlara ulaşılabilecek adres ve elektronik posta adresi ile telefon ve telefaks numaralarını en çok yedi gün içinde şirkete bildirmeye çağırma zorunluluğu olduğu öngörülmüştür (TTK m. 428/2). Aynı çağrıda, kurumsal temsilciliğe istekli olanların da şirkete başvurmaları istenecektir. Yönetim kurulu, bildirilen kişileri, TTK m. 428/1’deki kişilerle birlikte, genel kurul toplantısına ilişkin çağrısında, adreslerini ve onlara ulaşma numaralarını da belirterek, ilân eder ve internet sitesinde yayımlar. Bu düzenlemenin gerekleri yerine getirilmeden, kurumsal temsilci olarak vekâlet toplanabilmesi mümkün değildir.

SerPK’ya göre halka açık ortaklıklar, genel kurullarını, toplantıya, esas sözleşmede gösterilen şekilde, ortaklığın internet sitesi ve Kamuyu Aydınlatma Platformu ile Kurulca belirlenen diğer yerlerde yayımlanan ilâna çağırarak zorundadırlar. Bu çağrı, ilân ve toplantı günleri hariç olmak üzere, toplantı tarihinden en az üç hafta önce yapılır. Bu konudaki diğer usul ve esaslar Sermaye Piyasası Kurulu tarafından belirlenir (SerPK m. 29/1).

Bununla birlikte, SerPK m. 30/4 gereği TTK m. 428’in de halka açık anonim ortaklıklara uygulanamayacağını belirtmekte yarar vardır.

Bu durumda, TTK m. 414 ve 428/2’de düzenlenen esasların sadece halka açık olmayan anonim ortaklıklara uygulanacağını, halka açık anonim ortaklıklar açısından ise SerPK m. 29/1 hükmünün özel hüküm olarak uygulama alanına sahip olduğu kabul edilmelidir. Ancak bu ihtimal teorik olarak mevcut olsa da, TTK’da esas itibarıyla halka açık anonim ortaklıklar düşünülerek getirildiği anlaşılan kurumsal temsilci müessesesinin, bu gelişme karşısında uygulanma ihtimalinin neredeyse hiç kalmadığı da bir

¹⁵⁹RG. 28.11.2012, S. 28481.

¹⁶⁰Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 480.

gerçektir¹⁶¹.

2.6.2.5. Genel Kurula Katılan Kişiler

a. Katılmaya Yetkili Olanlar

Genel kurula katılmaya yetkili olanların belirlenmesine ilişkin hususlar Türk Ticaret Kanununun yanı sıra Ticaret Bakanlığı tarafından yayımlanan “Anonim Şirketlerin Genel Kurul Toplantılarının Usul ve Esasları ile Bu Toplantılarda Bulunacak Bakanlık Temsilcileri Hakkında Yönetmelik”te¹⁶² düzenlenmiştir.

Türk Ticaret Kanununun 415. maddesine göre genel kurul toplantısına, yönetim kurulu tarafından düzenlenen “hazır bulunanlar listesi”nde adı bulunan pay sahipleri katılabilir.

Bununla birlikte, oy hakkına sahip olan intifa hakkı sahipleri ile sözleşme ile kendilerine genel kurula katılma hakkı da tanınan rehin hakkı sahiplerinin de genel kurula katılma haklarının olduğu kabul edilmektedir¹⁶³. Yukarıda belirtilen Yönetmeliğin 18. maddesinin beşinci fıkrasında, bir payın üzerinde intifa hakkı bulunması halinde aksi kararlaştırılmamışsa genel kurula katılma ve oy hakkının intifa hakkı sahibi tarafından kullanılacağı ve bu durumda genel kurul toplantısına katılan kimsenin intifa hakkı sahibi olduğunu belgelendirmek zorunda olduğu açıkça hükme bağlanmıştır.

Önemle belirtelim ki, yönetim kurulunun aksine genel kurulda “temsil” mümkün olduğundan, genel kurula katılma yetkisi bulunan herkes şahsen katılmak yerine temsilci aracılığıyla da genel kurula katılabilir. Bir pay birden çok kişinin ortak mülkiyetinde ise, bunlar ancak kendi içlerinden veya dışarıdan seçecekleri bir temsilci vasıtasıyla genel kurula katılıp oy kullanabilirler (İlgili Yönetmelik m. 18/6).

Anılan Yönetmeliğin m. 18/8 hükmüne göre her pay sahibinin genel kurulda sadece bir kişi tarafından temsil edilmesi esastır. Ancak birden fazla kişiye temsil yetkisinin verilmesi veya tüzel kişi pay sahiplerini temsil ve ilzama yetkili birden fazla kişinin genel kurula katılması durumlarında ise bunlardan ancak birisi tarafından oy kullanılabilir. Oy kullanmaya kimin yetkili olduğunun yetki belgesinde gösterilmesi şarttır. Ancak bu düzenleme TTK’nın 429. maddesi uyarınca payların birden fazla kişiye tevdi edildiği durumda her biri oy hakkı sahibi olan tevdi eden temsilcilerine uygulanmaz.

Hazır bulunanlar listesinde adı bulunan senede bağlanmamış payların, ilmühaberlerin nama yazılı payların sahipleri ve Sermaye Piyasası Kanununu uyarınca kayden izlenen pay sahipleri veya anılanların temsilcileri genel kurula katılır. Gerçek kişilerin kimlik göstermeleri, tüzel kişilerin temsilcilerinin vekâletname ibraz etmeleri şarttır.

Sermaye Piyasası Kanunun 30. maddesine göre, payları kayden izlenen halka açık ortaklıkların genel kurul toplantılarına, yönetim kurulu tarafından Merkezi Kayıt Kuruluşundan (MKK) sağlanan pay sahipleri listesi dikkate alınarak oluşturulan hazır bulunanlar listesinde adı yer alan pay sahipleri katılabilir. Bu listede adı bulunan hak sahipleri kimlik göstererek genel kurula katılırlar. Söz konusu listenin genel kurul toplantı tarihinden azami kaç gün önceki pay sahiplerinden oluşacağını ve/veya gereğinde pay sahipleri ile temsilcilerinin toplantıya katılacaklarını bu maddenin beşinci fıkrasında belirtilen elektronik ortam üzerinden MKK’ya bildirmelerine ilişkin esasları belirlemeye Kurul yetkilidir (f. 2). Payları kayden izlenmeyen halka açık ortaklıkların genel kurul toplantılarına katılma hakkı olan pay sahiplerinin tespitinde ise 6102 sayılı Türk Ticaret Kanunu hükümleri uygulanacaktır (f. 3).

Türk Ticaret Kanununun 415. maddesinin son fıkrasında genel kurula katılma ve oy kullanma hakkı, pay sahibinin payların sahibi olduğunu kanıtlayan belgeleri veya pay senetlerini şirkete bir kredi kuruluşuna veya başka bir yere depo edilmesi şartına bağlanamayacağı emredici olarak ifade edilmiştir.

Aynı zamanda, SerPK m. 30/1’de de halka açık ortaklık genel kuruluna katılma ve oy kullanma hakkının, pay sahibinin paylarını herhangi bir kuruluş nezdinde depo etmesi şartına bağlanamayacağı hükme bağlanmıştır.

¹⁶¹ Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 493.

¹⁶² RG. 28.11.2012, S. 28481.

¹⁶³ Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 486, 487.

b. Katılmak Zorunda Olanlar

Bu konudaki usul ve esaslara ilişkin olarak, “Anonim Şirketlerin Genel Kurul Toplantılarının Usul ve Esasları ile Bu Toplantılarda Bulunacak Bakanlık Temsilcileri Hakkında Yönetmelik”¹⁶⁴ hükümleri çerçevesinde, yaptıkları görevin niteliği gereği bazı kişilerin genel kurula katılmak zorunda oldukları öngörülmüştür.

İlk olarak eğer mevcutsa murahhas üyelerle birlikte en az bir yönetim kurulu üyesinin genel kurul toplantısında hazır bulunmaları şarttır. Diğer yönetim kurulu üyeleri de genel kurul toplantısına katılabilirler (İlgili Yönetmelik m. 17).

Yine denetçi, genel kurulda hazır bulunur. Yönetim kurulu üyeleri ve denetçiler de pay sahibi olma gerekliliği aranmaksızın toplantıda görüşlerini açıklayabilirler.

TTK m. 333 gereğince belirlenen şirketlerin genel kurul toplantılarında Ticaret Bakanlığının temsilcisi de yer alır. Bakanlık temsilcisinin toplantıya katılma giderleri ve ücretleri ilgili şirket tarafından karşılanır.

Diğer şirketlerde, hangi durumlarda Bakanlık temsilcisinin genel kurulda bulunacağı ve genel kurul toplantıları için temsilcilerin görevlendirilmelerine ilişkin usul ve esaslar ile bunların nitelik, görev ve yetkileri ayrıca ücret tarifeleri yukarıda zikredilen Yönetmelik ile düzenlenmiştir. Yönetmeliğin 32. maddesinin birinci fıkrasına göre

- Kuruluş ve esas sözleşme değişikliği işlemleri Bakanlık iznine tabi olan şirketlerin bütün genel kurul toplantılarında,

- Diğer şirketlerde ise;

- Gündeminde, sermayenin arttırılması veya azaltılması, kayıtlı sermaye sistemine geçilmesi ve kayıtlı sermaye sisteminden çıkılması, kayıtlı sermaye tavanının arttırılması veya faaliyet konusunun değiştirilmesine ilişkin esas sözleşme değişikliği ile birleşme, bölünme veya tür değişikliği konuları bulunan genel kurul toplantılarında,

- Genel kurula elektronik ortamda katılım sistemini uygulayan şirketlerin genel kurul toplantılarında,

- Yurt dışında yapılacak bütün genel kurul toplantılarında,

- Yurt dışında yapılacak imtiyazlı pay sahipleri özel kurul toplantılarında

Bakanlık temsilcisinin bulunması zorunludur. Yukarıda sayılanların dışındaki genel kurul toplantılarında ve imtiyazlı pay sahipleri özel kurullarında Bakanlık temsilcisinin bulunması zorunlu değildir. Ancak genel kurulu toplantıya çağırılanların talep etmeleri ve bu taleplerin görevlendirme makamınca uygun görülmesi halinde Bakanlık temsilcisi görevlendirilir. Ayrıca azlığın da şirketten Bakanlık temsilcisi talep edilmesini isteme hakkı mevcuttur (İlgili Yönetmelik m. 32/3).

Anılan Yönetmeliğin 32-39. maddeleri arasında anonim şirketlerin genel kurullarında bulunacak Bakanlık temsilcilerine ilişkin usul ve esaslar ayrıntılı olarak düzenlenmiştir.

2.6.2.6. Toplantının Yeri

Aksine esas sözleşmede hüküm bulunmadığı takdirde genel kurul, şirket merkezinin bulunduğu yerde toplanır (TTK m. 409/3).

Dikkat edilecek olursa, kanun koyucu, genel kurul toplantısının şirket merkezi dışında bir yerde yapılmasına esas sözleşmede öngörülmüş olması şartıyla izin vermiştir. Bu bağlamda, şirketin ilk esas sözleşmesiyle veya sonradan esas sözleşme üzerinde yapılacak bir değişiklik ile şirket merkezinden farklı bir yerin toplantı yeri olarak belirlenmesi TTK m. 340'da yasal dayanağını bulan anonim şirketlerde emredici hükümler ilkesine aykırılık teşkil etmeyecektir.

¹⁶⁴RG. 28.11.2012, S. 28481.

2.6.2.7. Hazır Bulunanlar Listesi

Genel kurula katılanların imzaladığı liste “hazır bulunanlar listesi” adını alır. Genel kurulun usulüne uygun yapılmasında belirli bir öneme sahip olan bu listeye ilişkin birtakım usul ve esaslar TTK’nın 417. maddesinde ve “Anonim Şirketlerin Genel Kurul Toplantılarının Usul ve Esasları ile Bu Toplantılarda Bulunacak Bakanlık Temsilcileri Hakkında Yönetmelik”¹⁶⁵ hükümlerinde (özellikle m. 16) düzenlenmiştir.

Yönetim kurulu, Sermaye Piyasası Kanunu uyarınca genel kurula katılabilecek kayden izlenen payların sahiplerine ilişkin listeyi, Merkezi Kayıt Kuruluşundan sağlayacağı “pay sahipleri çizelgesi”ne göre düzenler.

Yönetim kurulu, kayden izlenmeyen paylar ile ilgili olarak genel kurula katılabilecekler listesini düzenlerken, senede bağlanmamış bulunan veya nama yazılı olan paylar ile ilmühaber sahipleri için pay defteri kayıtlarını, hamiline yazılı pay senedi sahipleri bakımından da giriş kartı alanları dikkate alır.

TTK m. 417’nin birinci ve ikinci fıkralarına göre düzenlenecek genel kurula katılabilecekler listesi, yönetim kurulu başkanı tarafından imzalanır ve toplantıdan önce genel kurulun yapılacağı yerde bulundurulur. Listede özellikle, pay sahiplerinin ad ve soyadları veya unvanları, adresleri, sahip oldukları pay miktarı, payların itibarı değerleri, grupları, şirketin esas sermayesi ile ödenmiş olan tutar veya çıkarılmış sermaye toplantıya aslen ve temsil yoluyla katılacakların imza yerleri gösterilir.

Pay sahipleri çizelgesinin Merkezi Kayıt Kuruluşundan sağlanmasının usul ve esasları, gereğinde genel kurul toplantısının yapılacağı gün ile sınırlı olmak üzere payların devrinin yasaklanması ve ilgili diğer konular Sermaye Piyasası Kanununun 13 üncü maddesi uyarınca kayden izlenen paylara ilişkin olarak Sermaye Piyasası Kurulu, hamiline yazılı paylar bakımından ise Ticaret Bakanlığı tarafından bir tebliğ ile düzenlenir. (TTK m. 417/5).

2.6.2.8. Genel Kurul Toplantılarında Oy Hakkı

a. Genel Olarak

Pay sahibinin mevcut statüsünden kaynaklanan haklarının en önemlilerinden birisi genel kurulda oy kullanma hakkıdır. Bu hak sayesinde ortaklar, şirket genel kurulunun alacağı kararlarda söz sahibi olma fırsatı bulurlar.

Yönetmelik bir pay sahipliği hakkı olan oy hakkına ilişkin olarak TTK m. 434-436 arasında önemli birtakım düzenlemeler yer almaktadır.

İlk olarak, pay sahiplerinin, kural olarak, genel kuruldaki oy haklarını paylarının itibarı değerleriyle orantılı olarak kullanabildiklerini belirtmek gerekir. Genel kural bu olmakla birlikte, bazı durumlarda oy hakkından yoksunluğun (TTK m. 436) söz konusu olabileceği gibi eşit itibarı değerdeki paylara farklı sayıda oy hakkı verilerek oyda imtiyazlı paylar yaratılabileceğini (TTK m. 479) de gözden uzak tutmamak gerekir.

TTK m. 434’ye göre her pay sahibi sadece bir paya sahip olsa da en az bir oy hakkını haizdir. Şu kadar ki, birden fazla paya sahip olanlara tanınacak oy sayısı esas sözleşmeyle sınırlandırılabilir.

TTK m. 435’e göre oy hakkının doğumunda genel ilke payın, kanunen veya esas sözleşmeyle belirlenmiş bulunan en az miktarının ödenmesiyle doğacağıdır. Ticaret Bakanlığı tarafından yayımlanan “Anonim Şirketlerin Genel Kurul Toplantılarının Usul ve Esasları ile Bu Toplantılarda Bulunacak Bakanlık Temsilcileri Hakkında Yönetmelik”¹⁶⁶ m. 19 hükmüne göre pay sahipleri oy haklarını, paylarının toplam itibarı değeriyle orantılı olarak fiziki veya elektronik ortamda kullanırlar. Ancak her durumda oy hakkının doğabilmesi için, esas sözleşmede daha yüksek bir miktarın ödenmesi öngörülmüşse bunun, öngörülmemişse pay tutarının dörtte birine karşılık gelen miktarın ödenmesi şarttır.

Anılan Yönetmeliğe göre ayrıca özel mevzuatında, şirket esas sözleşmesinde, iç yönergede yer alan özel hükümler ve genel kurulda alınacak kararlar saklı kalmak kaydıyla, genel kurul toplantısında

¹⁶⁵RG. 28.11.2012, S. 28481.

¹⁶⁶RG. 28.11.2012, S. 28481.

oylama açık ve el kaldırmak suretiyle yapılır (m. 20/1). Ancak elektronik ortamda yapılan genel kurullarda oy kullanımına ilişkin hükümler saklıdır (m. 20/2).

b. Oydan Yoksunluk ve Oy Hakkının Donması

Türk Ticaret Kanunun 436. maddesine göre pay sahibi kendisi, eşi, alt ve üstsoyu veya bunların ortağı oldukları şahıs şirketleri ya da hâkimiyetleri altındaki sermaye şirketleri ile şirket arasındaki kişisel nitelikte bir işe veya işleme veya herhangi bir yargı kurumu ya da hakemdeki davaya ilişkin olan müzakerelerde oy kullanamaz.

Anılan düzenlemenin ikinci fıkrasına göre şirket yönetim kurulu üyeleriyle yönetimde görevli imza yetkisini haiz kişiler, yönetim kurulu üyelerinin ibra edilmelerine ilişkin kararlarda kendilerine ait paylardan doğan oy haklarını kullanamaz.

Anonim şirketlerin iktisap ettiği kendi payları ile TTK m. 195 çerçevesinde yavru şirket tarafından iktisap edilen ana şirketin payları, ana şirketin genel kurulunun toplantı nisabının hesaplanmasında dikkate alınmaz. Bedelsiz payların iktisabı hariç, şirketin devraldığı kendi payları hiçbir pay sahipliği hakkı vermez. Dolayısıyla şirketin kendi paylarını ivazlı iktisabında söz konusu paylara ilişkin oy hakları kullanılamaz. Aynı şekilde, kanunun emredici bir diğer hükmü gereği yavru şirketin iktisap ettiği ana şirket paylarına ait oy hakları ile buna bağlı haklar donar (TTK m. 389).

Oy haklarının donmasına ilişkin bir diğer hâl de SerPK'da düzenlenmiştir. SerPK m. 26/1'e göre halka açık ortaklıklarda yönetim kontrolünü sağlayan payların veya oy haklarının iktisap edilmesi hâlinde diğer ortakların paylarını satın almak üzere teklif yapılması zorunludur. "Pay alım teklifinde bulunma zorunluluğu" doğan gerçek ve tüzel kişiler ile bunlarla birlikte hareket edenlerin sahip olduğu oy hakları, Sermaye Piyasası Kurulu tarafından belirlenecek süre içinde bu zorunluluğun yerine getirilmemesi hâlinde kendiliğinden donar. Söz konusu paylar, genel kurul toplantı nisabında dikkate alınmaz (SerPK m. 27/6).

c. Oyda İmtiyaz

Bilindiği üzere, ilk esas sözleşmeyle ya da genel kurul tarafından esas sözleşmenin değiştirilmesiyle bazı paylara imtiyaz tanınabilir¹⁶⁷. İmtiyaz; kâr payı, tasfiye payı, rüşhan ve oy hakkı gibi haklarda, paya tanınan üstün bir hak veya kanunda öngörülmemiş yeni bir pay sahipliği hakkıdır.

Oyda imtiyaz, eşit itibarî değerdeki paylara farklı sayıda oy hakkı verilerek tanınabilir (m. 479/1).

Oy hakkında imtiyaz tanınmasına kanuni bir sınır olarak "bir paya en çok onbeş oy hakkı" tanınabileceği öngörülmüştür (m. 479/2). Yalnız bu sınırlama, kurumlaşmanın gerektirdiği veya haklı bir sebebin ispatlandığı durumlarda uygulanmaz. Bu iki hâlde, şirketin merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesinin, kurumlaşma projesini veya haklı sebebi inceleyip, bunlara bağlı olarak, sınırlamadan istisna edilme kararını vermesi gerekir. Projede yapılacak her değişiklik mahkeme kararına bağlıdır. Kurumsallaşmanın gerçekleşmeyeceğinin anlaşıldığı veya haklı sebebin ortadan kalktığı hâllerde istisna etme kararı mahkeme tarafından geri alınabilir.

Oy hakkında imtiyaza ilişkin bir diğer sınır ise belirli kararlarda oy hakkındaki imtiyazların kullanılamaması esasıdır. TTK m. 479/3 hükmüne göre "esas sözleşme değişikliği" ile yönetim kurulu üyelerine ilişkin "ibra" kararları ve "sorumluluk davası açılması" kararlarında imtiyazlar herhangi bir işlev görmeyecektir.

ç. Birikimli Oy Kullanılması İmkânı

6102 sayılı TTK'nun getirdiği yeniliklerden biri de, daha önceleri sermaye piyasası mevzuatı ile sadece halka açık anonim şirketler için kabul edilen "birikimli oy kullanılması imkânı"nın halka açık olmayan anonim şirketlere de tanınmasıdır. Bu yenilik Kanunun 434. maddesinin dördüncü fıkrasında

¹⁶⁷Pay sahiplerine imtiyaz öngörülebilmesi imkânına bir sınır olarak TTK m. 478/4 öngörülmüştür. Anılan düzenlemeye göre "Sermayesinin yarısından fazlası tek başına veya birlikte; Devlet, il özel idaresi, belediye ve diğer kamu tüzel kişileri, sendikalar, dernekler, vakıflar, kooperatifler ve bunların üst kuruluşlarına ait anonim şirketlerde ve bu şirketlerin aynı oranda sermaye payına sahip oldukları iştiraklerinde; bunların sahip oldukları paylara tesis edilebilecek imtiyazlar hariç olmak üzere, diğer paylara, belirli bir grup oluşturan pay sahiplerine, belirli pay gruplarına ve azlığı bu Kanunda düzenlenen herhangi bir imtiyaz tesis edilemez. Bu hüküm, payları borsada işlem gören anonim şirketlere, 5411 sayılı Kanunun 3 üncü maddesinde tanımlanan kredi kuruluşlarına ve finansal kuruluşlara uygulanmaz".

“Ticaret Bakanlığı halka açık olmayan anonim şirketlerde birikimli oyu bir tebliğle düzenleyebilir” şeklindeki bir yetkilendirme hükmüyle öngörülmüştür.

Nitekim, Ticaret Bakanlığı da bu yetkisini “Halka Açık Olmayan Anonim Şirketlerin Genel Kurullarında Birikimli Oy Kullanımına İlişkin Esaslar Hakkında Tebliğ”i yürürlüğe koyarak kullanmıştır¹⁶⁸.

Birikimli oy sistemi, genel kurula katılan kişinin yönetim kurulu üyeliği seçiminde, sahip olduğu veya vekil sıfatıyla kullanmaya yetkili olduğu oy sayısı ile seçim yapılacak yönetim kurulu üye sayısının çarpılması suretiyle bulunan ve bu suretle ulaşılan birikimli oy sayısının tamamının bir aday için veya birden fazla adaya bölünerek kullanılabilen oy kullanma yöntemini ifade eder. Bu yöntemin kullanılabilmesi için şirketin esas sözleşmesinde bu konuda hüküm bulunması gerekir.

İlgili Bakanlık Tebliğine göre genel kurulda birikimli oyun kullanılabilmesi için esas sözleşmede;

(a) Oy hakkı veren tüm payların sahiplerinin, yönetim kurulu üye seçiminde oylarını bir veya daha fazla aday için birikimli olarak kullanabileceklerine ilişkin açık bir hükmün bulunması,

(b) 6102 sayılı Kanunun 360. maddesi uyarınca yönetim kurulunda belirli grupların temsil edilmesine ve/veya yönetim kurulu üyeliğine aday önerme hakkına ilişkin hükümlerin bulunmaması,

(c) 6102 sayılı Kanunun 479. maddesi uyarınca paylara oyda imtiyaz tanınmasına ilişkin hükümlerin bulunmaması,

(ç) Yönetim kurulu üye sayısının üçten az olmayacak şekilde sabit bir rakam olarak belirlenmiş olması,

gerekir (m. 5/1).

Son durumda, sermaye piyasası mevzuatının halka açık anonim şirketler için öngördüğü birikimli oy kullanma imkânının 6102 sayılı TTK ve ilgili Tebliğ ile halka açık olmayan anonim şirketler için de düzenlenmesi dolayısıyla bütün anonim şirketlerde sadece yönetim kurulu üye seçimiyle sınırlı da olsa birikimli oy yöntemi kullanılabilir.

2.6.2.9. Genel Kurul Toplantılarında Temsil

Genel ve en yalın haliyle, kişinin bir hukuki işlemi bizzat kendi ad ve hesabına yapmak yerine bir başkasını söz konusu işlemi yapmakla yetkili kılması temsil kavramını ifade eder.

Türk Ticaret Kanununa göre anonim şirketlerin genel kurulunda pay sahibi, paylarından doğan haklarını kullanmak için, genel kurula kendisi katılabileceği gibi, pay sahibi olan veya olmayan bir kişiyi de temsilcisi olarak genel kurula yollayabilir.

Kanunun emredici hükmü gereğince temsilcinin pay sahibi olmasını öngören esas sözleşme hükümleri geçersizdir (m. 425/1).

Halka açık anonim şirketlerin genel kurullarında vekaleten oy kullanılması, pay sahiplerinin oy hakkını kullanmak için çağrı yoluyla vekalet toplama girişiminde bulunulması ile oy sözleşmesi yapılması için çağrı yoluna başvurulması konularındaki usul ve esaslar, Sermaye Piyasası Kurulu tarafından çıkarılan “Vekaleten Oy Kullanılması ve Çağrı Yoluyla Vekalet Toplanması Tebliği (II-30.1)” ile özel düzenlemeye kavuşturulmuştur¹⁶⁹.

Kanun koyucu, Türk Ticaret Kanununda anonim şirket genel kurullarında temsile ilişkin ayrıntılı düzenlemelere ve farklı temsil anlayışlarına yer vermiştir. Ancak genel kurul toplantılarında temsil konusunda 15/2/2018 tarihli ve 7099 sayılı Kanunla Türk Ticaret Kanunu’nda önemli bir değişiklik yapılmış ve organ temsilcisi ile kurumsal ve bağımsız temsilcisin. Düzenleyen 428 nci madde yürürlükte kaldırılmıştır. Buna bağlı olarak kurumsal temsilci tayini ile ilgili işleyiş sürecine ilişkin 430 ve 431 inci maddeler de ilga edilmiştir. Dolayısıyla temsilcilerin sınıflandırması ile ilgili olarak yalnızca,

¹⁶⁸RG. 29.08.2012, S. 28396.

¹⁶⁹RG. 24.12.2013, S. 28862.

- Olağan (Adi) Bireysel Temsilci
- Tevdi Eden Temsilcisi

şeklinde bir ayrıma gidilebilir.

a. Olağan (Adi) Bireysel Temsilci

Olağan bireysel temsilci, genel bir temsil ilişkisi içerisinde pay sahibinin, paylarından doğan haklarını kullanmak için, onun yerine genel kurula katılan kişi olarak ifade edilebilir.

Bu kişi şirkette pay sahibi olan kişilerden birisi olabileceği gibi söz konusu şirkette hiçbir pay veya hakka sahip olmayabilir. Salt paya sahip olmadığı için bir kişinin temsil yetkisinin elinden alınabilmesi esas sözleşmede bu konuda açık bir belirleme yapılsa dahi mümkün değildir (TTK m. 425/1).

Türk Ticaret Kanununda genel kurulda bir başkasını temsilen hareket edebilmek için kural olarak temsil belgesinin “yazılı” olması koşulu öngörülmüştür (TTK m. 426/1).

Katılma haklarını temsilci olarak kullanan kişi, temsil edilenin talimatına uyar. Temsilcinin pay sahibinin talimatlarına aykırı hareket etmesi, oyu geçersiz kılmaz. Temsil edilenin temsilciye karşı hakları ise kuşkusuz saklıdır (TTK m. 427/1).

Halka açık anonim şirketlerin genel kurullarında oy kullanma hakkına sahip olanlar, bu haklarını vekil tayin ettikleri kişiler aracılığıyla da kullanabilirler. Ancak, payları kayden izlenmeyen halka açık anonim şirketlerde hamiline yazılı payların zilyetliğinin devri veya bunlara mutasarrıf olduğunu gösteren belgelerin temlik yoluyla da, genel hükümler çerçevesinde oy kullanılabilir (SerPK m. 30/4). Benzer şekilde Türk Ticaret Kanununda, hamiline yazılı pay senedinin zilyedi bulunduğunu ispat eden ve Merkezi Kayıt Kuruluşuna bildirilen kimse, şirkete karşı pay sahipliğinden doğan hakları kullanmaya yetkilidir şeklinde düzenleme yer almaktadır (TTK m. 426/2).

b. Tevdi Eden Temsilcisi

Özü itibarıyla yine bir bireysel temsil ilişkisinin söz konusu olduğu “tevdi eden temsilciliği”nde, özel bir hukuki ilişki çerçevesinde tevdi edilmiş bulunan pay ve pay senetlerinden doğan genel kurula katılma ve oy haklarının bu kapsamda verilen özel yetki ile genel kurulda kullanılması söz konusudur¹⁷⁰.

Türk Ticaret Kanununun 429. maddesi uyarınca tevdi eden temsilcisi, kendisine tevdi edilmiş bulunan pay ve pay senetlerinden doğan katılma ve oy haklarını tevdi eden adına kullanma yetkisini haizse, nasıl hareket etmesi gerektiği konusunda talimat almak için, her genel kurul toplantısından önce, tevdi edene başvurmak zorundadır.

Zamanında istenmiş olup da talimat alınamamışsa, tevdi edilen kişi, katılma ve oy haklarını, tevdi edenin genel talimatı uyarınca kullanır; böyle bir talimatın yokluğu hâlinde oy, yönetim kurulunun yaptığı öneriler yönünde verilir.

Tevdi olunan kişiler, bağlı olacakları esas ve usuller ile temsil belgesinin içeriğini düzenlemek konusunda Ticaret Bakanlığı'nın sahip olduğu yönetmelik çıkarma yetkisini “Anonim Şirketlerin Genel Kurul Toplantılarının Usul ve Esasları ile Bu Toplantılarda Bulunacak Bakanlık Temsilcileri Hakkında Yönetmelik”¹⁷¹ ile kullanmıştır.

2.6.2.10. Toplantı ve Karar Yetersayıları

a. Adi Toplantı ve Karar Yetersayıları

Türk Ticaret Kanununun anonim şirket genel kurullarındaki toplantı ve karar nisaplarını düzenleyen 418. maddesine göre genel kurullar, bu Kanunda veya esas sözleşmede, aksine daha ağır nisap öngörülmüş bulunan hâller hariç, “sermayenin en az dörtte birini karşılayan payların sahiplerinin veya temsilcilerinin varlığıyla” toplanır. Söz konusu toplantı yetersayısının toplantı süresince korunması şarttır.

¹⁷⁰Çamoğlu (Poroy/Tekinalp), s. 486, 487.

¹⁷¹RG. 28.11.2012, S. 28481.

Kanun koyucu genel kurulların geçerli olarak yapılabilmesi ve karar alınabilmesini kolaylaştırmak amacıyla ilk toplantıda anılan nisaba ulaşamadığı takdirde, ikinci toplantının yapılabilmesi için toplantı nisabının aranmayacağını hükme bağlamıştır (m. 418/1).

418. maddenin ikinci fıkrasında ise “*Kararlar toplantıda hazır bulunan oyların çoğunluğu ile verilir*” denilerek “karar nisabı”na işaret olunmuş ve “genel kurulda temsil edilen”¹⁷² oyların toplamının salt çoğunluğu ile karar alınacağı açıklanmak istenmiştir.

b. Nitelikli Toplantı ve Karar Yetersayıları

aa. Türk Ticaret Kanununda Öngörülen Esaslar

Kanun koyucu esas sözleşme değişikliklerinde 418. maddeye göre daha ağır nisapların gerektiğini kabul etmiştir ve Kanunun 421. maddesinde özel bir düzenlemeye yer vermiştir.

Anılan düzenlemeye göre, Kanunda veya esas sözleşmede aksine hüküm bulunmadığı takdirde, esas sözleşmeyi değiştiren kararlar, “*şirket sermayesinin en az yarısının temsil edildiği genel kurulda, toplantıda mevcut bulunan oyların çoğunluğu*” ile alınır. İlk toplantıda öngörülen toplantı ve karar nisabı elde edilemediği takdirde, en geç bir ay içinde ikinci bir toplantı yapılabilir.

İkinci toplantı için toplantı nisabı, “*şirket sermayesinin en az üçte birinin toplantıda temsil edilmesi*”dir.

Bu hükümde öngörülen nisapları düşüren veya nispi çoğunluğu öngören esas sözleşme hükümleri geçersizdir.

Türk Ticaret Kanununun 421. maddesinde bazı esas sözleşme değişikliği kararlarına ilişkin olarak ise daha da ağır nisaplar öngörülmüştür:

Sermayenin tümünü oluşturan payların sahiplerinin veya temsilcilerinin oybirliğiyle alınması gereken kararlar olarak (a) “*Bilanço zararlarının kapatılması için yükümlülük ve ikincil yükümlülük koyan kararlar*”, (b) “*Şirketin merkezinin yurt dışına taşınmasına ilişkin kararlar*” gösterilmiştir (m. 421/2).

Sermayenin en az yüzde yetmiş beşini oluşturan payların sahiplerinin veya temsilcilerinin olumlu oylarıyla alınması gereken kararlar olarak ise (a) “*Şirketin işletme konusunun tamamen değiştirilmesi*”, (b) “*İmtiyazlı pay oluşturulması*”, (c) “*Nama yazılı payların devrinin sınırlandırılması*” kararları öngörülmüştür.

Ayrıca Kanunun bazı özel düzenlemelerinde de nitelikli nisapların arandığı görülmektedir. Karar yetersayısı olarak sermayenin yüzde yetmiş beşlik nitelikli nisabının arandığı TTK m. 504 bu kapsamda örnek olarak gösterilebilir¹⁷³.

Söz konusu oybirliği veya sermayenin en az yüzde yetmiş beşinin olumlu oylarının gerektiği türden kararlarda bu nisaplara ilk toplantıda ulaşamadığı takdirde izleyen toplantılarda da aynı nisap aranır.

Türk Ticaret Kanununun 421. maddesinin beşinci fıkrasında pay senetleri menkul kıymet borsalarında işlem gören şirketlerde yapılacak genel kurul toplantılarında, (a) “*Sermayenin artırılması ve kayıtlı sermaye tavanının yükseltilmesine ilişkin esas sözleşme değişiklikleri*”, (b) “*Birleşmeye, bölünmeye ve tür değiştirmeye ilişkin kararlar*”da esas sözleşmelerinde aksine hüküm yoksa, 418. maddedeki adi toplantı nisabı uygulanacağı hükme bağlanmıştır. Ancak bu düzenlemeyi SerPK m. 29/3 hükmü ile bir arada değerlendirmek gerekir.

bb. Sermaye Piyasası Kanununda Öngörülen Esaslar

Halka açık anonim şirketlere ilişkin genel kurul toplantı ve karar yetersayıları konusunda SerPK m. 29/3 hükmü büyük önem taşımaktadır. Zira bu düzenlemenin gereği olarak halka açık anonim şirketlerin genel kurul toplantılarında, ortaklık merkezinin yurtdışına taşınması ile bilanço zararlarının kapatılması için yükümlülük ve ikincil yükümlülük koyan kararlar hariç olmak üzere, bu Kanunda veya esas sözleşmelerinde açıkça oran belirtilmek suretiyle daha ağır nisaplar öngörülmediği takdirde, 6102

¹⁷²Kendigelen, s. 318.

¹⁷³TTK m. 504’ün nisaba ilişkin düzenlemesi ve hükmün eleştirisi hakkında ayrıntılı bilgi için bkz. Aydoğan, s. 71-73.

sayılı Kanunun 418. maddesi uygulanır.

SerPK m. 29/3’de zikredilen bir diğer özel esasa göre “*Esas sözleşmelerde, 6102 sayılı Kanundaki hükmün içeriği yazılmaksızın yalnızca 6102 sayılı Kanuna veya ilgili madde numarasına atıf yapılmış olması aksine hüküm sayılmaz*”.

Yukarıdaki genel prensibe ek olarak, SerPK m. 29/6’ya göre halka açık anonim şirketlerde yeni pay alma haklarının kısıtlanmasına, kayıtlı sermaye sisteminde yönetim kuruluna yeni pay alma haklarını kısıtlama yetkisinin verilmesine, sermaye azaltımına ve SerPK m. 23’ün birinci fıkrasına göre belirlenen önemli nitelikteki işlemlere ilişkin kararların genel kurulca kabul edilebilmesi için, esas sözleşmelerinde açıkça oran belirtilmek suretiyle daha ağır nisaplar öngörülmediği takdirde, toplantı nisabı aranmaksızın, ortaklık genel kuruluna katılan oy hakkını haiz payların üçte ikisinin olumlu oy vermesi şartı aranır. Ancak, toplantıda sermayeyi temsil eden oy hakkını haiz payların en az yarısının hazır bulunması hâlinde, esas sözleşmede açıkça daha ağır nisaplar öngörülmedikçe, toplantıya katılan oy hakkını haiz payların çoğunluğu ile karar alınır. Bu işlemlerde, 6102 sayılı Kanunun 436. maddesinin birinci fıkrasına göre taraf olan ortaklar bu işlemlerin onaylanacağı genel kurul toplantılarında oy kullanamazlar. Bu düzenlemede belirtilen nisapları hafifleten esas sözleşme hükümleri ise geçersizdir.

2.6.2.11. Genel Kurul Kararlarının Etkisi

Türk Ticaret Kanununun “Genel kurul tarafından verilen kararlar toplantıda hazır bulunmayan veya olumsuz oy veren pay sahipleri hakkında da geçerlidir” şeklindeki 423. maddesi genel kurul kararlarının etkisi konusunda yol gösterici niteliktedir.

Bu düzenlemenin bir sonucu olarak, oybirliğinin arandığı kararlar hariç olmak üzere, karara ilişkin oylamada pay sahibinin ya da temsilcisinin muhalif ya da çekimser kalmasının kararın kendi şahsı açısından sonuç doğurmayacağı şeklinde bir algının kabul edilebilir olmadığı ortaya çıkmaktadır. Bu durum, anonim şirket genel kurulunda alınan kararların, hukuki niteliği itibarıyla, karşılıklı uyumlu iradelerin arandığı bir “sözleşme” kurulması değil, “karar” niteliği taşımasından kaynaklanmaktadır.

Aynı şekilde, toplantıda hazır bulunmayan pay sahipleri de salt bu gerekçeyle kararların kendileri için bağlayıcı olmadığını iddia edemezler.

Kuşkusuz, genel kurul kararlarının kurucu unsurlarının mevcut olmayıp “yok” hükmünde olması ya da “batıl” sayılmasını gerektiren ağır hukuka aykırılıkları içermesi hâllerinde bu kararların yine de herkes için bağlayıcı olduğundan söz edilemeyecektir.

2.6.2.12. Genel Kurul Kararlarının Sakatlığı

Genel kurul kararlarının sakatlığı, yönetim kurulu kararlarında olduğu gibi yokluk, butlan ve iptal edilebilirlik olmak üzere üç farklı yaptırımı gündeme getirir. 6762 sayılı TTK’da genel kurul kararlarının yokluğu ve butlanı düzenlenmemiş olmasına rağmen bu kararların yokluk ve butlanı ile bu hallerin tespiti davaları öğretide ve uygulamada genel hükümlere gidilerek kabul görmekteydi.

Genel kurul kararlarının yokluğu, 6102 sayılı TTK’da da yer bulmamasına rağmen; butlan yaptırımı Kanunun 447. maddesinde düzenlemeye kavuşturulmuştur. Hatırlatmak gerekir ki, yokluk ve butlan yaptırımları süreye bağlı olmaksızın ilgili konumundaki herkes tarafından ileri sürülebilir ve mahkeme tarafından resen göz önünde bulundurulur. Ayrıca bu nitelikte kararların ticaret siciline tescili ve ilânı kural olarak mümkün değildir. Dolayısıyla sonuçlarının farklı oluşu dolayısıyla özellikle yokluk ve butlan ile iptal yaptırımlarının sınırlarının çizilmesi son derece önemlidir.

a. Yokluk

Karar, genel kurul niteliğinde bir kurulun varlığı açısından sakatsa veya bu kurulu oluşturan pay sahiplerinin kararı şekil ve usul açısından emredici hükümlere aykırılık taşıyorsa, bir başka deyişle genel kurul kararının “kurucu unsurlarına aykırılık” söz konusu ise kararın yokluk yaptırımına tabi tutulacağı kabul edilmektedir¹⁷⁴.

Genel kabul gören görüşe göre kanuni toplantı ve karar nisaplarına aykırı olan kararlar yokluk

¹⁷⁴Ayrıntılı bilgi için bkz. Moroğlu, E.: *Genel Kurul Kararlarının Hükümsüzlüğü*, 6. Bası, İstanbul 2012, s. 67-132.

yaptırımının tipik örneklerini oluşturmaktadır. Zira bir hukuki işlemin en temel kurucu unsurunu oluşturan “irade” bu örneklerde tam olarak teşekkül etmemiştir.

b. Butlan (Kesin Hükümsüzlük)

Genel kurul kararlarının butlanı ise 6762 sayılı TTK döneminde Kanunda açık hüküm bulunmaması sebebiyle borçlar hukukunun butlana ilişkin düzenlemeleri çerçevesinde anonim şirketlerin nitelikleri göz önünde bulundurularak kabul edilmişti. Ancak 6762 sayılı TTK’da düzenlenmemiş olması butlan sınırlarının belirlenmesi zorluğunu doğurmakta ve farklı görüşlerin ortaya çıkmasına neden olmaktaydı.

Özellikle butlan ve iptal sınırlarının doğru çizilmesinin önemi, kanun koyucuyu, 6102 sayılı TTK’da genel kurul kararlarının butlanını düzenlemeye sevk etmiştir¹⁷⁵ ve şu şekilde bir düzenleme öngörülmüştür:

“H) Butlan

MADDE 447- (1) Genel kurulun, özellikle;

a) *Pay sahibinin, genel kurula katılma, asgari oy, dava ve kanundan kaynaklanan vazgeçilemez nitelikteki haklarını sınırlandıran veya ortadan kaldıran,*

b) *Pay sahibinin bilgi alma, inceleme ve denetleme haklarını, kanunen izin verilen ölçü dışında sınırlandıran,*

c) *Anonim şirketin temel yapısını bozan veya sermayenin korunması hükümlerine aykırı olan, kararları batıldır”.*

Görüleceği üzere, söz konusu hükümde sınırlayıcı olmamakla birlikte, üç grupta ifade edilen örnekleyici butlan kategorilerine yer verilmiştir. Bu düzenlemeyle birlikte, şimdiye kadar borçlar hukuku odaklı gelişen genel kurul kararlarının butlanı sebeplerine anonim şirkete özgü sebepler¹⁷⁶ eklenmiş olmaktadır¹⁷⁷. Bu sebeplerin dışındaki sakatlıklarda butlanın ikincilliği ilkesi uygulanır¹⁷⁸.

TTK m. 447’nin gerekçesinde “anonim şirketin temel yapısı ve sermayenin korunması” ile ilgili özel bir açıklama getirilmemiş; bu hal aynı zamanda yönetim kurulu kararlarının butlanı sebebi olarak TTK m. 391’de de düzenlendiğinden 391. maddenin gerekçesine yollamada bulunulmuştur.

Türk Ticaret Kanununun 391. maddesinin gerekçesinde, anonim şirketin tanımına, pay sahiplerinin hakları ve borçları düzenine ve organsal yapıya aykırı kararlar anonim şirketin temel yapısına aykırı haller¹⁷⁹ olarak görülmüş ve “ek ödeme yükümü” bu hallere örnek olarak gösterilmiştir. Sermayenin korunmasına ilişkin olarak ise Kanunun bazı maddeleri örnek gösterilerek, sermaye odaklı bir değerlendirmenin söz konusu olduğu açıklamasıyla yetinilmiştir.

Kanun koyucu, genel kurul kararlarının butlanı konusunda, anonim şirkete özgü sebeplere yer vermekle birlikte, bu hallerin sınırlı sayıda belirtilmesinin yerinde olmayışı ve imkânsızlığı bilinciyle hareket etmiştir. Sermayenin korunması ilkesine ilişkin hallerde de bu durum kendini göstermektedir. Türk anonim şirketler hukukunda sermayeyi koruyan düzenlemeler¹⁸⁰ çok çeşitlidir. Sermaye şirketlerinin tamamı için geçerli olan sermayenin korunması ilkesinin anonim şirketler açısından sermayenin pay sahiplerine doğrudan veya dolaylı olarak iade edilemeyeceği kuralı (sermayenin iadesi yasağı) ve şirket malvarlığının şirket sona erinceye kadar şirkete ve şirketin amaçlarına bağlı olduğu

¹⁷⁵ Anonim şirketlerde genel kurul kararlarının butlanı konusunda ayrıntılı bilgi için bkz. Karasu, R.: *Türk Ticaret Kanunu Tasarısına Göre Anonim Şirketlerde Genel Kurul Kararlarının Butlanı*, Prof. Dr. Fırat Öztan’a Armağan, C. I, Ankara 2010, s. 1243-1247.

¹⁷⁶ Bu sebepler hakkında değerlendirme ve örneklendirmeler için bkz. Tekinalp, Ü.: *Genel Kurul Kararlarının Butlanında Anonim Ortaklığa Özgü Sebeplerin Kabulü İhtiyacı*, *Batider* 2009, C. 25, S. 4, s. 5-16.

¹⁷⁷ Tekinalp, Ü.: *Yeni Anonim ve Limited Ortaklıklar Hukuku İle Tek Kişi Ortaklığının Esasları*, 2. Bası, İstanbul 2012, s. 230, 231.

¹⁷⁸ Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 447.

¹⁷⁹ Anonim şirketlerin temel niteliklerine ve yapısına ilişkin emredici hükümler hakkında açıklama ve örneklendirmeler için bkz. Moroğlu, Genel Kurul Kararlarının Hükümsüzlüğü, s. 142-143.

¹⁸⁰ Anonim şirketlerde sermayenin korunması ilkesini somutlaştıran haller hakkında açıklama ve örneklendirmeler için bkz. Tekinalp, Sermayenin Korunması İlkesi, s. 1681-1699; Moroğlu, Genel Kurul Kararlarının Hükümsüzlüğü, s. 143-145; Karasu, Genel Kurul Kararlarının Butlanı, s. 1243-1247.

kuralı (malvarlığının amaca bağlılığı ilkesi) ile açıklanmaktadır¹⁸¹.

Bu noktada belirtmek gerekir ki, öğreti ve uygulamada, yokluk ve butlan hallerinin sınırlı tutulması ve bu hallere girdiği açık olmayan durumlarda iptal edilebilirlik yaptırımının tercih edilmesi anlayışı söz konusudur¹⁸².

TTK m. 447’de belirtilen butlan sebepleri TBK m. 27’nin uygulanmasını engellememektedir; bu bağlamda bir kararın batıl olup olmadığı konusunda her iki düzenlemenin de göz önünde bulundurulması gerekir.

Daha önce de belirtildiği üzere, bir genel kurul kararının batıl olduğu ilgili herkes tarafından ve süreye bağlı olmaksızın her zaman ileri sürülebilir. Ancak SerPK’da bu Kanuna tabi “ihraççıların”, kanuna, sermaye piyasası mevzuatına, esas sözleşme ve fon iç tüzüğü hükümlerine veya işletme maksat ve mevzuuna aykırı görülen durum ve işlemleri sebebiyle sermayenin veya malvarlığının azalmasına veya kaybına yol açtığından Sermaye Piyasası Kurulu tarafından tespit edilmesi hâlinde, Kurulun “*Bu durum ve işlemlerin hukuka aykırılığının Kurulca tespiti tarihinden itibaren üç ay ve her hâlde durum ve işlemin vukuu tarihinden itibaren üç yıl içinde iptal davası ve beş yıl içinde butlan veya yokluğun tespiti davası açmaya*” yetkisi olduğuna ilişkin özel bir düzenleme getirilmiştir [m. 92/1(b)]. Bu düzenleme kapsamındaki haller için SPK’nın “ilgili” konumda olduğu normatif düzenlemeye bağlanan söz konusu SerPK m. 92/1(b) hükmü butlanın ileri sürülmesini süreye bağlaması dolayısıyla dikkat çekicidir.

c. İptal Edilebilirlik

aa. Genel Olarak

Genel kurul kararlarının iptal sebepleri ile davanın açılabilceği süre ve görevli mahkeme TTK m. 445’de, dava açabilecek kişiler ise TTK m. 446’da düzenlenmiştir. Kanunun 448- 451. maddeleri arasında da iptal ve butlan açısından ortak nitelikte çeşitli hükümlere yer verilmiştir.

İptal davasının Kanunda düzenlenen üç temel hukuki gerekçesi mevcuttur. Bunlar kararın “kanuna”, “esas sözleşmeye” ya da “dürüstlük kurallarına” aykırı olması hususlarıdır.

İptal davasının karar tarihinden itibaren üç aylık hak düşürücü süre içinde, şirket merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesinde açılması gerekir.

bb. İptal Davası Açabilecek Kişiler

Türk Ticaret Kanununun 446. maddesine göre,

a) Toplantıda hazır bulunup da karara olumsuz oy veren ve bu muhalefetini tutanağa geçiren pay sahipleri,

b) Toplantıda hazır bulunsun veya bulunmasın, olumsuz oy kullanmış olsun ya da olmasın; çağrının usulüne göre yapılmadığını, gündemin gereği gibi ilân edilmediğini, genel kurula katılma yetkisi bulunmayan kişilerin veya temsilcilerinin toplantıya katılıp oy kullandıklarını, genel kurula katılmasına ve oy kullanmasına haksız olarak izin verilmediğini ve yukarıda sayılan aykırılıkların genel kurul kararının alınmasında etkili olduğunu ileri süren pay sahipleri,

c) Yönetim kurulu,

d) Kararların yerine getirilmesi, kişisel sorumluluğuna sebep olacaksa yönetim kurulu üyelerinden her biri,

iptal davası açmaya yetkilidir.

Görülebileceği üzere, 6102 sayılı TTK’ya göre denetçinin genel kurul kararlarının iptali davası açmaya yetkisi yoktur.

Yukarıda da belirtildiği gibi, Sermaye Piyasası Kanununa göre bu Kanuna tabi “ihraççıların”, kanuna, sermaye piyasası mevzuatına, esas sözleşme ve fon iç tüzüğü hükümlerine veya işletme maksat

¹⁸¹Tekinalp, Ü.: Anonim Ortaklıkta Sermayenin Korunması İlkesi, Prof. Dr. Rona Serozan’a Armağan, C. II, İstanbul 2012, s. 1682, 1683.

¹⁸²Moroğlu, Genel Kurul Kararlarının Hükümsüzlüğü, s. 57-65.

ve mevzuuna aykırı görülen durum ve işlemleri sebebiyle sermayenin veya malvarlığının azalmasına veya kaybına yol açtığı SPK tarafından tespit edilmesi hâlinde, Kurulun “*Bu durum ve işlemlerin hukuka aykırılığının Kurulca tespiti tarihinden itibaren üç ay ve her hâlde durum ve işlemin vukuu tarihinden itibaren üç yıl içinde iptal davası ve beş yıl içinde butlan veya yokluğun tespiti davası açmaya*” yetkisi vardır [m. 92/1(b)].

cc. İptal Davası Açılmasının ve Kararın Hüküm ve Sonuçları

İptal davasının açılması kural olarak kararın yerine getirilmesini engellemez. Ancak mahkeme, dava konusu kararın “yürütülmesinin geri bırakılmasına”¹⁸³ karar verebilir (TTK m. 449).

İptal kararının kesinleşmesi hâlinde ise kuşkusuz yürütülmesi mümkün olmayacaktır.

Türk Ticaret Kanununun 448. maddesine göre yönetim kurulu iptal veya butlan davasının açıldığını ve duruşma gününü usulüne uygun olarak ilân eder ve şirketin internet sitesine koyar. İptal davasında üç aylık hak düşüren sürenin sona ermesinden önce duruşmaya başlanamaz. Birden fazla iptal davası açıldığı takdirde davalar birleştirilerek görülür. Mahkeme, şirketin istemi üzerine muhtemel zararlarına karşı davacıların teminat göstermesine karar verebilir. Teminatın nitelik ve miktarını mahkeme belirler.

Mahkemenin, yargılama sonucunda kararın iptaline hükmetmesi ve kararın kesinleşmesi hâlinde, hüküm inşai (yenilik doğurucu) bir nitelik taşır ve kararın kesinleşmesi tarihine kadar geçerli kabul edilen genel kurul kararı geçmişe etkili olarak kaldırılmış olur¹⁸⁴. Ancak iptal edilen karara dayanılarak üçüncü kişilerle kurulan ilişkilerde üçüncü kişilerin anonim şirkete karşı doğan haklarının saklı kalacağı, işlemlerin şirketi bağlayacağı kabul edilmektedir¹⁸⁵. Bu kabulün yasal dayanağı, 6762 sayılı TTK m. 321/4 hükmünün içerik olarak aynı olan 6102 sayılı TTK’nın m. 371/4 düzenlemesidir.

TTK m. 450 uyarınca genel kurul kararının iptaline veya butlanına ilişkin mahkeme kararı, kesinleştikten sonra bütün pay sahipleri hakkında hüküm ifade eder. Yönetim kurulu bu kararın bir suretini derhâl ticaret siciline tescil ettirmek ve internet sitesine koymak zorundadır.

Son olarak, genel kurulun kararına karşı, kötü niyetle iptal veya butlan davası açıldığı takdirde, davacıların bu sebeple şirketin uğradığı zararlardan müteselsilen sorumlu olduklarını belirtmekte yarar vardır (m. 451).

¹⁸³Kendigelen, TTK m. 449’da yer verilen “kararın yürütülmesi” ifadesinin idare hukuku terminolojisini çağrıştırdığını, bunun yerine kanun koyucu tarafından TTK m. 454/1’e paralel şekilde “kararın uygulanması” ifadesinin kullanılmasının daha yerinde bir tercih olacağını savunmaktadır (Kendigelen, s. 349).

¹⁸⁴Moroğlu, Genel Kurul Kararlarının Hükümsüzlüğü, s. 293-295.

¹⁸⁵Moroğlu, Genel Kurul Kararlarının Hükümsüzlüğü, s. 294, 295.

SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 5.2)

1. Aşağıdakilerden hangisi genel kurulun devredilemez görev ve yetkileri arasında sayılmamıştır?

- A) Esas sözleşmenin değiştirilmesi kararı
- B) Kayıtlı sermaye sisteminde sermaye artırımını kararı
- C) Yönetim kurulu üyelerinin seçimi kararı
- D) Yönetim kurulu üyelerinin ücretleri ile huzur haklarının belirlenmesi kararı
- E) Kanunda öngörülen istisnalar dışında denetçinin seçimi ile görevden alınması

CEVAP : B

2. Aşağıdakilerden hangisi genel kurulu toplantıya çağırmaya yetkili değildir?

- A) Tahvil sahipleri
- B) Mahkemenin izniyle münferit pay sahipleri
- C) Azlık
- D) Yönetim kurulu
- E) Tasfiye memurları

CEVAP : A

3. Anonim şirketlerde genel kurulda oy hakkına ilişkin olarak aşağıdakilerden hangisi yanlıştır?

- A) Pay sahipleri, oy haklarını genel kurulda, kural olarak paylarının toplam itibarî değeriyle orantılı olarak kullanır.
- B) Her pay sahibi sadece bir paya sahip olsa da en az bir oy hakkını haizdir.
- C) Birden fazla paya sahip olanlara tanınacak oy sayısı esas sözleşmeyle sınırlandırılabilir.
- D) Oyda imtiyaz, farklı itibarî değerdeki paylara aynı sayıda oy hakkı verilerek tanınabilir.
- E) Oy hakkı, payın, kanunen veya esas sözleşmeyle belirlenmiş bulunan en az miktarının ödenmesiyle doğar.

CEVAP : D

2.7. Anonim Şirketlerin Denetimi

2.7.1. Denetimin Düzenlenişi

6102 sayılı Türk Ticaret Kanununun getirmiş olduğu en köklü yenilik ve değişikliklerden biri de finansal raporlama ve bağımsız denetim alanındadır. Ancak TTK'nın TBMM'de kabulünden bugüne yaşanan süreçte, bu konuda TTK'nın hazırlanışında hedeflenen yapı büyük bir değişikliğe uğramış ve yeni bir boyut kazanmıştır.

Bütün sermaye şirketleri için bağımsız denetim ve Uluslararası Finansal Raporlama Standartlarına (UFRS) uyumlu Türkiye Muhasebe Standartlarına (TMS) göre finansal tabloların hazırlanması zorunluluğunu öngören 6102 sayılı TTK'nın Resmi Gazete'de yayımlanmasının sonrasında 660 sayılı “Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumunun Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararname”¹⁸⁶ ile birlikte Türkiye’de bağımsız denetime ilişkin yetkiler, en üst ve yetkili otorite olarak Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu’nda (KAMUDESK) tek elde toplanmıştır¹⁸⁷.

Ancak Türk Ticaret Kanununun yürürlüğe girmesine çok kısa bir zaman kala 6335 sayılı Kanunla¹⁸⁸, Kanunun bağımsız denetim ve finansal raporlamaya ilişkin hükümleri önemli değişikliklere uğramış ve bu değişikliklerle oluşturulan yasal zemin ile başlangıçta tüm sermaye şirketleri için öngörülen finansal raporlama ve bağımsız denetim anlayışında radikal bir değişikliğe gidilmiştir¹⁸⁹.

Söz konusu değişikliklerle ayrıca, kuruluş, sermaye artırımı, sermayenin azaltılması, birleşme, bölünme, tür değiştirme, menkul kıymet ihracı gibi işlemleri denetleyen uzmanlar olarak nitelendirilen “işlem denetçileri”ne ilişkin sistem de tamamen ortadan kaldırılmıştır.

6335 sayılı Kanunla yapılan değişiklik sonrasında TTK m. 397/4’e baktığımızda, artık denetime tabi olacak sermaye şirketlerinin Bakanlar Kurulu tarafından belirleneceği ve tüm sermaye şirketlerinin bağımsız denetime tabi olmadığı sonucuyla karşılaşılacaktır. Bakanlar Kurulu da bu düzenlemeyle kendisine verilen yetkiyi Bağımsız Denetime Tabi Olacak Şirketlerin Belirlenmesine Dair Karar”¹⁹⁰ ile kullanmıştır. Diğer taraftan, TTK md. 397/4 hükmündeki yetkinin 700 sayılı KHK ile değişmesinin ardından Cumhurbaşkanlığı’nın 6434 sayılı “Bağımsız Denetime Tabi Olacak Şirketlerin Belirlenmesine Dair Karar”ı yayınlanmıştır¹⁹¹.

Bağımsız denetimin uygulanması zorunlu şirketlerin kapsamının daraltılması dolayısıyla oluşan boşluğu doldurmaya yönelik olarak Nisan 2013’te 6455 sayılı Kanunla 397. maddeye yeni getirilen beşinci fıkra ile 397. maddenin dördüncü fıkrası kapsamı dışında kalan anonim şirketler hakkında bir denetim düzenlenmiştir. Bu kapsamda yapılacak denetime ilişkin usul ve esasların Ticaret Bakanlığınca hazırlanan ve Cumhurbaşkanlığınca çıkarılacak yönetmelikle düzenleneceği öngörülmüştür.

Bağımsız denetimden beklenen yararın tam olarak sağlanabilmesi için büyük önem arz eden bir diğer konu, 6102 sayılı TTK’nın ilk hâlinde tüm sermaye şirketleri için uygulanma zorunluluğu öngörülen finansal raporlamaya ilişkin olarak Türkiye Muhasebe Standartlarının uygulanma zorunluluğudur. 6335 sayılı Kanunla, TTK’nın 64. maddesi ile KAMUDESK’in yetkisine ilişkin 88. maddenin bağlantısının koparılması ve geçici madde 1 ve geçici madde 6 hükümlerinde yapılan değişiklikler bir arada değerlendirildiğinde, artık sadece KAMUDESK tarafından belirlenecek şirketlerde finansal raporlamaya ilişkin yeni Kanunun öngördüğü TMS’yi uygulama zorunluluğunun

¹⁸⁶RG. 02.11.2011, S. 28103.

¹⁸⁷Bu düzenleme hakkında ayrıntılı bilgi için bkz. Özkorkut, K.: Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumunun Teşkilat ve Görevleri Hakkında 660 Sayılı Kanun Hükmünde Kararname ve 6102 Sayılı Türk Ticaret Kanununa Etkileri, Batider 2011, C. 27, S. 4, s. 15-47.

¹⁸⁸RG. 30.06.2012, S. 28339.

¹⁸⁹6335 sayılı Kanunla yapılan değişiklikler ve eleştirisi hakkında bkz. Özkorkut, K.: 6102 Sayılı Türk Ticaret Kanunu’nda Şirkete Borçlanma Yasağı, Finansal Raporlama ve Bağımsız Denetime İlişkin Değişiklikler, Batider 2012, C. 28, S. 3, s. 45-71.

¹⁹⁰RG. 23.01.2013, S. 28537. Bu Karar 01 Şubat 2015 tarihli ve 29254 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan Karar ile güncellenmiştir. Ardından 26.05.2018 tarihli ve 30432 sayılı RG’de yayınlanan 2018/11597 sayılı Bakanlar Kurulu kararı ile önceki 23.01.2013 tarihli RG’de yayınlanan 2012/4213 sayılı Bakanlar Kurulu kararı kaldırılarak yeniden düzenleme yapılmıştır. Ayrıca 2/7/2018 tarihli ve 700 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 192 nci maddesiyle 397 nci maddenin dördüncü fıkrasında yer alan “Bakanlar Kurulunca” ibaresi “Cumhurbaşkanınca” şeklinde değiştirilmiştir.

¹⁹¹RG. 30.11.2022, S. 32029.

söz konusu olduğu sonucuna varılmaktadır¹⁹². Nitekim KAMUDESİK'in 17 Kasım 2012 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanan Kararına¹⁹³ göre, "660 sayılı KHK'da belirtilen kamu yararını ilgilendiren kuruluşların, 6102 sayılı Kanunun 397 nci maddesi çerçevesinde Bakanlar Kurulu kararıyla bağımsız denetime tabi olacakların ve aynı Kanunun 1534 üncü maddesinin ikinci fıkrasında sayılan şirketlerin münferit ve konsolide finansal tablolarının hazırlanmasında Türkiye Muhasebe Standartlarını uygulamasına" karar verilmiştir.

KAMUDESİK bu konuda son olarak bir Karar almış ve bu Karar 26 Ağustos 2014 tarihli Resmi Gazete'de¹⁹⁴ yayımlanmıştır. Karara göre, ekli listedeki kurum, kuruluş ve işletmeler 01 Ocak 2014 tarihi ve sonrasında başlayan hesap dönemlerine ilişkin münferit ve konsolide finansal tablolarının hazırlanmasında TMS uygulayacaklardır. Ekli liste şu şekildedir:

"1) 6/12/2012 tarihli ve 6362 sayılı Sermaye Piyasası Kanunu uyarınca Sermaye Piyasası Kurulunun düzenleme ve denetimine tabi işletmelerden;

a) Sermaye piyasası araçları bir borsada ve/veya teşkilatlanmış diğer piyasalarda işlem gören anonim şirketler,

b) Sermaye piyasası araçlarını sadece nitelikli yatırımcılara satan ve sermaye piyasası araçları bir borsada ve/veya teşkilatlanmış diğer pazar yerlerinde işlem görmeyen şirketler,

c) Pay dışındaki sermaye piyasası araçlarını tahsisli olarak ihraç eden halka açık olmayan şirketler,

d) Yatırım kuruluşları,

e) Kolektif yatırım kuruluşları,

f) Portföy yönetim şirketleri,

g) İpotek finansmanı kuruluşları,

h) Bağımsız denetim kuruluşları,

i) Gayrimenkul değerlendirme kuruluşları,

j) Derecelendirme kuruluşları,

k) Konut finansmanı ve varlık finansmanı fonları,

l) Varlık kiralama şirketleri,

m) Merkezî takas kuruluşları,

n) Merkezî saklama kuruluşları,

o) Veri depolama kuruluşları,

p) Sermaye piyasası araçları bir borsada ve/veya teşkilatlanmış diğer piyasalarda işlem görmeyen ancak Sermaye Piyasası Kanunu kapsamında halka açık sayılan şirketlerden aşağıdaki üç ölçütten en az ikisini sağlayanlar:

– Aktif toplamı onbeş milyon ve üstü Türk Lirası.

– Yıllık net satış hasılatı yirmi milyon ve üstü Türk Lirası.

– Çalışan sayısı elli ve üstü

-

2) 19/10/2005 tarihli ve 5411 sayılı Bankacılık Kanunu uyarınca Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumunun düzenleme ve denetimine tabi işletmelerden;

a) Bankalar,

¹⁹²Özkorkut, Bağımsız Denetim, s. 56-63.

¹⁹³RG. 17.11.2012, S. 28470.

¹⁹⁴RG. 26.08.2014, S. 29100.

- b) *Finansal kiralama şirketleri,*
- c) *Faktöring şirketleri,*
- ç) *Finansman şirketleri,*
- d) *Varlık yönetim şirketleri,*
- e) *Derecelendirme kuruluşları,*
- f) *Finansal holding şirketleri,*
- g) *Finansal holding şirketleri üzerinde 5411 sayılı Kanunda tanımlandığı şekliyle nitelikli paya sahip olan şirketler,*
- ğ) *Ödeme kuruluşları ve elektronik para kuruluşları.*

3) 3/6/2007 tarihli ve 5684 sayılı Sigortacılık Kanunu ile 28/3/2001 tarihli ve 4632 sayılı Bireysel Emeklilik Tasarruf ve Yatırım Sistemi Kanunu kapsamında faaliyet göstermekte olan sigorta, reasürans ve emeklilik şirketleri.

4) a) Hazine ve Maliye Bakanlığınca faaliyet izni verilmiş A grubu yetkili müesseselerden aşağıdaki üç ölçütten en az ikisini sağlayanlar:

- Brüt satış toplamı 250 milyon ve üstü Türk Lirası,
- Aktif toplamı 7,5 milyon ve üstü Türk Lirası,
- Çalışan sayısı 25 ve üstü.

b) Borsa İstanbul Piyasalarında faaliyet göstermesine izin verilen yetkili müesseseler, kıymetli maden aracı kurumları ve kıymetli maden üretimi veya ticaretiyle iştigal eden anonim şirketler. "

Ekli liste incelendiğinde, yıllardır UFRS'lere uygun TMS'ye göre finansal raporlar hazırlayıp bağımsız denetim yaptırmakta olan şirketlerin sayılmakta olduğu görülmektedir.

KAMUDESİK bu son Kararında ekli listede yer almayan kurum, kuruluş ve işletmelerin de münferit veya konsolide finansal tablolarının hazırlanmasında isteğe bağlı olarak TMS uygulayabileceğine karar vermiştir. Kanaatimizce Kararın bu kısmı, 6335 sayılı Kanunla değiştirilmiş olan TTK m.64'ün beşinci fıkrası hükmü karşısında hukuken hiçbir değer ifade etmemektedir. Zira, TTK m.64/5 hükmüne göre bağımsız denetim kapsamı dışındaki sermaye şirketleri için finansal raporlama yapmak söz konusu olmadığı gibi, bu şirketler ilgili hükme göre Vergi Usul Kanunu gereğince (vergi odaklı) muhasebe tutmak ve bilanço ve gelir tablosu hazırlamak zorundadırlar. Bu durumda şirketlerin büyük bir çoğunluğunun, kendilerine ek maliyet ve külfet getireceğini kuvvetle düşünecekleri ekstra bir TMS uygulamasına girmeyi düşünmelerini beklemek akıl dışı olacaktır. Ayrıca bu şirketler TMS uygulamaya karar verseler bile bu şirketlerin TTK m.64/5 hükmü gereği yasal yükümlülüğü, vergi odaklı muhasebe tutmak ve buna ilişkin tablolar hazırlamaktır. TMS uygulaması onlar için zaman zaman bir gereklilik olabilir de yasal bir zorunluluk değildir. Böyle bir Karar olmadan da ihtiyaç duyduğunda (örn. bankaya yapılacak kredi başvurusunda, yabancı bir ortağın şirkete katılması sürecinde ya da halka arzın düşünülmesi durumunda) kapsamda olmayan her şirket bugüne kadar vergi odaklı muhasebe göre göre hazırlamış olduğu finansal tablolarını ayrıca ikinci bir iş olarak, TMS'ye uygun finansal tablolara dönüştürmek suretiyle hazırlamış olup, bundan sonra da gerektiğinde hazırlamaya devam edecektir. Maalesef KAMUDESİK'in Kararının bu kısmının, söz konusu hukuki gerçekliğe hiçbir etkisi bulunmamaktadır.

Bağımsız denetime ilişkin son olarak belirtmek gerekir ki, denetçiye organ fonksiyonu veren görevlerin 6762 sayılı mülga Kanuna nazaran yeni TTK'da tanınmadığı ve şirket karşısında bağımsızlık ile tarafsızlığı özel düzenleme konusu yapıldığından, denetçi şirkete karşı üçüncü kişi konumundadır. Şirket ile denetçi arasında sadece bir sözleşme ilişkisi bulunmaktadır. Her ne kadar TTK'nın gerekçesinde yer alan açıklamalarda konu tartışmalı imiş gibi bırakılsa da, Kanunun düzenlemesi açısından bakıldığında denetçinin yeni TTK'da bir organ olarak ele alınmadığı anlaşılmaktadır¹⁹⁵.

¹⁹⁵ Poroy/Tekinalp (Tekinalp/Çamoğlu), s. 327; Özkorkut, Bağımsız Denetim, s. 264-267.

2.7.2. Bağımsız Dış Denetimin Amacı, İşlevleri ve “Dürüst Resim İlkesi”

“Dış denetim” ya da “bağımsız dış denetim” olarak da nitelendirilen bağımsız denetim, denetime tabi şirketlerin, kendi nam ve hesabına faaliyet gösteren, denetime tabi işletme ile organik bağı bulunmayan (örneğin anonim şirketlerde onun organı olmayan), bağımsız ve tarafsız, uzman kişi ve kuruluşlar tarafından denetim ve güvence standartlarına göre gerçekleştirilen, kesin bir sonuç ile inceleme sonuçlarının, denetlenen işletmeye sunulacak bir raporla belirlendiği sürekli bir denetim faaliyetini ifade etmektedir.

660 sayılı KHK’da ise bağımsız denetim, “*Finansal tablo ve diğer finansal bilgilerin, finansal raporlama standartlarına uygunluğu ve doğruluğu hususunda, makul güvence sağlayacak yeterli ve uygun bağımsız denetim kanıtlarının elde edilmesi amacıyla, denetim standartlarında öngörülen gerekli bağımsız denetim tekniklerinin uygulanarak defter, kayıt ve belgeler üzerinden denetlenmesi ve değerlendirilerek rapora bağlanmasını ... ifade eder.*” şeklinde tanımlanmıştır [m. 2/1(b)].

6102 sayılı TTK’nın anonim şirketlerde denetime ilişkin, “Denetleme” başlığını taşıyan bölümünde, 397 ilâ 406. maddeler arasında düzenlenmiş olan denetim de bu kapsamda bir bağımsız denetimdir.

Bağımsız denetimin niteliklerinin ortaya çıkmasında, denetlemenin, işletmenin finansal tablolarının Türkiye Muhasebe Standartlarına uygunluk denetiminin Türkiye Denetim Standartlarına göre yapılması, denetçiyi gözetim altında tutan bir kamu gözetim otoritesinin varlığı ve denetimde pay sahipleriyle (shareholders) menfaat sahiplerinin (stakeholders) yararlarının ön planda tutulması büyük önem taşır¹⁹⁶.

Bağımsız denetimin amacı, şirket içinde (pay sahipleri) ve dışında bulunan menfaat sahiplerinin şirket ile ilgili bilgi gereksinimlerinin karşılanmasıdır. Bu yönüyle şirketin finansal bilgileriyle benzeri unsurların denetlenmesi söz konusu olmaktadır. Söz konusu menfaat sahipleri, denetim raporu ile anonim şirketin finansal tabloları hakkında bilgi edinir ve finansal tablolarda açıklanan sonuç çerçevesinde nasıl hareket edeceklerini belirlerler.

Türk Ticaret Kanununun finansal tabloların düzenlenişi açısından benimsediği temel ilke olan “dürüst resim ilkesi”ne göre “*anonim şirketlerin finansal tabloları, Türkiye Muhasebe Standartlarına göre şirketin malvarlığını, borç ve yükümlülüklerini, öz kaynaklarını ve faaliyet sonuçlarını tam, anlaşılabilir, karşılaştırılabilir, ihtiyaçlara ve işletmenin niteliğine uygun bir şekilde; şeffaf ve güvenilir olarak; gerçeği dürüst, aynen ve aslına sadık surette yansıtabilecek şekilde çıkarılır*” (m. 515). Denetimin bu bağlamdaki amacı da aslında “Dürüst resim ilkesi” çerçevesinde hazırlanmış finansal tabloların tam bir denetiminin yapılması ve bu denetimin sonuçlarının, açık, anlaşılabilir ve kamuyu aydınlatma ilkeleri uyarınca düzenlenmiş bir raporla pay sahipleri başta olmak üzere ilgililere sunulmasının sağlanmasıdır.

Bağımsız denetimin işlevleri ise¹⁹⁷ söz konusu denetimin etki alanının çevresi ile yakından ilişkilidir. Bağımsız denetim en önemli etkisini denetlenen şirkette gösterir. Finansal tabloların bağımsız denetime tabi tutulması, şirket yönetiminin kontrolünü sağlar. Buna göre, kontrol işlevi, bağımsız denetimin şirket yönetim ve çalışanlarının finansal tablolarda yapabileceği hata ve hilelerin tespitine yöneliktir. İşte, kontrol işlevi, denetlenen şirketin muhasebe kayıtlarındaki hata ve hilelerin ortaya çıkarılmasını sağladığından, şirketin kredibilitatesini de artırır. Kontrol işlevine bağlı olarak çalışanların da finansal bilgilerde hile yapmaktan kaçınmasına neden olur. Bu yönü itibarıyla bağımsız denetimin kontrol ve caydırıcılık işlevlerinin olduğunu söyleyebiliriz.

İkinci olarak bağımsız denetimin şirket ile ilişkiyi giren üçüncü kişiler üzerinde de etkileri bulunmaktadır. Bağımsız denetim şirket ile hukuki ilişkiye girecek üçüncü kişilere şirket hakkında bilgi sağlar. Buradan da bağımsız denetimin bilgilendirme, finansal tabloların doğru ve dürüst olduğuna dair güvence oluşturma ve bu sayede üçüncü kişiler ile hukuki ilişkiye girme ve şirketin sağlıklı ekonomik ilişkiler geliştirmesini sağlama (ekonomik işlev) işlevi doğar.

Nihayet bağımsız denetim faaliyetinin üçüncü etki alanı bizatihi bağımsız denetimi icra eden

¹⁹⁶Tekinalp (Poroy/Çamoğlu), s. 455 vd.

¹⁹⁷Bu hususta geniş bilgi için bkz. Kocabıyık, S.: Bağımsız Denetçinin Üçüncü Kişilere Karşı Hukuki Sorumluluğu, Ankara 2018, s.43 vd.

kuruluşlar nezdinde ortaya çıkar. Bu ise, bu faaliyetin gereği gibi yürütülmemesine hukuki ve cezai sorumluluk sonucunun bağlanmasıdır. Böylelikle, bağımsız denetimin gereği gibi icra edilmemesinden kaynaklanabilecek zararların oluşması engellenir (bağımsız denetimin önleyici işlevi) ve zarar oluşmuşsa bunun giderilmesi sağlanır-ki buna da bağımsız denetimin zararı tazmin işlevi adı verilir¹⁹⁸.

O halde, özetlemek gerekirse, bağımsız denetimin kontrol, caydırıcılık, bilgilendirme, güvence oluşturma, ekonomik, önleyici ve zararı tazmin işlevi olduğu söylenebilir.

2.7.3. Denetime Tabi Anonim Şirketlerin Belirlenmesi

Yürürlükteki hukuka göre anonim şirketlerin denetim açısından iki kategoriye ayrıldığını belirtmek yanlış olmayacaktır.

Birinci kategoriye TTK m. 397/4 çerçevesinde çıkarılan Bakanlar Kurulu Kararına göre KAMUDESİK'in gözetiminde bağımsız denetime tabi olduğu öngörülenler; ikinci kategoriye ise Cumhurbaşkanlığınca çıkartılacak kapsamında denetimi gerçekleştirilecek olan m. 397/4 kapsamı dışında kalan anonim şirketler oluşturmaktadır.

TTK m. 397/4 hükmü bağlamında bağımsız denetime tabi şirketlerin belirlenmesine ilişkin 6434 sayılı Cumhurbaşkanlığı Kararı¹⁹⁹ bakıldığında, birtakım genel ölçütlere ve bunun yanı sıra listeler hâlinde bağımsız denetime tabi şirketlerin belirlendiği görülmektedir.

Buna göre,

(1) Aşağıda belirtilen şirketler, 6102 sayılı Kanun ile 26/9/2011 tarihli ve 660 sayılı Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumunun Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararname hükümleri çerçevesinde bağımsız denetime tabidir:

a) Herhangi bir ölçüte bağlı olmaksızın ekli (I) sayılı listede belirtilen şirketler.

b) Aşağıdaki üç ölçütten en az ikisinin eşik değerlerini art arda iki hesap döneminde aşan diğer şirketler:

1) Sermaye piyasası araçları bir borsada veya teşkilatlanmış diğer piyasalarda işlem görmeyen ancak 6/12/2012 tarihli ve 6362 sayılı Sermaye Piyasası Kanunu kapsamında halka açık sayılan şirketler için eşik değerler:

i) Aktif toplamı 30 milyon Türk Lirası.

ii) Yıllık net satış hasılatı 40 milyon Türk Lirası.

iii) Çalışan sayısı 50 kişi.

2) Ekli (II) sayılı listede belirtilen şirketler için eşik değerler:

i) Aktif toplamı 120 milyon Türk Lirası.

ii) Yıllık net satış hasılatı 150 milyon Türk Lirası.

iii) Çalışan sayısı 100 kişi.

3) (Değişik:RG-6/4/2024-32512-CK-8313/1 md.) (1) ve (2) numaralı alt bentlerde belirtilenler kapsamında olmayan şirketler için eşik değerler:

i) Aktif toplamı 300 milyon Türk Lirası.

ii) Yıllık net satış hasılatı 600 milyon Türk Lirası.

iii) Çalışan sayısı 150 kişi.

Karar'ın (I) sayılı listesi şu şekildedir:

1) 6362 sayılı Kanun uyarınca Sermaye Piyasası Kurulunun düzenleme ve denetimine tabi

¹⁹⁸ Kocabıyık, s.48, 49.

¹⁹⁹ 30/12/2022 tarihli 32029 sayılı RG'de yayınlanmıştır. 05/04/2024 tarihli ve 8313 sayılı, 30/04/2025 tarihli ve 9774 sayılı Cumhurbaşkanlığı Kararlarıyla güncellenmiştir.

şirketlerden;

- a) Yatırım kuruluşları,
- b) Kolektif yatırım kuruluşları,
- c) Portföy yönetim şirketleri,
- ç) İpotek finansmanı kuruluşları,
- d) Varlık kiralama şirketleri,
- e) Merkezi takas kuruluşları,
- f) Merkezi saklama kuruluşları,
- g) Veri depolama kuruluşları,
- ğ) Derecelendirme kuruluşları,
- h) Değerleme kuruluşları,

i) Sermaye piyasası araçları bir borsada veya teşkilatlanmış diğer piyasalarda işlem gören veya işlem görmeleri amacıyla Sermaye Piyasası Kurulunca onaylanmış geçerlilik süresi bulunan izahname veya ihraç belgesi bulunan anonim şirketler,

ii) Bir borsada veya teşkilatlanmış diğer piyasalarda işlem görmemekle birlikte halka arz edilmeksizin pay hariç sermaye piyasası aracı ihraç eden (ihraç ettikleri sermaye piyasası araçlarının itfa edildiği hesap döneminin sonuna kadar) veya bu amaçla Sermaye Piyasası Kurulunca onaylanmış geçerlilik süresi bulunan ihraç belgesi olan anonim şirketler.

2) 19/10/2005 tarihli ve 5411 sayılı Bankacılık Kanunu uyarınca Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumunun düzenleme ve denetimine tabi şirketlerden;

- a) Bankalar,
- b) Derecelendirme kuruluşları,
- c) Finansal holding şirketleri,
- ç) Finansal kiralama şirketleri,
- d) Faktoring şirketleri,
- e) Finansman şirketleri,
- f) Varlık yönetim şirketleri,

g) Finansal holding şirketlerinde ve bankalarda 5411 sayılı Kanunda tanımlandığı şekliyle nitelikli paya sahip olan şirketler,

ğ) Tasarruf finansman şirketleri.

3) 3/6/2007 tarihli ve 5684 sayılı Sigortacılık Kanunu ile 28/3/2001 tarihli ve 4632 sayılı Bireysel Emeklilik Tasarruf ve Yatırım Sistemi Kanunu kapsamında faaliyet göstermekte olan sigorta, reasürans ve emeklilik şirketleri.

4) Borsa İstanbul piyasalarında faaliyet göstermesine izin verilen; yetkili müesseseler, kıymetli madenler aracı kurumları, kıymetli maden üretimi veya ticaretiyle iştigal eden şirketler.

5) 10/2/2005 tarihli ve 5300 sayılı Tarım Ürünleri Lisanslı Depoculuk Kanununa göre kurulan lisanslı depo işletmeleri ile 11/8/1982 tarihli ve 2699 sayılı Umumi Mağazalar Kanununa göre kurulan umumi mağazalar.

6) (Değişik:RG-6/4/2024-32512-CK-8313/3 md.) 15/2/2011 tarihli ve 6112 sayılı Radyo ve Televizyonların Kuruluş ve Yayın Hizmetleri Hakkında Kanun uyarınca Radyo ve Televizyon Üst Kurulunun düzenleme ve denetimine tabi şirketlerden; a) Aşağıdaki hak veya lisanslardan en az ikisine sahip olan medya hizmet sağlayıcı kuruluşlar:

- Karasal ortamdan ulusal televizyon yayını yapma hakkı.
- Uydu televizyon yayın lisansı.
- Birden fazla ile yönelik olarak kablolu televizyon yayın lisansı. b) İnternet ortamında isteğe bağlı yayın hakkına sahip olan medya hizmet sağlayıcı kuruluşlar.

7) (Ek:RG-6/4/2024-32512-CK-8313/3 md.) Enerji Piyasası Düzenleme Kurumundan lisans, sertifika veya yetki belgesi alıp bu Kurum düzenlemelerine tabi olarak faaliyet gösteren ve söz konusu düzenlemeler uyarınca bağımsız denetim yükümlülüğü bulunan şirketler.

8) (Ek:RG-6/4/2024-32512-CK-8313/3 md.) 20/6/2013 tarihli ve 6493 sayılı Ödeme ve Menkul Kıymet Mutabakat Sistemleri, Ödeme Hizmetleri ve Elektronik Para Kuruluşları Hakkında Kanun uyarınca Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankasının düzenleme ve denetimine tabi ödeme kuruluşları ve elektronik para kuruluşları.

9) (Ek:RG-6/4/2024-32512-CK-8313/3 md.) 8/6/1984 tarihli ve 233 sayılı Kamu İktisadi Teşebbüsleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararname kapsamında faaliyet gösteren kamu iktisadi teşebbüsleri ve bağlı ortaklıkları.

2.7.4. Denetçilerin Nitelikleri ve Seçilme Engelleri

Türk Ticaret Kanununun 400. maddesi “denetçi”ye ilişkin birtakım önemli belirlemeleri içermektedir.

Bu maddeye göre denetçi, bağımsız denetim yapmak üzere, 3568 sayılı “Serbest Muhasebeci Mali Müşavirlik ve Yeminli Mali Müşavirlik Kanunu”na²⁰⁰ göre ruhsat almış yeminli mali müşavir veya serbest muhasebeci mali müşavir unvanını taşıyan ve Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumunca yetkilendirilen kişiler ve/veya ortakları bu kişilerden oluşan sermaye şirketi olabilir.

Aşağıdaki hâllerden birinin varlığında, yeminli mali müşavir, serbest muhasebeci mali müşavir ve/veya sermaye şirketi ve bunların ortaklarından biri ve bunların ortaklarının yanında çalışan veya bu cümlede anılan kişilerin mesleği birlikte yaptıkları kişi veya kişiler, ilgili şirkette denetçi olamaz. Şöyle ki, bir kişi;

- a) Denetlenecek şirkette pay sahibiyse,
- b) Denetlenecek şirketin yöneticisi veya çalışanıysa veya denetçi olarak atanmasından önceki üç yıl içinde bu sıfatı taşımışsa,
- c) Denetlenecek şirketle bağlantısı bulunan bir tüzel kişinin, bir ticaret şirketinin veya bir ticari işletmenin kanuni temsilcisi veya temsilcisi, yönetim kurulu üyesi, yöneticisi veya sahibiyse ya da bunlarda yüzde yirmiden fazla paya sahipse yahut denetlenecek şirketin yönetim kurulu üyesinin veya bir yöneticisinin alt veya üst soyundan biri, eşi veya üçüncü derece dâhil, üçüncü dereceye kadar kan veya kayın hısımsıysa,
- d) Denetlenecek şirketle bağlantı hâlinde bulunan veya böyle bir şirkette yüzde yirmiden fazla paya sahip olan bir işletmede çalışıyorsa veya denetçisi olacağı şirkette yüzde yirmiden fazla paya sahip bir gerçek kişinin yanında herhangi bir şekilde hizmet veriyorsa,
- e) Denetlenecek şirketin defterlerinin tutulmasında veya finansal tablolarının düzenlenmesinde denetleme dışında faaliyette veya katkıda bulunmuşsa,
- f) Denetlenecek şirketin defterlerinin tutulmasında veya finansal tablolarının çıkarılmasında denetleme dışında faaliyette veya katkıda bulunduğu için (e) bendine göre denetçi olamayacak gerçek veya tüzel kişinin veya onun ortaklarından birinin kanuni temsilcisi, temsilcisi, çalışanı, yönetim kurulu üyesi, ortağı, sahibi ya da gerçek kişi olarak bizzat kendisi ise,

²⁰⁰RG. 13.06.1989, S. 20194.

g) TTK m. 400/1(a) ilâ (f) bentlerinde yer alan şartları taşıdığı için denetçi olamayan bir denetçinin nezdinde çalışıyorsa,

h) Son beş yıl içinde denetçiliğe ilişkin meslekî faaliyetinden kaynaklanan gelirinin tamamının yüzde otuzundan fazlasını denetlenecek şirkete veya ona yüzde yirmiden fazla pay ile iştirak etmiş bulunan şirketlere verilen denetleme ve danışmanlık faaliyetinden elde etmişse ve bunu cari yılda da elde etmesi bekleniyorsa,

denetçi olamaz.

Denetçinin tarafsızlığını koruyabilmesi için TTK m. 400/2. fıkrasında, on yıl içinde aynı şirket için toplam yedi yıl denetçi olarak seçilen denetçinin üç yıl geçmedikçe aynı şirkete denetçi olarak yeniden seçilemeyeceği düzenlenmiştir (zorunlu rotasyon). Hemen belirtelim ki, Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu bu fıkranın uygulanmasına ilişkin usul ve esasları belirlemeye ve bu fıkra da belirtilen süreleri kısaltmaya yetkilidir.

Aynı amaca yönelik bir diğer düzenleme olarak denetçi, denetleme yaptığı şirkete, vergi danışmanlığı ve vergi denetimi dışında, danışmanlık veya hizmet veremez, bunu bir yavru şirketi aracılığıyla da yapamaz (m. 400/3).

2.7.5. Denetçilerin Seçilmesi

Denetçinin seçimi konusunda temel kural “genel kurul”ın bu konuda yetkili olduğudur (m. 399/1). Hatta TTK m. 408/1(c)’ye göre Kanunda öngörülen istisnalar dışında denetçinin seçimi ile görevden alınması genel kurulun devredilemez yetkileri arasındadır.

Şirketler topluluğu söz konusuysa, topluluk denetçisini belirleme yetkisi ana şirketin genel kurulundadır.

Denetçinin, her faaliyet dönemi ve her hâlde görevini yerine getireceği faaliyet dönemi bitmeden seçilmesi şarttır. Seçimden sonra, yönetim kurulu, gecikmeksizin denetleme görevini hangi denetçiye verdiğini ticaret siciline tescil ettirir ve Türkiye Ticaret Sicili Gazetesi ile internet sitesinde ilân eder.

Kanun koyucu, şirketin denetçisiz kalmasını engellemek amacıyla gerektiğinde denetçinin “mahkeme” tarafından ve yine istisnai olarak “yönetim kurulu” tarafından seçilmesine izin veren özel düzenlemeler getirmiştir.

TTK m. 399/4 uyarınca şirketin merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesi, yönetim kurulunun ya da halka açık olmayan şirketlerde sermayenin yüzde onunu, halka açık şirketlerde ise esas veya çıkarılmış sermayenin yüzde beşini oluşturan pay sahiplerinin, istemi üzerine, ilgilileri ve seçilmiş denetçiye dinleyerek, seçilmiş denetçinin şahsına ilişkin haklı bir sebebin gerektirmesi, özellikle de onun taraflı davrandığı yönünde bir kuşkunun varlığı hâlinde, başka bir denetçi atayabilir.

Bununla birlikte, faaliyet döneminin dördüncü ayına kadar denetçi seçilememişse, denetçi, yönetim kurulunun, her yönetim kurulu üyesinin veya herhangi bir pay sahibinin istemi üzerine, şirketin merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesi tarafından atanır. Aynı yöntem, seçilen denetçinin görevi reddetmesi veya sözleşmeyi feshetmesi, görevlendirme kararının iptal olunması, butlanı, denetçinin kanuni sebeplerle veya diğer herhangi bir nedenle görevini yerine getirememesi ya da görevini yapmaktan engellenmesi hâllerinde de uygulanır (m. 399/6). Öte yandan, TTK’nın 399/6 fıkrasına 691 sayılı KHK ile eklenen son cümle ile, kayımlık görevi Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu tarafından yürütülen anonim şirketlerde faaliyet döneminin dördüncü ayına kadar denetçi seçilememiş olması halinde denetçinin, şirket yönetim kurulunun teklifi üzerine Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonunun ilişkili olduğu Bakan tarafından atanacağı öngörülmüştür. Bakanın bu yetkisini Fon Kuruluna devretmesi mümkündür. Böylelikle denetçinin genel kurul tarafından seçilmesine bir istisna getirilmiştir.

Yine, denetçi, Kanunun 399/6. fıkrası hükmüne göre fesih ihbarında bulunduğu takdirde, “yönetim kurulu” hemen, geçici bir denetçi seçer ve fesih ihbarını genel kurulun bilgisine, seçtiği denetçiye de aynı kurulun onayına sunar. Yönetim kurulunun söz konusu yetkisi de denetçinin genel

kurul tarafından seçilmesi kuralına bir diğer kanuni istisnayı teşkil etmektedir.

2.7.6. Denetimin Konusu

Türk Ticaret Kanununun 398. maddesi denetimin konu ve kapsamını belirlemeye yönelik genel bir düzenlemedir.

Bu düzenlemeye göre “*şirketin ve topluluğun finansal tabloları ile yönetim kurulunun yıllık faaliyet raporunun denetimi; envanterin, muhasebenin ve Türkiye Denetim Standartlarının öngördüğü ölçüde iç denetimin, bu Bölüm hükümleri anlamında 378’inci madde uyarınca verilen raporların ve 397’nci maddenin birinci fıkrası çerçevesinde yönetim kurulunun yıllık faaliyet raporunun denetimidir*”.

Hükümün devamına göre söz konusu denetim, Türkiye Muhasebe Standartlarına, kanuna ve esas sözleşmenin finansal tablolara ilişkin hükümlerine uyulup uyulmadığının incelenmesini de kapsar. Denetleme, Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumunun belirlediği esaslar bağlamında, denetçilik mesleğinin gerekleriyle etiğine uygun bir şekilde ve özenle gerçekleştirilir. Denetleme, şirketin ve topluluğun, malvarlıksal ve finansal durumunun 515. madde anlamında dürüst resim ilkesine uygun olarak yansıtılıp yansıtılmadığını, yansıtılmamışsa sebeplerini, dürüstçe belirtecek şekilde yapılır.

2.7.7. Denetim Raporu

Türk Ticaret Kanununun 402. maddesine göre denetçi, yapılan denetimin türü, kapsamı, niteliği ve sonuçları hakkında, gereken açıklıkta, anlaşılır, basit bir dille yazılmış ve geçmiş yılla karşılaştırmalı olarak hazırlanmış, finansal tabloları konu alan bir “rapor” düzenler.

Bundan başka ayrı bir rapor hâlinde, yönetim kurulunun, şirketin veya topluluğun durumu hakkındaki yıllık faaliyet raporunda yer alan irdelemeleri, denetçi tarafından, finansal tablolar ile tutarlılığı ve gerçeğe uygunluğu açısından değerlendirilir.

Denetçi, değerlendirme yaparken şirketin, denetliyorsa ana şirket ile topluluğun finansal tablolarını esas alır. Raporda öncelikle, şirketin ve topluluğun finansal durumuna dair yönetim kurulunun değerlendirmesi hakkında görüş açıklanır. Bu görüşte, özellikle şirketin ve ana şirketin finansal tablolarının denetimi bağlamında, şirketin ve topluluğun varlığını sürdürebilmesine ve gelecekteki gelişmesine ilişkin analiz yanında, şirket yönetim kurulunun raporu ile topluluk yıllık faaliyet raporu, bu belgelerin verdiği olanak ölçüsünde şirketin finansal durumu irdelenir.

Denetim raporunun esas bölümünde; defter tutma düzeninin, finansal tabloların ve topluluk finansal tablolarının, kanun ile esas sözleşmenin finansal raporlamaya ilişkin hükümlerine uygun olup olmadığı ve yönetim kurulunun denetçi tarafından denetim kapsamında istenen açıklamaları yapıp yapmadığı ve belgeleri verip vermediği açıkça ifade edilir.

Ayrıca, finansal tablolar ile bunların dayanağı olan defterlerin; öngörülen hesap planına uygun tutulup tutulmadığı, Türkiye Muhasebe Standartları çerçevesinde, şirketin malvarlığı, finansal ve kârlılık durumunun resmini gerçeğe uygun olarak ve dürüst bir şekilde yansıtıp yansıtmadığı belirtilir.

Denetim çerçevesinde, Türk Ticaret Kanununun 398. maddesinin dördüncü fıkrası uyarınca bir değerlendirme yapılmışsa, bunun sonucu ayrı bir raporda gösterilir.

Denetçi, hazırladığı raporu imzalar ve yönetim kuruluna sunar.

2.7.8. Görüş Yazıları ve Hukuki Sonuçları

Denetçi, denetimin sonucunu “görüş yazısı”nda açıklar. Görüş yazısı, Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumunun belirlediği esaslar çerçevesinde, denetimin konusu, türü, niteliği ve kapsamı yanında denetçinin değerlendirmelerini de içerir.

Görüş yazısında, yönetim kurulunun finansal tablolara ilişkin konular bakımından

sorumluluğunu gerektirecek bir sebebin mevcut olmadığına, varsa buna işaret edilir. Görüş Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumunun belirlediği şekilde ve herkesin anlayabileceği bir dille yazılır.

Türk Ticaret Kanununun 403. maddesine göre denetçi, somut olayın koşullarına göre,

- Olumlu görüş
- Sınırlı olumlu görüş
- Olumsuz görüş
- Görüş vermekten kaçınma

alternatiflerine sahiptir.

Denetçi, “olumlu görüş” verdiği takdirde, yazısında öncelikle 398. madde ve Türkiye Denetim Standartları uyarınca yapılan denetimde, Türkiye Muhasebe Standartları ve diğer gereklilikler bakımından herhangi bir aykırılığa rastlanmadığını; denetim sırasında elde edilen bilgilerine göre, şirketin veya topluluğun finansal tablolarının doğru olduğunu, malvarlığı ile finansal duruma ve kârlılığa ilişkin resmin gerçeğe uygun bulunduğunu ve tabloların bunu dürüst bir şekilde yansıttığını belirtir.

“Sınırlı olumlu görüş” denetçinin çekincelerinin varlığında söz konusu olabilir. “Sınırlandırılmış olumlu görüş”, finansal tabloların şirketin yetkili kurullarınca düzeltilebilecek aykırılıklar içerdiği ve bu aykırılıkların tablolarda açıklanmış sonuca etkilerinin kapsamlı ve büyük olmadığı durumlarda verilir. Sınırlamanın konusu, kapsamı ve düzeltmenin nasıl yapılabileceği sınırlandırılmış olumlu görüş yazısında açıkça gösterilir.

Olumlu görüş vermeye yönelik çekincelerinin ağırlığına göre denetçi “olumsuz görüş” verebilir “Olumsuz görüş” yazılan hâllerde yönetim kurulu, görüş yazısının kendisine teslimi tarihinden itibaren dört iş günü içinde, genel kurulu toplantıya çağırır ve genel kurul yeni bir yönetim kurulu seçer. Esas sözleşmede aksi öngörülmemişse, eski yönetim kurulu üyeleri yeniden seçilebilir. Yeni yönetim kurulu altı ay içinde, kanuna, esas sözleşmeye ve standartlara uygun finansal tablolar hazırlar ve bunları denetleme raporu ile birlikte genel kurula sunar. Sınırlı olumlu görüş verilen hâllerde genel kurul, gerekli önlemleri ve düzeltmeleri de karara bağlar.

Şirket defterlerinde, denetlemenin TTK’nın 397 ilâ 406. maddeleri arasındaki hükümlerine uygun bir şekilde yapılmasına ve sonuçlara varılmasına olanak vermeyen ölçüde belirsizliklerin bulunması veya şirket tarafından denetlenecek hususlarda önemli kısıtlamaların yapılması hâllerinde denetçi, bunları ispatlayabilecek delillere sahip olmasa bile, gerekçelerini açıklayarak “görüş vermekten kaçınabilir”. “Görüş vermekten kaçınma” olumsuz görüşün sonuçlarını doğurur.

TTK m. 397/2 hükmüne göre denetime tabi olan şirketler, hazırlanmış olan finansal tablolarının denetimden geçip geçmediğini, denetimden geçmiş ise denetçi görüşünü ilgili finansal tablonun başlığında açıkça belirtmek zorundadır. Bu hüküm aynı fıkraya göre yönetim kurulunun yıllık faaliyet raporu için de uygulanır. Bu şekilde kanun koyucu genel kurulda pay sahiplerinin ve şirketle ilişkiye girecek üçüncü kişilerin, finansal tabloların yayımlanması halinde, denetçilerin ne görüş verdiğinden, özellikle de olumsuz görüş vermişse bu görüşten haberdar olarak tedbirli davranmalarını sağlamaya çalışmaktadır.

2.7.9. Denetçilerin Sorumluluğu

Denetçinin sorumluluğu konusunda genel düzenleme olan Türk Ticaret Kanununun, 6335 sayılı Kanunla değişik 554. maddesi gereğince şirketin ve şirketler topluluğunun yılsonu ve konsolide finansal tablolarını, raporlarını, hesaplarını denetleyen denetçi ve özel denetçiler; kanuni görevlerinin yerine getirilmesinde kusurlu hareket ettikleri takdirde, hem şirkete hem de pay sahipleri ile şirket alacaklılarına karşı verdikleri zararlar dolayısıyla sorumludurlar. Söz konusu düzenlemede bir kusursuz sorumluluk hali olmayıp “kusur sorumluluğu” esası benimsenmiştir.

Bununla birlikte, TTK’nın 404. maddesinde denetçinin sır saklamadan doğan sorumluluğu özel olarak düzenlenmiştir. Özel düzenlemenin hukuki sonucu olarak sır saklamadan doğan sorumluluk

kapsamına giren hallerde TTK m. 554 uygulanamaz²⁰¹.

2.7.10. Denetçinin Bilgi Alma Hakkı

Denetçinin görevlerini gereği gibi yerine getirebilmesi bağımsız denetim faaliyetinin icra edileceği şirketin finansal tabloları ve finansal tabloların hazırlanmasına dayanak oluşturan bilgi ve belgelerin kendisine verilmesi ile sağlanabilir. Konunun TTK md. 401’de özel olarak düzenlendiğini görüyoruz.

Buna göre, denetçi, TTK md. 401/2 uyarınca yönetim kurulundan, kanuna uygun ve özenli bir denetim için gerekli olan bütün bilgileri kendisine vermesini ve dayanak oluşturabilecek belgeleri sunmasını ister. Hatta yılsonu denetiminin hazırlıkları için gerektiği takdirde, denetçi finansal tabloların çıkarılmasından önce de bu bilgilerin kendisine sunulmasını isteme yetkisini haizdir. Özenli bir denetim için gerekli olduğu takdirde denetçi bu yetkilerini yavru ve ana şirketler için de kullanabilir.

TTK md. 401/1’de ise, denetlenen şirketin yönetim kuruluna, finansal tabloları ve yönetim kurulunun yıllık faaliyet raporunu düzenlettirip onaylayarak, gecikmeksizin, denetçiye verme yükümlülüğü getirilmiştir. Ancak belirtmek gerekir, TTK md. 401’e 20/11/2017-KHK-696/108 md. ile eklenen ve daha sonra 1/2/2018 tarih ve 7079 sayılı kanun ile aynen kabul edilen dördüncü fıkra uyarınca, terör örgütlerine aidiyeti, iltisakı veya irtibatı nedeniyle 4/12/2004 tarihli ve 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanununun 133 üncü maddesi uyarınca kayyım atanmasına karar verilen şirketlerde, kayyımın ilk defa atandığı mali yıl ve öncesinde yapılan iş ve işlemler ile ilgili olarak birinci fıkranın ilk cümlesi kapsamında onay yükümlülüğü yoktur.

Nihayet, TTK md. 401/1 ikinci cümle uyarınca, yönetim kurulu, bunun dışında şirketin defterlerinin, yazışmalarının, belgelerinin, varlıklarının, borçlarının, kasasının, kıymetli evrakının, envanterinin incelenerek denetlenebilmesi için denetçiye gerekli imkânları sağlamak zorundadır.

²⁰¹ Kendigelen, s. 462.

SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 6)

1. Bir anonim şirkette aşağıdakilerden hangisi o şirketin bağımsız denetçisi olamayacak kişiler arasında değildir?

- A) Denetlenecek şirkette pay sahibi olanlar
- B) Denetlenecek şirketin denetçi olarak atanmasından önceki on yıl içinde bu şirkette yöneticilik sıfatı taşımış olanlar
- C) Denetlenecek şirketin defterlerinin tutulmasında veya finansal tablolarının düzenlenmesinde denetleme dışında faaliyette veya katkıda bulunmuş olanlar
- D) Denetlenecek şirketle bağlantı hâlinde bulunan veya böyle bir şirkette yüzde yirmiden fazla paya sahip olan bir işletmede çalışanlar
- E) Denetlenecek şirketle denetçisi olacağı şirkette yüzde yirmiden fazla paya sahip bir gerçek kişinin yanında herhangi bir şekilde hizmet verenler

CEVAP : B

2. Türkiye’de bağımsız denetime ilişkin en üst ve yetkili otorite aşağıdakilerden hangisidir?

- A) Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu
- B) Sermaye Piyasası Kurulu
- C) Rekabet Kurulu
- D) Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu
- E) Ekonomi Bakanlığı

CEVAP : A

3. Türk Ticaret Kanunu’na göre denetçi hangi şekilde bir görüş yazısı yazamaz?

- A) Olumlu görüş
- B) Sınırlı olumsuz görüş
- C) Olumsuz görüş
- D) Sınırlı olumlu görüş
- E) Görüş vermekten kaçınma

CEVAP : B

2.8. Anonim Şirketlerde Esas Sözleşme Değişiklikleri

Anonim şirketlere uygulanacak hükümlerin belirlenmesinde kanunun çizdiği yasal çerçeve içerisinde şirket esas sözleşmesi çok önemli bir yer tutar. Tabiatıyla, şirketin iktisadi ve idari tercihlerini yansıtan esas sözleşme hükümlerinin üzerinde kanuni ya da iradi olmak üzere farklı nedenlerle değişiklik ihtiyacı ortaya çıkabilir.

Türk Ticaret Kanununun anonim şirketlere ilişkin kısmının beşinci bölümünü “esas sözleşmenin değiştirilmesi”ne ilişkin usul ve esaslar oluşturmaktadır. Bu bölümde yer alan düzenlemeler; esas sözleşmenin değiştirilmesine ilişkin genel hükümler (m. 452-455) ve en önemli esas sözleşme değişiklik sebeplerini oluşturan sermaye artırımını ile sermaye azaltımına ilişkin hükümlerden oluşmaktadır (m. 456-475). Bu düzenlemelerin yanı sıra kuşkusuz TTK’nın diğer bazı ilgili düzenlemeleri (örneğin m. 333) ile Ticaret Bakanlığının ikincil düzenlemeleri ve halka açık anonim şirketlerle ilgili sermaye piyasası mevzuatı hükümleri de büyük önem taşımaktadır.

2.8.1. Genel Olarak Esas Sözleşme Değişiklik İşlemleri

Anonim şirketin esas sözleşmesinin değiştirilmesi konusunda yetkili organ genel kuruldur. Genel kurulun bu yetkiyi bir başka organa ya da kişiye devredebilmesi mümkün değildir. Zira “esas sözleşmenin değiştirilmesi” genel kurulun devredilemez yetkileri arasında açıkça zikredilmiştir [m. 408/2(a)].

Genel kurulun yetkisinin sınırını kural olarak pay sahiplerinin müktesep ve vazgeçilmez hakları oluşturmaktadır. Kanunun 452. maddesinde bu genel kural “*Genel kurul, aksine esas sözleşmede hüküm bulunmadığı takdirde, kanunda öngörülen şartlara uyarak, esas sözleşmenin bütün hükümlerini değiştirebilir; müktesep ve vazgeçilmez haklar saklıdır*” şeklinde ifade edilmiştir.

Esas sözleşme değişiklik süreci ana hatlarıyla ve kısaca şu şekilde özetlenebilir:

- Yönetim kurulu tarafından esas sözleşme değişiklik teklifinin hazırlanması,
- TTK m. 333 çerçevesinde, Ticaret Bakanlığının, “Anonim ve Limited Şirketlerin Sermayelerini Yeni Asgari Tutarlara Yükseltmelerine ve Kuruluşu ve Esas Sözleşme Değişikliği İzne Tabi Anonim Şirketlerin Belirlenmesine ilişkin Tebliğ” ile belirlediği şirketlerde²⁰² Ticaret Bakanlığı izninin alınması,
- Genel kurul kararı,
- Alınan karar, esas sözleşmenin değiştirilmesine ilişkinse ya da yönetim kuruluna sermayenin arttırılması konusunda yetki verilmesine ilişkin ve imtiyazlı pay sahiplerinin haklarını ihlâl edecek nitelikte ise bu kararın imtiyazlı pay sahipleri özel kurulunda onaylanması (TTK m. 454),
- Ticaret Siciline tescil ve ilân (m. 455).
- TTK m. 333 “*Ticaret Bakanlığınca yayımlanacak tebliğle, faaliyet alanları belirlenip, ilân edilecek anonim şirketler Ticaret Bakanlığının izni ile kurulur. Bu şirketlerin esas sözleşme değişiklikleri de aynı Bakanlığın iznine bağlıdır. Bakanlık incelemesi sadece kanunun emredici hükümlerine aykırılık bulunup bulunmadığı yönünden yapılabilir. Bunun dışında hukuki konumu, niteliği ve işletme konusu ne olursa olsun anonim şirketin kuruluşu ve esas sözleşme değişiklikleri herhangi bir makamın iznine bağlanamaz*” hükmünü içermektedir.

Kanun koyucu, gerek TTK m. 333’ün lafzında gerekse bu maddenin gerekçesinde yaptığı açıklamalarla, sonraki tarihli genel Kanun olarak TTK ile önceki tarihli özel kanunların bu konudaki

²⁰² “Bankalar, finansal kiralama şirketleri, faktoring şirketleri, tüketici finansmanı ve kart hizmetleri şirketleri, varlık yönetim şirketleri, sigorta şirketleri, anonim şirket şeklinde kurulan holdingler, döviz büfesi işleten şirketler, umumi mağazacılıkla uğraşan şirketler, tarım ürünleri lisanslı depoculuk şirketleri, ürün ihtisas borsası şirketleri, bağımsız denetim şirketleri, gözetim şirketleri, teknoloji geliştirme bölgesi yönetici şirketleri, 28/7/1981 tarihli ve 2499 sayılı Sermaye Piyasası Kanununa tabi şirketler ile serbest bölge kurucusu ve işleticisi şirketlerin kuruluşları ve esas sözleşme değişiklikleri Bakanlığın iznine tabidir. Ancak, kayıtlı sermaye sistemine kabul edilen Sermaye Piyasası Kanununa tabi halka açık anonim şirketlerin kayıtlı sermaye tavanı içinde yapacakları sermaye artışlarında Bakanlık izni aranmaz” (İlgili Tebliğ m. 5). Kuşkusuz, bu düzenlemede yollamada bulunulan 2499 sayılı mülga Sermaye Piyasası Kanununun “6362 sayılı Sermaye Piyasası Kanunu” olarak algılanmak gerekir (bkz. 6362 SerPK m. 139).

hükümlerini yürürlükten kaldırmaya yönelik baskın iradesini açıkça ortaya koymuştur²⁰³. Hemen belirtelim ki, TTK m. 333'de Bakanlık dışındaki kurumların "izin" konusundaki yetkilerinin kaldırıldığına ifade edilmesi dolayısıyla özel kanunlarla yetkili kılınan kurumların "uygun görüş" konularındaki yetkilerinin kaldırılıp kaldırılmadığı ve düzenlemelerin bu açıdan uyum içinde olup olmadığı konusu öğretilerde tartışmalıdır.

Özel olarak değinmek gerekir ki, 6362 sayılı SerPK, 6102 sayılı TTK'dan sonra, 30 Aralık 2012 tarihinde yürürlüğe girdiği için TTK'ya göre "sonraki tarihli özel kanun" olarak kabul edilmeye müsaittir. Bu bağlamda, TTK m. 333'ün, SPK'nın SerPK'da halka açık anonim şirketler için öngörülen yetkilerinin, özellikle "*Halka açık ortaklıklar ile paylarını halka arz etmek üzere Kurula başvurmuş olan ortaklıklar, Kuruldan izin almak şartıyla kayıtlı sermaye sistemini kabul edebilirler*" hükmünün içeren m. 18/1 ile "*Halka açık ortaklıkların esas sözleşmelerinin değiştirilmesi için Kurulun uygun görüşünün alınması zorunludur*" şeklindeki m. 33/2'nin uygulanmasına engel teşkil etmediği kabul edilebilir²⁰⁴.

Ticaret Bakanlığı tarafından yayımlanan "Anonim Şirketlerin Genel Kurul Toplantılarının Usul ve Esasları ile Bu Toplantılarda Bulunacak Bakanlık Temsilcileri Hakkında Yönetmelik"²⁰⁵te esas sözleşme değişikliği Bakanlık iznine tabi olan şirketlerde değişikliğe ilişkin iznin alınmamış olması halinde gündemde yer alan esas sözleşme değişikliğinin genel kurulda görüşülemeyeceği açıkça düzenlenmiştir (m. 27/2).

Son olarak, esas sözleşmenin değiştirilmesine ilişkin genel kurul kararı, yönetim kurulu tarafından, şirket merkezinin ve şubelerinin bulunduğu yerin ticaret siciline tescil edilir. Bununla birlikte, ilâna bağlı hususlar ilân ettirilir; tescil ve ilân edilen karar şirketin internet sitesine konulur. Esas sözleşme değişikliği kararları üçüncü kişilere karşı tescilden önce hüküm ifade etmez.

2.8.2. Sermaye Artırımı

2.8.2.1. Genel Olarak

Bilindiği üzere, anonim şirketler açısından pay sahiplerinin şirkete getirmeyi taahhüt ettikleri malvarlığı toplamının nakit olarak ifadesi "esas sermaye"yi oluşturmaktadır²⁰⁶. Esas sermayenin temel özelliklerini ise önceden "belirlenmiş" ve "sabit" olması, "nakitle ifade edilmesi", "itibari değer taşıyan paylara bölünmüş olması" ve "tamamen taahhüt edilmiş olması" oluşturmaktadır. Ancak belirli ve şirket sözleşmesinde gösterilen sabit bir rakamı ifade eden esas sermaye, ilgili düzenlemelerde yer alan usuller izlenerek artırılabilir veya azaltılabilir.

Anonim şirketlerde esas sermayenin artırılması, genel olarak bilançoda yer alan "*esas sermaye*"; şirket kayıtlı sermaye sistemini benimsemiş ise "*çıkartılmış sermaye*" kalemlerinin yükseltilmesi olarak da ifade edilebilir.

2.8.2.2. Sermaye Artırımının Tasnifi

a. Sermaye Artırımının Kaynağına Göre

Sermaye artırımı yolları, değişik açılardan tasniflere tabi tutulmaktadır. Sermaye artırımının kaynağına göre yapılan sınıflandırma, "iç kaynaklardan sermaye artırımı" ve "dış kaynaklardan sermaye artırımı" ayrımını karşımıza çıkarmaktadır²⁰⁷.

²⁰³ "Anonim şirketin kuruluşunun ve esas sözleşme değişikliğinin hiçbir makamın iznine tâbi tutulamayacağı kesin bir tarzda belirtilerek normatif sistemin, hükümdeki istisna dışında mutlak olarak uygulanması vurgulanmıştır. Bu kesin kural SPK ve BDDK başta olmak üzere diğer özerk kurumları da kapsar. Kamu menfaati yönünden, kontrolün gerekli olduğu hallerde ilgili makam, isteklerini STB aracılığı ile gerçekleştirebilir. Böylece Devlet kontrolünde bütünlük sağlanmış, çok başlılık ve öznellik hukukun üstünlüğüne aykırı kabul edilmiş ve ana sistemin istisnalarla yozlaştırılmasına engel olunmuştur. Hükümdeki "hukuki konum ve nitelik" ile anonim şirketin kamusal yönü bulunup bulunmadığı, işletme konusunun kamu hizmeti yönünden özellik taşıyıp taşımadığı, halka açık olup olmadığı veya benzeri özellikleri haiz olup olmadığı kastedilmiştir. Ancak bu hüküm SPK, BDDK ve benzeri kurumların kendi ilke ve kriterlerini Sanayi ve Ticaret Bakanlığına bildirmelerine ve bu Bakanlık ile bu konuda işbirliği yapmalarına engel oluşturmaz" (Bkz. TTK "Madde Gereçekçeleri", m. 333).

²⁰⁴ TTK m. 333 ile SerPK arasındaki ilişki hakkında ayrıntılı bilgi için bkz. Şehirli Çelik (Kırca/Manavgat), s. 180 vd.

²⁰⁵ RG. 28.11.2012, S. 28481.

²⁰⁶ Moroğlu, *Esas Sermaye Artırımı*, s. 1.

²⁰⁷ Moroğlu, *Esas Sermaye Artırımı*, s. 27-34.

İç kaynaklardan sermaye artırımının ne şekilde gerçekleştirilebileceği TTK'nın 462. maddesinde düzenlenmiştir. Bu düzenlemenin birinci fıkrasına göre, *“esas sözleşme veya genel kurul kararıyla ayrılmış ve belirli bir amaca özgülenmemiş yedek akçeler ile kanuni yedek akçelerin serbestçe kullanılabilen kısımları ve mevzuatın bilançoya konulmasına ve sermayeye eklenmesine izin verdiği fonlar sermayeye dönüştürülerek sermaye iç kaynaklardan artırılabilir”*. Sermaye artırımına kaynak oluşturabilecek iç kaynaklar hükümde belirtilenlerle sınırlı değildir²⁰⁸. TTK m.462/3 hükmüne göre, *“Bilançoda sermayeye eklenmesine mevzuatın izin verdiği fonların bulunması hâlinde, bu fonlar sermayeye dönüştürülmeden, sermaye taahhüt edilmesi yoluyla sermaye artırılamaz. Hem bu fonların sermayeye dönüştürülmesi hem de aynı zamanda ve aynı oranda sermayenin taahhüt edilmesi yoluyla sermaye artırılabilir.”* Maddenin lafzı bilançoda sermayeye eklenebilecek fonların bulunması halinde, sermaye artırımının öncelikle bu fonlardan (iç kaynaklardan) yapılmasını zorunlu tutmaktadır. İç kaynaklarla birlikte dış kaynaklı da sermaye artırımının yapılması isteniyorsa, dış kaynaklardan eklenecek miktarın iç kaynaktan eklenecek miktarı aşmaması maddede öngörülmektedir. Ancak iç kaynağın tümü sermaye eklenmek şartıyla bu miktarı aşacak şekilde sermaye dış kaynaklardan taahhüt yoluyla da arttırılabilecektir²⁰⁹. Bu konuda Ticaret Bakanlığı da 23 Ocak 2013 tarih ve 548 sayılı Genelgesiyle iç kaynakları aşacak ölçüde dış kaynaklı sermaye artırımının eşzamanlı yapılabilmesi için bütün pay sahiplerinin mevcut olduğu ya da temsil edildiği genel kurulda oybirliği ile karar alınmasını şart koşmaktadır²¹⁰.

Dış kaynaklardan sermaye artırımında ise sermaye artırımını sağlayan değerler yukarıda belirtilen türden şirket içi kaynaklardan değil dışarıdan aynı ya da nakdi şekilde sağlanmaktadır.

b. Sermaye Sisteminde ve Artırım Yöntemine Göre

Anonim şirketler hukukunda geçerli iki sermaye sistemi mevcuttur. Bunlardan birincisi sermaye artırımının genel kurul kararına bağlı olduğu “esas sermaye sistemi” diğeri esas sözleşmede belirtilen tavana kadar yönetim kurulu kararıyla sermayenin artırılabilirdiği “kayıtlı sermaye sistemi”dir. Her ne kadar bir sermaye sistemi olarak görülme de, 6102 sayılı TTK ile hukuk sistemimize dahil olan “şarta bağlı sermaye artırım” yöntemiyle de sermaye artırımını, esas ve kayıtlı sermaye sistemlerindeki geleneksel artırım süreçlerinden çok farklı bir usulle gerçekleştirilebilmektedir.

2.8.2.3. Sermaye Artırımı Süreci

a. Esas Sermaye Sisteminde

Esas sermaye sisteminde sermaye artırımını sürecinde ilk aşamayı yönetim kurulu tarafından sermaye artırımının türüne göre hazırlanan değişiklik taslağı oluşturur.

Sermaye artırımının özünde bir esas sözleşme değişikliğini ifade etmesinden dolayı eğer şirket esas sözleşme değişikliği Bakanlık iznine bağlı bir şirket ise anılan Bakanlığın izninin alınması şarttır.

Esas sermaye sisteminde sermaye artırımının bir sonraki aşamasını ise genel kurulun sermaye artırımına yönelik kararı oluşturmaktadır (m. 453/1, 456/2). Sermaye artırımını esas sözleşme değişikliği teşkil ettiği için kural olarak TTK m. 421'deki nisaplara göre karar alınacaktır.

Söz konusu sermaye artırımını kararı imtiyazlı pay sahiplerinin haklarını ihlâl edici nitelikte ise TTK m. 454 çerçevesinde imtiyazlı pay sahipleri özel kurulunun bu kararı onaylayan kararını almak gerekir. Aksi takdirde sermaye artırımının uygulanabilmesine olanak yoktur.

Genel kurulun ve gerekiyorsa imtiyazlı pay sahipleri özel kurulu kararının alınması sonrasında sermaye artırımının uygulanmasına yönelik işlemler gerçekleştirilir. Bu bağlamda, kısıtlanmamışsa ortakların yeni pay alma haklarının kullandırılması ve satışa ilişkin işlemler özel önem taşır.

TTK m. 457'deki yönetim kurulu beyanı ile sermaye artırımının ticaret siciline tescil ve ilânının gerçekleştirilmesiyle işlemler genel olarak tamamlanır.

²⁰⁸ Bkz. TTK “Madde Gereklere”, m. 462.

²⁰⁹ Tekinalp, Ü.: Sermaye Ortaklıklarının Yeni Hukuku, 3. Bası, İstanbul 2013, s. 105.

²¹⁰ Bu konudaki değerlendirme ve eleştiriler için bkz. Tekinalp, Yeni Hukuk, s. 105.

b. Kayıtlı Sermaye Sisteminde

6102 sayılı TTK'nın yürürlüğe girmesinden önce sadece SerPK ile halka açık anonim şirketlere tanınan kayıtlı sermaye sisteminden yararlanma olanağı, 6102 sayılı TTK ile birlikte halka açık olmayan anonim şirketlere de verilmiştir (m. 332; 460/1).

Bu sistemin özü, esas sözleşmede belirtilen kayıtlı sermaye tavanına kadar olan artırımlarda, esas sözleşme değişikliği gerekmeksizin, yönetim kurulu kararıyla sermayenin artırılmasının mümkün olmasıdır. Dolayısıyla kayıtlı sermaye tavanına kadar yapılacak artırımlarda genel kurul kararıyla gerçekleştirilen esas sermaye artırımına görece daha basit, kısa ve rizikosu az bir yöntem söz konusu olmaktadır.

Kayıtlı sermaye sistemi açısından halka açık anonim şirketler Sermaye Piyasası Kanunu ve SPK tarafından yayımlanan “Kayıtlı Sermaye Sistemi Tebliği”ne²¹¹ (II-18.1); halka açık olmayan anonim şirketler ise Türk Ticaret Kanunu ve Bakanlık tarafından yayımlanan “Halka Açık Olmayan Şirketlerde Kayıtlı Sermaye Sistemine İlişkin Esaslar Hakkında Tebliğ”²¹² hükümlerine tabidir. Bu yasal çerçeve içerisinde, sisteme geçiş için, halka açık anonim şirketler SPK'dan, halka açık olmayan anonim şirketler ise Bakanlıktan izin almak zorundadır.

Kayıtlı sermaye sistemiyle ilgili “başlangıç sermayesi”, “çıkarılmış sermaye” ve “kayıtlı sermaye” olmak üzere önem taşıyan üç temel kavram vardır. Kayıtlı sermaye sisteminin doğru anlaşılabilmesi açısından büyük önem taşıyan bu üç kavram da SerPK'nın 3. maddesinde tanımlanmıştır.

SerPK'da yer alan tanımlara göre başlangıç sermayesi, “*Kayıtlı sermayeli anonim ortaklıkların sahip olmaları zorunlu olan asgari çıkarılmış sermayelerini*” [(m. 3/1(b)), çıkarılmış sermaye, “*Kayıtlı sermayeli anonim ortaklıkların satışı yapılmış paylarını temsil eden sermayelerini*” [(m. 3/1(d))], kayıtlı sermaye ise “*Anonim ortaklıkların, esas sözleşmelerinde hüküm bulunmak kaydıyla, yönetim kurulu kararı ile 13/1/2011 tarihli ve 6102 sayılı Türk Ticaret Kanununun esas sermayenin artırılmasına dair hükümlerine tabi olmaksızın pay çıkarabilecekleri azami miktarı gösteren, ticaret sicilinde tescil ve ilân edilmiş sermayelerini*” [(m. 3/1(l)) ifade eder. Bu kavramlardan kayıtlı sermaye miktarının, her zaman şirket sermayesinin o anki değerini ifade etmeyebileceğine ve halihazırdaki çıkarılmış sermayenin yönetim kurulu kararıyla artırılabilmesi tavan değeri gösterdiğine dikkat etmek gerekir.

TTK m. 460 ve SerPK m. 18 gereğince tüm anonim şirketlerde esas sözleşme ile özel olarak yetkili kılınması koşuluyla, imtiyazlı veya itibari değerinin üzerinde pay çıkarılması ile pay sahiplerinin yeni pay alma haklarının sınırlandırılması konularında yönetim kurulu yetkili kılınabilir. TTK m. 460'da halka açık olmayan anonim şirketler için zikredilmemekle birlikte, SerPK'nın 18. maddesine göre halka açık anonim şirketlerde, yukarıda sayılanlara ek olarak, itibari değerinin altında pay çıkarılması ile imtiyazlı pay sahiplerinin haklarını kısıtlayıcı nitelikte karar alabilmesi yetkisi de esas sözleşme ile özel olarak yetkili kılınması koşuluyla yönetim kuruluna bırakılabilir. Ayrıca bu sistem kapsamındaki yetkileri dolayısıyla alınan kararlar açısından yönetim kurulu kararlarının iptali de söz konusu olabilmektedir.

TTK m. 454/1 hükmüne göre yönetim kuruluna sermayenin artırılması konusunda yetki verilmesine dair genel kurul kararları ile yönetim kurulunun sermayenin artırılmasına ilişkin kararlarının imtiyazlı pay sahiplerinin haklarını ihlâl edecek nitelikte olması halinde bu kararların imtiyazlı pay sahiplerinin yapacakları özel bir toplantıda alacakları bir kararla onanmadıkça uygulanabilmesi mümkün değildir. Dolayısıyla gerek şirketin faaliyet dönemi içerisinde kayıtlı sermaye sistemini benimsemesine ilişkin genel kurul kararlarının gerekse bu sistem kapsamında yönetim kurulunun aldığı sermaye artırım kararlarının, imtiyazlı pay sahiplerinin haklarını ihlâl edecek nitelikte olması halinde, söz konusu kararların uygulanabilmesi için imtiyazlı pay sahipleri özel kurulunun bu kararları onaması şarttır.

Yukarıda belirtilen ayırt edici hususlar dışında, kayıtlı sermaye sisteminde sermaye artırımının gerçekleştirilme sürecinin tamamlanabilmesi açısından şart olan yeni pay alma haklarının kullandırılması ve satışa ilişkin diğer işlemler ile kararın tescil ve ilânı da gereklidir.

²¹¹RG. 25.12.2013, S. 28862.

²¹²RG. 19.10.2012, S. 28446.

c. Şarta Bağlı Sermaye Artırımı

6102 sayılı TTK ile hukuk sistemimize dahil olan “şarta bağlı sermaye artırımı” yöntemi, TTK’nın 463-472 maddeleri arasında düzenlenmiştir²¹³. Şarta bağlı sermaye artırımı, esas veya kayıtlı sermaye sistemine alternatif oluşturacak bir sermaye sistemi olarak değil, özel bir sermaye artırımı şekli olarak düzenlenmiştir²¹⁴.

Bu yöntemin uygulama alanı TTK’nın 463. maddesinde belirtilmiştir. Buna göre “*Genel kurul yeni çıkarılan tahviller veya benzeri borçlanma araçları nedeniyle, şirketten veya topluluk şirketlerinden alacaklı olanlara veya çalışanlara, esas sözleşmede değiştirme veya alım haklarını kullanmak yoluyla yeni payları edinmek hakkı sağlamak suretiyle, sermayenin şarta bağlı artırılmasına karar verebilir*”. Şarta bağlı sermaye artırımının uygulanması, TTK’da değiştirme veya alım hakkı sağlayan tahvil²¹⁵ veya benzeri borçlanma araçları ihracı ve çalışanlara pay alım hakkı tanınması ile sınırlandırılmıştır.

Şarta bağlı sermaye artırımının uygulanabilmesi için esas sözleşmesel bir dayanağın oluşturulması gerekir. Bu kapsamda esas sözleşmede bulunması gereken hususlar, TTK’nın 465. maddesinde düzenlenmiştir. Yalnız şirketin kuruluşunda ya da daha sonra yapılacak değişikliklerle esas sözleşmeye hüküm konulması hâlinde, bu hükümler şirketin yapacağı bütün şarta bağlı sermaye artırımlarına değil, esas sözleşmede belirtilen şarta bağlı sermaye artırımının toplam itibari değerine ulaşılan dek gerçekleştirilen artırım için uygulama alanına sahip olacaktır²¹⁶.

Genel kurul tarafından şarta bağlı sermaye artırımına ilişkin esas sözleşme değişikliğinin yapılması ve bu değişikliğin ticaret siciline tescili ile sermaye artırımına zemin hazırlanmış olur; daha sonra değiştirme veya alım hakkı tanıyan tahvil sahiplerinin ya da bu hak şirket çalışanlarına tanınmışsa bu kişilerin ilgili düzenlemelerde belirtilen usul ve esaslar dairesinde kendilerine tanınan hakları kullandıkları anda ve ölçüde sermaye kendiliğinden artar (TTK m. 463).

2.8.2.4. Sermaye Artırımında SPK’nın Yetkisi

Yukarıda açıklanan işlemler esas itibarıyla halka açık olmayan bir anonim şirketin halka arz edilmeksizin yaptığı bir sermaye artırım sürecine ilişkin işlemlerdir. Zira SerPK m. 2/1 hükmüne göre “*Halka açık olmayan anonim ortaklıkların halka arz edilmeyen pay ihraçları, bu Kanun kapsamı dışındadır*”. Ancak bunun dışındaki bütün sermaye artırımlarında, yukarıda belirtilen işlemlere ek olarak SerPK hükümleri de önem kazanacak ve Sermaye Piyasası Kurulu’nun konuya ilişkin yetkileri gündeme gelecektir.

Öncelikle halka açık bir anonim ortaklığın sermaye artırımı söz konusuysa halka arz mevcut olsun ya da olmasın Bakanlık izninin yanı sıra SPK’nın esas sözleşme değişikliğine ilişkin olarak “uygun görüşü”nün alınması gerekir (m. 33/2).

Halka açık bir anonim ortaklığın kayıtlı sermaye sistemindeki özel usulden yararlanabilmesi için yine SPK’nın iznini almak zorundadır (m. 18/1). Halka açık anonim şirketlere bu sistem açısından SerPK’nın yanı sıra “Kayıtlı Sermaye Sistemi Tebliği (II-18.1)” de uygulanacaktır.

Sermaye artırımına gidecek olan anonim şirket halka açık olsun ya da olmasın halka arz yoluyla sermaye artırımı yapacaksa yine SerPK’ya tabi olacaktır. Zira “izahnamenin onaylanması sistemi” bağlamında halka arza ilişkin olarak bir izahname hazırlanması ve SPK tarafından bu izahnamenin onaylanması zorunludur.

Nihayet, satışa ilişkin kurallar açısından da yine SPK’nın ilgili alt düzenlemelerinde [özellikle “Pay Tebliği”]²¹⁷ (VII-128.1) ile “Sermaye Piyasası Araçlarının Satışı Tebliği”nde²¹⁸ (II-5.2)] yer alan ayrıntılı usul ve esaslara uyulması zorunludur.

²¹³Ayrıntılı bilgi için bkz. Saraç, T.: *Anonim Şirketlerde Şarta Bağlı Sermaye Artırımı*, Ankara 2009; Biçer, L.: *Anonim Şirketlerde Şartlı Sermaye*, İstanbul 2010; Kaya, M. İ.: *Şartlı Sermaye Artırımı*, Ankara 2009.

²¹⁴Bkz. TTK “Madde Gereklere”, m. 332.

²¹⁵Ayrıntılı bilgi için bkz. Aydoğan, s. 5 vd.

²¹⁶Bkz. TTK “Madde Gereklere”, m. 465.

²¹⁷RG. 22.06.2013, S. 28685.

²¹⁸RG. 28.06.2013, S. 28691.

2.8.3. Sermaye Azaltımı

aa. Genel Esaslar

Yukarıda da açıklandığı gibi “belirli” ve “sabit” nitelikte olan şirket sermayesinin zaman içerisinde artırılması gündeme gelebileceği gibi azaltılması ihtiyacı da söz konusu olabilir.

Anonim şirketlerin sermaye azaltımına ilişkin usul ve esaslar Türk Ticaret Kanununun 473-475. maddeleri arasında düzenlenmiştir.

Sermaye azaltımının iki temel sebebi vardır; bu sebepler işlemin niteliğini de belirler. Şirketin ihtiyacının üzerinde bir sermayeye sahip olması, “kurucu” nitelikte bir sermaye azaltımını; oluşan bilanço açıklarını kapatmak için “açıklayıcı” nitelikte bir sermaye azaltımını gündeme getirebilir.

Bir anonim şirket sermayesini azaltarak, azaltılan kısmın yerine geçmek üzere bedelleri tamamen ödenecek yeni paylar çıkarmıyorsa, genel kurul, esas sözleşmenin gerektiği şekilde değiştirilmesini karara bağlar. Genel kurul toplantısına ilişkin çağrı ilânlarında, mektuplarda ve internet sitesi bildiriminde, sermaye azaltılmasına gidilmesinin sebepleri ile azaltmanın amacı ve azaltmanın ne şekilde yapılacağı ayrıntılı bir şekilde ve hesap verme ilkelerine uygun olarak açıklanır. Ayrıca yönetim kurulu bu hususları içeren bir raporu genel kurula sunar, genel kurulca onaylanmış rapor tescil ve ilân edilir.

TTK m. 473/5 hükmünde sermayenin hiçbir suretle Kanunun 332. maddesinde düzenlenen en az tutardan aşağı indirilemeyeceği emredici nitelikte öngörülmüştür.

Bunlarla birlikte, esas sermaye azaltımı da özünde bir esas sözleşme değişikliği niteliği taşıdığından kuruluş ve esas sözleşme değişiklikleri Ticaret Bakanlığı’nın iznine tabi anonim şirketlerde bu işlemin yapılabilmesi için Bakanlık izninin; SerPK’ya tabi şirketlerde ise Sermaye Piyasası Kurulu’nun uygun görüşünün alınması zorunludur.

bb. Sermaye Azaltımının Ön Koşulu

Sermayenin azaltılmasına rağmen “şirket alacaklılarının haklarını tamamen karşılayacak miktarda aktifin şirkette varlığı”nın belirlenmiş olması anonim şirketlerde sermayenin azaltılmasına karar verilebilmesinin temel şartıdır (m. 473/2).

6102 sayılı TTK’nın ilk şeklinde işlem denetçisi tarafından yapılması öngörülen bu belirlemenin 6335 sayılı Kanunla işlem denetçiliğinin kaldırılması sonrasında kim tarafından yapılacağının cevabı TTK’da yer almamaktadır.

6762 sayılı mülga TTK’nın bu düzenlemeyi karşılayan m. 396/1 hükmünde de yönetim kurulunun talebiyle mahkeme tarafından atanan üç bilirkişinin raporuyla bu belirlemenin yapılması gerektiği öngörülmüştü. Kanun koyucunun, TTK’nın “sermaye”ye ilişkin hükümlerinde gösterdiği genel yaklaşım göz önünde bulundurulduğunda, bu tespitin yine asliye ticaret mahkemesi tarafından atanacak bilirkişiler tarafından yapılması gerektiği kabul edilmelidir²¹⁹.

cc. Yetkili Organ Kararı ve Gereken Nisaplar

Esas sermaye azaltımına ilişkin genel kurul kararlarının geçerli olarak alınabilmesi için “sermayenin en az yüzde yetmişbeşini oluşturan payların sahiplerinin veya temsilcilerinin olumlu oyları” gerekmektedir (TTK m. 473/3 atfıyla m. 421/3). Genel kurul kararında sermayenin azaltılmasının ne tarzda yapılacağı da gösterilir.

TTK’nın 473 ilâ 475. maddeleri kayıtlı sermaye sisteminde çıkarılmış sermayenin azaltılmasına kıyas yoluyla uygulanır (m. 473/6).

çç. Alacaklılara Çağrı Zorunluluğu

Türk Ticaret Kanununun 474. maddesine göre genel kurul, esas sermayenin azaltılmasına karar verdiği takdirde, yönetim kurulu, bu kararı şirketin internet sitesine koyduktan başka, TTSG’de ve aynı zamanda esas sözleşmede öngörüldüğü şekilde, yedişer gün arayla, üç defa ilân eder.

²¹⁹Kendigelen, s. 378; Bilgili/Demirkapı, s. 467.

İlanda alacaklılara, TTSG'deki üçüncü ilândan itibaren iki ay içinde, alacaklarını bildirerek bunların ödenmesini veya teminat altına alınmasını isteyebileceklerini belirtir. Şirketçe bilinen alacaklılara ayrıca çağrı mektupları gönderilir.

Yukarıda açıklanan genel kuralın bir istisnasına anılan düzenlemenin ikinci fıkrasında yer verilmiştir. Bu düzenlemeye göre sermaye, zararlar sonucunda bilançoda oluşan bir açığı kapatmak amacıyla ve bu açıklar oranında azaltılacak olursa, yönetim kurulunca alacaklıları çağdırmaktan ve bunların haklarının ödenmesinden veya teminat altına alınmasından vazgeçilebilir.

dd. Alacaklıların Dava Açma Hakları

Sermaye, ancak alacaklılara verilen sürenin sona ermesinden ve beyan edilen alacakların ödenmesinden veya teminat altına alınmasından sonra azaltılabilir; aksi hâlde alacaklılar şirketin merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesinde sermayenin azaltılması işleminin tescilinin ilân edilmesinden itibaren iki yıl içinde sermayenin azaltılmasının iptali davası açabilirler. Aynı şekilde, teminatın yetersizliği hâlinde de yargı yolu açıktır.

ee. Kararların Yerine Getirilmesine İlişkin Esaslar

Türk Ticaret Kanununun 475. maddesine göre sermayenin azaltılması kararlarının uygulanabilmesi için, pay senetleri miktarının, değiştirme veya damgalama yoluyla ya da diğer bir şekilde azaltılmasının gerekli olduğu hâllerde bu husus için yapılan ihtara rağmen geri verilmeyen pay senetleri şirketçe iptal edilebilir.

Pay sahiplerinin, değiştirilmek üzere şirkete geri verdikleri pay senetlerinin miktarı, karar gereğince değiştirmeye yetmezse, bu senetler iptal olunarak bunların karşılığında verilmesi gereken yeni senetler satılıp paylarına düşen miktar şirkette saklanır.

Esas sermayenin azaltılmasına dair karar ve sermayenin gerçekten azaltılmış olması olgusunun ticaret siciline tescil olunabilmesi, TTK'nın 473-475. maddelerde yazılı şartlara uyulmuş olduğunu gösteren belgelerin ticaret siciline ibraz edilmesine bağlıdır.

SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 7)

1. Anonim şirketlerde esas sermaye sisteminde sermaye artırımına yetkili merci aşağıdakilerden hangisidir?

- A) Genel kurul
- B) Yönetim kurulu
- C) Yönetim kurulu üyelerinin her biri
- D) Müdürler
- E) Denetim kurulu

CEVAP : A

2. Anonim şirketlerde “kayıtlı sermayeli anonim ortaklıkların satışı yapılmış paylarını temsil eden sermayeleri” aşağıdakilerden hangisini ifade eder?

- A) Başlangıç sermayesi
- B) Kayıtlı sermaye
- C) Esas sermaye
- D) Başlangıç sermayesi
- E) Çıkarılmış sermaye

CEVAP : E

3. Anonim şirketlerde kayıtlı sermaye sisteminde sermaye artırımına yetkili merci aşağıdakilerden hangisidir?

- A) Genel kurul
- B) Yönetim kurulu
- C) Yönetim kurulu üyelerinin her biri
- D) Müdürler
- E) Denetim kurulu

CEVAP : B

2.9. Anonim Şirketlerde Menkul Kıymetler

2.9.1. Menkul Kıymet Kavramı

Sermaye piyasası araçlarının bir türü olarak görülen “menkul kıymet” kavramının anlamının belirlenmesi açısından önem arz eden düzenlemeler başta 6362 sayılı Sermaye Piyasası Kanunu olmak üzere Türk Ticaret Kanunu ve SPK’nın ilgili tebliğleridir.

6362 sayılı SerPK’da sermaye piyasası araçları ile menkul kıymet kavramlarına Kanunun “Kısaltmalar ve Tanımlar” kenar başlıklı 3. maddesinde yer verilmiştir.

SerPK m. 3/1(ş) hükmünde, sermaye piyasası araçlarının, “*Menkul kıymetler ve türev araçlar ile yatırım sözleşmeleri de dâhil olmak üzere Kurulca bu kapsamda olduğu belirlenen diğer sermaye piyasası araçlarını*” ifade ettiği belirtilmiştir. 6362 sayılı SerPK’da, sermaye piyasası araçları, 2499 sayılı Kanun’da olduğu gibi, menkul kıymetler ve diğer sermaye piyasası araçları şeklinde ikili bir ayrıma tabi tutulmuş; türev araçlar ile yatırım sözleşmelerinin “diğer sermaye piyasası araçları” kapsamında olduğuna da sermaye piyasası araçları tanımında açıkça yer verilmiştir.

SerPK m. 3/1(o) hükmünde ise “menkul kıymetler”

“Para, çek, poliçe ve bono hariç olmak üzere;

(1) Paylar, pay benzeri diğer kıymetler ile söz konusu paylara ilişkin depo sertifikalarını,

(2) Borçlanma araçları veya menkul kıymetleştirilmiş varlık ve gelirlere dayalı borçlanma araçları ile söz konusu kıymetlere ilişkin depo sertifikalarını ... ifade eder”

şeklinde bir belirleme yapılmıştır.

Söz konusu belirlemeden açıkça görülmektedir ki, SerPK ile birlikte hukuk sistemimizdeki menkul kıymetin belirlenmesi anlayışında değişiklik olmuştur. Her şeyden önce eSerPK’da yer verilen unsurların bir arada bulunması anlayışından vazgeçilmiş ve örnekleyici nitelikteki ifade şekli benimsenmiştir.

SerPK hükmü somut olarak incelenmek istenirse, öncelikle, menkul kıymet niteliğinde olduğu açıkça zikredilen gruplar olarak “paylar”, “pay benzeri diğer kıymetler”, “borçlanma araçları” ve “depo sertifikaları” dikkat çekmektedir. Ayrıca, SerPK’nın 59. ve 61. maddelerinde ipotek ve varlık teminatlı menkul kıymetler ile kira sertifikaları da menkul kıymet olarak düzenlenmiştir.

SPK’nın “Pay Tebliği”nde²²⁰ (VII-128.1) yer alan “pay” tanımına göre bu kavram, “Ortaklığın sermayesini temsil eden ve sahibine ortaklık hakkı veren menkul kıymeti” ifade eder.

SerPK’da menkul kıymet niteliğine sahip olduğu ifade edilen bir diğer kategori olarak “*pay benzeri diğer kıymetler*” ile kastedilenin ne olduğu Sermaye Piyasası Kanununda açıklığa kavuşturulmamıştır. Ancak “Pay Tebliği”nde (VII-128.1) “pay benzeri menkul kıymetler”in, “*Sermayede temsil edilmesi zorunlu olmayan, sabit bir getiri taahhüdü barındırmayan, pay sahipliği haklarından birini ya da bir kısmını veren ve bu nitelikte olduğu Kurulca belirlenen menkul kıymetleri*” ifade ettiği belirtilmiştir [m. 3/1(r)]. Bu Tebliğde yer verilen “katılma intifa senetleri” tanımında bu senetlerin pay benzeri menkul kıymet niteliğini haiz oldukları açıkça zikredilmiştir [m. 3/1(k)].

SPK’nın ilgili alt düzenlemesi olan “Borçlanma Araçları Tebliği (VII-128.8)”ne²²¹ göre borçlanma araçları, “İhraççıların bu Tebliğ hükümlerine göre borçlu sıfatıyla düzenleyerek ihraç ettikleri tahvilleri, paya dönüştürülebilir tahvilleri, değiştirilebilir tahvilleri, bonoları, kıymetli maden bonolarını ve bu Tebliğin 34 üncü maddesi çerçevesinde niteliği itibari ile borçlanma aracı olduğu Kurulca kabul edilecek sermaye piyasası araçlarını” ifade etmektedir [m. 3/1(c)].

SerPK’da depo sertifikalarının açıkça menkul kıymet kapsamına dâhil edilmesi, Kanunun getirdiği bir diğer yenilik olmuştur. Zira 2499 sayılı SerPK döneminde yürürlükte olan mülga Seri:III No:44 sayılı Tebliğ²²²’de menkul kıymet niteliğine açıkça yer verilmeyen ve “sermaye piyasası aracı”

²²⁰RG. 22.06.2013, S. 28685.

²²¹RG. 07.06.2013, S. 28670.

²²²RG. 23.10.2010, S. 27738.

olarak belirtilmekle yetinilen²²³ depo sertifikalarının, menkul kıymet niteliğini haiz olduğu öğretide savunulmuştur²²⁴. Bu anlayışın dikkate alınarak, yeni SerPK'ya yansıtılmasıyla birlikte, depo sertifikalarının menkul kıymet niteliği yasal dayanağa kavuşturulmuştur.

2.9.2. 6102 Sayılı Türk Ticaret Kanununa Göre Anonim Şirketlerde Menkul Kıymetler

6102 sayılı Türk Ticaret Kanununda menkul kıymetler genel olarak Kanunun 484 ilâ 506. maddelerinde düzenlenmiştir.

Kanunun sistematığı açısından değerlendirildiğinde, anonim şirketlerin yedinci bölümünü oluşturan “*Menkul Kıymetler*” bölümünün üçlü bir ayrıma tabi tutulduğu görülmektedir. Bölümün birinci ayrımında “*Pay Senetleri*”ne (TTK m. 484-501), ikinci ayrımında “*İntifa Senetleri*”ne (TTK m. 502-503), üçüncü ayrımında ise “*Borçlanma Senetleriyle Alma ve Değiştirme Hakkını İçeren Menkul Kıymetler*”e (TTK m. 504-506) ilişkin kurallar öngörülmüştür.

2.9.2.1. Paylar

Bkz. İkinci Bölüm-2.9.1

2.9.2.2. İntifa Senetleri

İntifa senetleri, genel olarak, TTK'nın 502 ve 503. maddelerinde düzenlenmiştir. Genel kurul, esas sözleşme uyarınca veya esas sözleşmeyi değiştirerek, bedeli kanuna uygun olarak yok edilen payların sahipleri, alacaklılar veya bunlara benzer bir sebeple şirketle ilgili olanlar lehine “intifa senetleri” çıkarılmasına karar verebilir. Bu senetlere Türk Ticaret Kanununun 348. maddesi uygulanır. Kurucular için çıkarılanlar da dâhil olmak üzere, intifa senetleri emre ve hamiline yazılı olabilir.

İntifa senedi sahiplerine pay sahipliği hakları verilemez; ancak, bu kişilere, net kâra, tasfiye sonucunda kalan tutara katılma veya yeni çıkarılacak payları alma hakları tanınabilir (m. 503).

Önemle belirtelim ki, ilgili düzenlemeler bir arada değerlendirildiğinde, adi intifa senetlerinin yanı sıra kurucu intifa senetleri ile katılma intifa senetleri de karşımıza çıkmaktadır. Daha önce de açıklandığı üzere, kurucu intifa senetleri Türk Ticaret Kanununun 348. maddesinde, katılma intifa senetleri ise SPK'nın “Pay Tebliği”nde (VII-128.1) dayanağını bulmaktadır.

2.9.2.3. Borçlanma Araçları

Türk Ticaret Kanununun “*Borçlanma Senetleriyle Alma ve Değiştirme Hakkını İçeren Menkul Kıymetler*”e ilişkin kısmında Kanunun 504 ilâ 506. maddeleri yer almaktadır. Bu bölümde borçlanma araçları türlerine işaret etmek amacıyla “*her çeşidi ile tahviller, finansman bonoları, varlığa dayalı senetler, iskonto esaslı üzerine düzenlenenler de dâhil, diğer borçlanma senetleri, alma ve değiştirme hakkını haiz senetler ile her çeşit menkul kıymetler*” sayılmıştır (m. 504/1).

Kanuni ifade şeklinden anılan araçların sınırlı sayıda olmadığı açıkça anlaşılmaktadır. Kuşkusuz, “borçlanma aracı” kavramının belirlenmesi açısından Sermaye Piyasası Kanunu ile SPK'nın “Borçlanma Araçları Tebliği”²²⁵ (VII-128.8) büyük önem taşımaktadır. Bu Tebliğin m. 3/1(c) bendine göre borçlanma araçları “*İhraççıların bu Tebliğ hükümlerine göre borçlu sıfatıyla düzenleyerek ihraç ettikleri tahvilleri, paya dönüştürülebilir tahvilleri, değiştirilebilir tahvilleri, bonoları, kıymetli maden bonolarını ve bu Tebliğin 34 üncü maddesi çerçevesinde niteliği itibari ile borçlanma aracı olduğu Kurulca kabul edilecek sermaye piyasası araçlarını*” ifade eder.

TTK m. 504'e göre borçlanma araçları, aksi kanunlarda öngörülmedikçe, ancak genel kurul kararı ile çıkarılabilirler. Bu düzenlemenin istisnasını borçlanma aracı ihracı yetkisinin yönetim kuruluna devredilebileceğini öngören TTK m. 505 ile SerPK m. 31 hükümleri oluşturmaktadır. Halka açık anonim şirketlerin yanı sıra halka kapalı anonim şirketlerde de uygulama alanına sahip olduğunu

²²³ “Depo Sertifikası: Saklama kuruluşlarında saklanan yabancı sermaye piyasası araçlarını temsilen depocu kuruluş tarafından ihraç edilen ve sahibine bu araçların verdiği hakları aynen sağlayan, bunlara özdeş, nominal değeri Türk Lirası veya T.C. Merkez Bankası'na günlük alım satım kurları ilân edilen yabancı paralar cinsinden ifade edilen sermaye piyasası aracını ifade eder” (m. 4/1-b).

²²⁴ Özkorkut, K.: Türk Hukukunda Depo Sertifikaları, Ankara 2003, s. 54-57.

²²⁵ RG. 07.06.2013, S. 28670.

düşündüğümüz SerPK m. 31/3 hükmüne göre, borçlanma aracı niteliğindeki sermaye piyasası aracı ihraç yetkisi, esas sözleşme ile yönetim kuruluna süreli veya süresiz olarak devredilebilir.

Borçlanma aracı ihracında yetkili olan genel kurulun bu kararı, kanunlarda farklı bir düzenleme yoksa, 421. maddenin üçüncü ve dördüncü fıkraları hükümlerine göre vereceği, ancak esas sözleşme ile farklı bir nisap öngörebileceği düzenlenmiştir (TTK m. 504). Bu düzenlemenin istisnasını ise SerPK m. 29/3 ile “Borçlanma Araçları Tebliği”nin (VII-128.8) 5. maddesi oluşturmaktadır. Bu bağlamda, genel kurulun toplantı ve karar nisapları bakımından halka açık anonim şirketler TTK’nın 418. maddesi hükümlerine, halka açık olmayan anonim şirketler ise TTK’nın 421. maddesinin üçüncü ve dördüncü fıkrası hükümlerine tabidir.

Türk Ticaret Kanununun 504. maddesinde ayrıca bu hükme tabi menkul kıymetlerin hamiline veya emre yazılı ve itibarî değerli olabilecekleri ifade edilmiştir. Bu düzenleme ile birlikte özellikle tahviller açısından 6762 sayılı mülga TTK’nın ilgili hükümleri dolayısıyla haklı şekilde kabul gören tahvillerin emre yazılı olamayacaklarına ilişkin anlayış ortadan kalkmış; tahvillerin emre, nama ve hamiline yazılı olarak ihraç edilebilmeleri mümkün hale gelmiştir²²⁶.

Borçlanma araçlarının itibarî değeri, genel kurul veya yetkilendirilmiş olması hâlinde yönetim kurulunca belirlenecektir. Bu araçların bedellerinin nakit olması ve teslimi anında tamamen ödenmesinin şart olduğunu da vurgulamak gerekir.

TTK m. 506’da bu maddelerde yer alan hükümlere bağlı borçlanma senetlerinin toplam tutarının, sermaye ile bilançoda yer alan yedek akçelerin toplamını aşamayacağı, kanunların bilançoya konulmasına izin verdiği yeniden değerlendirme fonlarının da toplama katılacağı hükme bağlanmış ve kanunlardaki istisnalar ile SerPK ve ilgili mevzuat hükümlerinin saklı olduğu belirtilmiştir. Ancak ihraç limiti konusunda TTK m. 506’daki hüküm değil bu düzenlemede de açıkça saklı tutulan sermaye piyasası mevzuatı uygulama alanı bulacaktır. SPK’nın SerPK m. 31/1’in kendisine verdiği yetkiye dayanarak yürürlüğe koyduğu “Borçlanma Araçları Tebliği (VII-128.8)”nin 9. maddesinde yer alan esaslara göre genel prensip, halka açık ortaklıkların ihraç limitinin, özkaynak tutarının beş katını; halka açık olmayan ortaklıkların ihraç limitinin, özkaynak tutarının üç katını geçemeyeceği yönündedir. Yalnız, şirketler topluluğu söz konusu olduğunda, ihracı gerçekleştirecek şirket halka açık olsun olmasın, ortaklığın konsolide finansal tablo hazırlaması durumunda, ana ortaklığa ait özkaynak tutarı dikkate alınacaktır.

²²⁶Aydoğan, s. 29-32.

SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 8)

1. Aşağıdakilerden hangisi menkul kıymet niteliğini haiz değildir?

- A) Çek
- B) Pay senedi
- C) Tahvil
- D) Depo sertifikası
- E) Paya Dönüştürülebilir Tahvil

CEVAP : A

2. İntifa senetleri ile ilgili olarak aşağıdakilerden hangisi yanlıştır?

- A) İntifa senedi sahiplerine net kara katılma hakkı verilebilir.
- B) İntifa senedi çıkarılmasına karar vermeye yetkili organ genel kuruldur.
- C) İntifa senedi sahiplerine bütün pay sahipliği hakları verilebilir.
- D) İntifa senetleri emre veya hamiline yazılı olabilir.
- E) İntifa senedi sahiplerine tasfiye sonucu kalan tutara katılma hakkı verilebilir.

CEVAP : C

3. Aşağıdakilerden hangisi “borçlanma aracı” niteliğinde değildir?

- A) Varant
- B) Değiştirilebilir tahvil
- C) Bono
- D) Tahvil
- E) Paya dönüştürülebilir tahvil

CEVAP : A

2.10. Anonim Şirketlerde “Pay” Kavramı ve Pay Sahipliği Hakları

2.10.1. Pay

2.10.1.1. Genel Olarak

Anonim şirketin kanuni tanımında yer alan bir unsur olarak “pay”, şirket sermayesinin bölünmüş olduğu en küçük birimi ifade eder. Bu anlamıyla pay esas sermayenin bir parçasını teşkil eder.

SPK’nın Pay Tebliğinin m. 4/1(p) hükmünde “pay”, “*Ortaklığın sermayesini temsil eden ve sahibine ortaklık hakkı veren menkul kıymet*” olarak tanımlanmıştır. Dolayısıyla bu kavram, sermayenin bir parçasını ifade etmenin yanı sıra anonim şirkette ortaklık hakkını temsil eden bir varlığa sahiptir. Bu anlamıyla pay sahipliği konumunun elde edilebilmesi imkânını sunar.

Daha önce de belirtildiği üzere, payları temsil eden varlıklar olarak 6762 sayılı mülga TTK’da kullanılan “hisse senetleri” teriminin yerine 6102 sayılı TTK’da, “pay senetleri” (ve “pay”) kanuni terim olarak benimsenmiştir²²⁷.

Bununla birlikte, anonim şirket sermayesinin bölünmesi sonucu oluşan birimi ifade eden “pay” terimi, borsaya kote edilen şirket paylarının Merkezî Kayıt Kuruluşu nezdinde kaydi olarak yer alması ve bu paylar için fiziki varlığı olan “senet” bastırılmaması, bastırılanların da imha edilerek “kaydi haklar” düzenine geçilmesi nedenleriyle bu şirketler açısından Türk Ticaret Kanununda “pay senedi” kavramını karşılayacak anlamda da kullanılmıştır²²⁸. Bu da “pay” kavramına yüklenen ikinci anlam olarak değerlendirilebilir.

Türk Ticaret Kanununun “menkul kıymetler”e ilişkin kısmı içerisinde 484-501. maddeleri arasında “paylar” ile ilgili ayrıntılı düzenlemeler getirilmiştir. Bu maddelerin yanı sıra Kanunun özellikle 476-483 maddeleri başta olmak üzere değişik hükümlerinde paya ve pay sahipliğine değişik hukuki sonuçlar bağlanmıştır. Bunların tamamını bir arada incelemek mümkün olmasa da, önemli birtakım hususları göz önüne almakta yarar vardır.

İlk olarak belirtelim ki, Türk Ticaret Kanununa göre payın itibarî değeri en az bir kuruştur. Bu değer ancak birer kuruş ve katları olarak yükseltilebilir. Anılan itibarî değer Cumhurbaşkanınca yüz katına kadar artırılabilir. Bu kurala aykırı olarak çıkarılan paylar geçersizdir; ancak, pay için yapılan ödemeden doğan haklar saklıdır. Söz konusu payları ihraç edenler, zarar verdikleri kişilere karşı müteselsilen sorumludur. Zamanaşımı hakkında 560. madde uygulama alanı bulur (m. 476/1,2).

Şirket kurulurken oluşturulan payların itibarî değerlerinin belirtilmesi esas sözleşmenin asgari zorunlu unsurlarındandır [TTK m. 339/2(c)]. Kanunda zikredilen itibari değerden aşağı bir bedelle pay çıkartılamaz; ancak itibarî değerden yüksek bir bedelle pay (primli/agiolu pay) ihracı mümkündür. Payların itibarî değerinden yüksek bir bedelle çıkarılabilmeleri için esas sözleşmede hüküm veya şirket genel kurulunun kararı bulunmalıdır (TTK m. 347). Hemen belirtelim ki, 6362 sayılı SerPK m. 50/2 hükmüne göre değişken sermayeli yatırım ortaklığının paylarının itibarî değeri bulunmaz.

Türk Ticaret Kanununa göre pay şirkete karşı bölünemez. Bir payın birden fazla sahibi bulunduğu takdirde, bunlar şirkete karşı haklarını ancak ortak bir temsilci aracılığıyla kullanabilirler. Böyle bir temsilci atamadıkları takdirde, şirketçe söz konusu payın maliklerinden birine yapılacak tebligat tümü hakkında geçerli olur. Genel kurul, sermaye tutarı aynı kalmak şartıyla, esas sözleşmeyi değiştirmek suretiyle, payları, asgari itibarî değer hükmüne uyararak, itibarî değerleri daha küçük olan paylara bölmek veya payları itibarî değerleri daha yüksek olan paylar hâlinde birleştirmek yetkisini haizdir. Şu kadar ki, payların birleştirilebilmesi için her pay sahibinin bu işleme onay vermesi gerekir. Kanunun 476. maddesi ise saklıdır (m. 477).

Türk Ticaret Kanununun 484. maddesine göre pay senetleri, hamiline veya nama yazılı olur. Bedelleri tamamen ödenmemiş olan paylar için hamiline yazılı pay senetleri çıkarılamaz. Bu hükme aykırı olarak çıkarılanlar ise geçersizdir. İyi niyet sahiplerinin tazminat hakları saklıdır.

Türk Ticaret Kanununun 486. maddesi uyarınca şirketin ve sermaye artırımının tescilinden önce

²²⁷Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 484.

²²⁸Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 493.

çıkarılan paylar geçersizdir; ancak, iştirak taahhüdünden doğan yükümlülükler geçerliliklerini sürdürür. Tescilden önce pay senedi çıkaran kimse, bundan doğan zararlardan sorumludur.

Paylar hamiline yazılı ise yönetim kurulu, pay bedelinin tamamının ödenmesi tarihinden itibaren üç ay içinde pay senetlerini bastırıp pay sahiplerine dağıtır. Yönetim kurulunun hamiline yazılı pay senetlerinin bastırılmasına ilişkin kararı tescil ve ilân edilir, ayrıca şirketin internet sitesine konulur. Hamiline yazılı pay sahipleri ile sahip oldukları paya ilişkin bilgiler, senetler pay sahiplerine dağıtılmadan önce Merkezi Kayıt Kuruluşuna bildirilir. Bu bildirimde bulunmayanlar hakkında ise yirmi bin Türk lirası idari para cezası uygulanır (TTK m.562/13-a) Pay senedi bastırılınca kadar ilmühaber çıkarılabilir. İlmühaberlere kıyas yoluyla nama yazılı pay senetlerine ilişkin hükümler uygulanır.

Hamiline yazılı paylar dışında senet bastırılması zorunluluğu yoktur. Azlık istemde bulunursa nama yazılı pay senedi bastırılıp tüm nama yazılı pay senedi sahiplerine dağıtılır. Senet bastırılmayan paylara ise “çıplak paylar” denilmektedir. Senet bastırılıp bastırılmadığı hususu senedin devri açısından önem taşır. Zira senede bağlanmış hamile yazılı payların devri zilyetliğin geçirilmesi, nama yazılı payların devri ciro ve zilyetliğin geçirilmesiyle yapılırken senede bağlanmamış nama yazılı payların devrinin “alacağın temlik (devri)” hükümlerine tabi olduğu kabul edilmektedir.

Esas sözleşmede aksi öngörülmemişse, payın türü dönüştürme yolu ile değiştirilebilir. Dönüştürme esas sözleşmenin değiştirilmesiyle yapılır. Dönüştürmenin kanunen öngörüldüğü hâllerde yönetim kurulu gerekli kararı alarak derhâl uygular ve bunun esas sözleşmeye yansıtılması girişimini hemen başlatır. Nama yazılı pay senetlerinin hamiline yazılı pay senetlerine dönüştürülebilmesi için payların bedellerinin tamamen ödenmiş olması şarttır (TTK m. 485).

2.10.1.2. Menkul Kıymet ve Kıymetli Evrak Niteliği

“Pay”, hem SerPK m. 3/1(o) hem de TTK’nın anonim şirketlere ilişkin kısmın “*Menkul Kıymetler*” başlıklı bölümünde düzenlenmiş olmaları sebebiyle her iki Kanunda da açıkça menkul kıymet niteliğini haiz olduğu belirtilen varlıklardır.

Bilindiği üzere, 2499 sayılı mülga SerPK’da yer alan menkul kıymet tanımında bu varlıkların kıymetli evrak niteliğini haiz olduğu açıkça zikredilmişti. Ancak 6362 sayılı SerPK’da menkul kıymet unsurları sayılarak tanımlanmamış, menkul kıymet niteliği olan sermaye piyasası araçlarının sayılması yöntemi benimsenmiştir. Hâl böyle olmasına rağmen, menkul kıymetlerin nitelikleri gereği kıymetli evrak sayılmalarının önünde bir engel de bulunmamaktadır. SerPK m. 13/2’de yer alan “*Kaydi sermaye piyasası araçları, nama veya hamiline yazılı olmalarına bakılmaksızın isme açılmış hesaplarda izlenir*” hükmünde sermaye piyasası araçlarının “*nama veya hamiline*” yazılı olabileceklerine dolaylı olarak yer verilmesi de menkul kıymetlerin kıymetli evrak niteliklerine yönelik kabulü güçlendirmektedir²²⁹. Bununla birlikte, TTK’da nama veya hamiline yazılı olabileceğinin açıkça belirtilmesinden de bu senetlerin kıymetli evrak nitelikleri kolaylıkla anlaşılmaktadır [özellikle 354/1(e), 484/1].

2.10.1.3. Payın Sınıflandırılması

Anonim şirketler hukukunda “paylar” değişik açılardan sınıflandırmalara tabi tutulabilir.

İlk olarak, Türk Ticaret Kanununa göre devir şekline göre “nama yazılı pay” ve “hamiline yazılı pay” şeklinde bir ayrıma tabi tutulmuştur. Yine, Türk Ticaret Kanununun 478 ile 479. maddelerinde genel olarak düzenlenen “imtiyazlı paylar”, adi paylardan farklı olarak, kâr payı, tasfiye payı, rüçhan veya oy hakkı gibi haklarda, paya tanınan üstün bir hak veya kanunda öngörülmemiş yeni bir pay sahipliği hakkı içermektedir. Dolayısıyla bu açıdan “imtiyazlı paylar” ile “adi paylar” arasında bir ayrımın mevcut olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Bunlarla birlikte, şirkete kuruluş veya sermaye artırımı sırasında taahhüt edilen varlığın türüne göre “nakit karşılığı pay”lar ile “ayın karşılığı pay” ayrımı yapılmaktadır. Ayrıca iç kaynaklardan yapılan sermaye artırımlarında şirketin pay sahiplerine “bedelsiz pay” sunulabilmesi, “bedelli paylar” ile “bedelsiz paylar” arasında bir ayrımı gündeme getirmektedir.

²²⁹Bozer, A./Göle, C.: Kıymetli Evrak Hukuku, 3. Bası, Ankara 2013, s. 335.

2.10.1.4. Payın Devri

Payların kıymetli evrak ve menkul kıymet nitelikleri bu senetlerin devrinde kendisini göstermektedir.

Hamiline yazılı pay senetlerinin devri konusunda genel kıymetli evrak teorisindeki kurala paralel olarak devrin, şirket ve üçüncü kişiler hakkında, ancak “zilyetliğin geçirilmesi”yle hüküm ifade edeceği kararlaştırılmıştır (TTK m. 489). Ancak, Türk Ticaret Kanunununda yapılan değişikliklerle payı devralan tarafından Merkezi Kayıt Kuruluşuna yapılacak bildirimle hüküm ifade edeceği hükmüne bağlanmıştır. Merkezi Kayıt Kuruluşuna bildirimde bulunulmaması hâlinde ise, hamiline yazılı pay senedine sahip olanlar, bu Kanundan doğan paya bağlı haklarını gerekli bildirim yapılmıyaya kadar kullanamazlar. Kanun koyucu ayrıca, Türk Ticaret Kanunun 562. maddesinin onüçüncü fıkrasının (b) bendine göre bildirimde bulunmayanlar için beş bin Türk Lirası idari para cezası öngörmüştür²³⁰.

Nama yazılı payların devrinin ise “ciro” ve “zilyetliğin geçirilmesi” ile olacağı öngörülmüştür. Bilindiği üzere, ciro esas itibarıyla emre yazılı senetlerin devrinde söz konusu olmaktadır. Ancak kanun koyucu nama yazılı pay devirlerindeki yazılı devir beyanının da “ciro” hükmünde olması gerektiğini özel olarak öngörmüştür.

2499 sayılı mülga SerPK’ya 10/A maddesinin eklenmesiyle başlayan ve kademeli bir geçişin gerçekleştiği kaydi sistem ile birlikte kaydi değer haline getirilen sermaye piyasası araçları fiziki olarak senede bağlanmamaktadır. Bu sistemde kaydi değerlerin devri maddi olarak değil, kaydi olarak, bir başka deyişle tescille gerçekleşmektedir²³¹. Kaydi sermaye piyasası araçlarını belirleme yetkisi SPK’dadır (SerPK m. 13/1). SPK’nın “paylar” için bu anlamdaki yetkisini kullandığı “Pay Tebliği”nin “*Kaydileştirme Esasları*” kenar başlıklı 48. maddesine göre “*Payları borsada işlem gören ortaklıklarca ihraç edilecek payların ve ortaklıklarca ihraç edilecek pay benzeri menkul kıymetlerin MKK nezdinde elektronik ortamda kayden ihracı ve bunlara ilişkin hakların hak sahipleri bazında izlenmesi zorunludur. Kanunun 13 üncü maddesi uyarınca kaydileştirilen sermaye piyasası araçlarına ilişkin kayıtların tutulmasının usul ve esasları hakkında Kurulca yapılacak düzenlemeler saklıdır*”. Dolayısıyla payları borsada işlem gören anonim şirketlerin paylarının devrine ilişkin olarak SPK, Borsa ve MKK’nın ilgili düzenlemelerinde yer alan özel düzenlemelerin de gözden uzak tutulmaması gerekir.

2.10.1.5. Payın Devrinin Sınırlandırılması (Bağlam)²³²

Nama yazılı payların devrinin şirkete karşı ileri sürülebilmesi için devrin, şirketin ticari defterlerinden biri olan “pay defterine” kaydedilmesi gerekir. Kanunun “*Şirketle ilişkilerde, sadece pay defterinde kayıtlı bulunan kimse pay sahibi ve intifa hakkı sahibi olarak kabul edilir*” şeklindeki 499/4. fıkrası bu kabulün yasal dayanağını oluşturmaktadır.

TTK m. 490/1’de yer alan genel kurala göre “*Kanunda veya esas sözleşmede aksi öngörülmedikçe, nama yazılı paylar, herhangi bir sınırlandırmaya bağlı olmaksızın devredilebilirler*”. Dolayısıyla kural olarak şirketin devri pay defterine kayıt etmesi gerekir. Ancak hükmün lafzından da açıkça anlaşılacağı üzere, nama yazılı payların devrinde kanunda ya da esas sözleşmede sınırlar getirilebilir. Hemen belirtelim ki, hamiline yazılı pay devrine herhangi bir sınır getirebilmek olanaklı değildir.

Pay devrinin sınırlandırılmasına ilişkin kurallar, TTK m. 491 vd. maddelerinde düzenlenmiştir. Bu düzenlemelerin genel çerçevesine bakmak gerekirse, kanun koyucunun, ilk olarak “kanuni sınırlandırma” ve “esas sözleşmesel sınırlandırma” ayrımını yaptığını; esas sözleşmede yer alan sınırlandırmalar açısından ise “Borsaya kote edilmemiş nama yazılı paylar” ile “Borsaya kote edilmiş nama yazılı paylar” açısından farklı düzenlemeler öngördüğü söylenebilir.

a. Kanuni Sınırlandırma

Türk Ticaret Kanununun 491. maddesine göre “bedeli tamamen ödenmemiş nama yazılı paylar”, ancak şirketin onayı ile devrolunabilir. Ancak şirket, sadece, devralanın ödeme yeterliliği

²³⁰ Ancak bu hüküm Anayasa Mahkemesinin 18/1/2024 Tarihli ve E: 2021/28, K: 2024/11 Sayılı Kararı ile iptal edilmiştir.

²³¹ Ayrıntılı bilgi için bkz. Turanboy, A.: *Varakasız Kıymetli Evrak*, Ankara 1998, s. 3 vd.

²³² Ayrıntılı bilgi için bkz. Tekinalp, Ü.: *Anonim Ortaklıkta Yeni Bağlam Sisteminin Esasları (Pay Defteri Hukuku ile)*, İstanbul 2012.

şüpheli ise ve şirketçe istenen teminat verilmemişse onay vermeyi reddedebilir.

Söz konusu kural devrin, miras, mirasın paylaşımı, eşler arasındaki mal rejimi hükümleri veya cebri icra yoluyla gerçeklemesi halinde uygulama alanına sahip değildir.

b. Esas Sözleşmesel Sınırlandırma

Esas sözleşme, nama yazılı payların ancak şirketin onayıyla devredilebileceğini öngörebilir. Bu sınırlama intifa hakkı kurulurken de geçerlidir. Hemen belirtelim ki, şirket tasfiyeye girmişse devredilebilirliğe ilişkin esas sözleşmede yer alan sınırlamalar düşer. Daha önce de belirtildiği gibi esas sözleşmede yer alan sınırlandırmalara ilişkin kurallar açısından şirket paylarının Borsaya kote olup olmadığına göre bir ayrıma gidilmiştir.

aa. Borsaya Kote Edilmemiş Nama Yazılı Paylar

TTK m. 493'e göre anonim şirket;

a) Esas sözleşmede öngörülmüş “önemli bir sebebi ileri sürerek” veya

b) “Devredene, paylarını, başvurma anındaki gerçek değeriyle, kendi veya diğer pay sahipleri ya da üçüncü kişiler hesabına almayı önererek” ya da

c) “Devralan kişinin payları kendi adına ve hesabına aldığını açıkça beyan etmesi” gerekliliğinin yerine getirilmemesi

hâllerinde, devrin pay defterine kaydını reddedebilir.

Anılan maddenin ikinci fıkrasına göre, pay sahipleri çevresinin bileşimine ilişkin esas sözleşme hükümleri, “şirketin işletme konusu” veya “işletmenin ekonomik bağımsızlığı yönünden onayın reddini haklı gösteriyorsa”, “önemli sebep” oluşturur.

Önemle belirtelim ki, paylar, miras, mirasın paylaşımı, eşler arasındaki mal rejimi hükümleri veya cebri icra gereği iktisap edilmişlerse, şirket, payları edinen kişiye, sadece paylarını gerçek değeri ile devralmayı önerdiği takdirde onay vermeyi reddedebilir (m. 493/4).

Devralan, paylarının gerçek değerinin belirlenmesini, şirketin merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesinden isteyebilir; bu hâlde mahkeme şirketin karar tarihine en yakın tarihteki değerini esas alır. Değerleme giderlerini şirket karşılar. Devralan, gerçek değeri öğrendiği tarihten itibaren bir ay içinde bu fiyatı reddetmezse, şirketin devralma önerisini kabul etmiş sayılır.

Ayrıca belirtelim ki, esas sözleşmeyle, TTK m. 493'de düzenlenen devredilebilirlik şartları ağırlaştırılmaz.

TTK m. 494/1 uyarınca “Devir için gerekli olan onay verilmediği sürece, payların mülkiyeti ve paylara bağlı tüm haklar devredende kalır”. Bu düzenleme göstermektedir ki, 6102 sayılı TTK ile birlikte 6762 sayılı TTK'da kabul gören ve idari hakların devredende kalmasına rağmen mali hakların devralana geçişini öngören “bölünme teorisi” terk edilmiş; “birlik teorisi” kabul edilmiştir. TTK m. 494'un gerekçesinde de bu durum açıklanmaya çalışılmıştır.

Payların miras, mirasın paylaşımı, eşler arasındaki mal rejimi hükümleri veya cebri icra gereği iktisap edilmeleri hâlinde, bunların mülkiyeti ve bunlardan kaynaklanan malvarlığına ilişkin haklar derhâl; genel kurula katılma haklarıyla oy hakları ise ancak şirketin onayı ile birlikte devralana geçer. Şirket, onaylamaya ilişkin istemi, aldığı tarihten itibaren en geç üç ay içinde reddetmemişse veya ret haksızsa, onay verilmiş sayılır (m. 494/2, 3).

bb. Borsaya Kote Edilmiş Nama Yazılı Paylar

TTK m. 495'e göre anonim şirket,

a) “Borsada kote edilmiş nama yazılı payları iktisap eden bir kimseyi, pay sahibi olarak tanımayı, ancak esas sözleşme, iktisap edilebilecek nama yazılı paylar ile ilgili olarak iktisap edenin pay sahibi olarak tanınacağı, sermayeyi esas alan ve yüzde ile ifade edilen bir iktisap üst sınırı öngörmüş ve bu üst sınır aşılmışsa” ya da

b) “İstemde bulunmasına rağmen devralan, payları kendi ad ve hesabına aldığını açıkça beyan etmezse”

payların pay defterine kaydını reddedebilir. Bunların dışında bir gerekçeyle pay defterine kayıt istemi reddedilemez.

Borsaya kote edilmemiş nama yazılı paylardan farklı olarak Borsaya kote nama yazılı payların miras, mirasın paylaşımı, eşler arasındaki mal rejimi hükümleri veya cebri icra yoluyla iktisap edilmeleri hâllerinde, devralanın pay sahibi sıfatını alması reddedilemez (m. 495/3).

2.10.1.6. Şirketin Kendi Paylarını İktisabına ve Rehin Olarak Kabul Etmesine İlişkin Düzenlemeler

Türk Ticaret Kanununun 379 ilâ 389. maddelerinde anonim şirketlerin kendi paylarını iktisabına ve rehin olarak kabul etmesine ilişkin ayrıntılı ve 6762 sayılı TTK’da yer alan esaslara göre reform niteliğinde²³³ görülebilecek düzenlemeler yer almaktadır.

6102 sayılı TTK’nın anonim şirketin kendi paylarını iktisabına ve rehin olarak kabulüne ilişkin yaklaşımına baktığımızda, kendi paylarını iktisap kuralı olarak yasaktır. Ancak bu Kanunla, 6762 sayılı TTK’da da yer alan bu yasağın istisnaları genişletilmiş ve yasağın müeyyidesi farklılaştırılmıştır.

Anonim şirketlerin kendi paylarını iktisabı konusunun payları Borsada işlem gören şirketler açısından taşıdığı önem, bu şirketler hakkında şeffaflık ilkeleri ve fiyata ilişkin kurallar yönünden düzenleme yapma yetkisinin SPK’ya verilmesine neden olmuştur (TTK m. 379/5). Ayrıca, 6362 sayılı SerPK m. 22 ile halka açık anonim şirketlerin kendi paylarını iktisabı ile bu payların şirketin konsolide bilançosuna dâhil edilen şirketler tarafından satın alınmasına ilişkin usul ve esasları düzenleme yetkisinin SPK’ya ait olduğu açıkça düzenlenmiştir. Kurul da bu yetkisini “Geri Alınan Paylar Tebliği”ni²³⁴ (II-22.1) yürürlüğe koyarak kullanmıştır.

6102 sayılı TTK m. 379/1’e göre anonim şirketler esas veya çıkarılmış sermayesinin onda birini aşan veya bir işlem sonucu aşacak miktarda olmak üzere kendi paylarını iktisap edemeyeceği gibi rehin olarak da kabul edemez. Genel kuralı düzenleyen bu hükümde yasağın en önemli istisnasına da yer verilmiştir. Buna göre anonim şirketlerin, esas veya çıkarılmış sermayelerinin yüzde onunu aşmamak şartı ile kendi paylarını iktisabına ve rehin olarak kabulüne izin verilmiştir. Hemen belirtelim ki, bu yasak ivazlı iktisaplar için geçerli olup TTK m. 383/1 gereğince ivazsız iktisap yasak değildir.

Yüzde onluk sınır dışındaki istisnalar ise TTK m. 382’de belirtilmiştir. TTK m. 382’de düzenlenen haller sınırlı sayıdadır²³⁵.

Türk Ticaret Kanununda yer alan emredici düzenlemeye göre anonim şirketler, tek pay sahibi olacak şekilde kendi payını iktisap edemez; ettiremez. (TTK m. 338/3). Bununla birlikte, şirketin kendi paylarını taahhüt etmesi de kesin olarak yasaklanmıştır (m. 388/1). Üçüncü kişinin veya bir yavru şirketin kendi adına fakat şirket hesabına şirketin payını taahhüt etmesi, “şirketin kendi payını taahhüt etmesi” sayılır (m. 388/2). TTK m. 388’in birinci ve ikinci fıkralarına aykırı hareket edilmesi hâlinde, söz konusu payları, kuruluşta kurucular, sermaye artırımlarında yönetim kurulu üyeleri taahhüt etmiş sayılır ve bunlar pay bedellerinden sorumlu olurlar. Kanuna aykırı taahhütte herhangi bir kusurları bulunmadığını ispat eden kurucular ve sermaye artırımlarında yönetim kurulu üyeleri sorumluluktan kurtulurlar.

TTK m. 379/2 hükmüne göre, şirketin kendi paylarını iktisap edebilmesi için genel kurulun yönetim kurulunu en çok beş yıl için geçerli olabilecek bir kararla yetkilendirmesi gerekir.

TTK’nın “382 nci maddenin (b) ilâ (d) bentleri ve 383 üncü madde hükümlerine göre, iktisap edilen paylar, şirket için herhangi bir kayba yol açmadan devirleri mümkün olur olmaz ve her hâlde iktisaplarından itibaren üç yıl içinde elden çıkarılırlar; meğerki, şirketin ve yavru şirketin sahip oldukları bu payların toplamı şirketin esas veya çıkarılmış sermayesinin yüzde onunu aşmasın.” şeklindeki 384. madde hükmü ise bu düzenlemede belirtilen bazı iktisap hallerine ilişkin olarak elden

²³³Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 379.

²³⁴RG. 03.01.2014, S. 28871.

²³⁵Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 379.

çıkartma yükümlülüğüne ilişkin özel bir düzenlemedir.

Kanun koyucu, anonim şirketin kendi paylarını iktisaba ve rehin olarak kabul etmesine ilişkin kurallara aykırılığın yaptırımını TTK'nın 385. maddesinde düzenlemiştir. Bu maddeye göre “379 ilâ 381 inci maddelere aykırı bir şekilde iktisap edilen veya rehin olarak alınan paylar, iktisapları veya rehin olarak kabulleri tarihinden itibaren en geç altı ay içinde elden çıkarılır ya da üzerlerindeki rehin kaldırılır”. Anılan hükme göre, şirketin belirtilen kurallara aykırı olarak kendi paylarını iktisap etmesi hâlinde, bu işlemin geçersizliği söz konusu olmayacağı gibi bu işlemi takip eden işlemler de geçerliliğini koruyacaktır.

2.10.2. Pay Sahibinin Hakları ve Borçları

2.10.2.1. Pay Sahipliği Hakları ve Sınıflandırılması

a. Yönetmel (İdari) Haklar

aa. Genel Olarak

Pay sahipliği haklarının sınıflandırılmasına ilişkin geleneksel ayrımın “yönetmel (idari) haklar” kategorisinde, genel kurula katılma hakkı, genel kurulda oy kullanma hakkı, genel kurul kararlarının yokluğunu, butlanını ve iptalini isteme hakkı, sorumluluk davası açma hakkı, bilgi alma ve inceleme hakkı, özel denetçi atanmasını isteme hakkı gibi haklar bulunmaktadır. Bu haklara katılma hakları da denilmektedir.

Bilindiği üzere, her pay sahibinin şirketin karar organı konumundaki genel kurula katılarak burada iradesini belli etmeye yönelik imkânları mevcuttur. Şirkette ortak sıfatına sahip olan kişiler sahip oldukları pay sayısına ve miktarına bakılmaksızın genel kurula katılım hakkına sahiptir. Bu bağlamda bir tek paya sahip olan bir kişinin dahi genel kurula katılımı engellenemez. Pay sahibi genel kurula katılım gösterdiğinde, ilgili mevzuat ve şirket esas sözleşmesindeki hükümler çerçevesinde, söz alma ve görüş bildirme, oy kullanma gibi olanaklar ile şirketin kararlarına ilişkin iradesini açıklayabilme imkânına sahip olur. Daha önce de ifade edildiği üzere, pay sahibi genel kurula katılım ve oy kullanma haklarını bizzat kullanabileceği gibi temsilci vasıtasıyla da kullanabilir.

Her ne kadar genel kurula katılım imkânının kazanılması pay sahibinin mülkiyetindeki pay ve oy miktarına bağlı olmasa da, şirketin kararlarına olan etkisi çoğunluk ilkesi çerçevesinde sahip olunan oy haklarının miktarıyla sıkı ilişki içerisinde. Pay sahiplerinin oy haklarına ilişkin olarak da Türk Ticaret Kanununun 434 ilâ 436. maddeleri özel önem taşımaktadır²³⁶.

Genel kurul kararlarının yokluk ve butlanı hâllerinde “pay sahipliği” sıfatı konuya ilişkin olarak “ilgili” sıfatının ve bu şekilde aktif dava ehliyetinin kazanılması açısından yeterlidir. Yine, pay sahipleri, TTK m. 446'da belirtilen şartlar çerçevesinde genel kurul kararlarının iptalini isteme hakkına sahip kişiler arasında sayılmışlardır²³⁷.

Benzer şekilde, kurucuların, yönetim kurulu üyelerinin, yöneticilerin ve tasfiye memurlarının kanundan ve esas sözleşmeden kaynaklanan yükümlülüklerinin kusurlarıyla ihlâlinde bu kişilere gerek doğrudan uğradıkları zararlar için gerekse şirketin uğradığı zararlar dolayısıyla bedeli şirkete verilmek üzere sorumluluk davası açma hakkı da pay sahiplerine bu sıfatları dolayısıyla tanınmıştır²³⁸.

bb. Bilgi Alma ve İnceleme Hakkı

Pay sahiplerinin bilgi alma ve inceleme hakları Türk Ticaret Kanununun 437. maddesinde ayrıntılı olarak düzenlenmiştir.

Finansal tablolar, konsolide finansal tablolar, yönetim kurulunun yıllık faaliyet raporu, denetleme raporları ve yönetim kurulunun kâr dağıtım önerisi, genel kurulun toplantısından en az onbeş gün önce, şirketin merkez ve şubelerinde, pay sahiplerinin incelemesine hazır bulundurulur. Bunlardan finansal tablolar ve konsolide tablolar bir yıl süre ile merkezde ve şubelerde pay sahiplerinin bilgi

²³⁶Pay sahiplerinin “oy hakları” hakkında ayrıntılı bilgi için bkz. İkinci Bölüm-V-B-8.

²³⁷Pay sahiplerinin “genel kurul kararlarının sakatlığına yönelik dava hakları” ile ilgili ayrıntılı bilgi için bkz. İkinci Bölüm-V-B-12.

²³⁸Pay sahiplerinin “sorumluluk davası açma hakları” ile ilgili ayrıntılı bilgi için bkz. İkinci Bölüm-V-A-7-b.

edinmelerine açık tutulur. Her pay sahibi, gideri şirkete ait olmak üzere gelir tablosuyla bilançonun bir suretini isteyebilme hakkına sahiptir.

Bununla birlikte, pay sahibi genel kurulda, yönetim kurulundan, şirketin işleri; denetçilerden denetimin yapılma şekli ve sonuçları hakkında bilgi isteyebilir. Bilgi verme yükümü, şirketler topluluğu söz konusuysa, TTK'nın 200. maddesi çerçevesinde şirketin bağlı şirketlerini de kapsar. Verilecek bilgiler, hesap verme ve dürüstlük ilkeleri bakımından özenli ve gerçeğe uygun olmalıdır. Pay sahiplerinden herhangi birine bu sıfatı dolayısıyla genel kurul dışında bir konuda bilgi verilmişse, diğer bir pay sahibinin istemde bulunması üzerine, aynı bilgi, gündemle ilgili olmasa da aynı kapsam ve ayrıntıda verilir. Bu hâlde yönetim kurulu bu maddenin üçüncü fıkrasına dayanamaz.

Bilgi verilmesi, sadece, istenilen bilgi verildiği takdirde şirket sırlarının açıklanacağı veya korunması gereken diğer şirket menfaatlerinin tehlikeye girebileceği gerekçesi ile reddedilebilir.

Şirketin ticari defterleriyle yazışmalarının, pay sahibinin sorusunu ilgilendiren kısımlarının incelenebilmesi için, genel kurulun açık izni veya yönetim kurulunun bu hususta kararı gerekir. İzin alındığı takdirde inceleme bir uzman aracılığıyla da yapılabilir.

Bilgi alma ve inceleme hakkı, esas sözleşmeyle ve şirket organlarından birinin kararıyla kaldırılamaz ve sınırlandırılmaz.

Bilgi alma veya inceleme istemleri cevapsız bırakılan, haksız olarak reddedilen, ertelenen ve bu fıkra anlamında bilgi alamayan pay sahibi, reddi izleyen on gün içinde, diğer hâllerde de makul bir süre sonra şirketin merkezinin bulunduğu asliye ticaret mahkemesine başvurabilir. Başvuru basit yargılama usulüne göre incelenir. Mahkeme kararı, bilginin genel kurul dışında verilmesi talimatını ve bunun şeklini de içerebilir. Mahkeme kararı kesindir.

cc. Özel Denetçi Atanmasını İsteme Hakkı

aaa. Atanması

Her pay sahibi, pay sahipliği haklarının kullanılabilmesi için gerekli olduğu takdirde ve bilgi alma veya inceleme hakkı daha önce kullanılmışsa, belirli olayların özel bir denetimle açıklığa kavuşturulmasını, gündemde yer almasa bile genel kuruldan isteyebilir (m. 438/1).

Genel kurul pay sahibinin istemini onaylarsa, şirket veya her bir pay sahibi otuz gün içinde, şirket merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesinden bir özel denetçi atanmasını isteyebilir.

Genel kurulun özel denetim istemini reddetmesi hâlinde, halka açık olmayan anonim şirketlerde sermayenin en az onda birini, halka açık anonim şirketlerde ise yirmide birini oluşturan pay sahipleri veya paylarının itibarı değeri toplamı en az birmilyon Türk Lirası olan pay sahipleri, üç ay içinde, şirket merkezinin bulunduğu yer asliye ticaret mahkemesinden özel denetçi atamasını isteyebilir.

Dilekçe sahiplerinin, kurucuların veya şirket organlarının, kanunu veya esas sözleşmeyi ihlâl ederek, şirketi veya pay sahiplerini zarara uğrattıklarını, ikna edici bir şekilde ortaya koymaları hâlinde özel denetçi atanır.

Mahkeme, şirketi ve istem sahiplerini dinledikten sonra kararını verir. Mahkeme istemi yerinde görürse, istem çerçevesinde inceleme konusunu belirleyerek bir veya birden fazla bağımsız uzmanı görevlendirir. Mahkemenin bu konuya ilişkin kararı kesin niteliktedir.

bbb. Özel Denetimin Yapılması

Özel denetim, amaca yararlı bir süre içinde ve şirket işleri gereksiz yere aksatılmaksızın yapılmalıdır. Yönetim kurulu, şirketin defterlerinin, yazışmaları dâhil yazılarının, kasa, kıymetli evrak ve mallar başta olmak üzere, varlıklarının incelenmesine izin verir.

Kurucular, organlar, vekiller, çalışanlar, kayyımlar ve tasfiye memurları önemli olgular konusunda özel denetçiye bilgi vermekle yükümlüdür. Uyuşmazlık hâlinde kararı mahkeme verir. Mahkemenin bu konuya ilişkin kararı kesindir.

Özel denetçi, şirketin özel denetimin sonuçlarına ilişkin görüşünü alır. Özel denetçi sır

saklamakla yükümlüdür.

ccc. Özel Denetçi Raporu

Özel denetçi, incelemenin sonucu hakkında, şirketin sırlarını da koruyarak, mahkemeye ayrıntılı bir rapor verir. Mahkeme, raporu şirkete tebliğ eder ve şirketin, raporun açıklanmasının şirket sırlarını veya şirketin korunmaya değer diğer menfaatlerini zarara uğratıp uğratmayacağına ve bu sebeple istem sahiplerine sunulmamasına ilişkin istemi hakkında karar verir. Mahkeme, şirket ve istem sahiplerine, açıklanan rapor hakkında, değerlendirmeleri bildirmek ve ek soru sormak imkânını tanır.

Yönetim kurulu, raporu ve buna ilişkin değerlendirmeleri, ilk genel kurula sunar. Her pay sahibi, genel kurul toplantısını izleyen bir yıllık süre içinde şirketten raporun ve yönetim kurulunun görüşünün bir suretinin verilmesini isteyebilir.

ççç. Özel Denetçinin Giderlerine İlişkin Özel Hüküm

Türk Ticaret Kanununun 444. maddesinde yer alan özel düzenlemeye göre mahkeme, özel denetçi atanmasını kabul etmişse, şirketçe ödenmesi gereken avansı ve giderleri belirtir. Özel hâl ve şartların haklı göstermesi hâlinde giderler kısmen veya tamamen istem sahiplerine yükletilebilir.

Hemen belirtelim ki, özel denetçinin atanmasına genel kurul karar vermişse giderler şirkete ait olur.

b. Mali Haklar

aa. Kâr Payı Alma Hakkı

aaa. Genel Olarak

Anonim şirketlerde pay sahiplerinin en temel hukuki haklarından olan “kâr payı alma hakkı” ile ilgili olarak Türk Ticaret Kanunu ve Sermaye Piyasası Kanunu ile halka açık olmayan anonim ortaklıklar için geçerli olan Ticaret Bakanlığı tarafından yayımlanan “Kâr Payı Avansı Dağıtımı Hakkında Tebliğ”²³⁹ ile halka açık anonim ortaklıklar için uygulama alanına sahip olan SPK’nın “Kâr Payı Tebliği (II-19.1)”²⁴⁰ önemli usul ve esaslar içermektedir.

İlk olarak, kâr payının ancak “net dönem kârından” ve “serbest yedek akçelerden” dağıtılabileceğini belirtmekte yarar vardır (TTK m. 509/2). Dolayısıyla şirketin kâr payı dağıtımını yapabilmesi için net dönem kârı elde etmiş olması ve/veya serbest yedek akçelere sahip olması şarttır. Nitekim Ticaret Bakanlığı tarafından yayımlanan “Kâr Payı Avansı Dağıtımı Hakkında Tebliğ”in 4/1(b) hükmünde de kâr payının “*Net dönem kârı veya serbest yedek akçeler üzerinden ortaklara ve kâra katılan diğer kimselere genel kurulca dağıtılmasına karar verilen tutarı*” ifade ettiği hükme bağlanmıştır.

SPK’nın kâr payı ile ilgili düzenlemesi olan “Kâr Payı Tebliği”nde (II-19.1) ise bu kavram, “*Genel kurulca belirlenen politika çerçevesinde hesap dönemi itibarıyla net dönem kârı ve kâr dağıtımına konu edilebilecek diğer kaynaklar üzerinden ortaklara ve kâra katılan diğer kişilere genel kurulca dağıtılmasına karar verilen tutar*” olarak tanımlanmıştır [m. 3/1(e)].

Kanun koyucu bir anonim şirketin faaliyetleri sonucunda elde ettiği geliri ne şekilde kullanması gerektiğine ilişkin olarak belirli usul ve esaslar benimsemiştir. Bu açıdan Türk Ticaret Kanununun yedek akçe, kâr payı, kazanç payları ile ilgili düzenlemeleri incelendiğinde şu şekilde bir usul karşımıza çıkmaktadır:

- İlk olarak yıllık kârın yüzde beşi, ödenmiş sermayenin yüzde yirmisine ulaşınca kadar genel kanuni yedek akçeye ayrılır (TTK md. 519/1). TTK m. 521’e göre ise yedek akçeye yıllık kârın yüzde beşinden fazla bir tutarın ayrılacağı ve yedek akçenin ödenmiş sermayenin yüzde yirmisini aşabileceği hakkında esas sözleşmeye hüküm konabilir. Esas sözleşme ile başka yedek akçe ayrılması da öngörülebilir ve bunların özgülleme amacıyla harcama yolları ve şartları belirlenebilir. TTK m. 523/1

²³⁹RG. 09.08.2012, S. 28379.

²⁴⁰RG. 23.01.2014, S. 28891.

hükmünde kanuni ve esas sözleşmede öngörülen isteğe bağlı yedek akçeler ayrılmadıkça pay sahiplerine dağıtılacak kâr payı belirlenemeyeceği hükme bağlanmıştır.

- Pay sahibine ödenmiş sermayenin yüzde beşi oranında kâr payı dağıtılır [TTK md. 511; 519/2(c)].

- Kanunun 511. maddesine göre yönetim kurulu üyelerine kazanç payları ile 522. madde çerçevesinde esas sözleşme hükümlerine göre gerekli dağıtımlar ve ayrımlar yapılabilir (TTK md. 511 ve 522).

- TTK m. 519/2(c) uyarınca pay sahiplerine yüzde beş oranında kâr payı ödendikten sonra, 511 ve 522. maddelere göre -esas sözleşmeden öngörülen hükümler çerçevesinde- kârdan pay alacak kişilere dağıtılacak toplam tutarın yüzde onu genel kanuni yedek akçeye eklenir (ikinci kanuni yedek akçe).

- Bu dağıtım ve ayrımlar yapıldıktan sonra artan paranın akıbeti hakkında genel kurul serbesttir.

Hemen belirtelim ki, 6102 sayılı TTK ile birlikte halka açık olmayan anonim şirketlerin de dağıtılacağı kabul edilen “kâr payı avansı”na ilişkin usul ve esaslar Ticaret Bakanlığı tarafından yayımlanan “Kâr Payı Avansı Dağıtımı Hakkında Tebliğ”de düzenlenmiştir. Anılan Tebliğin m. 3/1(c) hükmüne göre bu kavramın “*Kâr payından mahsup edilmek üzere ara dönem finansal tablolara göre oluşan kârlar üzerinden bu Tebliğ hükümlerine göre hesaplanan tutarı*” ifade ettiği düzenlenmiştir.

Nihayet, Türk Ticaret Kanununun 512. maddesine göre haksız yere ve kötüniyetle kâr payı veya hazırlık dönemi faizi alan pay sahipleri, bunları geri vermekle yükümlüdür. Geri alma hakkı, paranın alındığı tarihten itibaren beş yıl geçmekle zamanaşımına uğrar.

bbb. Halka Açık Anonim Ortaklıklara İlişkin Özel Düzenlemeler

Halka açık anonim ortaklıklarda kâr payının dağıtımına ilişkin olarak SerPK’nın 19 ve 20. maddeleri ile Sermaye Piyasası Kurulunun “Kâr Payı Tebliği”²⁴¹ (II-19.1) önem taşımaktadır. Bu Tebliğ ile halka açık anonim ortaklıkların, kâr payı ile kâr payı avansı dağıtımında, kâr payının korunmasında ve kâr dağıtım politikasının belirlenmesinde uyacakları usul ve esasları düzenlenmiştir.

Kâr payına ilişkin olarak SerPK’nın 19. maddesinde ilk olarak Kurul’un yetkisi düzenlenmiştir. Buna göre SPK, halka açık anonim ortaklıkların kâr dağıtım politikalarına ilişkin olarak, benzer nitelikteki ortaklıklar bazında farklı esaslar belirleyebilme yetkisine sahiptir.

SerPK m. 19/2’ye göre kâr payı ve yedek akçelerin dağıtım sıralamasına ilişkin olarak “*Kanunen ayrılması gereken yedek akçeler ve esas sözleşmede pay sahipleri için belirlenen kâr payı ayrılmadıkça başka yedek akçe ayrılmasına, ertesi yıla kâr aktarılmasına ve intifa senedi sahiplerine, yönetim kurulu üyelerine ve ortaklık çalışanlarına kârdan pay dağıtılmasına karar verilemeyeceği gibi, belirlenen kâr payı ödenmedikçe bu kişilere kârdan pay dağıtılamaz*”. Bu düzenlemeyi TTK’nın ilgili hükümlerini göz önünde bulundurarak yorumladığımızda, halka açık anonim ortaklıklarda pay sahiplerinin birinci temettü haklarının güvence altına alınmasına yönelik bir düzenleme olduğu anlaşılmaktadır. Zira Türk Ticaret Kanunundaki genel kural uyarınca kanuni ve esas sözleşmede öngörülen isteğe bağlı yedek akçeler ayrılmadıkça pay sahiplerine dağıtılacak kâr payı belirlenemeyeceği hükme bağlanmasına rağmen (TTK m. 523/1); SerPK m. 19/2’de halka açık anonim ortaklıklar için geçerli olmak üzere pay sahipleri için esas sözleşmede belirlenen kâr payı ayrılmadıkça başka yedek akçe (isteğe bağlı yedek akçe) ayrılmasına izin verilmemiştir. Dolayısıyla halka açık anonim şirketlerde pay sahiplerinin kâr payı hakları isteğe bağlı yedek akçelerden önce gelir.

SerPK m. 19/3 uyarınca halka açık ortaklıklarda kâr payı, dağıtım tarihi itibarıyla mevcut payların tümüne, bunların ihraç ve iktisap tarihleri dikkate alınmadan eşit olarak dağıtılır. Bir başka deyişle, kar dağıtımında “kıst el yevm esası” uygulanmaz.

SerPK’nın 20. maddesinde ise “kâr payı avansı” düzenleme bulmuştur. Halka açık anonim şirketlerde kâr payı avansı yukarıda belirtilen “Kâr Payı Tebliği (II-19.1)”nde de düzenlenmiştir. Bu Tebliğe göre kâr payı avansı, “*Yıllık finansal tablolar üzerinden dağıtılacak kâr payından mahsup edilmek üzere ara dönem finansal tablolara göre oluşan kârlar üzerinden bu Tebliğ hükümlerine göre*

²⁴¹RG. 23.01.2014, S. 28891.

hesaplanan tutarı” ifade eder [m. 3/1(f)].

SerPK m. 20/1. fıkrasında kâr payı avansına ilişkin bir sınırlandırma olarak bir hesap döneminde verilecek toplam kâr payı avansı bir önceki yıla ait dönem kârının yarısını aşamayacağı ve önceki dönemde ödenen kâr payı avansları mahsup edilmeden ilave kâr payı avansı verilmesine ve kâr payı dağıtılmasına karar verilemeyeceği hükme bağlanmıştır.

SerPK m. 20/2. fıkrasına göre kusurlarına ve durumun gereklerine göre zararlar şahsen kendilerine yükletilebildiği ölçüde yönetim kurulu üyeleri ve hazırladıkları raporlarla sınırlı olarak bağımsız denetimi yapanlar, ara dönem finansal tablolarının gerçeği dürüst bir şekilde yansıtmamasından veya mevzuat ile muhasebe ilke ve kurallarına uygun olarak düzenlenmemiş olması nedeniyle dağıtılan kâr payı avansının doğru olmamasından doğan zararlar için ortaklığa, pay sahiplerine, ortaklık alacaklılarına ve ayrıca doğrudan doğruya olmak üzere kâr payı avansının kararlaştırıldığı veya ödendiği hesap dönemi içinde pay iktisap etmiş bulunan kişilere karşı sorumludurlar.

Hukuki sorumluluk doğuran bu tür hâllerin varlığı durumunda, pay sahipleri ve yönetim kurulu üyeleri tarafından kararın ilânından itibaren otuz gün içinde, SerPK’nın 18. maddesinin altıncı fıkrasına göre iptal davası açılabilir. düzenlenmiştir.

bb. Hazırlık Devresi Faizi Alma Hakkı

Türk Ticaret Kanununun 509. maddesinin birinci fıkrasına göre ortakların şirkete getirdikleri sermaye için bu kişilere faiz ödenemez. Ancak Kanunun 510. maddesine göre ortaklara “hazırlık devresi faizi” olarak ifade edilen bir ödeme yapılabileceği esası kabul edilmiştir.

TTK m. 510/1 hükmüne göre işletmenin tam bir şekilde faaliyete başlamasına kadar geçecek hazırlık dönemi için pay sahiplerine, Türkiye Muhasebe Standartlarına uygun olmak koşuluyla, özellikli varlık niteliğindeki yatırımların maliyetine yüklenmek üzere, belirli bir faiz ödenmesi esas sözleşmede öngörülebilir. Söz konusu dönemle sınırlı olmak üzere, faiz ödemelerinin en geç ne zamana kadar süreceği de esas sözleşmede belirtilmelidir.

İşletme yeni paylar çıkarılarak genişletilecek olursa, sermayenin artırılmasına dair olan kararda, yeni pay sahiplerine, özellikli varlık niteliğindeki yatırımların maliyetine yüklenmek üzere, belirli bir süreyle en geç yeni yatırımın işletmeye alındığı güne kadar faiz ödenmesi kabul olunabilir.

cc. Yeni Pay Alma Hakkı (Rüçhan Hakkı)

Anonim şirketlerde pay sahiplerinin “yeni pay alma hakkı (rüçhan hakkı)”²⁴², genel olarak, TTK’nın 461. maddesinde düzenlenmiştir.

Ekonomik bir değer taşıdığı da kuşkusuz olan bu hak, şirketin mevcut pay sahiplerinin şirketin yapacağı sermaye artırımları ile oluşturulan yeni payları alma konusunda bir öncelik hakkına sahip olmalarını ifade eder.

Ortaklar, şirkette sahip oldukları mevcut paylarının şirket sermayesine oranına göre rüçhan hakkına sahiptir. Bu hak sayesinde sermaye artırımının pay sahiplerinin şirkette sahip oldukları pay oranlarını korumaları sağlanır.

Anonim şirket pay sahiplerinin rüçhan haklarını devredebilmeleri mümkündür (m. 461/4).

Yönetim kurulu, rüçhan hakkının sınırlandırılmasının veya kaldırılmasının gerekçelerini; yeni payların primli ve primsiz çıkarılmasının sebeplerini; primin nasıl hesaplandığını bir rapor ile açıklar. Bu rapor da tescil ve ilân edilir.

Yönetim kurulu pay sahiplerinin rüçhan hakkının kullanılabilmesinin esaslarını bir karar ile belirler ve bu kararda pay sahiplerine en az on beş gün süre verir. Karar ticaret siciline tescil ve TTSG’de ilân olunur. Ayrıca şirketin internet sitesine konulur.

²⁴²TTK’nın 461. maddesinin kenar başlığını “Rüçhan Hakkı” ifadesi oluşturmasına rağmen bu maddenin içeriğinde ve TTK’nın ilgili diğer maddelerinde “rüçhan hakkı” ile “yeni pay alma hakkı” eş anlamlı olarak kullanılmıştır. Aynı kavramı karşılamak üzere iki farklı terimin kullanılması öğretide eleştirilmiştir (Kendigelen, s. 369).

Şirket, rüçhan hakkı tanıdığı pay sahiplerinin, bu haklarını kullanmalarını, nama yazılı payların devredilmelerinin esas sözleşmeyle sınırlandırılmış olduğunu ileri sürerek engelleyemez.

Kanun koyucu pay sahiplerinin rüçhan haklarının genel kurul tarafından alınacak bir kararla sınırlandırılabilirliğini veya kaldırılabilirliğini kabul etmiştir. Ancak bu yönde bir genel kurul kararının alınabilmesi için esas sermayenin yüzde altmışının olumlu oyu ve haklı sebeplerin varlığı gerekir (TTK m. 461/2).

Kanun koyucu, rüçhan haklarının sınırlandırılması açısından “haklı sebep”lere ilişkin olarak TTK m. 461/2’de “Özellikle, halka arz, işletmelerin, işletme kısımlarının, iştiraklerin devralınması ve işçilerin şirkete katılmaları haklı sebep kabul olunur.” hükmüne yer vererek sınırlı sayıda (numerus clausus) olarak nitelenebilecek haklı sebep sayılan bazı hallere örnekleyici nitelikte yer vermiştir. Şirketin finansal menfaatleri, ödeme dar boğazından kurtulma, teknoloji alınması gibi sebepler de haklı niteliktedir²⁴³.

Kayıtlı sermaye sistemini benimseyen anonim şirketlerde yönetim kurulu kararıyla ortakların yeni pay alma hakları sınırlandırılabilir (TTK m. 461/2; SerPK m. 18/5). Ancak yönetim kurulunun bu yönde bir karar alabilmesi için esas sözleşme ile yetkili kılınması şarttır. Kanun koyucu TTK m. 461’in nisaba ilişkin şartı dışında bu maddenin kayıtlı sermaye sisteminde yönetim kurulu kararına da uygulanacağını kabul etmiştir (m. 461/2).

Son olarak belirtelim ki, 6102 sayılı TTK’ya göre rüçhan hakkı esas sözleşme ile sınırlandırılmaz ve kaldırılamaz²⁴⁴.

çç. Önerilmeye Muhatap Olma Hakkı

Türk Ticaret Kanununun şarta bağlı sermaye artırımına ilişkin hükümleri arasında yer alan ve “*Pay Sahiplerinin Korunması*” kenar başlığını taşıyan 466. maddesinde esas itibarıyla “önerilmeye muhatap olma hakkı” düzenlenmiştir.

Şarta bağlı sermaye artırımını kapsamında dönüştürme veya alım hakkı içeren tahviller veya benzeri borçlanma araçları ihracında bu araçların ilk olarak pay sahiplerine önerilmesi zorunluluğunu ifade eden “önerilmeye muhatap olma hakkı”, 6102 sayılı TTK ile Türk hukukuna giren yeni bir pay sahipliği hakkıdır.

Önerilmeye muhatap olma hakkı nitelik itibarıyla birçok yönden ortakların yeni pay alma hakkına benzer özellikler taşımaktadır. TTK m. 466/1 hükmünde ve anılan madde gerekçesinde de belirtildiği üzere kanuni bir hak olarak sadece pay sahipleri önerilmeye muhatap olma hakkına sahiptir.

Önerilmeye muhatap olma hakkının şirket payından ayrı olarak devredilebileceği veya bağışlanabileceği kabul edilmektedir²⁴⁵. Hakkın konusu ise yeni pay alma hakkından farklı olarak ihraç edilen yeni paylar değil, dönüştürme veya alım hakkı içeren tahviller veya benzeri borçlanma araçlarıdır. Tıpkı yeni pay alma hakkında olduğu gibi önerilmeye muhatap olma hakkı da mali bir niteliğe sahip olmasının yanı sıra, pay sahibinin şirket yönetimindeki etkisini koruma fonksiyonu da görür.

TTK m. 466/2 hükmünde haklı sebeplerin varlığı halinde kaldırılabilirliği veya sınırlandırılabilirliği düzenlenmiştir. Önerilmeye muhatap olma hakkı, yeni pay alma hakkında olduğu gibi pay sahiplerinin mevcut payları ile orantılı bir nitelik arz eder. Bir başka deyişle, her pay sahibi kural olarak şirketteki payı oranında olmak üzere, yeni ihraç edilen dönüştürme veya alım hakkı içeren benzeri borçlanma araçları üzerinde önerilmeye muhatap olma hakkına sahiptir.

Önerilmeye muhatap olma hakkı şarta bağlı sermaye artırımını kapsamında dönüştürme veya alım hakkı içeren tahvil ve benzeri borçlanma araçları ihracında söz konusudur. Şarta bağlı sermaye artırımının bir diğer uygulama alanı olan çalışanlara alım hakkı tanınmasında ise uygulama alanına sahip değildir²⁴⁶. Hakkın kapsamının belirlenebilmesine yarayan bir düzenleme olarak TTK’nın m. 466/1 hükmü “*Şarta bağlı sermaye artırımında, tahvillere ve benzeri borçlanma araçlarına bağlı olarak değiştirme ve alım hakları içeren senetler ihraç edildiği takdirde, bunlar önce mevcut payları oranında*

²⁴³Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 461.

²⁴⁴Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 461.

²⁴⁵Kaya, s. 142; Saraç, s. 199-201.

²⁴⁶Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 466.

*pay sahiplerine önerilir” şeklindedir*²⁴⁷.

Kanun koyucu pay sahiplerinin önerilmeye muhatap olma haklarının “haklı sebeplerin”²⁴⁸ varlığı halinde, kaldırılabilirliğini veya sınırlandırılabilirliğini de düzenlemiştir (TTK m. 466/2). TTK m. 466’da nelerin “haklı sebep” sayılacağına ilişkin bir düzenleme getirilmemiştir. Ancak bu maddenin gerekçesinde söz konusu hakkın kaldırılmasında veya sınırlandırılmasında haklı sebep kavramının, şirketin menfaati yönünden değerlendirilmesi ve eşit işlem ile hakların sakınılarak kullanılması ilkesine uyulması gerektiği zikredilmiş; piyasa şartlarının gereğinde haklı sebep olarak kabul olunması belirtilmiştir ve nihayet bir aracı kurumun tahvillerin tümünü satın alma önerisi yapması halinde pay sahiplerinin önerilme hakkı kaldırılabilmesi gerektiği ifade olunmuştur²⁴⁹.

TTK’da önerilmeye muhatap olma hakkının kaldırılması veya sınırlandırılması yetkisinin kimde olduğuna ilişkin bir hüküm bulunmamakla birlikte, bu yetkinin genel kurulda olduğuna hükmün gerekçesinde yer verilmiştir²⁵⁰.

Genel kurulun önerilmeye muhatap olma hakkının kaldırılmasına veya sınırlandırılmasına ilişkin kararı hangi nisapla alabileceği Kanunda açıkça düzenlenmemiştir. Ancak TTK m. 466’nın gerekçesinde genel kurul kararının TTK m. 421/4 hükmüne göre alınacağı belirtilmiştir. Ancak TTK m. 421/4’de bir nisap belirlemesi mevcut olmadığından bu kararın niteliğine en uygun tercih olarak TTK m. 461/2 hükmünde yeni pay alma hakkının sınırlandırılması veya kaldırılmasına ilişkin aranan nisabın (esas sermayenin yüzde altmışının olumlu oyu) geçerli olduğu da savunulmaktadır²⁵¹.

dd. Tasfiye Bakiyesini Alma Hakkı

Şirketin sona ermesi hâlinde her pay sahibi, esas sözleşmede sona eren şirketin malvarlığının kullanılmasına ilişkin, başka bir hüküm bulunmadığı takdirde, tasfiye sonucunda kalan tutara payı oranında katılır. Tasfiye bakiyesini alma hakkı olarak ifade edilen bu hak TTK m. 507/1’de yasal dayanağını bulmuştur.

Sona eren şirketin aktifleri paraya çevrilip borçları karşılanıp pay bedelleri ortaklara geri verildikten sonra artan bir miktar olması halinde tasfiye bakiyesinin ödenmesi gündeme gelir.

Tasfiye bakiyesinin tahsil edilebilmesi için anonim şirketin sona ermesi şarttır. Aksi takdirde pay sahibine bu şekilde bir ödemenin yapılabilmesi mümkün değildir.

Esas sözleşmede aksine bir hüküm yoksa, kâr gibi tasfiye payı da pay sahibinin sermaye payı için şirkete yaptığı ödemelerle orantılı olarak hesap edilir (m. 508/1).

c. Azlık Hakları

Anonim şirketler hukukunda çoğunluk ilkesi genel kural olmakla birlikte kanun koyucu bu ilkeyi “azlık hakları” tanıyarak yumuşatmıştır.

TTK’da tanınan “azlık hakları”na sahip olan kitle halka açık olmayan anonim şirketlerde sermayenin onda birini (%10), halka açık anonim şirketlerde ise yirmide birini (%5) oluşturan pay sahipleridir.

Azlık hakları TTK’da tek maddede bir liste halinde düzenlenmemiş, ilgili hükümler Kanunun geneline yayılmıştır. İlgili düzenlemeler incelendiğinde TTK’da tanınan azlık hakları olarak şunlar gösterilebilir:

- Denetçinin haklı sebeple görevden alınması davası açma hakkı (m. 399/5).
- Genel kurulu toplantıya çağrı ve gündeme madde ekletme hakkı (m. 411).
- Genel kurulda finansal tabloların müzakeresinin ve buna bağlı konuların görüşülmesinin ertelenmesini isteme hakkı (m. 420).

²⁴⁷Ayrıntılı bilgi ve hükmün eleştirisi için bkz. Aydoğan, s. 198-201.

²⁴⁸Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 466. “Haklı sebep”lerin belirlenmesi hakkında ayrıntılı bilgi için bkz. Kaya, s. 165-170; Biçer, s. 240-245; Saraç, s. 194-197.

²⁴⁹Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 466.

²⁵⁰Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 466.

²⁵¹Biçer, s. 239; Saraç, s. 189.

- Özel denetçi atanmasını isteme hakkı (m. 439/1).
- Nama yazılı pay senedi bastırılmasını talep etme hakkı (m. 486/3).
- Anonim şirketin haklı sebeple feshi davası açma hakkı (m. 531).
- Kurucuların, yönetim kurulu üyelerinin, denetçilerin, şirketin kuruluşundan ve sermaye artırımından doğan sorumluluklarının sulh veya ibra yoluyla kaldırılmasının onaylanmasına karşı çıkma hakkı (m. 559).
- Türk Ticaret Kanununda düzenlenmemekle birlikte, azlığın şirketten genel kurulda görev yapmak üzere Bakanlık temsilcisi talep edilmesini isteme hakkı mevcuttur (“Anonim Şirketlerin Genel Kurul Toplantılarının Usul ve Esasları ile Bu Toplantılarda Bulunacak Bakanlık Temsilcileri Hakkında Yönetmelik”²⁵², m. 32/3).

2.10.2.2. Pay Sahibinin Borçları

Anonim şirketlerde pay sahibinin borçları denildiğinde, sadece taahhüt etmiş oldukları sermayeyi koyma borcu karşımıza çıkmaktadır.

Pay sahipleri, sadece taahhüt etmiş oldukları sermaye payları ile ve şirkete karşı sorumludur. Taahhüt ettiği sermaye koyma borucunu gereği gibi yerine getirdiği takdirde şirkete karşı bir sorumluluğunun kalmaz.

Öğretide “tek borç ilkesi” olarak da ifade edilen bir diğer önemli sonucu da, ortakların şirket alacaklılarına karşı herhangi bir sorumluluğunun bulunmadığı hususudur. Şirkete karşı taahhüt edilen sermaye getirilmediğinde, alacaklıların dava yoluyla bunun şirkete ödenmesini isteme hakkı dahi yoktur. 6102 sayılı yeni TTK’nın, eTTK m. 269 hükmünün yerini alan 329. maddesinde, önceki Kanundan farklı olarak, pay taahhüdünden doğan sorumluluğun sadece “şirkete karşı” olduğu açıkça düzenleme bulmuştur.

TTK m. 480/1’deki “*Kanunda öngörülen istisnalar dışında, esas sözleşmeyle pay sahibine, pay bedelini veya payın itibarî değerini aşan primi ifa dışında borç yükletilemez*” şeklindeki düzenlemede genel ilkenin yanı sıra bu ilkenin bir istisnası olarak payın primli (agiolu) olması haline yer verildiği görülmektedir.

Pay sahiplerinin tek borçlarının sermaye taahhütlerini yerine getirmek olduğuna ilişkin genel kuralın ikinci istisnası ise “*Pay devirlerinin şirketin onayına bağlı olduğu hâllerde, esas sözleşmeyle pay sahiplerine sermaye taahhüdünden doğan borçtan başka, belli zamanlarda tekrarlanan ve konusu para olmayan edimleri yerine getirmek yükümlülüğü de yüklenebilir. Bu ikincil yükümlülüklerin nitelik ve kapsamı pay senetlerinin veya ilmi haberlerin arkasına yazılabilir*” hükmünün yer aldığı TTK m. 480/4’de bulunmaktadır. Hemen belirtelim ki, TTK m. 421/2(a)’ya göre “ikincil yükümlülük koyan kararlar” ancak sermayenin tümünü oluşturan payların sahiplerinin veya temsilcilerinin oybirliğiyle alınabilir.

²⁵²RG. 28.11.2012, S. 28481.

SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 9)

1. Anonim şirket “pay” ve “pay senetleri”ne ilişkin olarak aşağıdakilerden hangisi yanlıştır?

- A) Sahibine ortaklık hakkı verir.
- B) Menkul kıymet niteliğindedir.
- C) Emre, nama veya hamiline yazılı olabilir.
- D) Payın itibari değeri kural olarak en az 1 Kuruştur.
- E) İtibari değerden yüksek bir bedelle pay çıkarılması mümkündür.

CEVAP : C

2. Aşağıdakilerden hangisi pay sahipliği haklarından birisi değildir?

- A) Yeni pay alma hakkı
- B) Kar payı alma hakkı
- C) Genel kurul kararlarının iptalini dava etme hakkı
- D) Eylemleriyle şirkete zarar veren yönetim kurulu üyelerinin azlini isteme hakkı
- E) Tasfiye bakiyesini alma hakkı

CEVAP : D

3. Türk Ticaret Kanunu’nda “azlık” hakkı olarak nitelendirilen haklara sahip olan kişi veya kişiler aşağıdakilerden hangisinde doğru ifade edilmiştir?

- A) Halka açık olmayan anonim şirketlerde sermayenin onda birini (%10), halka açık anonim şirketlerde ise yirmide birini (%5) oluşturan pay sahipleri.
- B) Halka açık olmayan anonim şirketlerde sermayenin beşte birini (%20), halka açık anonim şirketlerde ise onda birini (%10) oluşturan pay sahipleri.
- C) Halka açık olmayan anonim şirketlerde sermayenin onda birini (%10), halka açık anonim şirketlerde ise beşte birini (%20) oluşturan pay sahipleri.
- D) Halka açık olmayan anonim şirketlerde sermayenin yirmide birini (%5), halka açık anonim şirketlerde ise onda birini (%10) oluşturan pay sahipleri.
- E) Halka açık olan ve olmayan anonim şirketlerde sermayenin onda birini (%10) oluşturan pay sahipleri.

CEVAP : A

2.11. Anonim Şirketlerde Sona Erme ve Tasfiye

2.11.1. Sona Erme

2.11.1.1. Genel Sona Erme Sebepleri

Türk Ticaret Kanununun 529. maddesine göre, anonim şirket;

- a) Sürenin sona ermesine rağmen işlere fiilen devam etmek suretiyle belirsiz süreli hâle gelmemişse, esas sözleşmede öngörülen sürenin sona ermesiyle,
- b) İşletme konusunun gerçekleşmesiyle veya gerçekleşmesinin imkânsız hâle gelmesiyle,
- c) Esas sözleşmede öngörülmüş herhangi bir sona erme sebebinin gerçekleşmesiyle,
- d) 421. maddenin üçüncü ve dördüncü fıkralarına uygun olarak alınan genel kurul kararıyla,
- e) İflasına karar verilmesiyle,
- f) Kanunlarda öngörülen diğer hâllerde,

sona erer.

Görüleceği üzere, kanun koyucu TTK'nın 529. maddesinde birtakım genel sona erme nedenlerine yer vermekle birlikte, bu halleri sayılanlarla sınırlandırmamış, anılan düzenlemenin (f) bendinde Kanunun ilgili düzenlemelerinde özel olarak öngörülen sona erme sebeplerinde de anonim şirketin son bulacağını ifade etmiştir.

2.11.1.2. Özel Sona Erme Sebepleri

a. Organ Eksikliği Dolayısıyla Sona Erme

Kanun koyucu 6102 sayılı TTK'nın 530. maddesinde anonim şirketlerin “organ eksikliği”ni bir sona erme nedeni olarak düzenlemiştir.

Bu düzenleme uyarınca, “*Uzun süreden beri şirketin kanunen gerekli olan organlarından biri mevcut değilse veya genel kurul toplanamıyorsa, pay sahipleri, şirket alacaklıları veya Ticaret Bakanlığının istemi üzerine, şirket merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesi, yönetim kurulunu da dinleyerek şirketin durumunu kanuna uygun hâle getirmesi için bir süre belirler. Bu süre içinde durum düzeltilmezse, mahkeme şirketin feshine karar verir*”.

Bilindiği üzere, 6102 sayılı TTK'ya göre anonim şirketlerin “genel kurul” ve “yönetim kurulu” olmak üzere iki organı bulunduğu kabul edilmektedir.

Gerekli organın mevcut olmaması ile kastedilen bu organın gerçekten bulunmamasıdır. Yönetim kurulunun süresi sona ermiş olmasına rağmen, yeni bir yönetim kurulunun seçilememiş olması veya yönetim kurulu üyelerinin istifaları ile kurulun boşaldığı ve yerlerini doldurma imkânının bulunmadığı hâllerde yönetim organının mevcut olmadığı; yönetim kurulunun mevcudiyetine rağmen, hiç veya gereği gibi toplanamaması da somut olayın özelliklerine göre maddenin kapsamında kabul olunabilir²⁵³.

Kanun koyucu, kurulların niteliklerini göz önünde bulundurarak yönetim kurulu açısından “mevcut olmama” durumunu sona erme nedeni olarak öngörmüşken genel kurul açısından “toplanamama”yı esas almıştır.

TTK m. 530'a göre anonim şirketin feshine karar verilebilmesi için şirketin kanunen gerekli organlarından birinin mevcut olmamasının veya genel kurulun toplanamamasının “devamlılık” göstermesi gerekir. Bu gereklilik, anılan hükümde yer alan “uzun süreden beri” ibaresiyle ifade edilmiştir. Bu yeni unsur hükmün uygulanabilme şartıdır²⁵⁴.

Hükmün lafzından da anlaşılacağı üzere, söz konusu durumların varlığı halinde şirket kendiliğinden son bulmaz. Pay sahiplerinin veya şirket alacaklılarının ya da Ticaret Bakanlığı'nın şirket

²⁵³Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 530.

²⁵⁴Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 530.

merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesinden şirketin feshine karar verilmesini talep etmesi gerekir. Yalnız, mahkemenin kararını vermeden önce mutlaka feshi istenen anonim şirketin yönetim kurulunu da dinlemesi ve şirketin durumunu kanuna uygun hâle getirmesi için bir süre belirlemesi gerekir. Bu süre içinde durum düzeltilmezse, mahkeme şirketin feshine karar verecektir.

b. Anonim Şirketin Haklı Sebeplerle Feshi

6102 sayılı TTK ile yeni ihdas edilen önemli düzenlemelerden birisi de 531. maddede yasal dayanağını bulan anonim şirketin “haklı sebeplerle feshi” ile sona ermesidir.

Sermayenin en az onda birini ve halka açık şirketlerde yirmide birini temsil eden payların sahipleri, “haklı sebeplerin varlığında”, şirketin merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesinden şirketin feshine karar verilmesini isteyebilirler. Dikkat edilecek olursa, anonim şirketin haklı sebeplerle feshini istemek bir “azlık hakkı” olarak öngörülmüştür.

Haklı sebeple fesih istemiyle açılan bir davada mahkeme, fesih yerine, davacı pay sahiplerine, paylarının karar tarihine en yakın tarihteki gerçek değerlerinin ödenip davacı pay sahiplerinin şirketten çıkarılmalarına veya duruma uygun düşen ve kabul edilebilir diğer bir çözüme karar verebilir.

6762 sayılı mülga TTK’nın yürürlükte olduğu dönemde de çok tartışılan ve bu Kanunda açık bir düzenleme yer alamamasının uygulamada sıkıntılı durumlara yol açtığı “haklı sebeple anonim şirketlerin feshi”ne yönelik maddenin gerekçesinde bu yola ilişkin önemli sayılabilecek birtakım açıklamalar getirilmiştir.

Her şeyden önce bu hakkın kullanılabilmesi için esas sermayenin onda birine sahip olmak gerekli ve yeterli görülmüş; bu oranda paya bir tek pay sahibinin sahip olması şart koşulmamıştır. Dolayısıyla birden fazla pay sahibi de bir araya gelerek söz konusu hakkı kullanabilir. Ayrıca esas sözleşme ile bu davayı açabilecek daha düşük bir oran öngörülebileceği yine hükmün gerekçesinde ifade edilmiştir.

Anonim şirketlerin feshine yol açabilecek “haklı sebep”ler Kanunda tanımlanmadığı gibi örnek olarak da gösterilmemiştir. Bu şekilde, kavramın niteliklerinin gösterilmesi ve tanımlanması yargı kararlarıyla öğretiyeye bırakılmıştır. İsviçre öğretisinde “genel kurulun birçok kez kanuna aykırı bir şekilde toplantıya çağırılmış olması”, “azlık hakları ile bireysel hakların devamlı ihlâlî”, özellikle “bilgi alma ve inceleme haklarının engellenmesi”, “şirketin sürekli zarar etmesi”, “dağıtılan kâr payının düzenli azalması”, haklı sebep sayılmıştır. Buna karşılık varsayımlar ve olumsuz beklentiler haklı sebep sayılmamıştır. İleri sürülen sebeplerin haklı olup olmadığına karar verecek olan mahkemedir. Mahkeme sebepleri haklı bulsa bile fesih kararı vermek zorunda değildir. Şirketin feshini haklı kılan sebeplerin varlığına rağmen, yaşatılmasının ekonomik ve rasyonel açıdan daha doğru olacağına kanaat getiren mahkeme; şirketi feshetmek yerine, “fesih talebinde bulunan pay sahiplerinin paylarının gerçek değerinin ödenmesine ve kendilerinin şirketten çıkarılmalarına” veya “duruma uygun düşen ve kabul edilebilir diğer bir çözüme” karar verebilir. Davacıya paranın kimin tarafından ve nasıl ödeneceği, bu payları geçici olarak şirketin iktisap edip edemeyeceği yargı kararlarına ve öğretideki görüşlere göre belirlenecektir.

Maddenin son cümlesindeki “veya duruma uygun düşen ve kabul edilebilir diğer bir çözümü karar bağlama” inisiyatifi tamamıyla mahkemeye aittir. İsviçre öğretisinde, mahkemenin “kâr dağıtma zorunluluğunu karara bağlayabileceği”; “uygun bir yeni pay sahibinin şirkete alınmasını uygun bulabileceği”, “hatta şirketi sağlığa kavuşturabilecek kısmî tasfiyeye de hükmedebileceği” belirtilmektedir²⁵⁵.

Sonuç olarak, Kanunun gerekçesi ile mehzaz İsviçre öğreti ve uygulaması da göz önünde bulundurularak somut olayda “haklı sebep”lerin var olup olmadığı araştırılmalı ve yine aynı çerçevede mahkemenin şirketin feshine mi yoksa şirketi yaşatacak başka önlemlere mi karar vermesi gerektiği değerlendirme konusu yapılmalıdır.

²⁵⁵ Bkz. TTK “Madde Gerekçeleri”, m. 531.

c. Kamu Düzenine veya İşletme Konusuna Aykırı İşlemlerde ve Faaliyette Bulunmak Dolayısıyla Sona Erme (TTK m. 210)

Türk Ticaret Kanununun 210. maddesinin üçüncü fıkrasına göre “kamu düzenine” veya “işletme konusuna” aykırı işlemlerde veya bu yönde hazırlıklarda ya da muvazaalı iş ve faaliyetlerde bulunduğu belirlenen ticaret şirketleri ve dolayısıyla anonim şirketler hakkında, özel kanunlardaki hükümler saklı kalmak kaydıyla, Ticaret Bakanlığı tarafından, bu tür işlem, hazırlık veya faaliyetlerin öğrenilmesinden itibaren bir yıl içinde fesih davası açılabilir.

Söz konusu fesih davasının kabulü halinde de şirket sona erer ve tasfiye sürecine girer.

ç. Kuruluşta Kanun Hükümlerine Aykırılık Dolayısıyla Feshi Davası Yoluyla Sona Erme (TTK m. 353)

Bkz. 2.4.8.2.

d. Sermayenin Kaybı ve Borca Batıklık Dolayısıyla Sona Erme

Türk Ticaret Kanununun 376. maddesinde anonim şirketin sermayesinin belirli düzeylerde karşılıksız kalması hallerine ilişkin olarak özel düzenlemelere yer verilmiştir.

İlk olarak son yıllık bilançoya göre, “sermaye ile kanuni yedek akçeler toplamının üçte ikisinin” zarar sebebiyle karşılıksız kaldığı anlaşıldığı takdirde, derhâl toplantıya çağrılan genel kurulun, sermayenin üçte biri ile yetinme veya sermayenin tamamlanmasına karar vermemesi hallerinde şirketin kendiliğinden sona ereceği düzenlenmiştir (m. 376/2).

Aynı maddenin üçüncü fıkrasında ise şirketin “borca batık” durumda bulunduğu şüphesini uyandıran işaretler varsa, yönetim kurulunun, aktiflerin hem işletmenin devamlılığı esasına göre hem de muhtemel satış fiyatları üzerinden bir ara bilanço çıkartması öngörülmüş; bu bilançodan aktiflerin, şirket alacaklılarının alacaklarını karşılamaya yetmediğinin anlaşılması hâlinde, yönetim kurulunun, bu durumu şirket merkezinin bulunduğu yer asliye ticaret mahkemesine bildirmesi ve şirketin iflasını istemesi gerektiği hükme bağlanmıştır. Ancak, iflas kararının verilmesinden önce, şirketin açığını karşılayacak ve borca batık durumunu ortadan kaldıracak tutardaki şirket borçlarının alacaklıları, alacaklarının sırasının diğer tüm alacaklıların sırasından sonraki sıraya konulmasını yazılı olarak kabul etmiş ve bu beyanın veya sözleşmenin yerindeliği, gerçekliği ve geçerliliği, yönetim kurulu tarafından iflas isteminin bildirileceği mahkemece atanan bilirkişilerce doğrulanmış olursa şirket iflas etmeyecektir. Aksi hâlde mahkemeye bilirkişi incelemesi için yapılmış başvuru, iflas bildirimi olarak kabul olunur.

TTK m. 376/3 hükmünün özünde özel olarak düzenlenen bir “iflas” dolayısıyla bir sona erme hali olduğunu vurgulamakta yarar vardır.

e. Anonim Şirketin Birleşmesi ya da Bölünmesi Dolayısıyla Sona Erme

Daha önce de açıklandığı üzere²⁵⁶, TTK m. 134-194 arasında oluşturulan yasal çerçeve içerisinde anonim şirketlerin birleşme, bölünme ve tür değiştirmesi mümkündür.

Birleşmede devrolunan anonim şirket ve bölünmede tam bölünen anonim şirketin infisah eder [bkz. TTK m. 152/3; 159/1(a)].

2.11.2. Tasfiye

a. Tasfiye Sürecine Girilmesinin Hukuki Sonuçları

Sona ermenin iflas nedeniyle gerçekleştiği durumda iflas idaresi; mahkeme kararıyla gerçekleşmesi halinde kararı veren mahkeme; diğer bütün sebeplerde ise sona ermekte olan anonim şirketin yönetim kurulunun “sona ermeyi” ticaret siciline tescil ve TTSG’de ilânı gerekir. Bu aşamadan sonra şirket tasfiye sürecine girer.

Tasfiye hâlindeki şirket, pay sahipleriyle olan ilişkileri de dâhil, tasfiye sonuna kadar tüzel kişiliğini korur ve ticaret unvanını “tasfiye hâlinde” ibaresi eklenmiş olarak kullanır. Bu hâlde

²⁵⁶Bkz. Birinci Bölüm-II-F.

organlarının yetkileri tasfiye amacıyla sınırlıdır (m. 533/2).

Tasfiye sürecine girilmesinin bir diğer hukuki sonucu da, şirket organlarının görev ve yetkilerinin, tasfiyenin yapılabilmesi için zorunlu olan, ancak nitelikleri gereği tasfiye memurlarınca yapılamayan işlemlere özgülenmesidir. Tasfiye işlerinin gereklerinden olan hususlar hakkında karar vermek üzere genel kurul da “tasfiye memurları” tarafından toplantıya çağrılır.

b. Tasfiye Süreci

aa. Tasfiye Memurları

Anonim şirketin tasfiye sürecine girmesi ile birlikte “tasfiye memurları” karşımıza çıkar. Şirketin tasfiyesine ilişkin Kanunda öngörülen işlemleri gerçekleştirmekle yetkili ve görevli bu kişiler esas sözleşmeyle veya genel kurul kararıyla belirlenebilir. Bu şekilde tasfiye memuru atanmadığı takdirde, tasfiye, yönetim kurulu tarafından yapılır (m. 536/1).

Tasfiye memurları pay sahiplerinden veya üçüncü kişilerden olabilir. Tasfiye ile görevlendirilenler esas sözleşmede veya atama kararında aksi öngörülmemişse olağan ücrete hak kazanırlar.

Yönetim kurulu, tasfiye memurlarını ticaret siciline tescil ve ilân ettirir. Tasfiye işlerinin yönetim kurulunca yapılması hâlinde de bu hüküm uygulanır.

Yalnız, şirketin feshine mahkemenin karar verdiği hâllerde tasfiye memuru mahkemece atanır.

TTK m. 536/4’e göre temsile yetkili tasfiye memurlarından en az birinin Türk vatandaşı olması ve yerleşim yerinin Türkiye’de bulunması şarttır.

TTK m. 538’e göre genel kurul aksini kararlaştırmamışsa, tasfiye memurları şirketin aktiflerini “pazarlık yoluyla” da satabilirler. Ancak “önemli miktarda aktiflerin toptan satılabilmesi” için genel kurulun kararı gereklidir. Genel kurulun şirketin önemli miktarda aktifinin toptan satışına ilişkin kararı sermayenin en az yüzde yetmişbeşini oluşturan payların sahiplerinin veya temsilcilerinin olumlu oylarıyla alınır ve bu nisaplara ilk toplantıda ulaşamadığı takdirde izleyen toplantılarda da aynı nisap aranır.

Tasfiye memurlarına Kanunla tanınmış yetkiler devredilemez; ancak, belirli uygulama işlemlerinin yapılabilmesi için, tasfiye memurlarından biri diğerine veya üçüncü bir kişiye temsil yetkisi verebilir (m. 539).

Kanun koyucu, tasfiye memurlarının görevden alınmasına ilişkin olarak Kanunun 537. maddesinde özel bir düzenleme getirmiştir. Bu maddeye göre esas sözleşme veya genel kurul kararıyla atanmış tasfiye memurları ve bu görevi yerine getiren yönetim kurulu üyeleri, genel kurul tarafından her zaman görevden alınabilir ve yerlerine yenileri atanabilir. Ancak mahkeme kararıyla atanan tasfiye memurları genel kurul tarafından görevden alınamaz.

Ayrıca, pay sahiplerinden birinin istemiyle ve haklı sebeplerin varlığında, mahkeme de tasfiyeye memur kişileri görevden alabilir ve yerlerine yenilerini atayabilir. Bu yolla atanan tasfiye memurları, mahkeme kararına dayanılarak tescil ve ilân olunurlar.

Son olarak şirketi temsile yetkili tasfiye memurlarından hiçbiri Türk vatandaşı değilse ve hiçbirinin Türkiye’de yerleşim yeri bulunmuyorsa, mahkemenin pay sahiplerinden veya alacaklılardan birinin veya Ticaret Bakanlığının istemiyle, söz konusu şarta uygun birini tasfiye memuru olarak atayacağı öngörülmüştür.

bb. Tasfiye İşlemleri

Tasfiye işlemleri genel itibariyle şirketin aktiflerinin paraya çevrilip pasiflerinin karşılanması ve geriye kalan bir miktar varsa bu miktar ile pay sahiplerinin katılma haklarının karşılığını elde etmelerini sağlamaktır. Bu şekilde alacaklılar ve pay sahipleri korunmaya çalışılır.

Tasfiye memurları göreve geldikten hemen sonra şirketin tasfiyenin başlangıcındaki durumunu incelerler; gerekirse şirket mallarına değer biçmek için uzmanlara başvurarak, şirketin malvarlığına ilişkin durumu ile finansal durumunu gösteren bir envanter ile bilanço düzenler.

Daha sonra bu bilanço genel kurulun onayına sunulur. Envanter ve bilançonun onaylanmasından sonra, tasfiye memurları şirketin envantere yazılı bütün malları ile belgelerine ve defterlerine el koyarlar.

Alacaklıların tatmin edilebilmesi için alacaklı oldukları şirket defterlerinden veya diğer belgelerden anlaşılan ve yerleşim yerleri bilinen kişiler taahhütlü mektupla, diğer alacaklılar Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde ve şirketin internet sitesinde ve aynı zamanda esas sözleşmede öngörüldüğü şekilde, birer hafta arayla yapılacak üç ilâna şirketin sona ermiş bulunduğu konusunda bilgilendirilirler ve alacaklarını tasfiye memurlarına bildirmeye çağırılırlar.

Alacaklı oldukları bilinenler, bildirimde bulunmazlarsa bunların alacaklarının tutarı Ticaret Bakanlığınca belirlenecek bir bankaya depo edilir. Şirketin, henüz muaccel olmayan veya hakkında uyuşmazlık bulunan borçlarını karşılayacak tutarda para notere depo edilir. Ancak bu gibi borçlar yeterli bir şekilde teminat altına alınmış veya şirket varlığının pay sahipleri arasında paylaşımı bu borçların ödenmesi şartına bağlanmış olursa depo edilmesine gerek yoktur. Bu düzenlemelerde yazılı hükümlere aykırı hareket eden tasfiye memurları haksız olarak ödedikleri paralardan dolayı TTK m. 553 uyarınca sorumludur.

Tasfiye sürecinin genelini daha iyi anlayabilmek adına “Diğer Tasfiye İşleri” kenar başlıklı TTK m. 542’de yer verilen işlemlerin de dikkate alınması gerekmektedir.

Bu düzenlemeye göre tasfiye memurları;

a) Şirketin süregelen işlemlerini tamamlamak, gereğinde pay bedellerinin henüz ödenmemiş olan kısımlarını tahsil etmek, aktifleri paraya çevirmek ve şirket borçlarının, ilk tasfiye bilançosundan ve alacaklılara yapılan çağrı sonucunda anlaşılan duruma göre, şirket varlığından fazla olmadığı saptanmışsa, bu borçları ödemekle yükümlüdürler.

b) Tasfiyenin gerektirmediği yeni bir işlem yapamazlar.

c) Şirket borçları şirket varlığından fazla olduğu takdirde durumu derhâl şirketin merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesine bildirirler; mahkeme iflasın açılmasına karar verir.

ç) Tasfiyenin uzun sürmesi hâlinde, her yılsonu için tasfiyeye ilişkin finansal tabloları ve tasfiye sonunda da kesin bilançoğu düzenleyerek genel kurula sunarlar.

d) Şirketin bütün mal ve haklarının korunması için düzenli ve görevinin bilincinde bir yönetici gibi gereken önlemleri alır ve tasfiyeyi mümkün olan en kısa sürede bitirirler.

e) Tasfiye işlemlerinin düzenli yürütülmesi ve güvenliği için gereken defterleri tutarlar.

f) Tasfiye sırasında elde edilen paralardan şirketin süregelen harcamaları için gerekli olan para dışında kalan paraları, bir bankaya şirket adına yatırılırlar.

g) Vadesi gelmemiş borçları, Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası’na kısa vadeli kredilere uygulanan oran üzerinden iskonto ederek derhâl öderler. Alacaklılar bu ödemeyi kabul etmek zorundadır. Kanun gereği iskonto edilmesi mümkün olmayan alacaklar bu hükümden müstesnadır.

ğ) Pay sahiplerine tasfiye işlerinin durumu hakkında bilgi ve istedikleri takdirde bu konuda imzalı belge verirler.

cc. Tasfiye Sonucunu Dağıtma

Tasfiye hâlinde bulunan şirketin borçları ödendikten ve pay bedelleri pay sahiplerine geri verildikten sonra kalan varlığı, esas sözleşmede aksi kararlaştırılmamışsa pay sahipleri arasında, ödedikleri sermayeler ve imtiyaz hakları oranında dağıtılır (TTK m. 543).

Tasfiye payında imtiyazın varlığı hâlinde esas sözleşmedeki düzenleme uygulanacak ve tasfiye payında imtiyaza sahip kişilerin tatmin edilmesi gerekecektir.

Alacaklılara üçüncü kez yapılan çağrı tarihinden itibaren üç ay geçmedikçe kalan varlık dağıtılamaz. Şu kadar ki, hâl ve duruma göre alacaklılar için bir tehlike mevcut olmadığı takdirde mahkeme üç ay geçmeden de dağıtmaya izin verebilir.

Esas sözleşme ve genel kurul kararında aksine hüküm bulunmadıkça, dağıtma para olarak yapılır.

çç. Şirketin Ticaret Sicilinden Terkini

Tasfiyenin sona ermesi üzerine şirkete ait ticaret unvanının sicilinden silinmesi tasfiye memurları tarafından sicil müdürlüğünden istenir. İstem üzerine silinme tescil ve ilân edilir (TTK m. 545/1). Bu Kanun hükümlerine göre tasfiye olunan şirketlerde, 2004 sayılı Kanunun 44 üncü ve 337/a maddesi hükümleri uygulanmaz (TTK m. 545/2).

Bu şekilde, ticaret siciline tescil ile tüzel kişilik kazanan anonim şirketin yine ticaret sicilinden terkin edilerek tüzel kişiliği son bulur.

dd. Ek Tasfiye

Kanun koyucu 6102 sayılı TTK'nın 547. maddesinde daha önceden öğreti ve uygulamada kabul gören ancak normatif düzenlemesi olmayan bir konuya yer vermiştir.

Tasfiyenin kapanmasından sonra ek tasfiye işlemlerinin yapılmasının zorunlu olduğu anlaşılırsa, son tasfiye memurları, yönetim kurulu üyeleri, pay sahipleri veya alacaklılar, şirket merkezinin bulunduğu yerdeki asliye ticaret mahkemesinden, bu ek işlemler sonuçlandırılıncaya kadar, şirketin yeniden tescilini isteyebilirler. Bu kurum ek tasfiye (geçici ihya) olarak adlandırılmaktadır. 6102 sayılı TTK'nın 547. maddesinde tasfiyesi tamamlanmış bir şirketin gerekli görüldüğünden ek tasfiye için geçici olarak ihyasına karar verilebileceği belirtilmiştir. Bunun dışında 6102 sayılı TTK'nın Geçici 7. Maddesinde de resen ticaret sicil müdürlüğü tarafından ticaret sicilinden kaydı silinen şirket veya kooperatifin alacaklıları ile hukuki menfaatleri bulunanlar haklı sebeplere dayanarak mahkemeye başvurarak şirket veya kooperatifin ihyasını isteyebilecekleri düzenlenmiştir. Hemen belirtmek gerekir ki, Geçici 7. madde uyarınca 6102 sayılı TTK'nın yürürlüğe girdiği tarihten itibaren iki yıl içinde aynı maddede belirtilen halleri tespit edilen ya da bildirilen anonim ve limited şirketler ile kooperatiflerin tasfiyeleri ve ticaret sicilinden kayıtlarının silinmesi, ilgili kanunlardaki tasfiye usulüne uyulmaksızın yapılmaktadır. Öte yandan 6102 sayılı TTK'nın Geçici 7. Maddesinin onbeşinci fıkrasında 7511 sayılı Kanunla yapılan değişiklik ile öngörülen usule uygun olarak kaydı silinen şirket veya kooperatifin ihyasına ilişkin yapılacak yargılamada ilgili ticaret sicili müdürlüğü aleyhine yargılama giderleri ve vekalet ücretine hükmolunamayacağı da özel olarak düzenlenmiştir.

Dolayısıyla ek tasfiyenin (geçici ihya), gerek resen ticaret sicil müdürlüğü tarafından, gerekse şirketin bizzat tasfiye memurları aracılığıyla tasfiyesi halinde de uygulama alanı bulduğunu belirtmek gerekir.

Mahkeme istemin yerinde olduğuna kanaat getirirse, şirketin ek tasfiye için yeniden tesciline karar verir ve bu işlemlerini yapmaları için son tasfiye memurlarını veya yeni bir veya birkaç kişiyi tasfiye memuru olarak atayarak tescil ve ilân ettirir. Başka bir deyişle, mahkemece, ihya (yeniden tescil) isteminin kabulüne karar verilmesi halinde, bu karar ile birlikte ek tasfiye işlemlerini yapması için son tasfiye memuru ya da memurlarının yahut da yeni bir veya birkaç kişinin tasfiye memuru olarak atanıp, keyfiyetin tescil ve ilanına karar vermesi gerekir. Bu hususlarda olumlu veya olumsuz karar verilmeksizin sadece şirketin ihyasına karar verilemez.

Ek tasfiye yöntemine ilişkin olarak Kanunun madde gerekçelerinde yer verilen açıklamalardan faydalanmakta yarar vardır²⁵⁷.

Ek tasfiye, tasfiye işlemleri tamamlanıp tasfiyenin bitirilmiş olmasına rağmen, daha sonra başkaca tasfiye önlemleri alınmasının zorunlu olduğunun anlaşılması halinde başvuru olan geçici bir tedbirdir.

Ek tasfiye kararı geçici bir tedbir kararıdır. Ek tasfiye ile yeni bir hukuki durum meydana getirilmemekte, alınması ihmâl edilmiş tedbirler alınmaya çalışılmaktadır. Yapılması ihmâl edilmiş tasfiye işlemlerinin yapılmasını takiben, şirket yine sona erdirilecektir.

Ek tasfiye sadece tasfiyenin kapanmış olmasına rağmen halen alınması zorunlu ek tedbirlere

²⁵⁷ Bkz. TTK "Madde Gerekçeleri", m. 547.

gereksinim duyulması halinde söz konusu olabilir. Zorunluluk yoksa ek tasfiyeye gidilemez.

Kanunun gerekçesinde şirketin yeniden sicile kaydedilmesini ve ek tasfiye yapılmasını zorunlu kılabilen durumlara bazı örnekler verilmiştir:

a) Şirkete ait bazı aktiflerin, dağıtım sırasında dikkate alınmamaları nedeniyle, dağıtım dışında kalması. Bu malvarlığı unsuru bilinmekle beraber unutulmuş olabileceği gibi, sonradan bir malvarlığı unsuru da olabilir.

b) Anlaşmazlık konusu olan ve bu nedenle tasfiyeye ilişkin özel hüküm gereği tevdi edilmiş veya güvenceye bağlanmış bir borcun, şirket lehine çözülmesi ve söz konusu borçların karşılıklarının boşta kalması.

c) Malvarlığının dağıtımını esnasında ilgili kanunî hükümlere uyulmaması.

ç) Pay sahiplerince haksız olarak alınmış olan tasfiye payları için geri verme davasının açılması gerekliliğinin mevcut olması.

d) Organlara karşı sorumluluk davası açılmak isteniyorsa.

e) Şirket tarafından yapılması ve internet sitesine konulması gerekli olan açıklamaların ve şirket tarafından kabul edilmesi zorunluluğu bulunan işlemlerin mevcut olması.

f) Şirketin yararına sonuç doğuracak bir davanın açılması, şirketin bir davada davalı olarak bulunması veya aleyhine icra takibi yapılmasının söz konusu olması.

Yeniden tescil isteğinde bulunulabilmesi ve ek tasfiye yapılabilmesi, üç ana şartın gerçekleşmesine bağlıdır: Bu şartlar yukarıda örnek olarak verilen hallerde aranır. Bunlar şu şekilde sıralanabilir.

a) Yeniden tescil isteği korunmaya değer bir menfaate dayanmalıdır (menfaat şartı). Korunmaya değer menfaatin varlığı inandırıcı delillerle açıklanmalıdır. İstemin ve ilgili delillerin inandırıcı olmaları yeterlidir. İspat şart değildir.

b) Yeniden tescil isteği amaca ulaşmada kullanılabilecek tek yol olmalıdır (amaca ulaşma şartı). Bu nedenle amacın gerçekleştirilmesinin bir başka yolu varsa ve örneğin alacağın bir başka şekilde elde edilmesi imkânı bulunuyorsa yeniden tescil isteğinde bulunulamaz.

c) Sicil memurunun şirketi sicilden silme kararına karşı; bir alacağın veya aktifin varlığı kanaat doğuracak bir şekilde belgelendirilerek, silme kararının iptali dava olunmalıdır.

Hemen belirtelim ki, ek tasfiye, tasfiyenin gayesinde herhangi bir değişikliğe yol açmaz. Şirket yine tasfiye şirkettir ve şirket organları tasfiye gayesi çerçevesinde işlem yapmak zorundadır.

TTK m. 547/1 hükmünde ek tasfiyeyi talep edebilecek kişiler sınırlı olarak sayılmıştır. Bu kişiler, tasfiye memurları, son yönetim kurulu üyeleri, pay sahipleri ve şirket alacaklılarıdır. Ticaret sicil memurunun ise ek tasfiye talebinde bulunma yetkisi yoktur; sadece ilgilileri talepte bulunmaya zorlayabilir. Kanun koyucu bu kimseler dışındakilerin bu davayı açmakta hukuki yararlarının olmadığına hükmetmiştir.

Ek tasfiye, şirket merkezinin bulunduğu yerdeki mahkemeden talep edilir. Mahkeme davada, talebin doğruluğunu inceledikten sonra, olumlu sonuca varırsa şirketin yeniden tesciline karar verir. Mahkeme gösterilen delilleri inandırıcı bulmazsa, yeniden tescil talebini reddeder. Davanın reddine karşı temyiz yoluna başvurulabilir.

Ek tasfiye kararının tescili bildiricidir. Zira, eksik kalan işlemler nedeniyle gerçekte tasfiye sona ermemiştir. Tescil üzerine şirket, tüzel kişiliğini yeniden kazanır ve organlar yeniden çalışmaya başlarlar. Ancak, bu durum şirketin sona ermiş olduğu gerçeğini değiştirmez. Şirket yine tasfiye şirkettir.

Ek tasfiye halinde yeniden alacaklılara çağrı yapılmasına ve bloke yılına gerek yoktur. Ek tasfiye tamamlandıktan sonra, yeni bir kapanış bildirimi, tescil ve defterlerin korunmaya alınması işlemlerine ihtiyaç vardır. Ek tasfiye başlatıldığında tasfiye memurları yeniden atanmalıdır. Zira, önceki tasfiye memurlarının görevi sona ermiştir. Bu nedenle, mahkeme şirketin tescilini takiben tekrar son

tasfiye memurlarını veya yeni kişi veya kişileri tasfiye memuru olarak atar. Davacı amaca uygun şekilde önceden şahsî bir öneri de sunabilir. Mahkemenin belirlediği tasfiye memuruna karşı temyiz yoluna başvurulabilir. Atanan kişi ticaret siciline tescil ve ilân ettirilmelidir. Tescil, yeniden atanan tasfiye memurları tarafından gerçekleştirilir.

Son olarak belirtelim ki, ek tasfiye yolu emredici niteliktedir. Bu usulden sözleşme hükümleri ve genel kurul kararlarıyla ayrılmak mümkün değildir²⁵⁸.

ee. Tasfiyeden Dönme

Ek tasfiye gibi 6102 sayılı TTK'da ilk defa düzenlenen bir diğer konu "tasfiyeden dönülmesi" imkânıdır. Tasfiyeden dönme, tasfiye haline giren bir şirket genel kurulunun, alacağı bir kararla, şirketi tasfiye gayesi güden bir şirket olmaktan çıkartabilip, tekrar kâr elde etme amacı güden ve varlığını devam ettiren bir şirket haline döndürmesidir²⁵⁹.

Türk Ticaret Kanununun 548. maddesine göre şirket sürenin dolmasıyla veya genel kurul kararıyla sona ermiş ise, pay sahipleri arasında şirket malvarlığının dağıtımına başlanılmış olmadıkça, genel kurul şirketin devam etmesini kararlaştırabilir.

Genel kurulda tasfiyeden dönme kararının alınabilmesi için sermayenin en az yüzde altmışının olumlu oyu aranmıştır. Esas sözleşme ile bu nisap ağırlaştırılabilir ve başkaca önlemler öngörülebilir.

TTK m. 548'in gerekçesine göre pay bedellerinin veya tasfiye paylarının pay sahipleri arasında dağıtımına başlanıncaya kadar tasfiyeden dönme kararı alınabilir. Bu andan sonra tasfiyeden dönme kararı alınamaz. Zira, bu andan sonra alınacak bir karar, anonim şirketler hukukunda hâkim olan, hâkim malvarlığının korunması ilkesine aykırılık nedeniyle üçüncü kişilerin haklarını ihlâl edici nitelik taşır. Pay sahipleri arasında yapılan cüz'i ve anlamsız bir pay bedeli veya tasfiye payı iadesi bile tasfiyeden dönmeyi imkânsızlaştırır. İfa edilmiş edimlerin geriye verilmesi de geriye dönüşü mümkün kılamaz. Buna rağmen alınan bir tasfiyeden dönme kararı batıldır. Bu takdirde, tasfiye paylarını alan pay sahiplerinin aldıklarını iade etmeleri veya etmemeleri bir şey değiştirmez. Tasfiye esnasında kâr dağıtımı yapılmış olması halinde, kâr dağıtım kararı, şirketin sona ermesinden önce alınmış olmak şartıyla tasfiyeden dönme kararı alınmasını engellemez.

Tasfiyeden dönme kararı alacak genel kurul, toplantıya yönetim kurulu, denetçiler veya tasfiye memurları tarafından davet edilir. Bu gündem maddesi olağan genel kurul toplantısına davetin içinde yer alabileceği gibi, bunun için olağanüstü bir toplantı da yapılabilir.

Kanunun gerekçesinde ayrıca tasfiyeden dönme kararının bir esas sözleşme değişikliği kararı olmadığı vurgulanmıştır.

Tasfiyeden dönülmesine ilişkin genel kurul kararını tasfiye memuru şirket merkezinin bulunduğu yerdeki ticaret siciline tescil ve ilân ettirir. Bu tescil bildirici değil kurucu niteliktedir.

Hemen belirtelim ki, şirket, iflasın açılmasıyla sona ermiş olmasına rağmen iflas kaldırılmışsa veya iflas, konkordatonun uygulanmasıyla sona ermişse de şirket devam eder. Tasfiye memuru iflasın kaldırıldığına ilişkin kararı ticaret siciline tescil ettirir. Tescil istemine, pay bedellerinin ve tasfiye paylarının pay sahipleri arasında dağıtılmasına başlanmadığına ilişkin belge de eklenir. Bu durumlar zımni birer tasfiyeden dönme hali sayılır²⁶⁰.

²⁵⁸Bkz. TTK "Madde Gerekçeleri", m. 547.

²⁵⁹Bkz. TTK "Madde Gerekçeleri", m. 548.

²⁶⁰Bkz. TTK "Madde Gerekçeleri", m. 548.

SORULAR (İKİNCİ BÖLÜM/ 10)

1. Aşağıdakilerden hangisi anonim şirketi sona erdiren hallerden birisi değildir?

- A) Mahkeme tarafından şirketin haklı sebeple feshine karar verilmesi
- B) Şirketin yönetim kurulu başkanının iflası
- C) Esas sözleşmede öngörölmüş herhangi bir sona erme sebebinin gerçekleşmesi
- D) İşletme konusunun gerçekleşmesinin imkânsız hâle gelmesi
- E) Sürenin sona ermesine rağmen işlere fiilen devam etmek suretiyle belirsiz süreli hâle gelmemişse, esas sözleşmede öngörölen sürenin sona ermesi

CEVAP : B

2. Aşağıdakilerden hangisi anonim şirkette tasfiyenin kapanmasından sonra ek tasfiye işlemlerinin yapılmasının zorunlu olduğu anlaşıldığında bu ek işlemler sonuçlandırılıncaya kadar, şirketin yeniden tescilini isteyebilme yetkisine sahip kişilerden değildir?

- A) Son tasfiye memurları
- B) Yönetim kurulu üyeleri
- C) Denetçiler
- D) Pay sahipleri
- E) Alacaklılar

CEVAP : C

3. “Tasfiyeden dönme” ile ilgili olarak aşağıdakilerden hangisi yanlıştır?

- A) Tasfiyeden dönme, tasfiye haline giren bir şirketin tasfiye memurlarının oybirliği ile alacakları bir kararla mümkündür.
- B) Tasfiyeden dönme halinde tasfiye haline giren bir şirket tekrar kâr elde etme amacı güden ve varlığını devam ettiren bir şirket haline döner.
- C) Şirket sürenin dolmasıyla veya genel kurul kararıyla sona ermiş ise tasfiyeden dönmeye karar verilebilir.
- D) Tasfiyeden dönme, pay sahipleri arasında şirket malvarlığının dağıtımına başlanılmış olmadıkça kararlaştırılabilir.
- E) Tasfiyeden dönülmesine ilişkin genel kurul kararını tasfiye memuru tescil ve ilan ettirir.

CEVAP : A

KAYNAKÇA

- Arkan, S.**, Ticari İşletme Hukuku, 18. Baskı, Ankara 2013.
- Aydoğan, G.**, Hisse Senedine Dönüştürülebilir Tahviller, İstanbul 2013.
- Aytaç, Z.**, Kayıtlı Sermayeli Anonim Ortaklıklarda Yönetim Kurulu Kararlarının İptali Sorunu, Prof. Dr. Ernst E. Hirsch'in Hatırasına Armağan, Ankara 1986, s. 257-290.
- Bıçer, L.**, Anonim Şirketlerde Şartlı Sermaye, İstanbul 2010.
- Bilgili, F./Demirkapı, E.**, Şirketler Hukuku, 9. Baskı, Bursa 2013.
- Bozer, A./Göle, C.**, Kıymetli Evrak Hukuku, 3. Bası, Ankara 2013.
- Bozer, A./Göle, C.**, Ticari İşletme Hukuku, 2. Bası, Ankara 2013.
- Karasu, R.**, Anonim Şirketlerde Emredici Hükümler İlkesi, Ankara 2009.
- Karasu, R.**, Türk Ticaret Kanunu Tasarısına Göre Anonim Şirketlerde Genel Kurul Kararlarının Butlanı, Prof. Dr. Fırat Öztan'a Armağan, C. I, Ankara 2010, s. 1239-1262 (Genel Kurul Kararlarının Butlanı).
- Kaya, M. İ.**, Şartlı Sermaye Artırımı, Ankara 2009.
- Kendigelen, A.**, Türk Ticaret Kanunu, Değişiklikler, Yenilikler ve İlk Tespitler, 2. Bası, İstanbul 2012.
- Kırca, İ./Şehirali Çelik, F. H./Manavgat, Ç.**, Anonim Şirketler Hukuku, C. I, Ankara 2013.
- Moroğlu, E.**, Anonim Ortaklıklarda Esas Sermaye Artırımı, 2. Bası, İstanbul 2003 (Esas Sermaye Artırımı).
- Moroğlu, E.**, Genel Kurul Kararlarının Hükümsüzlüğü, 6. Bası, İstanbul 2012 (Genel Kurul Kararlarının Hükümsüzlüğü).
- Okutan Nilsson, G.**, Türk Ticaret Kanunu Tasarısı'na Göre Şirketler Topluluğu Hukuku, İstanbul 2009.
- Özatlan, Y.**, Anonim Şirket Birleşmelerinde Ortaklık Paylarının ve Ortaklık Haklarının İncelenmesi Davası (Denkleştirme Davası), İstanbul 2014.
- Özkorkut, K.**, Anonim Şirketlerde Bağımsız Denetim, Ankara 2013 (Bağımsız Denetim).
- Özkorkut, K.**, Anonim Ortaklıklarda Yönetim Kurulu Kararlarının İptali, Ankara 1996.
- Özkorkut, K.**, Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumunun Teşkilat ve Görevleri Hakkında 660 Sayılı Kanun Hükmünde Kararname ve 6102 Sayılı Türk Ticaret Kanununa Etkileri, Batider 2011, C. 27, S. 4, s. 15-47.
- Özkorkut, K.**, 6102 Sayılı Türk Ticaret Kanunu'nda Şirkete Borçlanma Yasağı, Finansal Raporlama ve Bağımsız Denetime İlişkin Değişiklikler, Batider 2012, C. 28, S. 3, s. 45-71.
- Özkorkut, K.**, Türk Hukukunda Depo Sertifikaları, Ankara 2003.
- Paslı, A.**, Anonim Ortaklık Kurumsal Yönetimi, İstanbul 2005.
- Poroy, R./Tekinalp, Ü./Çamoğlu, E.**, Ortaklıklar Hukuku I, 13. Bası, İstanbul 2014.
- Pulaşlı, H.**, Şirketler Hukuku Genel Esaslar, 2. Baskı, Ankara 2013.
- Saraç, T.**, Anonim Şirketlerde Şarta Bağlı Sermaye Artırımı, Ankara 2009.
- Şehirali Çelik, F. H.**, Hukukun Ekonomik Gerçekliğe Yanıtı: Tek Kişilik Şirketler, Batider 2007, C. XXIV, S. 1, s. 161-216.
- Şener, O. H.**, Ortaklıklar Hukuku, Ankara 2012.
- Tekinalp, Ü.**, Anonim Ortaklıkta Sermayenin Korunması İlkesi, Prof. Dr. Rona Serozan'a Armağan, İstanbul 2010, s. 1681-1700 (Sermayenin Korunması İlkesi).
- Tekinalp, Ü.**, Anonim Ortaklıkta Yeni Bağlam Sisteminin Esasları (Pay Defteri Hukuku ile), İstanbul

2012.

Tekinalp, Ü., Genel Kurul Kararlarının Butlanında Anonim Ortaklığa Özgü Sebeplerin Kabulü İhtiyacı, Batider 2009, C. 25, S. 4, s. 5-16.

Tekinalp, Ü., Türk Ticaret Kanunu Tasarısının Kurumsal Yönetim Felsefesine Yaklaşımı, Uğur Alacakaptan'a Armağan, C. II, İstanbul 2008, s. 635-652.

Tekinalp, Ü., Yeni Anonim ve Limited Ortaklıklar Hukuku İle Tek Kişi Ortaklığının Esasları, 2. Bası, İstanbul 2012.

Tekinalp, Ü., Sermaye Ortaklıklarının Yeni Hukuku, 3. Bası, İstanbul 2013.

Turanboy, A., Varakasız Kıymetli Evrak, Ankara 1998.

Yanlı, V., Sermaye Piyasası Hukuku Çerçevesinde Halka Açık Anonim Şirketler ve Kamunun Aydınlatılması, İstanbul 2005.

Yıldız, B., TTK Tasarısında Şirketlerin Ehliyeti ve Bu Bağlamda TTK m. 137 Hükmündeki "Ultra Vires" Sınırlamasının Yerindeliğinin Değerlendirilmesi, AÜHFD 2006, C. 55, S. 1, s. 321-353.

Yıldız, B., Ultra Vires İlkesinin Kaldırılmasının Ardından İşletme Konusu Unsuru ve Ticaret Şirketlerinin İşletme Konusu Dışındaki İşlemlerinin Hukukî Niteliği, Batider 2011, C. XXVII, S. 3, s. 111-134.

Yüce, A. A., Anonim Şirketlerde Yönetim Kurulu Kararlarının Butlanı, İstanbul 2013.